
یادداشت‌های علم

متن کامل

جلد دوم

از ۱/۱/۱۳۴۹ تا ۱۲/۲/۱۳۵۱

ویراستار علینقی عالیخانی

انتشارات مازیار - انتشارات معین

فهرست مطالب

یادداشت‌های علم	۱۳۴۹	۵
یادداشت‌های توضیحی	۱۳۵۱	۲۰۵
یادداشت‌های علم	۱۳۵۱	۲۰۷

۱۳۴۹

شنبه ۱۳۴۹/۱/۱

صبح به مشهد مشرف شدیم. در رکاب شاهنشاه، هیئت دولت و من و چند نفر دیگر دریاری بودیم. سفر بسیار خوبی بود. هوا در مشهد عالی بود. احساسات مردم هم بسیار خوب بود. واقعاً دیگر شاه به صورت پدر مهربانی برای مردم درآمده است و همه هم می‌دانند، که اگر سایه وجود عزیزش بر سر ما نباشد، کار دوست و دشمن خراب است.

در عهد تو می‌بینم آرام خلق پس از تو ندانم سرانجام خلق

در هوای پما شاهنشاه به من فرمودند سفیر انگلیس، که فعلأً شیخ السُّفَراَ است. در نقط اوّل فروردین خود (وقتی که هنوز قرار بود سلام منعقد شود) مدتی فکر کرده است که آیا این جمله [را] که «ایران جزیره ثبات در دریای طوفانی خاورمیانه است» بگذارد یا نه؟ نمی‌خواسته است بگذارد، ولی بعد گذاشته است. من عرض کردم اطلاعی ندارم، ولی تعجب دارم اولاً از این که چرا این مطلب و چه طور به عرض مبارک رسیده است و ثانیاً چرا شاهنشاه به آن اهمیت می‌دهید؟ فرمودند اهمیت نمی‌دهم، ولی می‌خواستم بدانم؟ عرض کردم تحقیق خواهم کرد.

من زیارت خوبی کردم و پس از پایان بازدید شاهنشاه از پیشگاه مبارک اجازه گرفتم نیم ساعت دیگری در حرم بمانم و سر قبر پدرم، که امیدوارم آرامگاه من هم همان جا باشد، نماز بگذارم. با نهایت تعجب احساس کردم که

از این کسب اجازه شاهنشاه خشنود نشدند. خیلی مطلب را تجزیه و تحلیل کردم زیرا که اولاً شاه تنها نبودند، ثانیاً کاری نبود که من باید در ملک آباد انجام بدهم، ثالثاً وظیفه نبود، رابعاً این کار عیبی ندارد و نداشت، پس چرا خشنود نشدند؟ به این نتیجه رسیدم که این مطلب اظهار وجود احتمانه‌ای بود. نه این است که صدھا سال اجدادم در آن جا مدفون هستند؟ چرا باید برای این همه سال پدرانم را بشناسم؟

باری سر ناهار رفتم و همه در ادای تملق بر یک دیگر پیشی جستیم. خداوند چنان که کورش کبیر خواسته است - کشور را از شر تملق و دروغ حفظ کنند....

. سر شام رفتم. شام در کاخ علیاحضرت ملکه پهلوی بود. چند تلگراف خارجی را شاهنشاه توضیح فرمودند، که از آن جمله جواب پادگورنی، رئیس جمهور شوروی بود که چهار روز دیگر به ایران می‌آید. تلگراف او بسیار گرم بود و جواب گرمی هم دادیم.

امروز نمی‌دانم هر کسی در حرم امام رضا چه فکر می‌کرد و چه از خدا می‌خواست. اما من چیزی که از امام رضا خواستم، این بود که مرا کمک کن تا حضرت را در منابع نفت گاز سرخس شریک سازم....

یکشنبه ۴۹/۱/۲

امروز شاهنشاه صبح کار کردند،^۱ برنامه شرفیابی بود. مطابق معمول اول وقت من شرفیاب شدم. اول فرمایش شاهنشاه این بود که شنیدی نیکسون بیست و پنج هواپیمای فاتوم مورد تقاضای اسرائیل را نخواهد داد؟ عرض کردم شنیدم، ولی خیلی شرطها گذاشته است که بعدها بتواند بدهد، از جمله این که اگر روسها کمک بیشتری [به اعراب] بکنند، در این کار تأمل نخواهد کرد. فرمودند به هر حال مطلب جالبی است. پس از آن مذاکرات با سفیر آمریکا را به من فرمودند که تقریباً همان مسائلی بود که وسیله پیام توسط من فرموده بودند. به اضافه این که فرمودند، به او گفتم «برای شما در فروش اسلحه مستلزم بول

۱. به رغم تعطیلات نوروزی.

سال چهل و نه ۷

مطرح است که چه جور تهیه شود و در اختیار ما قرار گیرد [ولی] برای ما مسئله حیات و ممات است، بنابراین صحبت پول مطرح نیست. من از هر کجا باشد ولو به قیمت گرسنگی خودمان، پول را تهیه خواهم کرد»....
... امشب [به] تماشای فیلم [نبرد بریتانیا] (Battle of Britain) که... جنگ هواپیم معروف لندن در تابستان ۱۹۴۲ است، که... نیروی هوایی آلمان - لوفت وافه - را عده کوچکی [خلبان انگلیسی] شکست دادند، رفت. خیلی عالی بود. از صحبت‌های معروف چرچیل این است.

(Never in the field of human conflict was so much owed by so many to so few)

سه شنبه ۴۹/۱/۴

امروز هم تعطیل بود ولی من شرفیاب شدم. شاهنشاه هم برنامه داشتند. مقدمتاً گزارش دیشب سفیر آمریکا را که به پیشگاه مبارکشان تقدیم کرده بودم (نطق راجرز بود در خصوص خاورمیانه) به من دادند و فرمودند، «سفیر آمریکا را وقتی دیدی بگو، ببینید که خواستید کمک مالی بکنید، می‌کنید و امکانش را دارید، نوبت که به ما می‌رسد آسمان می‌تپد.» (آمریکاییها به اسرائیل کمک مالی می‌کنند ولی هواپیما نمی‌دهند)....
بعد مرخص شدم. از کاخ گلستان بازدید کردم زیرا فردا پادگورنی خواهد آمد....

چهارشنبه ۴۹/۱/۵

صبح شرفیاب شدم... شاهنشاه فرمودند، «مثل این که رو سها سنگ تمام گذاشته‌اند. به من شمشیری می‌دهند که روی آن نوشته‌اند: به مناسبت مجاهدات شاهنشاه ایران در راه شکست نازیسم. به مردم ایران یا تهران یک گلدان هدیه می‌دهند، بعد هم [هیئت بزرگی به همراه است] که در هر مورد امکان گفت و گو [می‌دهد]. عرض کردم به کوری چشم دشمنان شاهنشاه است. مذاکراتی را که در مجلس سنای آمریکا در خصوص کمک نظامی به ایران شده است به عرض رساندم... واقعاً معركه است. همه از ما تعریف کرده‌اند،

حتی بدین ترین مردمان. با آن که احساس کردم شاهنشاه قلباً خیلی خوشحال شدند، ولی به رو نیاوردند... باز از سیاست آمریکا گله فرمودند که این گله‌ها را یک جوری به [اطلاع] سفیر آمریکا برسان. من می‌دانم شاهنشاه فوق العاده با فکانت و مدبر است. قبلًا این گله‌ها را می‌کنند، تا اگر با روسها زیاد جلو برویم، به آمریکاییها بفرمایند که قبلًا [آنها] را آگاه کرده [بودند] که اقدامات [آنها] جوابگوی تقاضاها و احتیاجات ما نیست. چنین کنند بزرگان چوکرد باید کار! ... عرض کردم با همهٔ این تفصیل رادیوهای اقمار شوروی دائمًا به ما فحش می‌دهند. فرمودند، «چاره ندارند. به علاوه برای ما خوب است. زیرا می‌فهمیم برای ما چه در نظر دارند... من این نکته را به همه سفراء اقمار [شوروی] که پیش من می‌آیند من باب شوخی می‌گویم که شاید منعکس کنند. ولی نتیجه‌ای نمی‌دهد».

ساعت دو بعد از ظهر پادگورنی رئیس جمهور شوروی وارد شد. نایب نخست وزیر، رئیس جمهور ترکمنستان، به علاوه پنجاه نفر [متخصص] از وزراتخانه‌های مختلف همراه او می‌باشند... شام مهمانی در کاخ نیاوران بود. شاهنشاه نقط بسیار خوب و کلی کردنده، ولی او به امپریالیسم آمریکا زیاد حمله کرد که به نظرم خوب نبود. من تعجب دارم چه طور وزارت خارجه قبلًا در [باره] نقط او اظهار نظر نکرده بود... پادگورنی که در آغاز کارگری در اوکرائین بود، مرد حرف و شوخی است، ولی زیاد هم حرف می‌زنند....

۴۹/۱/۶ پنجشنبه

صبح شرفیابی مختصری داشتم زیرا پادگورنی برای مذاکرات شرفیاب حضور شاهنشاه می‌شد. من مطابق معمول در این مذاکرات نبودم. نخست وزیر و نایب اقتصادی نخست وزیر و معاونین وزارت خارجه شرکت داشتند - وزیر خارجه، راهدی به جدّه رفته است که در کنفرانس وزرای خارجه اسلامی شرکت کند. پس از شرفیابی به دفترم و به کارهای جاری رسیدگی کردم. سفیر آلمان [که به تازگی از آلمان مراجعت کرده است] دیدنم آمد. مدت زیادی راجع به وضع اروپا، وضع ناتو و سیاست جدید آلمان با شوروی که چه اثری روی ناتو خواهد گذاشت، گفت و گو کردیم....

شب مهمانی پادگورنی در کاخ گلستان بود. بعد از شام با سفیر شوروی در گوشاهای صحبت می‌کردم. از مسافرت پادگورنی اظهار کمال رضایت می‌کرد، مخصوصاً از صحبت‌های صبح حضور شاهنشاه. می‌گفت شاهنشاه با کمال وضوح اوضاع خاورمیانه را برای ما تشریح فرمودند، و از این حیث رئیس جمهور خیلی راضی است، به خصوص که فرمایشات شاه خیلی صریح و روشن است و معلوم می‌شود گوینده قصد انشاء دارد. ضمناً اضافه کرد که ما برای همکاری همه جور آمادگی داریم.. متنه ما هم تنگ دست هستیم! گفتم تنگ دستی شما دیگر برای چیست؟ گفت ما هم مخارج تسليحاتی زیادی داریم، زیرا دوستان قدیمی ما حالا دشمن ما شده‌اند – منظور او چین است – دائمآ ما را تهدید می‌کنند و ما ناچاریم که در خاور دور آمادگی داشته باشیم. خیلی تعجب از این صحبت او کردم. هرگز نشنیده بودم که یک روسی این طور بپرده سخن بگوید. بعد به خصوص که گفت، آنها به هر حال متصرفات خاور دور ما را متعلق به خودشان می‌دانند [وا] می‌گویند ما آن را غصب کرده‌ایم. من به خنده گفتم مثل این که درست هم می‌گویند، به هر حال یک قسمت‌هایی را در زمان روسیه تزار گرفتید. او هم گفت صحیح است! به علاوه من گفتم اینها یک جمعیت عجیبی هستند و به هر حال به قول هیتلر، فضای حیاتی (Vital Space) لازم دارند. جنوب آنها که از جمعیت اشیاع است، فقط قسمت‌های خالی طرفهای شمال است که در دست شمام است. با کمال صراحة تصدق کرد. دوباره مطلب را به خاورمیانه کشید که همکاری شوروی و ایران در این منطقه می‌تواند ضامن صلح این منطقه باشد. من می‌خواستم بپرسم شما چه قدر صلح می‌خواهید که در این ضمنن چند نفر دیگر رسیدند و صحبت قطع شد. من با سفیر شوروی با زبان انگلیسی صحبت می‌کنم.

سرشام امشب هم نطق‌های خیلی صمیمانه روبدل شد. به علاوه یک شمشیر به شاهنشاه تقدیم کردند که روی آن نوشته شده است: تقدیم به پیشگاه شاهنشاه به مناسبت مجاهدات معظم له در جنگ بر علیه نازیسم. گلدانی هم از طرف مردم شوروی به مردم ایران هدیه کردند که به مجلس شورای ملی فرستادیم.

ساعت یک صبح من در رکاب شاهنشاه به کاخ نیاوران آمدم. معلوم شد

قدرتی درد زایمان علیاً حضرت شهبانو شروع شده است. دکتر صالح^۱ طبیب معالج هم بود، ولی گفت چیزی نیست بروید بخوابید. همه خوابیدیم ولی ساعت ۳ صبح درد شدید شده بود. مجدداً من برخاستم و در رکاب شاهنشاه به بیمارستان خانواده ارتش رفتیم (در این محل جا درست شده است). شاهنشاه در بیمارستان خوابیدند. من اطاق پهلوی شاهنشاه خوابیدم. ساعت ۸ صبح خداوند فرزند دختری به شاهنشاه عطا فرمود.

جمعه ۴۹/۱/۷

اول صبح... تبریک نوزاد را در بیمارستان به شاهنشاه دادم. بعد مرحمت فرمودند، امر فرمودند صباحانه در حضورشان بخورم. صحبت‌های متفرقه زیادی سر صباحانه شد. منجمله گزارش مذاکرات با سفیر آلمان و با سفیر شوروی را به شاهنشاه دادم. شاهنشاه هم از مذاکرات [با شوروی‌ها] اظهار رضایت می‌فرمودند. می‌فرمودند روسها با ما واقعاً بی‌پرده سخن می‌گویند. مختصراً از مذاکراتی که فرموده بودند به من گفتند، منجمله این که باز هم از آنها [خواسته‌اند] که راجع به خط لوله... که نفت عربها را از طریق ایران در جوار لوله گاز به شوروی ببرد، [نظر مساعد داشته باشند]... شاهنشاه فرمودند: «اولاً معلوم شد خیلی هم [به این طرح] علاقه‌مند و ثانیاً درباره مخارج آن ناراحتی دارند که از کجا تامین می‌شود و به ما هم گفتند - همین طور که سفیر به تو گفته - که مخارج تسليحاتی [شوری] واقعاً کمر شکن شده است.» بعد فرمودند «اینها این طور با ما صمیمانه و خودمانی شده‌اند، آمریکاییها هم که آن طور می‌گویند... آن وقت پدر سوخته سپهد بخیار به هرکس در بغداد می‌گوید که روس‌ها و آمریکایی‌ها در برانداختن رژیم شاه هم داستان هستند». عرض کردم شاهنشاه چرا از این حرفهای بی‌سروته خودتان را ناراحت می‌کنید؟ البته نه حرف بخیار، نه حرف روس، نه حرف انگلیس و نه آمریکا نمی‌تواند خم به ابروی ما بیاورد تا وقتی که شاهنشاه با ملت خودتان همبستگی عمیق داشته

۱. دکتر جهانشاه صالح، استاد دانشگاه تهران و متخصص زایمان و بیماری‌های زنان بود. چندین بار وزیر بهداشت شد و مدتی نیز رئیس دانشگاه تهران بود. با آن که برادر او الهیار صالح از سران جبهه ملی و از نزدیکان دکتر مصدق بود، این امر لطمہ‌ای به کاربر اداری و سیاسی دکتر صالح نزد.

باشید. اما خدای نکرده اگر در این زمینه شکستی وارد شود، هیچ یک از اینها نمی‌تواند کمکی به ما بکنند. تصدیق فرمودند.

سرناهار شاهنشاه به نیاوران نرفت. رفتم منزل خواییدم که خیلی خسته بودم. بعد از ظهر سواری رفتم. باز هم اسب سرکشی خیلی اذیتم کرد. معلوم می‌شود واقعاً پیر شده‌ام.

شام را شاهنشاه در بیمارستان پیش علیاً حضرت شهبانو میل کردند. بعد به قalar روdkی رفتیم. روسها چند نفر از [اعضای] باله‌های مختلف آورده‌اند که خیلی عالی [بودند]. باله روس دارد مدرن می‌شود و باید بگوییم در این زمینه هم پیشرفت بزرگی کرده‌اند. یک صبح باله تمام شد و من حالا [که] دو صبح است، با نهایت خستگی می‌خوابم.

۴۹/۱/۸ شنبه

شرفیاب شدم. شاهنشاه خیلی دیرتر به کاخ جهان نمای نیاوران^۱ آمدند. من نگران شدم، به خوابگاه رفتم معلوم شد حالشان خوب است. همانجا مرا پذیرفتند. داشتند گزارش‌های محترمانه خارجی رامی خواندند، البته نه آن که وزارت خارجه می‌فرستد!

من خیلی کوتاه شرفیاب شدم. فرمودند... هم از انگلیسها هم از آمریکاییها پرس که به کنفرانس جده چه قیمتی می‌گذارند؟ در جده کنفرانس وزرای خارجه دول اسلامی تشکیل شد و یک نفر را به عنوان دیرکل انتخاب کردند. محل دیرخانه هم اورشلیم تعیین شد و تا اورشلیم در تصرف اسرائیلیها هست، مقرر شد محل دیرخانه در جده باشد. گویا زاهدی وزیر خارجه در این زمینه زیادی غلو کرده باشد، که شاهنشاه می‌خواهد بدانند واقعاً تائیر (impact) آن در جهان چه بوده است. مطلب دیگری هم فرمودند از انگلیسها پرسم که چرا و به چه مناسبی عراقیها در بغداد تمرین شب خاموشی دارند؟ آیا از ما می‌ترسند یا از دشمن دیگری؟....

۱. کاخ جهان نمای در بخش جنوب‌غربی صاحبقرانیه و مشرف به پارک نیاوران است. دفتر کار اصلی شاه در اینجا بود. شاه دفتر دیگری نیز در کاخ جدید نیاوران داشت که کمتر مورد استفاده قرار می‌گرفت.

سرشام رفتم، اولاً شاهنشاه خیلی خوشحال بودند، از خبری که رادیو مسکو داده است که ایران و شوروی می‌توانند صلح خاورمیانه را تضمین کنند. دوباره با حضور والاحضرت شاهدخت فاطمه پهلوی و شوهر ایشان (ارتشد خاتم فرمانده نیروی هوایی)، پهلهد^۱ شوهر والاحضرت شاهدخت شمس، که در کاخ ملکه پهلوی سرشام بودند،... مدتی به سیاست و نادانی آمریکاییها حمله فرمودند که باعث تعجب من شد. باز خیال می‌کنم حدس دو روز پیش من صحیح باشد که می‌خواهند با روسها معامله کلانی بشود، آمریکاییها بدانند که کوتاهی کرده‌اند. من مدت زیادی جسارت کرده و با شاهنشاه به بحث پرداختم چون به من این اجازه را می‌دهند. علیا حضرت ملکه پهلوی ناخوش و در رختخواب بودند و سرشام همین چند نفر بودیم. شهبانو هم که در بیمارستان هستند.

شاهنشاه در خصوص این که بی‌جهت آمریکاییها و انگلیسها نفت خاورمیانه را از کشورهایی مثل کویت، ابوظبی و لیبی می‌برند، مدتی بحث فرمودند که واقعاً صحیح است. من عرض کردم، سیستم کاپتالیستی غیر از این نمی‌تواند باشد، تمام صحبت منافع است. فرمودند چرا نسبت به ناصر این همه مراعات می‌کنند و نفت لیبی را به او داده‌اند؟ عرض کردم شاید زورشان به او نمی‌رسد، چون پیش ملت خود محبوبیت دارد، یا این که چنان که قدیمی‌ها می‌گویند، او هم سُم دارد، یعنی نوکر غرب است و به ظاهر دوست شوروی.^۲

۴۹/۱/۹ یکشنبه

امروز صبح به اختصار شرفیاب شدم. تلگرافی از لندن رسیده بود که حال آیت‌الله حکیم... خیلی خوب نیست.

۱. عزت‌الله میں باشیان، کہ پس از ازدواج با والاحضرت شمس، نام و نام خانوادگی خود را به مهرداد پهلهد تغییر داد. از خانواده هنرمند و موسیقی‌دانی بود. مدتی معاون وزارت فرهنگ و سرپرست اداره هنرهای زیبا بود. در دولت حسنعلی منصور وزیر فرهنگ و هنر شد و تا هنگام انقلاب در همین شغل باقی ماند. مرد آرام و گوشہ‌گیری بود و پیشتر به زندگی خصوصی و خانوادگی خود می‌پرداخت.

۲. این گمان و داوری سطحی درباره نفوذ انگلستان و آمریکا آن مضمون‌هایی است که پیوسته در این یادداشت‌ها آمده است. متأسفانه این شیوه اندیشیدن هنوز نیز در میان ما ایرانیان پرورانی دارد. نگاه کنید به دیباچه ویراستار، جلد یکم، یادداشت‌های علم.

چند تلگراف تبریک را هم که به مناسبت تولد نوزاد بود، جواب مرحمت فرمودند. حال شاهنشاه خوش نبود. معلوم شد در مجلس، وقتی وزیر خارجه جریان کار بحرین را داده است، پژشکپور،^۱ لیدر حزب پان ایرانیست، برخلاف انتظار بیش از حد آن چه لازم بود، حمله به دولت کرده و حتی دولت را استیضاح کرده است، عرض کردم چه مانع دارد؟ چه بهتر که صدای اقلیت این جوئی هم باشد. شاهنشاه تصدیق فرمودند. عرض کردم اجازه فرمایند تمام هم منتشر بشود. ضمناً عرض کردم دیشب شاهنشاه می فرمودید چرا ایرانیها با این همه پیشرفتها، مثل اسرائیلیها با ایمان نیستند؟ اگر بگذاریم مطلب خودشان را مردم بگویند و بیشتر آلوده به کارهای کشور بشوند، کم کم علاقه مند می شوند. تصدیق فرمودند. واقعاً شاهی بالانصاف و فهمی داریم. گاهی ما اطرافی ها برای منافع خودمان، شاه را گمراهی می دهیم. تازه او خیلی عاقل و خیلی بزرگوار است که گمراه نمی شود....

۴۹/۱/۱۰ دوشنبه

صبح شرفیاب شدم. قبل از شرفیابی سفیر آمریکابه دیدنم آمده بود. چند مطلب مختلف را که جزء کارهای جاری است به من گفت، از جمله این که معاونین وزارت خارجه امریکا به علت کنفرانس سفراء آمریکا در خاورمیانه به تهران می آیند، برای بیستم آوریل اجازه شرفیابی می خواهند....

دیگر [آن که] روسها معمولاً با اقدامات دیگر کل سازمان ملل [اگر در ادستور کار... شورای امنیت [نباشد] موافق نیستند. آیا شاهنشاه علاقه دارند که در خصوص مسئله بحرین به [پادگورنی] تذکری بفرمایند. که [شوری] نسبت به گزارش نماینده سازمان در بحرین، در شورای امنیت مخالفتی نکند؟ بعد هم راجع به هشتتصد میلیون دلاری که شاهنشاه امر فرموده اند باید در پنج سال آینده برای خرید اسلحه به ما بدهند، می گفت مشکل می داشم این کار عمی باشد، چون ما بر حسب قراری که در ۱۹۶۸ داده ایم که باید سالی صد میلیون

۱. محسن پژشکپور ۱۳۴۲ نماینده مجلس شورای ملی از خرمشهر بود. تنها به همین علت که پژشکپور «بی اجازه» دولت را استیضاح کرد، پان ایرانیست ها در «انتخابات» دوره بعدی مجلس هر پنج کرسی خود را از دست دادند.

دلار اعتبار بدھیم، در پنج سال آینده بیش از پانصد میلیون تداریم و مشکل می‌دانم که بتوانیم هشت‌صد میلیون تدارک کنیم. از پیشرفت مذاکرات نفت هم خبر نداشت.

من بعد شرفیاب شدم و جریان را عرض کردم. فرمودند، به او بگو باید ظرف پنج سال هشت‌صد میلیون اعتبار تدارک کنید، این حرف‌ها را من نمی‌پذیرم. بعد از ظهر قدری کار در منزل و راه رفتن گذشت.

پادگورنی [برای] شام، به طور خصوصی در کاخ نیاوران مهمان بود. سر شام بودم. مرد بسیار شوخ و بامزه‌ایست. صحبت‌های خوب و بانمک دارد. با آن که رو سها به اعراب و به خصوص به مصر کمک می‌کنند، ولی دل پری دارند که اعراب... گشاد هستند! می‌گفت ناصر مرحمنه به مسکو آمد و باز هم تقاضای اسلحه مدرن و هوایپمای مدرن کرد. ما به او گفتیم آخرین هوایپماهای میگ... به تو می‌دهیم که در عین حال خیلی علم آن آسان است. گفت چه طور؟ گفتیم یک تکمه دارد که هوایپما به پرواز درمی‌آید. یک تکمه دیگر دارد که خلبان می‌زند. بعد ناصر پرسید، بسیار خوب، چه طور به زمین می‌نشیند؟. ما جواب دادیم به زمین نشستن آن یا به زمین نشاندن آن هم دیگر با اسرائیلیهاست. در اصفهان تعریفهای زیادی از شاهنشاه و ایران کرد... هویتا می‌گفت او را بوسیدم....

سه شنبه ۴۹/۱/۱۱

صبح پادگورنی رفت. تشریفات فرودگاه هم خوب بود. مذاکرات خوبی شد، که باز هم تعریف زیادی از ایران و از شاهنشاه بود.

من در رکاب شاهنشاه به کاخ نیاوران با هلیکوپتر برگشتم. در نیاوران به من فرمودند، مردم از جریان کار بحرین چه می‌گویند؟ عرض کرد محافل خارجی تعریف می‌کنند، که عمل شاهانه [دولتمردانه] بود. فرمودند پادگورنی هم همین عقیده را داشت. اغلب ایرانیهای عوام هم خیال می‌کنند واقعاً ممکن است رأی مردم به نفع الحاق بحرین به ایران در [آید]. یک عدد هم عرق ملیت دارند، واقعاً ناراضی به تمام معنی هستند که چه عجله‌ای برای این کار بود؟ یک عدد هم که

با هوش و اهل سیاست هستند، می‌گویند خوب [شد] به این دمل بالاخره نیشتر زدیم، نتیجه هرچه باشد خوب است. عرض کردم [وزیر خارجۀ ایران] به جای آن که به انگلیسها بد بگوید، مقدمه را طوری ترتیب بدهد که امیدی در دلها برای الحق بحرین به ما زنده نماید و بعد بگویید چون شاهنشاه در دھلی فرموده‌اند، ما هم به آراء [عمومی] مراجعه می‌کیم، باید بگوید وضع سیاسی کلی خلیج فارس ایجاد می‌کند که ما از شرّ این مرافعه... خلاص شویم، والاهی قراردادی را در خلیج نمی‌توانیم بگذاریم. اهمیت حفظ خلیج خیلی بیش از اینهاست که ما با یک ادعای کهنه آن هم در جایی که بر فرض به زور تصاحب کنیم، جز خرج و در درسر برای ما چیزی دربر نخواهد داشت - به تمام این منافع... اعم از قرارهای سیاسی، یا بهره‌برداری از خلیج فارس و حفظ خلیج فارس، پشت پا بزیم. شاهنشاه توجه فرمودند که عرض من صحیح است، ولی چون نطق... را قبلًا خودشان ملاحظه فرموده بودند، دیگر چیزی نفرمودند.

بعد از ظهر مراسم اسم‌گذاری والا حضرت شاهدخت لیلا با انجام مراسم مذهبی در بیمارستان انجام گرفت و بیمارستان هم به نام والا حضرت شاهدخت لیلا نامیده شد.

شب به طور خصوصی شامی در پیشگاه شاهنشاه در کاخ نیاوران خوردم....

چهارشنبه ۴۹/۱/۱۲

صبح به بیمارستان رفتم که علیا حضرت را از بیمارستان به کاخ بیاورم به این جهت شرفیاب نشدم، ولی بعد از ظهر شرفیاب شدم. تمام کارهای جاری بود که عرض کردم. فقط عرض کردم، نخست وزیر و وزیر خارجۀ در پیشگاه مبارک خیلی بی ادب هستند. اجازه بفرمایید آنها را ادب کنم. فرمودند، «تریبیت آمریکایی و انگلیسی است، با وصف این تذکر بده، خوب است». عرض کردم کاش روی تربیت باشد. ولی می‌ترسم اینها می‌خواهند به مردم حالی کنند که خودشان هم... هستند، که در مقابل شاه این طور رفتار می‌کنند. شاهنشاه خنديدند ولی فرمودند، «گمان نمی‌کنم این طور باشد، چون دیده‌ای که وقتی من به اردشیر دست می‌دهم جلوی من زانو می‌زنند». عرض کردم این هم کار بسیار بدی است. در پاریس که این کار را کرد، یک خبرگار فرانسوی به من گفت: مگر شاه

شمار فور میست و دموکرات نیست، چه طور اجازه می‌دهد یک نفر وزیر به این صورت جلوی او زانو بزمین بزند؟ شاهنشاه از این عرض من خوششان نیامد. فرمودند، «باید می‌گفتی این یک ترادیسیون ملی است».^۱ یاللعجب که تملق، بزرگترین و باهوشترین و بزرگوارترین مردان را هم گمراهی می‌دهد!....

بعد از شرفیابی منزل آمده کار کردم. رفتم دست مادرم را که صبح موفق نشده بودم، بوسیدم. سر شام علیا حضرت ملکه پهلوی که شاهنشاه تشریف داشتند، رفتم. نخست وزیر هم بود. شاهنشاه از او پرسیدند انعکاس عمل بحرین پیش مردم چیست؟ من تعجب کردم که واقعاً با کمال صراحت گفت، آنکه از طبقات مختلف شده، نشان می‌دهد که اغلب ترجیح می‌دادند، ما به یک صورتی... آن جا را می‌گرفتیم؛ حالا چه طورش را نمی‌گویند، که البته این حرفش هم حسابی بود. متأسفانه دنبال آن را باز هم به تملق زیاد کشانید....

پنجشنبه ۴۹/۱/۱۳

امروز سیزده نوروز است. اولاً بدبخت دولت گیر عجیبی کرده بود. آن این بود که وقتی انسان تسلیم آخوند شد و به مزخرفات آنها گوش داد دیگر نمی‌تواند زندگی بکند. چون سلام عید را به علت تصادف با چهارده محرم موقوف کردیم، که هیچ دلیلی نداشت - و حتی من عقیده داشتم که اگر در روز عاشورا هم بود باید مراسم ملی را ترک نمی‌کردیم - آخوندها چسبیدند که امروز مصادف با رحلت امام زین العابدین است، باید موسیقی رادیو موقوف باشد! دولت بیچاره که ضعیف و مغلوب است، و در عین حال می‌خواهد همه کس را راضی نگاه دارد، به بدبختی عجیبی افتاده بود. اولاً اگر موسیقی رادیو را تعطیل بکند. جواب مردم را که در سیزده عید واقعاً موسیقی و تفریح می‌خواهند چه

۱. جهانگیر تقاضی در خاطرات منتشر نشده خود نوشتند است در همان روزی که خبر قطعی سقوط هوایمای شاهپور علیرضا - برادر تنی شاه - رسید، وی به دیدار شاه می‌رود: «... وقتی که وارد سالن آیینه شدم، شاه از در مقابل آمد و اشک‌هایش سخت جازی بود. من نا آن روز دست شاه را نبرسیده بودم، اما آن روز بی اختیار دست وی را بوسیدم و در برآورش زانو زدم... اردشیر زاهدی که آن ژست مرا شنیده بود و یا بعد دیده بود، او نیز در برای شاه مانند شوالیه‌های لونی چهاردهم، زانو می‌زد و سال‌ها بعد که به وزارت خارجه رسید، همه سفیران ایران را موظف کرد که در برای شاه زانو نهین نهند».

بدهد؟ و اگر نکند جواب آخوندها را چه بگوید؟ بالاخره پس از مدت‌ها ییچارگی و بدبختی باز هم تسلیم آخوندها شدند و موسیقی را تعطیل کردند و فحش عجیبی به جان خریدند.

ما در رکاب شاهنشاه به فرح آباد رفیم. پیش از ناهار مدت بسیار کوتاهی شاید سه‌چهارم ساعت سواری کردیم. علی‌حضرت بعد با هلیکوپتر برای ناهار تشریف آوردند. تا عصر بودیم، من دیگر سر شام نرفتم. هنگام سواری مقداری قصه‌های تاریخ، از صفویه و قاجاریه به شاه عرض کردم. فرمودند تو مثل این است که دائمًا تاریخ می‌خوانی. عرض کردم خیلی دوست دارم.

۴۹/۱/۱۵ جمعه

صبح مطابق معمول به فرح آباد رفتم، دو ساعت و نیم سوار شدم. خوشبختانه با آن که اسب زیاد تاختم، اسب سرکشی نبود، زیاد خسته‌ام نکرد والا حضرت همایونی در حدود ساعت یازده و نیم تشریف آوردند. یک ساعتی بسیار خوب سوار شدند، با آن که یازده سال بیشتر ندارند خوب سوار می‌شوند.

سر ناهار و شام هر دو رفتم، مطلب مهمی مذاکره شد. مطلبی سفیر انگلیس به من تلفن کرده بود که جالب بود، سر شام عرض کردم. آن این بود که آرائی که در این چند روزه در بحرین به نماینده اوتانت دبیرکل سازمان ملل اعلام شده، اغلب این است: استقلال می‌خواهیم، و می‌خواهیم که با ایران همکاری نزدیک داشته باشیم. اگر اکثریت این را بگویند، ممکن است احیاناً زمینه [روابط ویژه] Special Relationship بین ما و بحرین پیدا بشود....

این دفتر را که در مقدمه سال نو می‌بندم، بی مناسبت نمی‌دانم شعری را که دیشب در دیوان اقبال پاکستانی جلب نظرم کرد، اینجا بنویسم:

شب درویش اگر با غم نان می‌گذرد	روز منتم، به غم سود و زیان می‌گذرد
عمر درویش و توانکر به حقیقت نگری	هر دو با سوز دل و رنج روان می‌گذرد
شادمان باش و مخور هیچ غم از سود و زیان	که جهان گاه چنین، گاه چنان می‌گذرد

۱. هم‌چنان که در دیباچه جلد یکم یادداشت‌ها آمده است، عالم در سال‌های نخستین، یادداشت‌های خود را در چندین دفتر نوشته است ولی پس از چند سال بهتر آن دید که آنها را روى ورقه‌های مجزا بنویسد و در هر فرضی از ایران خارج کند و به صندوق بانکی در ژنو بسپارد.

از شب عید تاکنون در هیچ‌یک از نقاط ایران باران نباریده است. اوقات شاهنشاه از این بابت خیلی تلغ است.

شنبه ۴۹/۱/۱۵

... صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری [و داستان دعوای دیشب خودم را با...] عرض کردم. شاهنشاه فرمودند اصولاً ملت ایران این طور است. اگر در جلویش عقب‌نشینی کردی، کارت تمام است، و اگر ایستادی برده‌ای. صحیح هم می‌فرمایند.

مطلوب مهم دیگری مذکور نشد، الا موضوع کاخ مرمر که شاهنشاه به عنوان «موزه پهلوی» به شهر تهران مرحمت می‌فرمایند. آتابای معاون انتظامی من، به شاه عرض کرده بود فقط خود کاخ را بدھیم و محیط اطراف آن را نگاه داریم. امروز من عرض کردم، «این کار در شان شاهنشاه نیست. یا مرحمت نفرمایید، یا اگر مرحمت می‌فرمایید، محوطه را هم بدھید». فرمودند، «کاملاً درست می‌گویی. آتابای، بچه گذاست و فکر او هم متوجه است».

بعداز ظهر [را] در منزل با ملاقاتهای مختلف گذراندم. متجمله فروشنده‌گان موشک ریسیر بازآمده بودند، توضیحاتی [یدهند]. گفتم کار شما در گرو حل مسئله نفت است. بی‌جهت حالا به خودتان زحمت ندهید!

سر شام ملکه پهلوی رفتم... شاهنشاه فرمودند، «بعضی مردم به من می‌گویند، چرا مسئله بحرین در مجلس به این صورت مطرح شد، که تمام مسؤولیت قضیه را بر گردش شما گذاشت؟ ممکن بود دولت مسؤولیت را برعهده بگیرد.» بعد فرمودند که، «من دیگر از این حرفا یام گذشته است. اگر ملت ایران نداند که من حاضر جانم را در راه منافع او فدا کنم، دیگر فایده‌ای ندارد که من مطلبی را بخواهم از خود دور نگاه دارم، و اگر مطلب اول را فهمیده باشد، دیگر نگرانی معنی ندارد.» شاه این صحبت را با کمال خلوص می‌کرد، چون کسی غیر از خودمانیها [حضور] نداشت.

... [در ضمن] معلوم شد ته قلب شاه راضی از [کشیدن] خط لوله اهواز اسکندریون نیست. به دو علت. یکی این که ریش ما در دست ترکها خواهد بود یا لااقل شاهنشاه این طور حساب می‌کنند. دیگر این که به عرض شاه رسیده، که

مخارج آن بیش از هزار میلیون دلار است. چون سپهبد یزدان‌پناه رئیس بازرگانی شاهنشاهی و خانمش و همچنین والاحضرتها حضور داشتند، من به خودم اجازه ندادم در این مورد خلاف‌گویی کنم. می‌دانم اینها تلقینات دکتر اقبال است، وظیفه ملی و وجودانی خود می‌دانم که فردا باز هم توضیح مجدد عرض کنم. خواه باور بفرماید. خواه نه؟....

یکشنبه ۴۹/۱/۱۶

صبح زود، کمیونی مرکب از وزیر اطلاعات، وزیر خارجه، معاونین وزارت خارجه و معاون وزرات اطلاعات و [جهانگیری] تفضلی که در امور خاورمیانه اطلاعاتی دارد، داشتم. برای دو ساعت بررسی کردیم که موضوع بحرین چه عکس‌العملی در مردم و در خاورمیانه داشته است. مطلب مهم این است که هیچ نوع آمار صحیحی از عقاید مردم نمی‌توانیم به دست بیاوریم. هر کسی حدسی زد و بالاخره من تصمیم گرفتم باز هم قسمت امور اجتماعی دربار، یک نمونه‌گیری از عقاید مردم بکند. آن‌چه مسلم است، یک عده می‌گویند راحت شدیم و از این گذشته می‌توان منافع دیگر به دست آورد. یک عده جوان پرشور مخالفند. عده [ای نیز] بی‌تفاوت.

به‌هرصورت، در شرفیابی... به عرض رساندم که امروزه واقعاً موضوع [هم وابستگی] Interdependence کشورها از موضوع استقلال، به معنای سابق خودش بیشتر کسب اهمیت کرده و نتایجی هم که از آن حاصل می‌شود، برای کشورها اهمیت بیشتری دارد، فرمودند، چنانمی‌گوئی در این خصوص مطالبی در جراید نوشته شود؟ عرض کردم، اطاعت می‌کنم.

بعداز ظهر شاهنشاه به استادیوم ورزشی کارگران تشریف بردن و در آنجا استقبال پرشوری به عمل آمد.

من به مسجد سپهسالار برای فاتحه خاله والاحضرت شاهپور غلام رضا رفقم.

دوشنبه ۴۹/۱/۱۷

صبح خیلی به اختصار شرفیاب شدم. نقشه چادری که باید در جشن‌های

دوهزار و پانصد ساله شاهنشاهی محل شامخوری شاهانه در تخت جمشید باشد، به زحمت زیاد به تصویب رساندم. زیرا شاهنشاه به علت گرانی آن، تصویب نمی‌فرمودند. بالاخره هم، اندازه چادر و قیمت را به اندازه یک چهارم قیمت اصلی آن تقلیل دادند، یعنی به یک میلیون دلار.

ناهار، وزیر خارجه، وزیر فرهنگ، وزیر اطلاعات، رئیس سازمان امنیت، رئیس تشریفات شاهنشاهی و مدیر کل دربار، برای مطالعه در [باره] تشریفات و دعوتهای رؤسای کشورهای خارجی در مراسم جشن شاهنشاهی [در اداره مهمان من بودند، جلسه] تا ساعت چهار طول کشید.

ساعت پنج، برای کارهای جاری در کاخ نیاوران با نخست وزیر ملاقات کردم... نخست وزیر خیلی پکر و در کارها درمانده است. از اخبار مهم این که، چنان که پیش‌بینی می‌کردیم، روسها به عمل اوتانت در مورد بحرین، چون قبل از تصویب شورای امنیت نرسیده است، اعتراض کردند... با آن که پادگورنی در اینجا چه قدر از این اقدام تعریف و تمجید کرد، این کار ممکن است چند دلیل داشته باشد که دلیل اول آن پرنسبی روسهاست، زیرا نمی‌خواهند دبیر کل سازمان ملل بدون صوابدید آنها اقدام به... جمع آوری آراء به هر صورت که باشد بکنند. علت آن هم روشن است؛ اگر دست دبیر کل را در این کارها باز بگذارند، یک وقت ممکن است مثلاً برای چکسلواکی هم چنین تصمیمی بگیرد. آن وقت تکلیف روسها چه می‌شود؟ دلایل دیگری هم ممکن است این کار داشته باشد. یعنی دل اقتیات ناراضی ایران را به دست بیاورند، دل عراق را به دست بیاورند - چون عراق نمی‌خواهد که روابط ایران و بحرین حسن باشد - و به علاوه دل آن عده عرب ماده‌لوح را که ممکن است تصور کنند که در اثر این جمع آوری آراء واقعاً بحرین به ایران تعلق بگیرد.

از اخبار مهم جهان... این که در داخله شوروی [وقایعی] در پشت پرده جریان دارد... آنچه می‌توان حدس زد، برزنه رئیس حزب کمونیست اوضاع صدر هیئت رئیسه شورای [عالی اتحاد جماهیر شوروی] سوسیالیستی مقام [کنونی] پادگورنی - بود به ایران آمد و من احساس کردم که ناراحتی عجیبی دارد و دائمًا با مسکو در تماس است... نه ماه [بعد]، خروشف را از مقام نخست وزیری و دبیر کلی حزب برکنار کرد و خود جانشین او شد، بعد کاسیگین را

نخست وزیر کرد و پادگورنی هم بعدها به جای میکویان ارمنی، صدر هیئت رئیسه شد، ما که چهار سال قبل در رکاب شاهنشاه به مسکو رفتیم، برزنف خیلی اصرار داشت و اনموذ کند که همه کاره است و حتی از اظهار این مطلب هم خودداری نمی کرد. چون با من سابقه داشت^۱ این مطلب را خصوصی به من گفت، که اینها چرت می گویند، تا من تصمیم نگیرم، هیچ کاری عملی نیست و نمی شود. درست هم می گفت. حالا هم معلوم می شود، دنباله همان افکار را عملی می کند. اما شخصاً آدم قهار و ظالمی مثل استالین نیست.

۴۹/۱/۱۸

صبح مطابق معمول شرفیاب شدم. صحبت‌های مختلف شد. متجمله شاهنشاه از استقبال پرشور مردم، پریروز که به استادیوم ورزشی کارگران جنوب شهر تشریف برد بودند، صحبت کرده و می فرمودند، اگر مردم از جریانات بحرین ناراضی بودند که این طور استقبال صمیمانه از من نمی کردند. در مورد روش شوروی مذاکره شد. همان قسمت اول تجزیه و تحلیل [مرا] که دیروز نوشته‌ام، تصدیق فرمودند.

مقاله‌ای راجع به عمل ایران در مورد بحرین تهیه کرده بودم، یعنی گفته بودم – دوست من تفضلی – تهیه کرده بود، که بسیار مطلوب واقع شد....

۴۹/۱/۱۹

ژنرال ویلر (Wheeler) رئیس ستاد ارتش آمریکا، که برای شرکت در جلسات رؤسای ستاد ستتو به ایران آمده بود، نامه گرمی از جانب رئیس جمهور آورده بود، که امر فرمودند جواب گرمی تهیه شود.

جودت سونای رئیس جمهور ترکیه از شاهنشاه دعوت کرده بود که پس از کنفرانس سران کشورهای R.C.D در ماه مه در [ازمیر]، شاهنشاه کمی ایشتر در ترکیه بمانند. به عرض رساندم، موافقت فرمودند.

۱. هم‌چنان که در بالا اشاره شده است، هنگامی که برزنف به ایران آمد، عالم نخست وزیر بود و برزنف را در تمام مدت مسافرت‌ش به اصفهان و شیراز شخصاً همراهی کرد و میان آنان روابط گرمی ایجاد شد.

مقاله دیگری، باز هم درباره بحرین، تهیه شده بود. ملاحظه فرمودند، خیلی تمجید کردند. ضمناً به عرض رساندم، که به هر حال می‌شود نسبت به نحوه عمل نماینده اوتانت اعتراض کرد. فرمودند، این فورمولی است که مدت‌ها [است] روی آن توافق شده است.

بعداز ظهر، سفیر آمریکا به دیدنم آمد... گفت که شرفیابی ژنرال ولتر رئیس ستاد ارتش آمریکا... فوق العاده خوب بود و این شخص فریفته و سعی معلومات و افکار بلند شاهنشاه شده است. به من گفته است به عرض شاه برسانم که آنچه از [دستش] ساخته باشد برای شاهنشاه و کشور ایران انجام [خواهد] داد.

۴۹/۱/۲۰ پنجشنبه

صبح برای شرکت در جلسه هیئت امنی دانشگاه پهلوی به شیراز [و سپس] به تخت جمشید رفتم، [تا] پیشافت ساختمان هتل آن‌جا را که برای جشن‌های شاهنشاهی باید آماده شود بینم، عصری به تهران مراجعت کردم، وقتی رئیس دانشگاه بودم، این راه سه ساعت وقت مرا می‌گرفت (با طیارات چهارموتوره و توقف در اصفهان)، و حالا یک ساعت می‌گیرد (بدون توقف اصفهان).

۴۹/۱/۲۱ جمعه

صبح سواری با دوستم رفتم. خیلی خوش گذشت.
ناهار مهمان نخست وزیر در محل سد فرخنazar پهلوی^۱ بودیم. در این جا نخست وزیر خانه‌ای جهت شاهنشاه ساخته است و این مهمانی را که شاهنشاه هم سرافراز فرموده‌اند به این جهت داد. جای بدی نساخته است.^۲

... مطلب مهم داخلی که امروز اتفاق افتاد، این بود که در مسابقات فوتبال آسیایی که در تهران برگزار می‌شد، ایران و اسرائیل به‌طور نهایی در قبال یک‌دیگر قرار گرفتند و خوشبختانه ایران، اسرائیل را دو بر یک شکست داد. واقعاً احساسات عجیبی در تهران برانگیخته شد. سی هزار نفر در استادیوم

۱. این سد در ۳۰ کیلومتری شرق تهران بر روی رودخانه لنیان بسته شده است.

۲. این خانه از محل بردهجه نخست وزیری ساخته شد.

امجدیه دستجمعی سرود شاهنشاهی می خواندند و تا صبح مردم تهران به پایکوبی مشغول بودند، بخت شاهنشاه بلند است. در این موقع ممکن بود تبلیغات مضر برای مسئله بحرین گرفتاری درست کند. به کلی مردم مطلب را فراموش کردند. ضمناً احساسات عجیبی هم بر ضد اسرائیلیها بروز کرد که در ایران تعجب آور بود. شاهنشاه می فرمودند کار کمونیستها بود.

شنبه ۴۹/۱/۲۲

صبح شرفیاب شدم... شاهنشاه امر فرمودند که، «سفیر آمریکا را احضار کن و به او بگو، ما تصمیم گرفتیم به جای قرارداد تعمیر هوایپما با اسرائیلی‌ها، با کمپانی [اوکو] AVCO شما قرارداد بیندیم — با آن که قرارداد با آنها امضاء شده است — این تصمیم برای این است که بعداً کشورهای عربی در خصوص تعمیرات هوایپماهای خودشان در ایران با مشکلی رویرو نباشند، اما شرط این کار این است که قرارداد شما مشکلات تازه‌ای درست نکند، یعنی گرانتر از اسرائیلی‌ها نباشد، حتی باید شرایط بهتری داشته باشد، چون باید به اسرائیلی‌ها هم [غرامت] بدھیم، زیرا قرارداد [با] آنها امضاء شده است.^۱

... بعد از من، عمر سقاف وزیر خارجه عربستان سعودی به اتفاق وزیر خارجه شرفیاب شدند.^۲ بعد هم ناهار در پیشگاه شاهانه خوردند. من در مذاکرات نبودم، ولی سر ناهار بودم. عمر سقاف به طور عجیبی به ناصر بد می‌گفت. ضمناً می‌گفت که دنیای عرب از این که روسها موشك ضد هوایی

۱. مدتی بود که هوایپماهای نظامی ایران برای تعمیر به اسرائیل می‌رفتند. هنگامی که با توجه به افزایش شمار این هوایپماهای ایران تصمیم به تعمیر آنها در داخل کشور گرفت، با اسرائیلی‌وارد مذاکره شد. اسرائیلی‌ها آمادگی هیچ‌گونه سرمایه‌گذاری برای این کار نداشتند و برنامه تعمیر هوایپما در داخل ایران را با اکراه پذیرفتند چراکه به این سان مشری پروپا قرصی را از دست می‌دادند. اسرائیل در آن زمان در اندیشه ساختن جنگنده‌ای بود و به طبع اتفاق این کار را با سرمایه ایران انجام دهد و پیشنهاد کرد ایران در این طرح شریک شود و تعمیر هوایپما بخشی از مجموع این برنامه باشد. بعد هم شروع به بهانه جویی کردند که اصولاً نیازی به ساختن آسیانه مخصوص تعمیر و تجهیزات دیگر نیست و همه این کارها را می‌توان در اسرائیل انجام داد. این رفتار به مقام‌های ایرانی برخورد و از دنبال کردن مذاکرات با اسرائیلی‌ها منصرف شدند و به سراج شرکت‌های آمریکایی رفتند.

۲. عنوان رسمی عمر سقاف، وزیر مشاور بود و وزارت خارجه را ملک‌فیصل شخصاً اداره می‌کرد. سقاف مورد اعتماد فیصل بود و بیشتر مأموریت‌های خارجی را از سوی او انجام می‌داد.

[زمین به هوا] به مصر داده است خیلی راضی و ممنون روسها هستند... موضوع مهمی که گفت و گو شد این بود که بعید نیست حالاکه روسها این همه در مصر [نفر دارند]، اسرائیلی‌ها بخواهند آنها را با بمباران منازل آنها [تحریک] بکنندتا جنگ درگیرد و کار یکسره بشود. چون صحبت در این است که روسها ۱۲/۰۰۰ نفر متخصص در مصر دارند و مخصوصاً برای حفاظت مراکز موشکی، هیچ‌گونه اطمینانی به مصر نمی‌کنند.....

... بعد از ناهار، شاهنشاه به من فرمودند، «وقتی سفير آمریکا را دیدی، بگو که مذاکراتمان با عمر سقاف خیلی خوب بود، به خصوص راجع به همکاری در خلیج فارس. اما مطلب مهمی که شما باید بدانید این است که هم ما و هم سعودی‌ها، از وضع عراق و سوریه بسیار تاراحت هستیم و شما هم در خراب خرگوشی می‌باشید، حتی اخیراً عماش، وزیر دفاع عراق، گفته است که باید ایرانیها را تنبیه کنیم، خنده‌آور است. بنابراین شما چه بخواهید، چه نخواهید چه بتوانید کمک بکنید، چه نکنید، ما باید آماده دفاع از خودمان باشیم».

بعد از ظهر، شاهنشاه برای بازدید یک بیمارستان و یک باشگاه ورزشی تشریف برداشت. من نرفتم و در عوض سفير آمریکا را احضار و اوامر شاهنشاه را به او ابلاغ کردم. وقتی در خصوص آمادگی خودمان گفتم که چه شما بخواهید چه نخواهید آماده خواهیم شد، سفير آمریکا که از ماقبلی باهوشتراست،^۱ فوراً گفت اینجا شاهنشاه اشاره به آن قرضه هشتصد میلیون دلاری می‌کنند که ما گفته‌ایم مشکل است و یشن از پانصد میلیون دلار نمی‌دهیم، یعنی نمی‌توانیم بدھیم، هم چنین در خصوص جزایر تونب و ابوموسی گفتم که ما به هر حال این دو جزیره را باید به ایران ملحق بکنیم. زیرا همان گونه که شاهنشاه فرموده‌اند، اولاً مال ماست، ثانیاً با آن که حالاً ممکن است ارزش استراتئیکی نداشته باشد، ولی اگر در دست قوای مخالف و مخرب بیفتد، صدمه زیادی به ما وارد می‌کند.

دیشب آپولوی ۱۳ با موفقیت به سوی ماه پرتاب شد. خدا کند نحوضت

۱. داگلاس ماک آرتور دوم.

یکشنبه ۴۹/۱/۲۳

صبح به کارهای جاری گذشت، بعد شرفیاب شدم. شاهنشاه از استقبالی که چند روز پیش مردم کردند خیلی خورستند بودند - هنگامی که به استادیوم ورزشی کارگران تشریف بردند. چند روز قبل هم، مثل این که نوشهام ولی باز تکرار فرمودند، به این معنا که اگر مردم ناراضی بودند (منتظر از قضیه بحرین ناراحتی داشتند) که لابد چنین استقبالی نمی‌کردند. مدتی راجع به ناصر حرف زدند، عرض کردم، مرد پدر سوخته‌ایست ولی کارش را می‌داند. این موضوعی است که باید قبول کرد. فرمودند، «درست می‌گویی، مرد حرامزاده‌ایست». عرض کردم، باید تصدیق کرد که ملت مصر هم پیغیز است، یعنی در حکم مورچه هستند. سیاست غرب هم در مقابل روسها محظاً است. این عوامل دست به دست هم می‌دهد، خود او هم زرنگ است، حفظ می‌شود، یعنی بازی می‌کند....

دوشنبه ۴۹/۱/۲۴

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه را فوق العاده ناراحت دیدم، علت را جویا شدم؛ فرمودند جریاناتی در شهر هست که عادی نیست، یعنی بعضی دستجات دانشجویان و بعضی جوانهای دیگر شعارهای می‌دهند که کاملاً کمونیستی است. یک فتح فوتیال که این همه سر و صدا ندارد، آن همه شعارهای «زنده باد خلق فلسطین»، «مرگ بر یهود». عوامل امنیتی هم نمی‌دانند ریشه کار چیست. مقدار هم عوامل امنیتی را فحش دادند. بعد هم رئیس دانشگاه تهران را احضار فرمودند. بعد به من فرمودند، «سفیر آمریکا را بخواه و از او پرس این سر و صدایی که در سنای آمریکا بلند شده که قرارهای دوطرفه (bilateral) دفاعی آمریکا باید لغو شود، شامل ایران هم می‌شود یا نه؟» فرمودند، «ضمناً از طرف خودت بگو شما احمدقها چند سال پیش اصرار داشتید که من قوای دفاعی را تقویت نکنم، دیدید که با حرفهای شما نمی‌شد داخل چاه رفت؟ و نظر شما هر

روز و هر دقیقه فرق می‌کند.»^۱
... آپولو نزدیک به ماه رسیده است.

شنبه ۴۹/۱/۲۵

صبح مشغول کارهای مردم در منزل بودم. ناگهان خبر رسید که برنامه آپولو قطع شد. نفسها در سینه‌ها قطع شد! معلوم شد انفجار در مخازن گاز آن روی داده و دستور داده‌اند به زمین مراجعت کند، و چون زندگی در کپسول اصلی آن به علت کمی اکسیژن خطرناک شده، ماهنوردان به کپسول ماهنشین که هنوز دستگاه‌های حرارت و اکسیژن آن کار می‌کند پناهنده شده‌اند.

... شرفیاب شدم. اوّلین خبر این بود که به عرض رساندم. شاهنشاه هنوز خبر نداشتند، با آن که دائماً [به] رادیو گوش می‌کنند، فکر می‌کنم این یک ساعت اخیر را مشغول به مطالعه بوده‌اند. شاهنشاه هم بسیار ناراحت شدند... شاهنشاه مصاحبہ مهمی با واندل، مخبر روزنامه تایمز، فرموده [بودند]... امروز صبح هم در ساعت ۳:۰۷ رادیوبی‌بی مسی تفسیر مهمی از آن کرد، از جمله این که پاشواری شاه در خروج نیروهای انگلیس و عدم مراجعت آنها... کار [محافظه‌کاران] را در انتخابات مشکل خواهد کرد. چه قدر انسان خوشحال و مغور می‌شود که عمل شاهنشاه ما، کار را بر حزب [محافظه‌کار] انگلیس مشکل کند یا آسان کند، فرق نمی‌کند، منظور این که مؤثر باشد. در خصوص سایر نکات آن هم تعبیرات خوبی کرد. جربان بی‌بی مسی را به شاه عرض کرد. بعد عرض کرد، «در مصاحبہ کلمه سرنگون شدن رژیم شیخنشیهایی که با رفورمهای امروزی موافق نباشند فرموده بودید، که با مقام شاهنشاه وفق نمی‌دهد.» فرمودند، «تو می‌گویی ما صبر کنیم که همه حرفهای انقلابی و صحیح را ناصر پدرساخته بگویید؟» من عرض کردم، او یک [ماجراجو]

۱. آمریکایی‌ها پیوسته افزایش بی‌رویه بودجه نظامی ایران را به شاه یادآور می‌شدند و مدعی بودند هرگاه خطیری کشور را تهدید کند، آمریکا و غرب به باری ایران خواهند شناخت. پاسخ شاه - که به هر صورت شیفتۀ افزایش قدرت نظامی ایران بود - این بود که در صورت تهدید شوروی، شاید غرب به باری ایران بیاید ولی اگر خطیر از جانب کشور دیگری باشد، هیچ روشی نیست که غرب چه روابطی را در پیش خواهد گرفت. نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های علم، فصل دوم مقدماتی، «سال‌های وابسین شاهنشاهی».

هست. شاهنشاه باید متنانت خود را حفظ بفرمایند. بالاخره آن قدر اصرار کردم [تا] قبول فرمودند در روزنامه‌ها به جای سرنگون شدن کلمه «تغییر کردن» بگذارند.

فرمودند، «یه سفیر آمریکا بگو با آن که قرارداد تعمیر هواپیما و تهیه وسائلی یدکی را با اسرائیلیها امضا کردمایم، اگر شما شروایط بهتر یا لااقل مساوی با آنها بدھید، این کار را به شما خواهم گذاشت. چون من خواهم این کار دامن عربها را هم بگیرد و اگر در دست اسرائیلیها باشد، رجوع آنها به ما ممکن نیست.» ضمناً فرمودند، «به سفیر پاکستان بگو برای همکاری در مورد فرود آمدن هواپیماهای جمبوجت دستور به هواپیمایی ملی داده‌ام.»^۱

چهارشنبه ۴۹/۱/۲۶

صبح، به کارهای جاری گذشت و ملاقات‌های بی‌ربط. بعد شرفیاب شدم. به محض شرفیابی شاهنشاه فرمودند، گازکربنیک دارد ماهنوردان را خسته می‌کند و شاید خفه کند. در حضور شاه که بودم، رادیو را باز گذاشتیم تا بالاخره معلوم شد این خطر رفع شده است ولی کپسول اصلی التتریستیه و حرارت ندارد... اما جهت آنها به طرف زمین صحیح است و با همه مشکلات دارند پیش می‌آیند.

دیشب در مهمانی سفارت هلند، سفیر انگلیس به من گفته بود، مردم بحرین اغلب به نزدیکی و همکاری با ایران رأی می‌دهند. راجع به تونب و ابوموسی هم به سفیر گفته بودم، که این کار باید بشود – یعنی به ما تعلق بگیرد. هر دو موضوع را به عرض رساندم.

سفیر آمریکا هم گفته بود، راجع به کمکهای مالی، اگر اجازه فرمایند

۱. معمولاً شرکت‌های هواپیمایی مسافر میان دو کشور را طبق قرارداد به تساوی با یکدیگر تقسیم می‌کنند و ضابطه آن شمار هواپیمایی است که از کشوری به سوی کشور دیگر پرواز می‌کند. پاکستان که هواپیماهایش پس از توقف در ایران به سوی اروپا پرواز می‌کرددند، درنظر داشت که در این خط جمبوجت به کار اندازد، درحالی که برای هواپیمای ملی صرف نداشت که برای پرواز به کراجی از این گونه هواپیما استفاده کند. این امر موجب می‌شد که پاکستان بتواند با یک جمبوجت چندین برابر هواپیمایی ملی ایران، میان دو کشور مسافر حمل کند و ایران به این وضع اعتراض داشت – ولی برای شاه نگهداری رابطه نزدیک با پاکستان مهم‌تر از مشارجه درباره کم و زیاد چند مسافر هواپیما بود.

[برای] وسائل مهم از قبیل هواپیما... پول آنها حالاتی به شود و وسائل غیر مهم، اندکی مهلت پیدا کند. یعنی قسط (tranche) های اعتباری قدری طولانی تر باشد. این راهم عرض کردم....

راجح به پیشکاری و لیعهد نام چند نفر افسر بازنشته را یادداشت کرده بودم. موافقن نفر مودنند، فرمودند، برو در [میان] سیویلها مطالعه کن. تعجب کردم، بعد فکر کردم شاید علیحضرت شهبانو این فکر را مجدداً به شاهنشاه داده‌اند.

عصری [به] مجلس فاتحه فرزان رفتم.^۱ فرزان یک بیرجندی فوق العاده عالم در الهیات بود ک در سن ۸۴ سالگی به رحمت ایزدی پیوست. مرد خوبی هم بود....

۴۹/۱/۲۹

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. منجمله عرض کردم، یکی از پیشخدمتها اعلیحضرت همایونی به نام اصلانی تصدیق فوق لیسانس گرفته است و حالا در مقام پیشخدمتی مناسب نیست. اجازه فرمودند مقام آجودانی به او بدهیم. گواین که چون پیشخدمت بوده، باعث رنجش زیادی بین آجودانهای دیگر خواهد.^۲ در صورتی که فلسفه انقلاب شاهنشاه این است، هر کس قابلتر، مناسب‌تر، فرمودند، «همین کار را بکن». بعد با کمال آقایی و بزرگواری فرمودند، «مگر ما خودمان که بودیم؟ پدرم یک سرباز ساده و از خانواده کوچکی در سوادکوه بود». من واقعاً از قضایت و روشن بودن شاه لذت بردم، نه آن اندازه که به وصف تعریف درآید....

پیش از ظهر جلسه هیئت امنی دانشگاه مشهد را داشتم. حسب الامر شاهنشاه و بر طبق قانونی که گذشت، وزیر دربار عضویت هیئت امنی همه

۱. محمد فرزان با آن که در آغاز کار روحانی بود، تمایلات دست‌چبی داشت. بعد لباس روحانیت را رها کرد و کارمند وزارت فرهنگ شد و مدتی رئیس فرهنگ زابل و سپس بیرجند بود. یکبار نیز در زمان حیات امیر شوکت‌الملک، نامزد وکالت مجلس از زابل شد.

۲. آجودانی کشوری یا لشکری، عنوانی افتخاری بود. آجودانهای کشوری زیر نظر رئیس مستقیم تشریفات سلطنتی بودند و به نوبت در دربار کشیک می‌دادند و در مراسم گورناآگون او را باری می‌کردند.

۲۹ آوریل

April 16, 1970

Your Majesty:

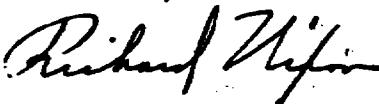
It was good to receive your letter of March 11. As always, I am pleased to hear from you and have your views on matters in which we are both greatly interested.

I appreciate fully the burden that providing for your security and maintaining a high rate of social and economic development put upon our country. Your Majesty states that it has not yet been possible to find a way to provide for increased sales of Iranian oil in the United States is understandable. Our lack of success is due to the great complexity of our oil import policy problems. I assure you that we would like to do whatever we possibly can. A copy of our Cabinet Task Force Report on our oil import policy has been given to your Ministers. You will understand from this the exceedingly complex considerations involved in this matter and why it is difficult at this time to see how we might be able to do anything significant in the near future.

Ambassador MacArthur has also reported on your concerns about the credit terms for our next military sales credit. Although the Congress has not yet passed legislation which would permit me to make commitments on this subject, I can assure you that our negotiators will be instructed to make every effort to reach a satisfactory agreement with your Government. We will try as faithfully as possible in meeting your concerns about the terms of the FY 1970 credit.

Mrs. Nixon joins me in extending to you and the Empress warmest greetings and best wishes. I hope the new princess is doing well.

Sincerely,

His Imperial Majesty
Mohammad Reza Pahlavi
Shahanshah of Iran
Tehran

دانشگاهها را دارد و به علاوه بازرسی دانشگاهها با ماست، که این خود کار خیلی دشواری است.

از اخبار مهم جهان این که ملک حسین، سفیر آمریکا را از اردن خارج کرد، به علت این که سیسکو (Sisco) سفر خودش را به اردن متوقف کرد.^۱ به قراری که سفیر آمریکا به من می‌گفت، علت تصمیم سیسکو این بوده است که تظاهرات فلسطینی‌ها علیه او، مشکلاتی برای ملک حسین فراهم نیاورد. بیچاره ملک حسین نمی‌داند، کسی که تواند از تظاهرات خیابانی جلوگیری کند و با متظاهرين که می‌خواهند اسلحه در پایتخت او جایه‌جا کنند، از در سازش درآید. دیگر ارزشی ندارد....

امشب قرار بود سر شام علیاًحضرت ملکه پهلوی بروم، ترفتم و اتفاقاً همین امشب شاهنشاه اوامری به من داشتند! آن این که به سفیر آمریکا و انگلیس بگویم، که از مذاکرات نفت، شاهنشاه خیلی ناراضی هستند. من در منزل دوستم بودم، شاهنشاه آن جا با من صحبت فرمودند. از همان جا با سفرا تماس گرفتم. قرار شد یکی ^۸ صبح، و دیگری ^۹ صبح در منزل ملاقاتم کنند.... امشب اتفاق عجیبی افتاد. نمی‌دانم به چه مناسبت دوستم صورتم را به شدت گازگرفت. به طوری که سیاه شد و اندکی هم خون جاری شد. حالا که منزل آمده‌ام، گناه را به گردن سگ منزل که خیلی هم به من علاقه دارد انداختم! خانم علم [هم] باور کرد! من این مطالب را که هیچ لازم نیست می‌نویسم، برای این که... خواتنه عزیز بداند که یک ذره خلاف حقیقت در آن چه می‌نویسم نیست....

۴۹/۱/۳۰ یکشنبه

صبح سفیر انگلیس ساعت ^۸ پیش من آمد. امر شاهنشاه را ابلاغ کردم و گفتم مذاکرات نفت بر وفق مراد نیست، یعنی از همان ۱۰۱۰ میلیون دلار گویا چیز بیشتری نمی‌دهند. راجع به اضافه کردن ظرفیت استخراج تا پنج میلیون [بشکه در روز] گویا موافقت کرده باشند، ولی به این زودی پولی برای ما نمی‌شود.

^۱. ژوزف سیسکو معاون وزارت خارجه آمریکا در امور خاورمیانه بود.

سفیر انگلیس گفت، «دیشب که به من تلفن کردی، فوری نفتش را خواستم. گرچه دستشان را پیش من باز نکردند (تو دروغ نفتش، من هم باور کردم!) ولی فکر نمی‌کنم چیز زیادی بدنهند.» گفتم، «بسیار خوب من هم به شما می‌گویم، اگر ما اقداماتی بکنیم، بعدها شما نیایید من حیث سفیر انگلیس گله بکنید، که چرا چنین اقداماتی از طرف دولت ایران شده است.» پرسید، «چه اقداماتی ممکن است بکنید؟» گفتم، «حالا نمی‌توانم بگویم و این یک امر کلی است که به شما می‌گویم.» گفت، «شأن ایران، همان رویه متنات همیشگی است.» گفتم، «تا کی؟ به علت متنات، باید مسئله بحرین را قبل از حل مسئله جزایر تونب و ابوemosی حل کنیم، و بعد شیخ‌های راس‌الخیمه و شارجه هم برای ما کوراوغلی بخوانند. به علت متنات، باید در مسئله درآمد بیشتر از نفت خودمان هم خونسرد باشیم، بعد لبی عایدات بیشتر به دست بیاورد و دو دستی تقدیم عبدالناصر، دشمن ما بکند. به علت متنات، باید کم و بیش بعضی مخارج دفاعی ملک فیصل را هم قبول بکنیم^۱ و در حقیقت او را زیر حمایت خودمان نگه داریم و ایشان هم در موقع سهمیه‌بندی استخراج نفت از کمپانی‌های مشترک، گله بکنید که چرا استخراج نفت ایران را بالا برده‌اید ما هم به رو نیاوریم. تا کی متنات، و برای چه؟» خیلی تند با سفیر انگلیس صحبت کردم. با آن که آدم بسیار خوبی است، او هم عصبانی شد، ولی دیگر چاره‌ای نداشتیم. گفت، هر چه بکنید ضرر می‌کنید. گفتم، بسیار خوب، ما مثل معروفی داریم که می‌گوییم، یا علی غرقش کن، من هم به درک. ولی در دلم هراس عجیبی هست که با این خزانه تهی، در سایه توجهات دولت ابد مدت، که به نظر من واقعاً خیانت عجیبی به شاه می‌کنند چه می‌توانیم بکنیم؟ واقعاً هیچ! مگر سفیر انگلیس مغز خر خورده باشد که از این تهدیدها بترسد.

بعد از رفتن او، سفیر آمریکا آمد. عیناً مطلب را تکرار کرد. خوشبختانه [او] لااقل این ناراحتی را داشت که ایران ممکن است یک طرفه قرارداد

۱. ایران به حق مدعی بود که هزینه دفاعی او برای نگهداری امیت در خلیج فارس، به همان اندازه به سود عربستان سعودی است که به سود ایران. بعدها نیز چنان که در این بادداشت‌ها آمده است، هنگامی که عربستان با خطر تهاجم از سری یمن شمالی رویه رو بود، ایران از کمک نظامی فوری به آن کشور مضايقه نکرد.

کنسرسیوم را الغو کند و بعد تقسیم سود را که الان پنجاه پنجاه است، به ۷۵-۲۵ مثل سایر قراردادهای اخیر که بسته‌ایم بگذارد. او روی هم‌رفته سمت‌پاتی بیشتری نشان داد و گفت، «تز من در کنفرانس دیپلماتیکا در خاورمیانه... دفاع از نظر شاهنشاه خواهد بود. همین یک کشور آرام و مطمئن در همه خاورمیانه مانده است. آن را هم ما خراب بکنیم؟»

بعد شرفیاب شدم. جربان [ملاقات‌های صبح] را به تفصیل عرض کردم. عرض کردم، حالا که این‌ها ظرفیت امکان استخراج را بالا می‌برند، چرا خودمان نفت نفروشیم. فرمودند نظر من هم اتفاقاً همین است، که ظرفیت که بالا رفت، ما هم [اضافه برداشت] بیشتری بکنیم. عرض کردم، پس دیگر دعوایی نداریم. فرمودند، این که به این زودی به ما عایدی نمی‌دهد... روی هم‌رفته شاهنشاه خیلی گرفته و ناراحت بودند. عرض کردم، اضافه برداشت هم تهدید بزرگی نیست، مگر این که آنها بترسند که به بازارهای شان لطمه‌ای بزنیم.^۱

ظهر در پیشگاه شهبانو جلسه بنیاد فرهنگ ایران را داشتیم.^۲ بنیاد [فرهنگ] ایران کتابهای مربوط به ایران را از ازمنه قدیمه تاکنون جمع آوری و [چاپ] می‌کند.

۴۹/۱/۳۱ دوشنبه

صبح، شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. منجمله از شاهنشاه در خصوص امری که برای انتصاب یکی از درباری‌ها به سمت معاونت دربار بدون اطلاع من فرموده بودند گله کردم. یعنی عرض کردم، وزیر دربار شما دیگر [نفوذ کلامی] (autorite) نخواهد داشت. با کمال بزرگواری قبول فرمودند و امر

۱. قرار ایران با کنسرسیوم نفت این بود که اضافه برداشت را در بازارهایی بفروشد که کشورهای عضو کنسرسیوم در آن‌جا فعالیتی ندارند و در عمل فقط کشورهای سوسیالیستی اروپای شرقی شامل این شرط می‌شدند. امکان فروش نفت در این منطقه نیز محدود بود و به هر حال برای ایران صرف چندانی نداشت، زیرا در چهارچوب قراردادهای پایابای صورت می‌گرفت و جایگزین صادرات صنعتی نوبای ایران می‌شد. اشاره علم به فروش احتمالی این گونه نفت در بازارهای شرکت‌های عضو کنسرسیوم است.

۲. پایه گذار بنیاد فرهنگ ایران، دکتر پرویز نائل خانلری بود.

فرمودند اجرا نشود.

... بعد به مجلس یادبود [صدمین سال تولد] لنین، در دانشگاه رفتم. صحبت‌هایی که آقایان حکمت^۱ ... و رهنما^۲ وزیر علوم درباره لنین در مناقب او... کردند، اگر ده سال یا پانزده سال پیش کسی می‌کرد، قطعاً به حبس می‌افتداد. شاه طوری کشتنی کشور را هدایت کرده است که این حرف‌ها دیگر پیش‌پا افتاده شده است و فقط حرف است.

شام، مهمان وزیر خارجه بودم. در این مهمانی، ریچاردسون معاون کل وزارت خارجه آمریکا، سیسکو معاون وزارت خارجه آمریکا و مسؤول خاورمیانه، چند نفر از مأمورین وزارت خارجه آمریکا، سفیر آمریکا، نخست وزیر و من بودیم. این‌ها، بعداز ظهر دو ساعت و نیم در پیشگاه شاهنشاه شرفیاب بودند.

بعد از شام سیسکو که با من دوستی و آشنایی قدیمی دارد، مرا به کناری کشید و تقریباً یک ساعت حرف زدیم، که خلاصه‌اش این است: اول این که، تمام آنها که بعداز ظهر شرفیاب شدند، فوق‌العاده تحت تأثیر احاطه و قدرت شاه در مسائل بین‌المللی و به خصوص خاورمیانه، قرار گرفتند. دیگر این که خواست به خصوص به من حالی بکند که دستور صریح و مؤکد و مستقیم نیکسون، رئیس جمهور آمریکا، این است که راجع به مسائل ایران و به علاوه روابط ایران با همسایگان هر چه شاهنشاه بفرمایند اطاعت کند. بعد به من گفت، به ناصر و به اسرائیلی‌ها گفته است که اگر این همه در تقاضاهای خودتان [سختگیر] باشید، هرگز صلح به خاورمیانه نمی‌آید. راضی بود که راه سلام و علیکی با اعراب گشوده است، گو این که هنوز یک کوره راه است ... معتقد بود

۱. علی‌اصغر حکمت از پایه‌گذاران آموزش نوین و در زمان رضاشاه چندین سال کفبل و سپس وزیر معارف بود. دانشگاه تهران از پادگارهای اوست. در زمان مورد اشاره در این بادا مشت، رئیس انجمن ملی یونسکو بود - صدمین سال تولد لنین به توصیه یونسکو در سراسر جهان جشن گرفته شد.

۲. مجید رهنا وزیر علوم و آموزش عالی، از دوستان بسیار نزدیک هویدا و حسنعلی منصور بود. دیپلماتی ورزیده و یکی از بهترین کارشناسان ایرانی در امور سازمان‌های بین‌المللی به شمار می‌رفت. به فعالیت‌های یونسکو بسیار علاقه‌مند و عضو کمیته‌ای بود که از سوی دیبر کل این سازمان مأمور نگارش گزارشی درباره شیوه آموزش شد. این گزارش که زیر عنوان "Learn to be" منتشر شد، در زمان خود سر و صدای زیادی راه انداخت.

که سیاست [آمریکا] باید نسبت به اعراب نرمش بیشتری داشته باشد. من گفتم عیین ندارد، ولی اگر اسرائیل اندک تزلزلی پیدا بکند، اعراب خدا را بندۀ نیستند، به این مطلب هم توجه داشته باشید، به خصوص که این همه رهین متّ و تحت تأثیر روس‌ها قرار گرفته‌اند.

راجع به حل مسئله خاورمیانه به او گفتم، که شما باید این کار را در چهارچوب یک [معامله یک جا] (package deal) با روس‌ها تمام کنید، مثلاً با مخلوط کردن با مسائل اقتصادی و خاور دور. به او گفتم ... چرا در منافع کلان خاورمیانه به آنها سهمی نمی‌دهید؟ مثلاً چرا آنها را در نفت خاورمیانه سهیم نمی‌کنید؟ به کمپانی‌های نفتی ... آمریکایی ... فشار بی‌اورید سهمی هم به روس‌ها بدھند تا این مناقشه‌ها از میان برخیزد. خیلی به این حرف‌های من توجه کرد. گفتم چند سال پیش که لوله گاز را به روس‌ها می‌دادیم، سفیر شما اینجا عزاً گرفته بود.^۱ شاهنشاه فرمودند بر عکس باید خوشحال باشد، زیرا این یک عمل ثبات این منطقه است، زیرا روس‌ها به حفظ آن علاقه‌مند می‌شوند. حالا ببینید، همین مقدار گازی که روس‌ها از ما خریدند، به آلمان غربی فروختند، پس باید نسبت به تولید و عبور گاز از ایران علاقه‌مند باشند....

نصف شب منزل آدم. وقتی آمدم، دیدم عالیخانی دوست من و رئیس دانشگاه تهران در منزل نشسته است. معلوم شد با تخصیت وزیر دعا کرده است. تفصیل آن را اگر فرصت بکنم بعد خواهم نوشت....

سه شنبه ۲۹/۲/۱

سفیر مالزی در کاخ جهان‌نما شرفیاب شد. هنگام شرفیابی او واقعه عجیبی رخ داد. کبوترهای زیر شیروانی، به طوری سر و صدا در شیروانی راه انداختند که همه وحشت کردیم.

بعد، من ضمن لباس عوض کردن شاهنشاه، عرایضم را کردم. مذاکرات

۱. سفیر آمریکا در زمان مورد اشاره آرمن میر بود. وی از مخالفان توسعه روابط اقتصادی ایران با بلوک شرق به ویژه شوروی بود، ولی بسیاری از مقام‌های آمریکایی نگرانی او را نداشتند و موقعیت ایران را درک می‌گردند.

دیشب با آمریکایی‌ها را به عرض رساندم. فرمودند من هم از مذاکرات با آنها راضی هستم. عرض کردم راجع به نفت چه فرمودید؟ فرمودند، «گفتم که شما می‌گویید تحت امر من هستید، لاقل به شرکت‌های نفتی بگویید این صد و پنجاه میلیون دلار را بدنهن. قول مساعدت دادند.» عرض کردم نمی‌دانم دیروز تیجه مذاکرات با نمایندگان شرکت‌های نفتی چه شد؟ فرمودند، موضوع اضافه برداشت را رفتند با نظر مساعد گزارش بدنهن. نامه نیکسون را که وسیله ریچاردسون فرستاده بود به من مرحمت کردند... معلوم می‌شد چه قدر به فرمایشات شاهنشاه اهمیت می‌دهند.

موضوع عالیخانی را عرض کردم، که نخست وزیر از بالای سر او... سرتیپی را به ریاست بیمارستان [پهلوی] فرستاده است، دیگر برای رئیس دانشگاه آبرویی باقی نمی‌ماند. فرمودند به دستور من بود. عرض کردم، دیگر بدتر! فرمودند دستور قبلی من بود، حالاً اتفاق افتاده است که اجرا می‌شود، همین موقع که این دو نفر با هم دعوا دارند. عرض کردم این مطلب دیگری است و به هر صورت عالیخانی می‌خواهد استعفاء بدهد. فرمودند غلط کرده است. عرض کردم، به هر صورت شاهنشاه هیچ وقت زیر دست کار نکرده‌اید و به این جزئیات امور اداری وارد نیستید، که چه جور به انسان انگشت می‌رسانند، تا بالاخره شخص بیچاره شود. دیگر چیزی نفرمودند. مثل این که خوش‌شان نیامد!^۱

ناهار خدمت والده بودم. بعداز ظهر شهبانو، کتابخانه کردک پارک نیاوران را افتتاح کردند....

امروز دولت در مسئله بحرین، جواب استیضاح را در مجلس داد و رأی اعتماد گرفت. حزب پانایرانیست به صورت خاک بر سر و مفلوکی در مسئله استیضاح صحبت کرد، که هیچ تناسبی با آن همه حرارت اویله نداشت....

نیکسون اعلام کرد صد و پنجاه هزار دیگر سرباز آمریکایی را از ویتنام خارج خواهد کرد.

۱. سرتیپ مورد اشاره ناچار شد همان روز بیمارستان را ترک گوید و وضع به حال عادی بازگشت.

۴۹/۲/۲

صبح شرفیاب شدم... معامله نفت، [را] که فلاح کرده است، به عرض رساندم. نود میلیون دلار در پنج سال [از محل] اضافه برداشت فروش کرده است، بد پولی نیست. شاهنشاه خوشحال شدند.

شاهنشاه گزارش دیگری می‌خواندند و به عربیض من هم گوش می‌دادند. جسارت کرده عرض کردم، به این صورت نه عربیض مرا توجه می‌فرمایید، نه گزارش را درست توجه می‌فرمایید، به علاوه عربیض من هم ناقص می‌شود. خوش‌شان نیامد، چیزی نفرمودند، فقط سری تکان دادند. به من هم برخوردا سر شام رفتم. صحبت بر سر احساس آمریکایی‌ها از وضع امروز ایران بود. شکر خدا را که واقعاً این آمریکایی‌ها حالا نه تنها کاری به کار ما ندارند بلکه مدافعان سیاست ایران هم هستند. این‌ها از نعمت وجود شاه است.

سر شب هم، به سفارت شوروی رفتم، که برای صدمین سال تولد لین گشن گرفته بودند....

پنجمین ۴۹/۲/۳

امروز صبح برای اوّلین بار پس از عید باران می‌بارید. معلوم بود شاهنشاه سرحال خواهند بود. بنابراین تصمیم گرفتم، تمام مسائلی که مورد قبول شاهنشاه به طور عادی نیست به عرض برسانم... به محض آن که شرفیاب شدم، دیدم پیش‌بینی من صحیح است... و شاهنشاه کاملاً خرم و خندان هستند.

مسائل مختلف، منجمله وساطت‌های خیلی بی‌مورد و بی‌جا را به عرض رساندم. بعضی‌ها را پذیرفتند.

صبح زود در هیئت امنای دانشگاه تهران شرکت کرده بودم، جریان آن‌جا را عرض کردم که بین نخست‌وزیر و عالیخانی برخوردي نشد.^۱

راجع به امور نفتی عرض کردم، فروش نفت ما به کوبا به وساطت نروژی‌ها گویا موافق میل آمریکایی‌ها نیست. هنوز مشغول مذاکره هستیم.

۱. هویدا رئیس هیئت امنای دانشگاه تهران بود و غلّم نیز به عنوان وزیر دربار در آن عضویت داشت.

فرمودند به جهنم. درست هم می فرمایند.

۴۹/۲/۴ جمعه

صبح چون خبر نکرده بودند که ناهار شرفیاب شوم، سواری مفصلی رفتم، از فرح آباد از طریق کوه و گردنه بزرگی به جا جرود رفتم.^۱ این راه را ناصر الدین شاه هم مکرّر رفته است، خیلی سخت است. ناهار در کاخ کوچک شاه خوردم. خانم عَلم هم بودند؛ با اتومبیل آمدند. عصری برگشتم شب در تالار رودکی باله بود.

۴۹/۲/۵ شنبه

صبح شرفیاب شدم ... راجع به دانشگاه‌ها و مشکلاتی که با آن رو به رو هستند و مخصوصاً قضیه بی‌پولی را عرض کرم. به عرض رساندم که بی‌مایه فطیر است. به این صورت محل است انقلاب آموزشی^۲ که مورد نظر شاهنشاه است جامه عمل پیوشت. فرمودند، چه کنیم پول نداریم. عرض کردم، مثل معروف است «سفره نینداخته بوی گلاب می‌دهد»، وقتی پول نبود، چرا این برنامه‌های درخشنان را اعلام کردیم؟ فرمودند، آن وقت خیال می‌کردیم پول هست. درست هم می‌فرمایند. شاهنشاه مطمئن بودند – روی گزارش‌های غلط – با آن که من مکرّر عرض کرده بودم که وضع مالی رو به و خامت می‌رود. ... بعضی تلگرافهای خارجی برای تبریک، منجمله تلگرافی به رئیس جمهور اسرائیل، توشیح فرمودند.

برنامه‌های مسافرت شیراز و بنادر را عرض کردم سر شام رفتم. با برادرها، دامادها و شهبانو صحبت از این بود که حالا [دیگر] آمریکایی‌ها خجالت می‌کشند ترک‌ها را بر ما برتری دهند. من عرض

۱. این منطقه از دوران قاجار شکارگاه سلطنتی بود.

۲. چندی پیش از این تاریخ، انقلاب اداری و آموزشی به عنوان اصل ۱۳ انقلاب سفید اعلام شد. از مفهوم انقلاب اداری هیچ گاه کسی سر در نیاورد. تنها نتیجه انقلاب آموزشی تشکیل نشسته‌های سالیانه – معمولاً در پایان تابستان – با حضور شاه، نخست وزیر، وزیران دربار، علوم و آموزش و پژوهش و رؤسای دانشگاه‌ها و مؤسسه‌های آموزش عالی و شماری کارشناس بود که برای دو یا سه روز به بررسی و گفت‌وگو درباره مسائل مهم آموزشی می‌پرداختند.

کردم [اگر] توسعه منظور است، همین طور است. فقط ترکیه ارتشی دارد که بزرگترین [دارایی] اوست و تمام کمک‌ها به ترکیه بر سر این مطلب است، چون خارجی‌ها برای ارتش ترک ارزش بسیار قائل هستند. همه از عرض من به این بی‌پردازی تعجب کردند.^۱

۴۹/۲/۶ یکشنبه

صبح در منزل به قدری هجوم مردم بود که دیوانه شدم. وقتی به کاخ نیاوران رسیدم، در باغ نیم ساعتی قدم زدم که جان بگیرم و بتوانم مطالب و عرایض را به عرض شاهنشاه برسانم.

بعد شرفیاب شدم. شاهنشاه را خوشحال دیدم. فرمودند آمریکایی‌ها که می‌گفتند پول برای اعتبار خرید اسلحه شما نداریم، حالا قبول کردند تمام احتیاجات نیروی هوایی را بدهنند. عرض کردم تبریک عرض می‌کنم.

راجع به لوله نفت اهواز – اسکندریون عرض کردم. فرمودند چیز عجیبی است، اقبال یک نظر و فلاخ نظر کاملاً مخالف آن می‌دهد، حالا به نخست وزیر بگو مطلب را جداً موشکافی بکند و به من بگوید. بعداً مطلب را تلفنی به نخست وزیر ابلاغ کردم. نخست وزیر آن قدر حقه‌باز و عرقه است که چون می‌داند کنسرسیون نفت با این کار مخالف است، می‌خواست مدرک از من در دست داشته باشد. گفت راجع به این مطلب یادداشتی به من بده. من هم نوشتیم، با دست هم نوشتیم، که مدرک قطعی برای این بدبهخت مفلوک باشد. این‌ها خیال می‌کنند مقام و موقعیت خود را از بر سایه خارجی‌ها و منافع خارجی دارند.

به شاهنشاه عرض کردم، معامله نفت با چین کمونیست ممکن است منافع زیادی برای ما داشته باشد. امر فرمودند، به فلاخ بگو مطالعه کند.

۱. چون ارتش را شاه شخصاً اداره می‌کرد، از این که کسی ارتش کشورهای کم و بیش هم نراز را بستاید، خوشنود نمی‌شد.

بد نیست بنویسم، من چه جور ازدواج کرده‌ام.

[غروب پنجشنبه] یکی از روزهای مهرماه ۱۳۱۸ ... [وقتی] به خانه آمدم، پدرم که وزیر پست و تلگراف رضاشاه و طرف لطف و مرحمت او بود و شب‌های جمعه در منزل نماز و دعا می‌خواند و جایی نمی‌رفت، پیغام داده بود که من برای گردش بیرون نروم و برای شام در منزل بمانم. اطاعت کردم.

وقتی سر شام رفتم، از من پرسید، «آیا میل داری با دختر قوام ازدواج بکنی؟» من تعجب کردم که این چه حرفی است. گفتم، «دختر قوام کیست؟» گفت، «دختر قوام شیرازی، همان کسی که پسرش داماد شاه و شوهر والاحضرت شاهدخت اشرف است.» گفتم، «چنین مطلبی را اصلاً فکر نکرده بودم. از کجا سرچشمه می‌گیرد؟» گفت، «امر شاه است.» گفتم «می‌توانم بگویم نه؟» گفت، «نه!» گفتم، «پس چرا از من سوال می‌کنید؟» آن وقت رضاشاه میل داشت با فامیلهای کهن ریشه‌دار ایرانی، مثل خانواده ما و سایر خانواده‌های قدیمی که قوام هم یکی از آنها بود، بستگی پیدا بکند. به این صورت ازدواج ما صورت گرفت. در بین هفته بعد، با والاحضرت همایونی – شاهنشاه فعلی – یک شب منزل قوام رفیم. یک روز عصر هم رفیم تیس با نامزدم بازی کردم، که باز والاحضرت همایونی و والاحضرت فوزیه بودند. جمعه بعد هم عروسی واقع شد. حالا سی سال از آن تاریخ می‌گذرد.

۴۹/۲/۷ دوشنبه

صبح در منزل پذیرایی کردم. بعد مجلس فاتحه مرحوم وثيقی^۱ که از اشخاص نیک و از وزرای سابق و دوست پدرم بود، رفتم. بعد شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. قبل از شرفیابی، سفیر آمریکا تلفن کرد، شرکت‌های آمریکایی: نورتروپ (Northrop)، آوکو (Avco) و داگلاس (Douglas) برای کنترلات تعمیر هوایی حاضرند. این که به عرض شاهنشاه رسیده است حاضر نیستند، صحیح نیست. به عرض رساندم. فرمودند خودت رسیدگی کن.

۱. صادق وثيقی در زمان رضاشاه کفیل و سپس وزیر بازرگانی بود. در دولت علی منصور (۱۳۲۹) وزیر اقتصاد ملی شد.

حالا باز با فرمانده نیروی هوایی، ارتشید خاتمی داماد شاه، گلاویز می‌شوم.^۱
... برنامه [مسافرت به] شیراز را عرض کرد. فرمودند دولو را همراه
می‌بریم

۴۹/۲/۹ چهارشنبه

برنامه مسافرت به فنلاند و رومانی را عرض کرد. فرمودند، از شهبانو پرس آیا میل دارند بعد از فنلاند بلافصله به رومانی برویم. از شهبانو پرسیدم. فرمودند، خیر! میل دارم به رومانی در پاییز برویم، زیرا می‌خواهم بعد از فنلاند برای استراحت به سنت موریتز بروم. من هم به شاهنشاه بعداً با تلفن عرض کردم. یک ساعت بعد شاهنشاه تلفن فرمودند، که با شهبانو صحبت فرموده‌اند و شهبانو راضی شدند که از فنلاند به رومانی بروند. فرمودند، به سفیر رومانی بگو آیا مسافرت ما در ژوئن امکان‌پذیر است؟ من هم تلفن کردم. او گفت، سوال خواهم کرد.

ناهار و لیعهد ... [و] وزیر خارجه اردن مهمان شاهنشاه بودند، که من هم حضور داشت ... - دیشب وارد شد، آنها را در کاخ شهوند پذیرایی می‌کنیم. پسنه چیست که بال او چه باشد؟

بعد از ظهر به شیراز آمدیم و من چه نفسی کشیدم که از شرکارهای تهران ... خلاصی یافتم. چند روز هم غنیمت است، با آن که من تنها هستم.

۴۹/۲/۱۰ پنجشنبه

امروز شاهنشاه از دانشگاه پهلوی و تأسیسات نظامی شیراز بازدید فرمودند.

۱. معاملات نیروی هوایی در انحصار گروهی بود که در بالای آن ارتشید خاتمی و یکی از سوداگران (businessman) معروف - از دوستان نزدیک علم - قرار داشتند و چند تن از دست اندکاران در امور هوایی نیز هر یک دارای سهم کوچکتری بودند. هنگامی که معامله با اسرائیلی‌ها به هم خورد (یادداشت و پانویس ۴۹/۱/۲۲)، این گروه شرکت نورتروب را برگزیدند و شرکت صنایع هوایی (Iran Aircraft Industries Company) را تشکیل دادند که ۵۱ درصد سهام آن متعلق به اعضای گروه و بقیه از آن نورتروب بود. ولی سر و صدای این معامله بلند شد و به آگاهی شاه رسید. ولی دستور داد همه سهام را سازمان صنایع نظامی بخرد ولی کار تعمر به نورتروب داده شد. تنها کسی که توانت اتحاد این گروه را بشکند، لتون بالانچیان بود که با پشتیبانی اشرف شرکت هوایی مسئولی راه انداخت.

تأسیسات دانشگاه پهلوی، به خصوص تأسیسات جدید باجگاه - محل دانشکده کشاورزی - خیلی طرف توجه واقع شد.

سر ناهار که در استانداری به جای باغ ارم صرف شد، امر فرمودند نمایندگان [شیبراز در] مجلس شورای ملی هم شرکت کنند. واقعاً برای آنها یک امر مهمی بود. شاه ماشاءالله دوربین است، همه کارهای او انقلابی است. ممکن است وقتی خواننده عزیز این سطور را بخواند، بگوید این چه فکر انقلابی است؟ اما باید اوضاع امروز را مجسم کند که هنوز چند سالی از انقلاب شاه و ملت نگذشته و این وکلای مجلس که تا پریروز یک کارگر و یا یک کشاورز و یا یک روزنامه‌نویس ساده بودند، وقتی بر سر میز شاه می‌نشینند، چه لذت و کیفیتی برای آنهاست.

قبل از ناهار مدتی با شاهنشاه صحبت کردم. شاه فقط لازخدا می‌خواهد که ده پانزده سال به او فرصت بدهد که کارها را دنبال نماید، و بعد به پرسش تحويل دهد. من قدری اوقات شاه را تلقنخ کردم. عرض کردم، وظیفه دارم ضمن آن که پیشرفت‌های کارکشور را در زیر سایه شاه تأیید کنم، به عرض برسانم که وضع اقتصادی ما بسیار بد است و من بی‌اندازه نگرانم. مکرر این مطلب را به شما عرض کرده‌ام، اعتنا نفرموده‌اید، به علت گزارش‌های دروغی که متصدیان عرض می‌کنند. اما اکنون خودتان دارید احساس می‌فرمایید که وضع بدتر از آن است که تصور می‌فرمودید. شاهنشاه هیچ چیز نفرمودند، ولی به فکر عمیقی فرو رفتند.

سر ناهار، شاهنشاه قصه‌ای از مصدق پدرسوخته برای وکلا و سناتورها و نظامی‌ها که افتخار حضور داشتند تعریف کردند، که خیلی عبرت‌انگیز است. فرمودند، در زمان اشغال ایران و بلاضافله بعد از آن، مکرر به مصدق تکلیف کردم که چون معروف به وطن پرستی و پاکی هستی، بیان نخست وزیر من بشو، شاید با هم بتوانیم کاری برای کشور بکنیم. تنها شرط و فقط تنها شرط او، این بود که شما باید موافقت انگلیس‌ها را جلب کنید و چون من در این زمینه نمی‌توانستم جواب سوال به این وقارت را به آسانی بدهم او هم زیر بار نمی‌رفت. اما همین شخص، یک دفعه داوطلب نخست وزیری شد، آن هم با آن حرص و ولع که به هیچ چیز ابقاء نکند، حتی به خود من و رئیم من، و دکترین او

هم جنگ با امپریالیسم انگلیس بود و ملی کردن شرکت نفت انگلیس و ایران. و
بالل碌ج از خوش‌باوری ملت ایران^۱

جمعه ۴۹/۲/۱۱

صبح به بندرعباس رفتم. بندرعباس دارد شهر و بندر بزرگی می‌شود. با این اسکله که ساخته شده و راه‌هایی که از آنجا به کرمان و یزد و از طرفی به بلوچستان و خراسان می‌رود، خیلی آتیه بزرگی دارد.

وقتی من نخست وزیر بودم اسکله بندرعباس را شروع به ساختمان کردیم. دکتر مصباح‌زاده^۲ سناتور آنجا که آنوقت وکیل بود، ضمن نطقی در جواب من گفت: «کلنگی که تو امروز بر زمین زدی صدای آن را تمام ایران بعداً خواهد شنید.» واقعاً همین طور هم بود، یعنی به رأی العین می‌بینم که همین طور شده است. و حال با این معادن عظیم مس کرمان و کارهای کشاورزی و سدسازی میناب و [زغالسنگ] کرمان که از آنجا با خط آهن به اصفهان خواهد رفت، واقعاً در این ناحیه تحوّل شگرفی در حال تکوین است. من اجازه گرفتم چون شاهنشاه کارهای نظامی را بازدید می‌فرمایند، اجازه فرمایند من به کیش بروم و پیشرفت کارهای ساختمانی ویلاهای آنجا را ببینم. اجازه فرمودند. واقعاً که خیلی خوشحال برگشتم. دو عمارت ساخته‌ام که بی‌نظیر است و سالها خواهد ماند و در زیبایی تاکنون در ایران سابقه ندارد. از دوسوم اتفاق‌های این عمارت دریا در منظر است و مبلمان آن هم عالی و بی‌نظیر شده است.

عصری در بندرعباس مجدداً به موکب شاهنشاه پیوستم و به شیراز آمدیم.

از این به بعد، چون چشم من درد گرفته باید این یادداشت‌ها را تلگرافی بنویسم، تا شاید چشم من بهتر بشود.

۱. این داستان را شاه بارها تکرار کرده است. اگر به راستی دکتر مصدق چنین چیزی را گفته است، شاید می‌خواسته به طمعنے بفهماند که شاه و مجلس آن زمان جرأت برگزیدن مرد میهن پرستی مانند او را که آشکارا با مداخله انگلستان در امور ایران مخالف است، ندارند.

۲. دکتر مصطفی مصباح‌زاده، استاد دانشگاه و پایه‌گذار و مدیر روزنامه کیهان بود. داستان مورد اشاره علم در بهمن ۱۳۴۲ روی داد.

شنبه ۴۹/۲/۱۲

بوشهر رفتم. شاهنشاه بر سر چای سرد[ای] که تقدیم شد، عصبانی شدند. عصر برگشتیم. هنوز عصبانی هستند. من فکر می‌کنم عصبانیت شاه به علت وصول گزارش بحرین باشد... شب یکی از همراهان که پیرمرد تریاکی است، خواست به شاه تریاک تقدیم کند بکشند.^۱ برای رفع عصبانیت خوب بود. من شدیداً مخالفت کردم. عرض کردم، «من خودم [بی‌بند و بار] (bohemien) هستم، ولی شاه ایران که قاچاقچی را اعدام می‌کند، حق ندارد لب به تریاک بی‌آلاید.» با آن که شاه عصبانی تر شدند، ولی با کمال انصاف عرض مرا قبول فرمودند.

یکشنبه ۴۹/۲/۱۳

به تهران مراجعت شد. صبح از یک خانه فرهنگ روستایی در حوالی شیراز بازدید فرمودند.
... بعد از ظهر در منزل به کارهای عقب افتاده رسیدم

دوشنبه ۴۹/۲/۱۴

دیشب نمایندگان کنسرسیوم نفت وارد شدند. اگر امروز مذاکرات به نتیجه نرسد، فردا حسب الامر شاهنشاه مجلس تشکیل خواهد شد، هم قانون اضافه برداشت را به مجلس می‌دهیم، و هم این که یک قسمت از حوزه [قرارداد] را پس می‌گیریم. ولی عقیده من این است که شاهنشاه این قوانین [را] برای ترساندن نفتی‌ها امر فرموده‌اند آماده بشود. آنها هم تسلیم خواهند شد.... سر شام رفتم. صحبتی از نفت با من نفرمودند، ولی خوشحال بودند. باز صحبت از ناصر حرامزاده شد. حالا شاهنشاه قبول می‌فرمایند که مرد باهوشی است. اگر ما این عرض را سه [چهار] سال قبل ... می‌کردیم، شاهنشاه عصبانی می‌شدند. امشب آمریکایی‌ها [[علام کردند] ممکن است به او کمک غذایی بدهند. شاهنشاه فرمودند، «غذای آمریکا، پول نفت اعراب، اسلحه روسی. این

۱. شخص مورد اشاره امیرهورشنگ دولو است.

عجب گربه مرتضی علی است.»

چهارشنبه ۴۹/۲/۱۶

صبح شاهنشاه برای شرکت در کنفرانس عمران منطقه‌ای به ازmir تشریف بردند. تا یازدهم مه آن‌جا توقف خواهند فرمود....

پنجشنبه ۴۹/۲/۱۷

... عصر وارد مشهد شدم ... به دبیرستان عَلم رفتم - دبیرستانی، که اخیراً حسب‌الامر همایونی به نام من تأسیس شده است. آن‌جا نقطه‌فصلی کردم و میاست امروز ایران را برای مدعیین خراسانی تشریح کردم، خیلی خوشحال شدند که به حساب گرفته می‌شوند!

جمعه ۴۹/۲/۱۸

به سرخس رفتم. در آن‌جا چنان که سابقاً نوشت‌ام، کارهای آبادانی بزرگی را شروع کرده‌ایم و از جمله دو میلیون درخت زده‌ایم. با آن که خشکسالی به محصول صدمه زده است، راضی بروگشتم.^۱ ...

شنبه ۴۹/۲/۱۹

صبح در مشهد به بازدید مزرعه نمونه که آستان قدس رضوی احداث کرده و هفت هزار هکتار است و دائماً ضرر می‌دهد رفتم. این مزرعه چسیده به کارخانه قند شیرین است و باز هم ضرر می‌دهد.

بعد شهبانو به مشهد وارد شدند. یکسره به زیارت و از آن‌جا به جذامی خانه رفتند. در جذامی خانه، خیلی متأثر شدند و گریه کردند. دو سال پیش هم، چنین وضعی پیش آمد. شهبانو واقعاً انسان با عاطفه‌ایست و انسان است. عرض کردم، «گریه دردی دوا نمی‌کند. این کمیته [ملی] مبارزه با جذام، درست کار نمی‌کند. اجازه فرمایید اقلأً جذامی خانه مشهد را آستان قدس رضوی درست

۱. سرخس موقوفه آستان قدس رضوی بود و در زمان مورد اشاره گام‌های مهمی برای توسعه کشاورزی آن برداشته شد.

بکند و در دست بگیرد.» با خوشحالی اجازه دادند. تصمیم گرفتمندترین جذام خانه دنیا را در یکی از نقاط خوش آب و هوای خراسان بسازم. چند سال پیش در شیراز چنین وضعی درمورد پرورشگاه یتیمان شیراز پیش آمد، که باز شهبانو گریه مفصلی کردند. آن‌جا پرورشگاهی وابسته به دانشگاه ساخته [که در تمام ایران نمونه] است ... بعد از ظهر شهبانو از جمعیت خیریه فرح و دارالایتمام بازدید کردند. وضع آن‌جا خوب بود. بعد به وکیل آباد - که حاجی حسین آقای ملک معروف، به شهرداری اهدا کرده است - تشریف بردند.^۱ بسیار پارک عالی باصفایی است. آن‌جا خوشحال بودند.

در برگشتن، در هواپیما مرا احضار [و] محرمانه یک ساعت با من مذاکره کردند. شهبانو از بعضی عملیات خواهران و بستگان شاهنشاه ناراضی است، که مبادا به سلطنت و لیعهد صدمه بزند. خودشان هم جرأت مذاکره با شاه را ندارند. فرمودند، تو با شاه صحبت کن. بعضی قسمت‌ها را درست می‌فرمایند، اماً نسبت به [خوشباوند] خودشان فراموشی دارند که ایشان هم از اسم شاهنشاه و شهبانو سوء استفاده زیاد می‌کنند. این مطلب را من گوش دادم و عرض کردم که به هر صورت همه اینها بد است. با انصاف تمام تصدیق کردند. ولی فرمودند، «این مطالب را تو به شاه عرض کن. زیرا من اگر صحبت بکنم، خودم ناراحت می‌شوم و شاهنشاه را هم ناراحت می‌کنم.»... واقعاً بعضی مسائلی که شهبانو می‌فرمایند، اساسی است - راجع به تبلیغات ما، و به حساب نگرفتن عقاید مردم و این که بعضی کارهای سطحی انجام می‌گیرد و باعث سلب اعتماد جامعه می‌شود و غیره و غیره. از جمله فرمودند، «کتابی راجع به فراماسونری در ایران انتشار یافته که در آن همه رجال غیر از تو در عدد آنها قرار گرفتند. من جمله نخست وزیر هویدا، رئیس مجلس سنا شریف امامی، مدیرعامل شرکت ملی نفت اقبال و رئیس مجلس [شورای ملی] ریاضی و تقریباً همه و همه. یا باید ما فراماسونری را پیذیریم، یا اگر می‌گوییم بد است و فراماسونری عامل اجرای سیاست خارجی است. لااقل این اشخاص پی کار خودشان بروند.»

۱. حاجی حسین آقای ملک از ثروتمندان بزرگ و نیکوکار خراسان بود. مجموعه خصوصی کم‌نظیری از کتاب‌های دستنویس و نفیس فارسی را در کتابخانه خود در تهران گرد آورد و کلکسیون سکه و نمبر او شاید در ایران مانند نداشت و همه اینها را بیز از مدت‌ها پیش وقف کرده بود.

از این مقوله زیاد صحبت شد و من مجموعاً شهبانو را نسبت به آینده نگران دیدم. حق هم دارد. فرزند دلبند و نور چشم او باید در آینده شاه بشود و هر عملی بر ضرر رژیم بر ضرر اوست. من هم مکرر به ایشان عرض کردیام، با آن که معتقدم سلطنت در ایران با توجه به سنن ملی که ما داریم هنوز تا لاقل دوست سیصد سال دیگر طرف احتیاج مبرم کشور است، ولی حقیقت این است که سلطنت در دنیا رنگی ندارد. آن هم سلطنت موروشی! یعنی خلاف عقل و منطق است. به چه مناسبت فرزند بزرگ شاه باید مالک جان و مال مردم باشد؟ مگر آن که شاه سلطنت بکند نه حکومت. آن هم در ایران ممکن نیست، یعنی به محض آن که شاه به سلطنت کردن قانع شد، فاتحه خودش را خوانده است. مثل احمدشاه قاجار و امثال‌هم. واقعاً مردم هم رشد آن را ندارند که قابل حکومت دموکراسی باشند. به قول شاهنشاه، اگر قرار باشد در ایران حکومت دموکراسی واقعی برقرار گردد، بیست و هفت میلیون جمعیت ایران، بیست و هفت میلیون رأی مختلف و مخالف یکدیگر می‌دهند. این امر را من وقتی رئیس دانشگاه پهلوی بودم و در مرکز انتلکتوئل ایران بودم به تجربه دریافتیم. پس راه چاره ایران، چنان که حال اتفاق افتاده است، داشتن پادشاهی باهوش، مدبر، روشن‌بین، عاقل، با انصاف و عادل است. خوشبختانه اکنون این سعادت را داریم، ولی این کار را خداوند تضمین نکرده است. پس ملت ایران حق دارد نگران باشد و شهبانو نیز به همچنین.

یکشنبه ۴۹/۲/۲۰

امروز به کارهای جاری گذشت. واقعاً وقتی شاهنشاه در تهران نیست، مثل این [است] که زنده نیستم. یک روز بی‌بو و بی‌خاصیت. چه قدر ناراحت کننده و لوس است.

کنفرانس ازmir مطلب مهمی نداشت، حتی راجع به لوله نفت هم اظهار علاقه‌ای از طرفین نشد، یعنی رسماً نشد. راجع به تخلیه سرزمین‌های اشغالی اسرائیل باز هم به نفع اعراب تأکید شد. مطلب مهمی که در ازmir پیش آمد، تلگراف سران سه کشور، به سران دو کشور آمریکا و شوروی بود که قدری به خود بیاید و راجع به خاورمیانه واقعاً با تأمل قدم بردارید، و گرفته وضع

خاورمیانه قابل انفجار خواهد بود. نمی دانم آنها چه اهمیتی به این تلگراف خواهند داد....

امشب راجع به بحرین با یکی از دوستان در منزل خودم صحبت می کردیم. باید بگویم وضع نظرخواهی در آنجا خلاف اصول بود، یعنی رفراندوم نبود. سوال از جمعیت‌ها و باشگاه‌ها و اشخاص مختلف بود. این خلاف اصل است، ولی شیخ هم به غیر از این تن در نمی داد، زیرا از عوامل مخالف خودش می ترسید. حال نمی دانم در ازاء این گذشت، ما جزایر تنب و ابوموسی را می گیریم؟ به هر حال باید بگیریم. راستی وقتی در جنوب بودم از روی این جزایر پرواز کردم، هیچ چیز در آن نیست. تنها اگر به دست دشمن بیفتند، بد است و مزاحم ما خواهد بود.

دوشنبه ۴۹/۲/۲۱

صحب به کارهای جاری گذشت. ناهار را با عجله ... خوردم و بعد به فرودگاه رفتم، که شاهنشاه تشریف می آوردند. ساعت سه وارد شدند. حال شان الحمد لله خوب بود. در رکاب‌شان با هلیکوپتر به نیاوران آمدیم. شهبانو پای هلیکوپتر بودند و معدرت خواستند که به فرودگاه نیامده‌اند. شاهنشاه نیم ساعتی با والاحضرت همایونی و بچه‌ها بازی کردند. فرمودند، ماشاء الله ولی‌عهد قد کشیده و مرد بزرگی شده است.

بعد من شرفیاب شدم، کارهای این چند روز را عرض کردم. دو ساعت طول کشید. شاهنشاه قدری از وضع بد و نامطلوب ترکیه حکایت فرمودند ... عرض کردم، عده‌ای از کردهای نقشبندي حاضر شده‌اند به عنوان فراری از ایران بروند، [و پس از این که بختیار آنان را پذیرفت] او را بکشند. فرمودند، قبل این کار را کرده‌ایم و الان چند نفر از همین اشخاص در خانه او هستند، ولی نمی توانند کاری بکنند. از این که شاهنشاه این قدر به من اعتماد دارند، بر خود بالیدم. فرمودند، «به هر صورت امتحان عیینی ندارد»

سر شام نرفتم. در منزل ماندم و اوامر شاهنشاه را که مفصل بود به وزارت‌خانه‌های مختلف ابلاغ کردم. چشمم باز درد گرفت.

سه شنبه ۲۹/۲/۲۲

چون دیروز بعداز ظهر به تفصیل شرفیاب شده بودم، امروز صبح نخواستم وقت شاهنشاه را بگیرم ... عریضه‌ای وسیله رئیس تشریفات عرض کردم، که صبح شرفیاب نمی‌شوم. وقتی شاهنشاه عریضه مرا خوانده بودند، فرموده بودند اگر هم کاری نداشت، باید می‌آمد. این فرمایش را جلو چند نفر از درباری‌ها در باغ نیاوران فرموده بودند. همه اینها به من تلفن کردند و تملق مرا گفتند که واقعاً خودم شرمسار و ناراحت شدم. مرحمت و التفات شاه به جای خود، اما مردم هم ممکن است این قدر متملق و چاپلوس باشند؟ این خاصیت دربار است. همه دربارهای دنیا هم چنین بوده است. می‌گویند یکی از ندیمان ناپلئون از او خواهش کرده بود اگر [با] من کاری هم ندارید، فقط در گوش من بگویید پدرسوخته! همین التفات، کار مرا روتق می‌دهد. ظل‌السلطان پسر ناصرالدین شاه، حاکم مقتدر و ظالم اصفهان که بیشتر آثار [دوره] ... صفویه را خراب کرد، هر روز دو انگشت خودش را جلوی مردم به پیشخدمت محروم خود نشان، [با] به عبارت دیگر حواله می‌داده است. معنی این حرکت این بود که جفت سبیلت به کون من! و این مرحمتی بزرگ بوده است، که اگر یک روز نمی‌کرد، پیشخدمت مخصوص ناراحت می‌شد و مردم هم به او بی‌اعتنای شدند.

شب مهمانی منزل مهندس مجید اعلم که هم کلاس شاهنشاه بوده است، بود.^۱ من هم رقمم ... در آنجا نخست وزیر به من گفت، موضوع لوله نفت اهواز - اسکندریون حل شد و شاهنشاه موافقت فرمودند که اجازه مطالعه کامل به شرکت اتریپوز فرانسوی و بکل آمریکایی بدheim. جای تعجب من شد، بیینیم چه خواهد شد.

... شورای امنیت به اتفاق آرا میل مردم بحرین را در داشتن استقلال کامل تصویب کرد. نماینده ایران هم فوری آن را پذیرفت. خنده‌ام گرفته بود؛ گوینده رادیوی تهران طوری با غرور این خبر را می‌خواند، که گویی بحرین را فتح کرده‌ایم. ولی این خنده، به آن معنی نیست که من با این کار مخالفت دارم. شاید

۱. مجید اعلم، تحصیلات خود را در پلی‌تکنیک معروف پاریس آغاز و در پلی‌تکنیک زوریخ به پایان رساند. از برجهسته ترین مهندسان ساختمان ایران و از دوستان بسیار نزدیک شاه بود. هیچ گاه به دنبال کار دولتی نرفت و مقاطعه کار مرفقی بود.

[درباره] طرز اجرای آن، یا در اصل مطلب که همه اقلیت‌های ایرانی در همه شیخنشین‌ها به رسمیّت شناخته بشوند، ... حرف داشته باشم. ولی حال که آن نشد با این راه حل موافق هستم. غیر از این نمی‌شد.

امروز سفارت غیررسمی اسرائیل، بیست و دو میان سال موجودیت آن کشور را جشن گرفت. حسب‌الامر شاهنشاه از دربار و دولت کسی شرکت نکرد. به نظر من باید اعضای کوچکی شرکت می‌کردند، چون ما در آنجا قوی‌سولگری داریم. فرمودند، خیر کسی نرود. حالا پس از کنفرانس رباط و جدّه خیلی سنگ عرب‌ها و مخصوصاً [اسلام] را به سینه می‌زنیم.

چهارشنبه ۴۹/۲/۲۳

صبح امروز باز مردم طوری به خانه‌ام هجوم آورده بودند که فرار کردم و به حرف هیچ کس نرسیدم. زیرا ظرف یکی دو ساعت هم ممکن نمی‌شد همه را ببینم. از این کار خودم خجل شدم، ولی چاره نبود.

بعد شرفیاب شدم، نقشه‌های زمین‌های مشهد را که متعلق به آستان قدس است و باید بفروشیم به عرض رساندم. شاید دویست میلیون تومان از این راه عاید شود و انشاء‌الله یک بیمارستان عالی که در دنیا [کم‌نظیر] باشد بسازیم ... عرض کردم مناطق زلزله‌زده [خراسان] گویا وضع بدی دارد. شاهنشاه خیلی ناراحت شدند. فرمودند، فوری خودت برو، ببین چه خبر است.

سفیر انگلیس مکاتبه مضمونی با من کرده بود. نامه [ای] از رئیس شرکت دنلپ فرستاده بود که اگر وزیر اقتصاد اجازه کار تأسیس کارخانه لاستیک‌سازی در ایران به ما نمی‌دهد، به علت نفوذ آمریکایی هاست. شاهنشاه خیلی برآشفتند. فرمودند، «او را بخواه و بگو، این گههای زیادی را شما در دوران ملکه ویکتوریا شاید می‌توانستید بخورید، [ولی] حالا نمی‌شود.» درست هم می‌فرمودند. البته اطاعت کردم.

مذاکرات با شهبانو را به تفصیل عرض کردم. خیلی با دقت گوش دادند. فرمودند، «شهبانو خیلی حساس است. باید حرف‌های ایشان را گوش کرد، ولی اگر هر چه بگویند و بخواهند، عمل کم کلاهمان پس معركه است. ایشان نه

حوصله و نه تجربه دارند، با آن که خیلی خوب هستند.»
 تلگرافاتی از ملک حسین و ملک فیصل [رسیده بود]، اوّلی ... تشکر از شاهنشاه، از تلگرافاتی که به رئیس جمهور و نخست وزیر شوروی درباره تخلیه زمین‌های اعراب از اسرائیل فرموده بودند، و دیگری تشکر از روتۀ ایران در مورد مسئله بحرین
 شام به شاهدشت حضور ملکه مادر رفتم. شاهنشاه هم تشریف آوردن. ملکه مادر مبتلا به کمر درد هستند و خیلی ناراحت می‌باشند

۴۹/۲/۲۴ پنجشنبه

صبح شرفیاب شدم ... راجع به خرید موشك ریپیر از انگلیس‌ها که باز فرموده بودند به آنها اشکالاتی که در متن قرارداد می‌باشد، گوشزد شود ... عرض کردم، «اگر اراده شاهنشاه این است که این قرارداد عمل شود، این اشکالات مهم نیست. و اگر نیست و من حدس می‌زنم که میل ندارید که قرارداد عمل شود، بهتر این است که صریحاً بگوییم این موشك‌ها با این قیمت - برای چند فروdagاه جنوب صد و بیست میلیون دلار - به درد ما نمی‌خورد. کار را به این صورت کش دادن، مطابق سلیقه غلام نیست و در شأن اعلیحضرت هم نمی‌باشد». چیزی در جواب من نفرمودند. فقط فرمودند، «به هر صورت بگویید این اشکالات را باید رفع کنند.»

۴۹/۲/۲۵ جمعه

صبح ... دو ساعتی سواری کردم، بد نبود. هوا قدری گرم بود.
 امروز در کاخ نیاوران، برای امور خیریه، گاردن‌پارتی توسط والا حضرت همایونی ترتیب داده شده بود. خیلی خوب بود. بسیار خوش گذشت
 از اخبار داخلی هفته درگذشت مرحوم بدیع‌الزمان فروزانفر بود. او در تصوّف ایران خیلی عمیق بود. شرحی بر مولوی نوشته و خیلی زحمت کشیده است. استاد دانشگاه و رئیس دانشکده الهیات بود. وقتی متلاعده شد من او را رئیس کتابخانه سلطنتی گذاشتم. اهل بشرویه خراسان بود.

شنبه ۴۹/۲/۲۶

امروز صبح شیخ ابوظبی وارد شد. مهمان شاهنشاه است. نخست وزیر و من از او در فرودگاه استقبال کردیم.

بعداز ظهر شرفیاب شدم. ابتدا در خصوص عکسی که [شاهنشاه] را در حال موتورسیکلت سواری نشان می‌دهد] عرض کردم، من موافق نبودم در روزنامه چاپ شود. فرمودند، چرا؟ عرض کردم، «شاهنشاه پدر ملت هستند، ماشاء الله پنجاه سال دارید، دیگر موتورسیکلت سواری به شما نمی‌آید». فرمودند، «تو هم مثل خانهای پنجاه سال قبل خراسان فکر می‌کنی». عرض کردم، «ممکن است، ولی به هر حال این عکس مناسب شاهنشاه نیست». فرمودند، «چرا نباشد؟ [همان طور] که کارگر من ... موتورسیکلت سوار می‌شود، من هم می‌شوم». عرض کردم، «کارگر به عنوان احتیاج که دارد سوار می‌شود و شاهنشاه، اگر جسارت نکنم، به عنوان بازی سوار شده‌اید. این فرق دارد. ممکن است این عکس برای اروپا خیلی خوب باشد، ولی برای ایران خوب نیست». فرمودند، «خیر، باید چاپ شود». عرض کردم، «چشم، ولی غلط است». بعد در خصوص اعتقاد مردم به شاه و این که چه جور باید این اعتقاد را حفظ کرد، صحبت‌هایی کردم که تائید فرمودند، ولی ماشاء الله به چیزی که پیله کنند، محال است از سرshan خارج [شود] و این یکی از گرفتاری‌های ماست

بعداز ظهر ... شاهنشاه تلفنی فرمودند، «این چه مزخرفاتیست که خواهرم در باره حقوق زن و تغییر قوانین اسلام درباره ارث و غیره گفته است؟ چرا اینها نفهمیده، می‌خواهند کشور را به هم بریزنند؟» عرض کردم، «از خودتان سوال بفرمایید. وقتی شاهنشاه به طور متفرق به این یکی [او] آذ یکی دستورات می‌فرمایید، آنها هم عمل می‌کنند و کنترل کار از دست خارج می‌شود. بعد از من مسؤولیت می‌خواهد. چنان که من ... هنوز رسماً خبر ندارم که علیحضرت شهبانو هفتنه آینده به اصفهان تشریف می‌برند. اگر من مسؤولم، همه چیز را از من بخواهید، اگر نیستم دعوا نکنید و یا مرخصم کنید». صحبت من قدری تند و بی‌ادبانه بود. بعد خودم پشیمان شدم.

نخست وزیر به افتخار شیخ [ازاید حاکم] ابوظبی شام داد. من هم ناچار

رفتم، چون این شخص مهمان شاهنشاه است.

یکشنبه ۴۹/۲/۲۲

... [مهدی] سمیعی، مدیر عامل سازمان برنامه، ساعت ۷ سر صبحانه پیش من آمد که اوامری شاهنشاه فرموده بودند، ابلاغ کنم. دل پری از وضع نابه سامان خودش داشت. می‌گفت کمکی که نفتشی ها کرده‌اند خیلی مفید نیست، چون [نخ بهره وام] صد میلیون دلاری [که برای ما تهیه کرده‌اند] سنگین است ... بعد از او سفیر آلمان ... منزل آمد. اوامر شاهنشاه را برای کارهای تجاری و سیاسی ابلاغ کردم. شاهنشاه از حکومت سوییالیست آلمان دل خوشی ندارند.^۱

ساعت ۹/۳۰ فروشگاه تعاونی کارکنان کاخ سعدآباد را گشودم و بعد شرفیاب شدم ... گزارش عمل موشک‌های تایگرکت (Tiger Cat) و هاک (Hawk) [را که] ... در امتحان دوم به خوبی از عهده ... برآمده [بودند] عرض کردم. بعد پرسیدم، «ربپیر را چه کنیم؟ اجازه بفرمایید خریداری یا لغو شود.» فرمودند، «فعلاً اشکالات را رفع کنید.» وقتی رئیس سازمان برنامه و مدیر خرید ارتش می‌دانند شاهنشاه نظری به خرید آن ندارند، چه طور من اشکالات را رفع کنم؟

ساعت ۱۱ به دفترم برگشتم. شیخ زاید به دیدنم آمد. بعد فروشنده‌گان ربپیر به دیدنم آمدند. یک ساعت با آنها چانه زدم

سر ناهار شاهنشاه رفتم. مذاکرات قبل و بعد از ناهار شاهنشاه با شیخ زاید، چهار ساعت طول کشید. با آن که بی‌سواد است، خیلی مرد باهوش و زرنگی است. بعد از ناهار شاهنشاه فرمودند از سفیر انگلیس پرس نظر آنها درباره واحه بوریمی چیست؟ آیا از شیخ، در قبال عربستان سعودی، دفاع می‌کنند یا نه؟

دوشنبه ۲۸ تا پنجشنبه ۴۹/۲/۳۱

این چند روزه بسیار گرفتار بودم ... شیخ ابوظبی مهمان است. سرمایه‌گذاران

۱. شاه از سیاست اروپای شرقی ولی براندت، صدراعظم آلمان، نگران بود ولی به تدریج این بدینی از میان رفت.

آمریکایی به ایران آمده‌اند که در این جا سرمایه‌گذاری کنند. چندین کار داخلی و خارجی دست به دست داده، از آن جمله موشک‌های ریپیر... و معامله هلیکوپترها برای ارتش. من نمی‌دانم این کارها به من چه ربطی دارد؟ من باید به وسیله کمیسیون‌ها و کمیته‌های مخصوصی دائمًا وضع جامعه و افکار عمومی و انعکاس آن را نسبت به رژیم بررسی کنم. بینیم مردم راضی یا ناراضی هستند. عدم رضایت آنها از چیست. به چه نحو می‌شود آنها را رفع کرد؟ شاهنشاه این اجازه را به من نمی‌دهند. می‌فرمایند، می‌خواهی دولت در دولت تشکیل بدهی. این کارها را دستگاه‌های اطلاعاتی و غیر اطلاعاتی دولت می‌کنند. دیگر تو چه می‌گویی؟ هر چه عرض می‌کنم، دولت که بر علیه خودش گزارش نمی‌دهد، می‌فرمایند، ساواک و سرای نظامی که دولت نیستند. چه اندازه اینها باید طرف اعتماد باشند، من نمی‌دانم... برای من هم مسلم شده حقایق امور به عرض شاه نمی‌رسد. نمی‌دانم چه دستی در کار است. شاه هم به این امر توجهی ندارند، یعنی مطمئن هستند که [حقایق به عرض شان] می‌رسد. وقت من با این فشار شدید کار، به کارهای غیرمثبت از لحاظ رژیم می‌رسد. یعنی من کار یک کارمند دولت را می‌کنم نه یک مغز را....

جمعه ۴۹/۳/۱

صبح... سواری رفتم. بعد منزل آمدم، اوامر دیشب شاهنشاه را به سفير انگلیس ابلاغ کردم. شاهنشاه امر فرموده بودند به او بگو، چه طور وقتی بین شخص ملک فیصل و ابوظبی اختلاف است، شما طرف ملک فیصل را می‌گیرید - در خصوص واحه بریمی^۱ - ولی وقتی بین ما و شیخ شارجه و راس الخیمه اختلاف است، شما به حمایت از آنها بر می‌خیزید؟ فرموده بودند بگویم، اگر شارجه یا ام القوین در اطراف آب‌های جزیره ابوموسی شروع به حفاری چاه نفت بکنند، قوای ما کار را متوقف خواهند کرد، زیرا این جزیره مال ماست و اگر شما هم بخواهید از آنها دفاع بکنید، ما درگیر می‌شویم. اتفاقاً میل هم داریم که این درگیری صورت بگیرد، زیرا خیلی مسائل را حل می‌کند. اولاً ما کسب آبرو

۱. برخلاف گفته شاه، انگلستان پشتیبان ابوظبی بود. شاید شاه خود از این جریان آگاه بود ولی از نظر چانهزنی می‌خواست انگلیسی‌ها را در موقع دفاعی قرار دهد.

می‌کنیم، ثانیاً شمای شکست خورده که دیگر نمی‌توانید حامی شیخ‌ها باشید، ما آن وقت مسائل مان را با آنها حل خواهیم کرد.

همه این مطالب را به [سفیر] گفتم. التماس می‌کرد که در اطراف ابوالموسى کاری نکنیم فقط اعتراض کتبی بکنیم. او سعی خواهد کرد کار را متوقف سازد – یعنی ما عملیات جنگی نکنیم، او هم حفاری چاه نفت را که به شرکت اکسیدتال از طرف شارجه داده شده است، متوقف خواهد کرد. بلا فاصله هم رادیویی لندن اطلاع داد، چون بر سر شعاع آب‌های ساحلی بین شارجه و ام‌القوین اختلاف است – زیرا دوازده میل دریایی آب‌های ساحلی این دو شیخنشین مخلوط می‌شود – با وساطت دولت انگلیس فعلًاً کار حفاری نفت متوقف گردید.

سر ناهار نرفتم، چون اطلاع نرسیده بود که حاضر شوم. پیشخدمتی بعدازظهر از طرف علیاحضرت شهبانو تلفن کرد که چرا نیامدی؟ گفتم چون خبر نرسیده بود. ولی باز هم برای شام نرفتم.

بعدازظهر چهار ساعت تمام روی معامله موشک رپیر با سمیعی، رئیس سازمان برنامه، و سپهبد طوفانیان، رئیس تسليحات و خرید ارتش، فروشنده‌گان و نماینده خزانه‌داری انگلیس کار کردیم. به جایی نرسید.

پنجشنبه ۲۹/۳/۷

[این چند روز] از بس گرفتار بودم چیزی [انتو شتم] – در این بین شیخ دوبی – شیخ راشد – هم به تهران آمد و مذاکرات با او بر گرفتاری‌ها افزود... حالا از روی بعضی خاطرات بعد از [هفت روز] این قسمت را تکمیل می‌کنم.

علیاحضرت شهبانو روز شنبه به اصفهان تشریف بردند، برای بازدید از آن قسمت از ابینه قدیمی اصفهان که تاکنون توجهی به آن نشده است. شهبانو خوشبختانه به این مسائل توجه خوب دارند. بعد که از فرودگاه برگشتم، من شرفیاب شدم. به شاهنشاه عرض کردم، تعجب است شهبانو مرا قبلًاً در جریان این مسافرت نگذاشته بودند، تا این که برحسب تصادف شنیدم و به این جهت

رئیس دفتر علیا حضرت^۱ را به هر صورت توبیخ خواهم کرد که مظلوم نکرد، چه ایشان خوش شان بباید چه نباید. بعد عرض کردم، من احساس می کنم شهبانو به من بی مرحمت هستند. شاهنشاه خنده دند. فرمودند، خیلی ساده است، علت این است که تو به من زیاد نزدیک هستی. هر کس به من زیاد نزدیک باشد مورد بی مهری شهبانو قرار می گیرد و چاره هم نیست. من عرض کردم، شهبانو از این جهت برای من شهبانوست که همسر اعلیا حضرت و مادر ولیعهد شاهنشاه است و از این بابت برای من محترم و عزیز است، و گرنه مرحمت یا بی مرحمتی ایشان را کوچک ترین اثری نمی دهم. دیگر چیزی نفرمودند.

وزیر دارایی پاکستان هم این هفته به تهران آمد و بر گرفتاری ها افزود، چون چند ساعت با او ملاقات و مهمانی داشتم

جمعه ۴۹/۳/۸

صحب سواری رفتم. هوا کمی گرم بود، با وصف این سه ساعت سواری کردم، قدری خسته شدم، همیشه این اشتباه را دارم که فکر می کنم هنوز جوان هستم و بی ربط خودم را خسته می کنم.

بعد سفیر انگلیس را خواستم. اوامر شاهنشاه را به او ابلاغ کردم. فرموده بودند به او بگویم که اولاً از رویه انگلیس نسبت به جزایر خلیج فارس شاهنشاه خیلی ناراضی هستند، زیرا هیچ تکانی نمی خورید، بعد هم شواهدی در دست است که انگلیس ها با اختیار در اروپا تماس داشته اند. همچین شواهدی در دست است که انگلیس ها باعث آشتنی اکراد و عراقی ها شده اند. دو قسمت آخر را به کلی تکذیب کرد و دلالل قانون کننده [ای] ارائه داد. نسبت به جزایر به او گفتم که اگر این کار نشود، واقعاً هرگز به حسن نیت شما نمی توان اطمینان کرد. قول داد عمل می کنند و حسن نیت دارند. باز هم راجع به حق حاکمیت بر آنجا، گفت شما چه اصراری دارید که حرف خودتان را در این جهت به کرسی

۱. رئیس دفتر شهبانو در این تاریخ کریم پاشا بهادری - از اطرافیان هوبدا - بود و از این رو غلمان با او هیچ میانه ای نداشت. کریم پاشا در او اخیر نخست وزیری هوبدا چند ماهی وزیر اطلاعات و جهانگردی شد.

بتشانید؟ همین قدر آن‌جا را اشغال کنید، کار تمام است – درست انگلیسی فکر می‌کند! من هم این عقیده را دارم.

بعد شاهنشاه امر فرموده بودند مطلب مهم دیگری به او بگوییم و آن این بود که وساطت کند قرضی از کویت با ریح کم بگیریم – در حدود صد میلیون پوند. هر چه از این بابت پول گرفتیم – که البته از پولی خواهد بود که کویتی‌ها در انگلیس ذخیره دارند – ما اسلحه و مال التجاره از خود انگلیس خواهیم خرید. در حقیقت شاهنشاه رشوه‌ای هم دادند. خدا عمر بددهد به شاه خیلی دوریین و دوراندیش است. [سفیر] قول داد در این زمینه عمل کند. ضمناً گفتم این مطلب را جز شاهنشاه و شما و من کسی نمی‌داند و به حساب کلی قروض ایران هم نخواهد رفت....

شنبه ۴۹/۳/۹

صبح شرفیاب شدم و مطالب سفیر را عرض کردم. از مشایعت شیخ دوبی برگشته بودم و ولیعهد او^۱ مطالibi به من گفته بود که ما نوکر و بندۀ شاهنشاه هستیم، ما را راهنمایی کنید. این را هم عرض و اضافه کردم که ما باید چند راه سیاسی در خلیج فارس در نظر داشته باشیم که هر یک انجام نشد، دیگری را جانشین آن سازیم. مثلًاً آیا ما از فدراسیون سرپرستی کنیم؟ جزء فدراسیون بشویم؟ با هر یک از شیوخ قرار دفاعی بیندیم؟ این مطالب تمام حساب شده باید در کشوی میز اعلیحضرت آماده باشد. فرمودند فعلًاً که دنبال به هم زدن فدراسیون هستیم، تا بعد بیایند یک یک با ما قرار دفاعی بینندند و مخارج دفاعی را هم تقبل کنند. عرض کردم البته این یک نقشه بسیار خوبی است، ولی نقشه‌های مشابه و به موازات هم باید داشته باشیم و باید یک نکته دیگر عرض کنم که آیا ارتش ما قدرت و ارزش یک چنین تعهدی [را] دارد؟ از کلمه ارزش که عرض کردم شاهنشاه برآشفته شدند. ولی من وظیفه خود دانستم که این شک خودم را به عرض برسانم. باز هم فضولی کردم و عرض کردم، که شاهنشاه، شان و دفیله غیر از عمل جنگ است. بی‌جهت عصبانی نشود. شما که می‌خواهید سیادت خلیج فارس را به طور قطع در دست بگیرید، در مورد

۱. شیخ مکتوم بن راشد، فرمانروای کونی دوبی.

ارزش‌های خودتان نباید دچار اشتباه باشید....

یکشنبه ۴۹/۳/۱۰

صبح شرفیاب شدم. فقط کارهای جاری عرض شد. شاهنشاه در اشتباهی که دیشب در مورد آماده شدن یک هلیکوپتر به جای دو هلیکوپتر شده بود، هنوز صبح ناراحتی داشتند و از من گله کردند! عرض کردم، تقصیر پیشخدمت‌های بی‌سواد است.

... سر شام کاخ والاحضرت اشرف رفتم. عرض کردم، مسعودی مدیر اطلاعات عرض می‌کند شخصی که قرار بود از کوتیت بباید، آمدن او تا خیر شد.^۱ شاهنشاه غفلتاً خیلی خوشحال شدند. فرمودند، خبر بسیار خوبی است زیرا اگر زود آمده بود، معلوم بود حرف‌های او با شیوخ قطع شده است. اما من ندانستم که این شخص کیست و چیست و مأموریت او چه بوده است....

دوشنبه ۴۹/۳/۱۱

امروز واقعاً کار و گرفتاری داشتم. از ساعت ۷ صبح مشغول حلّ و فصل معامله هلیکوپترهای چهل نفری شی نوک بودم که مورد علاقه شاهنشاه است.

بعد سفیر انگلیس به دیدنم آمد. نامه‌ای که از طرف انگلیسی‌ها به شیوخ ام‌القوین و عجمان نوشته شده بود، به من نشان داد. در این نامه به این دو شیخ شدیداً اخطار شده بود که باید موضوع [حفاری]^۲ در جزیره ابوموسی را برا حسب تقاضای شارجه، متوقف نمایند. گفت اجازه ندارم... نامه را بدهم. خلاصه نامه که به من نداد، چنین است:

- حلّ اختلاف عجمان و ام‌القوین به وسیله کشور ثانی؛ تا آن هنگام خواستار است که هیچ گونه حفاری صورت ننگیرد^۳؛

- حفاری اثرات جدی در موقع ایران خواهد داشت - جداً توصیه می‌کنیم هیچ گونه عملیاتی در حوزه‌ای که مورد ادعای شیخ شارجه است صورت ننگیرد^۴؛

- امیدواریم موقع ایران را روشن سازیم.^۵

۱. به احتمال قوی این شخص نذیر فتنه بوده است. نگاه کنید به جلد یکم.
۲. این قسمت در یادداشت‌های علم به انگلیسی نوشته شده و عبارت است از خلاصه آن چه در نامه مورد اشاره دیده است.

[سفیر] گفت، «ما فعلاً موضوع اختلاف شارجه و دو شیخنشین را پیش کشیدیم تا شما برای حفاری ابوموسی به قوه قهریه متولّ نشوید... حالاکه به همه گفته‌ایم تا وضع ایران روشن نشود، نخواهیم گذاشت عملی بکنید و ضمناً به آنها گفته‌ایم که تایکسال دیگر خواهیم رفت، باید فکر ایران را بکنید [چون] زور شما به ایران نمی‌رسد. از طرفی شرکت اکسیدنتال آمریکایی خیلی اصرار دارد کتراتی راکه [یا شارجه بسته] است عملی بکند. شارجه در خصوص ابوموسی، و رأس الخيمه نسبت به جزایر تونب [باید] زودتر تصمیم بگیرند و این کار تمام بشود.» من گفتم چنان که می‌دانید ما فقط می‌خواهیم در آن‌جا قوه نظامی داشته باشیم، منابع درآمد مطرح نیست. برفرض ما آن‌جا باشیم، اینها می‌توانند همه جور بهره‌برداری از همه منابع آن‌جا بکنند. ضمناً پرسیدم چرا اکسیدنتال این‌همه اصرار در حفر این چاه دارد؟ گفت چون در لیبی بیش از اندازه از مخازن نفت بهره‌برداری کرده و در حقیقت معادن آن‌جا را ناقص کرده است، لیبی‌ها جلوی بهره‌برداری بیشتر آنها را گرفته‌اند و چون این شرکت کوچکی است، می‌خواهد یک جای دیگر دستی بند بکند، و گرنه سهام او خیلی تنزل خواهد کرد و از این می‌ترسد. به او گفتم [شیوخی] که به این‌جا می‌آیند به ما می‌گویند که شما [انگلیسی‌ها] با آن که به ما وعده می‌دهید کار جزایر را حل خواهید کرد. به آنها می‌گویید با ایران راه نیایید. گفت تو خودت می‌دانی که این عرب‌ها چه قدر دروغ می‌گویند. من گفتم، و شما به هم چنین، خیلی خنده‌ید. به من گفت، کشته جنگی ایران که در بنادر انگلیس آتش گرفته [خرابکاری] در کار نبوده است. گفتم به هر صورت کار ما را حداقل ده ماه به عقب انداخته است – این کشته را انگلیس‌ها برای ما می‌ساختند و کشته مسلح بسیار مدرنی است.

بعد شرفیاب شدم، تمام جریانات را عرض کردم و عجیب است که شاهنشاه عین مطالب من راکه هنگام مذاکره در خصوص دروغگویی انگلیس‌ها و عقب افتادن کار ما ضمن محاوره با سفیر می‌گفتم، به طور مقدّر می‌فرمودند و من عرض می‌کردم که من هم همین مطلب را گفتم و شاهنشاه می‌فرمودند عجیب است و خیلی می‌خندیدم. پرسیدند موضوع کویت – یعنی قرض گرفتن – را

۱. روشن است که این نکته را عالم به دستور شاه گفته است.

هم تکرار کردی و گفتی که ما همه جور اطمینان می دهیم؟ عرض کردم، بله.

سه شنبه ۴۹/۳/۱۲

امروز هم روز پرکار غریبی بود، از ساعت ۷ برای همین خرید ریپر کمیسیون داشتم. بعد شرفیاب شدم. در این ضمن خبر رسید آیت الله حکیم طباطبائی که مرجع شیعیان در عراق و قسمتی از ایران بود، درگذشته‌اند. تا ترتیب تلگرافات لازم و کارها را دادم ساعت ۳ بعداز ظهر شد. ده دقעה شاید با شاهنشاه بالتفنن بر سر مسائل مختلف که عزاداری باشد یا نباشد، یا شاهنشاه شرکت خواهند فرمود یا نه، صحبت کردم. معمول این است به هر کس شاهنشاه تلگراف تسليت بفرمایند، مرجع می شود – کم و بیش – و تقریباً این علامت مرجعیت بعدی است، و این یکی از سنت‌های قشنگ است که گرچه مدون نیست، ولی همه می فهمند و مورد علاقه همه است. به هر صورت شاهنشاه امر فرمودند به حاج سید کاظم شریعتمداری در قم تلگراف کن. من عرض کردم این شخص مورد اعتماد عامه مردم نیست، فعلاً کسی که مورد علاقه و اعتماد مردم است، خوانساری است.^۱ بالاخره کسی که مرجع شیعیان می شود یک حقیقتی هم باید در زیر نهفته داشته باشد. چنان که شاهنشاه می دانید همین مراجعي که اخیراً درگذشته‌اند، مثل آیت الله حاج سید ابوالحسن اصفهانی و مرحوم بروجردی و همین مرحوم حکیم، واقعاً مردمی پرهیزکار بودند. پول برای آنها در حکم سنگ‌ریزه بود. در صورتی که وقتی من نخست وزیر بودم، پس از آن که آخوندها را کوییدم و خواستیم بعد دریچه به روی آنها باز کنیم، همین شریعتمداری از من شصصد هزار تومان مساعده خواست که بعد ببینند چه می توانند بکند. فرمودند ولی مرد دولتخواه بی اذیتی است. عرض کردم این به جای خود بماند، ولی اعتقاد مردم هم چیز دیگر است. به هر صورت آن قدر اصرار کردم که شاهنشاه اجازه فرمودند به هر دونفر، یعنی هم شریعتمداری و هم به خوانساری تلگراف بشود. بالاخره یک اندازه‌ای عرض مرا پذیرفتند. شاه وقتی بدانند انسان خیرخواهانه عرایضی می کند، خواه ناخواه گوش می فرمایند.

۱. آیت الله احمد خوانساری در میان بازاریان نهرانی پیروان بسیاری داشت ولی در نقاط دیگر ایران چندان سرشناس نبود. ولی با علم و مقام‌های بلندیابه دربار روابط دوستانه‌ای داشت.

بعد خبر رسید دانشگاه پهلوی شلوغ شده است. با آن که سه بعداز ظهر از دفتر به منزل آمده بودم که استراحت کنم و مثل مرده بودم، تمام بعداز ظهر را به مکالمه با شیراز گذراندم، و گزارش را هم هر یک ساعت به شاهنشاه می دادم. شب هم به همین منوال گذشت....

از اخبار مهم جهان زلزله پرو است، که سی هزار نفر تلفات داشته است. خیلی بزرگ است. اما تعجب است با آن که اینها هم انسان هستند، چه طور من برای مردم بیرجند دو سال قبل آن قدر گریه کردم که نمی توانستم خودداری کنم، و این مطلب آن قدرها در من اثر نمی گذارد. این است معنی وطن، به نظر من.

چهارشنبه ۴۹/۳/۱۳

امروز صبح شرفیاب شدم. اوامری در خصوص خرید ریپیر و هلیکوپترهای شی نوک چهل نفری و کشتی های هوورکرافت فرمودند، که همه را باید به انجام برسانم. هر چه فکر می کنم این مسائل به وزیر دربار چه مربوط است، سر در نمی آورم. الا این که بگویم فقط به علت اعتماد شاهنشاه به من است.

بعد به مجالس فاتحه آیت الله حکیم رفتم

امروز وزیر خارجه که به اردن رفته بود برگشت. اصل سفر او برای نشان دادن سهپاتی بیشتری به اعراب بود، ولی برای این که برای خودش تبلیغات بکند به نظر من خیلی زیاده روی کرد بجهه جاه طلبی است. چه باید کرد؟ بعد هم گفت، اردن واسطه می شود که ما با مصر رابطه برقرار کنیم. این کار را که نه صمد هم می توانست [یکند]. الان نه سال است که ما می گوییم [ناصر] باید عذر بخواهد و بعد رابطه برقرار شود. اگر از اردن استدعا کنیم که شما لطف کرده این وساطت را بکنید که آبروی ما رفته است.^۱

پنجشنبه ۴۹/۳/۱۴

صبح ... به مجلس فاتحه حکیم رفتم (در مسجد سپهسالار). شاهنشاه ساعت

۱. شاه طی مصاحبهای در ۱۳۲۸ تأیید کرد که ایران سال هاست اسرائیل را به صورت دوفاکتور (de facto) شناخته است. به دنبال آن جمال عبدالناصر سخنرانی آتشینی علیه شاه کرد و روابط دو کشور قطع شد.

سال چهل و نه ۶۱

۱۵/۱۱ تشریف آوردن. خیلی مجلس باشکوه آبرومندی بود. مجلس فاتحه از طرف دربار بود. تمام سفرا هم حاضر شده بودند. بعد از برگزاری مجلس در رکاب شاهنشاه بالا آمد و شرفیاب شدم

شب شاهنشاه به محل سد فرحتناز که دولت ویلایی برای معظم له ساخته است تشریف برداشت

... امشب دوست من وارد می شود. به این جهت خیلی خوشحال هستم
دوستان گویند، سعدی، خیمه در گلزار زن من گلی را دوست می دارم که در گلزار نیست

۴۹/۳/۱۵ جمعه

امروز به قدری خسته بودم که سواری نرفتم، ولی به محل سد فرحتناز حضور شاهنشاه رفتم. گفته بودم هلیکوپتر حاضر کنند، وقتی به محل فرودگاه هلیکوپتر کنار دفترم در سعدآباد رفتم، دیدم هلیکوپتر شاهنشاه آنجاست. تعجب کردم، از خلبان پرسیدم چرا شما آمده اید؟ گفت شاهنشاه فرمودند این یکی مطمئن تر است، برای عالم هلیکوپتر خودم را ببرید. خیلی تحت تأثیر این مرحمت، یا بهتر بگوییم محبت قرار گرفتم.

در محل سد خوش گذشت. عصری برگشتم

سر شب، سفیر انگلیس را خواستم، و باز هم موضوع قرضه کویت و مسئله جزایر را به او گفتم و تأکید کردم. گفت تصور نمی کنم قرضه از کویت سر بگیرد، ولی نسبت به کار جزایر خوشبین هستم.

از اخبار مهم جهان، نطق نیکسون است که می گوید از عملیات کامبوج راضی هستم و آخر ژوئن هم چنان که قول داده ام آن جا را تخلیه می کنم. یاللعجب، بر پدر این دموکراسی لعنت! اگر دشمن دست انسان را به این صورت بخواند که هزار حقه به آدم می زند.

۴۹/۳/۱۶ شنبه

صبح شرفیاب شدم ... شاهنشاه امر فرمودند باز هم سفیر انگلیس و آمریکا را بخواه و به آنها بگو، ای بسی غیرت ها، شما لااقل اگر منافع ما را در نظر نمی گیرید، منافع خودتان را در نظر بگیرید. چرا حالا که تولید نفت لیبی سیصد

هزار بشکه در روز کم شده، و [خط لوله سراسری عربستان] (Tapline) هم روزی پانصد هزار بشکه را به علت سختگیری سوریه و خرابکاری در آن‌جا از دست داده است، این نفت را از مانعی برید؟^۱ آخر این چه ضروری به شما دارد؟ عرض کردم متعدد هستند که شرکت‌ها با هم فرق می‌کنند. شرکت‌هایی که در ایران عمل می‌کنند، با آنها که در عربستان و لیبی کار می‌کنند، فرق دارند. فرمودند بالاخره غرب که احتیاج به این نفت دارد، می‌توانند بین خودشان ترتیبی بگذارند که از نفت ما جبران شود. اتفاقاً بعد از من، رئیس سابق کنسرسیوم شرفیاب می‌شد که جانشین خودش را معرفی نماید. مطلب را به او گفتم. هم‌چنین فرمودند به سفیر آمریکا بگو آخر چرا احتیاجات ایران را با این بارگران در نظر نمی‌گیرید؟....

بعد از ظهر کار کردم، و کار معامله ریپیر بالاخره تمام شد - برای دفاع ضد هوایی از پنج منطقه کشور. دفاع خود جزیره انگلیس هم به این اسلحه سپرده شده است.

سر شام، کاخ ملکه پهلوی رفتم. مسعودی خبر نامساعدی ... راجع به [جواب] ... شیخ شارجه در مورد ابوموسی عرض کرد. اوقات شاهنشاه بسیار تلغی شد. به من فرمودند، تو که می‌گفتی سفیر انگلیس خوشبین است. عرض کردم همین طور بود، حالا نمی‌دانم چه شده. به هر حال سر شام به این علت به سکوت و عصباتیت گذشت.

یکشنبه ۴۹/۳/۱۷

صبح شرفیاب شدم، شاهنشاه قدری کسل بودند ولی تظاهر به خوشحالی می‌کردند. در خصوص مصاحبه نیکخواه با تلویزیون سئوال فرمودند. عرض کردم ترتیب آن داده می‌شود. نیکخواه یک کمونیست چینی است که در توطئه قتل شاهنشاه شرکت داشته و حالا تغییر عقیده داده است و می‌گوید رژیم سلطنتی بهترین رژیم برای ایران است و مخصوصاً شاه فعلی خیلی برای ایران کار کرده است.^۲

۱. این خط لوله که به تپلاین (Trans-Arabian Pipeline) معروف و به طریقت ۲۲۰ هزار بشکه در روز است، بخشی از نفت عربستان را از راه اردن، جنوب سوریه و لبنان به بندر صیباً می‌رسانید.

۲. به دنبال تیراندازی به شاه در کاخ مرمر - فروردین ۱۳۴۳ - برویز نیکخواه و چند تن از دستانش

سال چهل و نه ۶۳

بعد راجع به جشن‌های ۲۵۰۰ ساله عرض کردم که اگر می‌خواهید واقعاً انجام بدید خرج دارد و باید آنرا جذی گرفت. بیشتر نقشه‌هایم را شاهنشاه قبول فرمودند....

سر شام رفتم. در کاخ والاحضرت اشرف بود. با ایشان مدتی خلوت داشتم دختر جالبی است و شاه را قلبأ دوست دارد و از هیچ چیز ترس ندارد. اما برای شام نماندم

دوشنبه ۴۹/۳/۱۸

صبح وزیر اقتصاد دیدنم آمد. مدتی درباره این که چگونه می‌توان وضع اقتصادی امروز را بهتر از این که هست اداره کرد، گفت و گو کردیم. بعد فرمانده نیروی دریایی آمد. در مورد اوامر شاهنشاه برای خرید کشتی هاورکرافت و این که مناسب امور جنگی هست یا نیست گفت و گو کردیم.

بعد شرفیاب شدم. شاهنشاه را قادری کسل دیدم، ندانستم چرا؟... در خصوص قیمت‌گذاری نفت شرکت نفت پان‌آمریکن که واقعاً ما به آنها زور می‌گوییم، عرایضی کردم.^۱ امر فرمودند، سابق گفته بودم که بعضی زورها هم در مورد مخارج فوق العاده اداری و غیره، آنها به ما می‌گویند. بگو آن را درست کنند، ما هم این کار را درست می‌کنیم ... فوری ابلاغ کردم.

... شب در مهمانی سفیر آمریکا که به افتخارم داده بود شرکت کردم. شاهنشاه فرموده بودند چند مطلب را به سفیر بگوییم. یکی این که به ونزوئلا سهمیه نفت داده‌اید، بعد هم حالاکه لیبی سیصد هزار بشکه تولید خودش را کم کرده است، لااقل این [و] هم‌چنین [معادل کاهش صدور] نفت [از راه لوله سراسری عربستان] را از ما بیریبد. در جواب قسمت اول گفت، ما برای ونزوئلا روابط خاص قائل هستیم، چون در نیمکره غربی ... و ... آمریکای جنوبی است.

به انها همکاری با سوئ قصد کنندگان، دستگیر شدند. ولی هیچ‌گاه مشارکت آنان در این امر به اثبات نرسید و به هر حال شاه نیز آنان را بخشید. پس از مصاحبه مورد اشاره در این بادداشت، نیکخواه به استخدام سازمان رادیو نلوزیون ایران درآمد. پس از انقلاب تبریازان شد.

۱. منظور شرکت ایپاک (Pan-American Oil Company) است. واسطه شرکت پان‌آمریکن هنگام بستن قرارداد با شرکت ملی نفت ایران، یکی از دوستان نزدیک عالم بود که پس از تشکیل ایپاک مدت‌ها از سوی گروه آمریکایی عضویت هشت مدیره را داشت.

راجع به نفت لیبی گفت، اقدام می‌کنم، ولی چرا شما موضوع نفت پان آمریکن را حل نمی‌کنید؟ خود این مطلب لاقل سالی ۱۵ میلیون دلار برای شما تفاوت می‌کند. فقط این حرف را به نظرم حسابی می‌گفت....

جمعه ۴۹/۳/۲۲

صبح [سه شنبه ۱۹ خرداد] شرفیاب شدم... عرض کردم در بازار یک تاجر ترک پیرمردی است به نام ابوحسین.^۱ چند روز پیش که مجلس فاتحه حکیم رفته بودم، با من صحبت می‌کرد که بعضی کارها می‌شود انسان نمی‌داند به کسی بگوید. مثلاً گاراژها را از شهر تبریز بیرون برده‌اند، بیچاره دهاتی‌ها که از دهات به شهر می‌آیند، در گرما و در سرما، با زن و بچه خود یا باید تاکسی بگیرند به شهر بروند و یا اگر توانند تاکسی بگیرند، باید پیاده خود را به شهر برسانند. به هر کس می‌گوییم گوش نمی‌دهند. شاهنشاه فرمودند، این برای راحت‌تر شدن مردم شهر خود آنهاست. عرض کردم، صحیح است ولی فکر آن دهاتی را نکرده‌اند و اجازه فرمایید بگویم دولت یک رسیدگی بکند. فرمودند، بگو بکنند.

من از این مقدمه می‌خواستم نتیجه دیگری بگیرم و آن نتیجه را گفتم. عرض کردم، چه عیب دارد اعلیحضرت همایونی از طبقات مختلف، اشخاص ناشناخته را احضار و بعضی سوالات از درد دل مردم بفرمایید، مطالبی دستگیر می‌شود که مفید است. فرمودند، آخر از چندین منبع مختلف به من گزارش می‌رسد و همه را می‌دانم. من عرض کردم که به گزارشات اطمینان نفرمایید، چون هر دستگاهی به نفع خودش گزارش می‌دهد. از این عرض من خوش‌شان نیامد. فرمودند، دفتر ویژه^۲ من گزارشات را سبک و سنگین می‌کند. عرض کردم، این هم به جای خود محفوظ، ولی چه عیب دارد اعلیحضرت به جای قیافه کریه من که هر روز ملاحظه می‌فرمایید، یک ناشناخته را هم ببیند. فرمودند، ممکن است در سلام‌ها بعضی سوالات بکنم. عرض کردم تعداد

۱. حاج آقا بزرگ ابوحسین از بازرگانان با نفوذ بازار تهران بود.

۲. این دفتر مسؤول هم‌آنکه گزارش‌های سازمان‌های انتظامی و اطلاعاتی بود و ریاست آن را ارتشدید حسین فردوست به عهده داشت. نگاه کنید به «خطاطرات ارتشدید سابق حسین فردوست»، تهران، ۱۳۷۰، صفحه‌های ۳۹۷-۴۰۸.

سلام‌های عام خیلی کم است.^۱ بعد هم کدام بدبخت جرأت می‌کند، در جلوی جمع درد دل بکند؟ یک تاجر بدبخت بوشهری در بوشهر عرض کرد چون اسکله دیر حاضر شده و کشته نمی‌آید، ما دست روی دست داریم، تا عصری اعلیحضرت همایونی متغیر بودند. حتی چاکر نمی‌توانستم با اعلیحضرت صحبت بکنم، با چندین نفر پرخاش فرمودید. حالا انتظار دارید یک بدبختی در صف سلام درد دل خود را بگوید و یا از دستگاهی شکایت بکند؟ اگر هم شاهنشاه متغیر نشود، آن دستگاه‌ها بعد پدرش را در می‌آورند، شاهنشاه که وضع کشور و مخصوصاً دستگاه‌های دولتی را بهتر از غلام می‌شناسید. دیگر چیزی نفرمودند، ولی مثل این که قبول فرمودند که عرايض من از روی اخلاص بود و يقين دارم چند روز دیگر عکس العمل شاهنشاه معلم خواهد شد و به یک صورتی در اين زمينه عمل می‌کنند.

جريان مهمانی [شب پيش] را عرض کردم. سؤال فرمودند، پس با سفير انگليس کی ملاقات می‌کنی؟ عرض کردم، ديشب مذاکراتی با سفير آمریکا کردم، ولی سفير انگليس را گفته‌ام امروز بیايد. اجازه فرماید عصری در بازديد کارخانجات آزمایش^۲ غلام شرکت نکنم و با سفير مذاکره کنم. اجازه فرمودند. ناهار خدمت مادرم بودم. عصری سفير انگليس آمد. سه ساعت تمام با عصبايئت نسبت به حالتی که شيخ‌های خليج فارس با ما گرفته‌اند با او مذاکره کردم. گفتمن، شما دارید با ما بازی می‌کنید و اين بخشدوني نیست. اصولاً شما دوست ما هستید یا دشمن ما؟ چرا می‌گذارید شيخ‌ها دائماً ببغداد و بحرین و کويت و اين طرف و آن طرف بروند، دائماً درباره اين جزاير لعنتی خودشان را بيشرت به رودريايستي بیندازنند؟ مثل اين که با ما هم جز تعارفات خشك مطلب دیگري ندارند. پس شما چه می‌کنید؟ من باید به شما بگويم [به هر] قيمت شده، ما جزاير را می‌گيريم. او هم گفت من سابقاً گفته‌ام، ما هم دفاع می‌کنیم.

۱. سلام بر دو گونه بود: خاص و عام. سلام عام به مناسب جشن‌های ملي، نوروز، تولد شاه و مراسم استثنائی، برگزار می‌شد و در آن هیئت وزیران و کارمندان بلندپایه دولت، دانشگاهیان، سران ارتش، نمایندگان سیاسی خارجی، هیئت‌رئیسه دو مجلس شورای ملي و سنا، رؤسای سازمان‌های بزرگ دولتی، اتاق‌های بازرگانی و صنایع و گروه‌های دیگر شرکت داشتند. سلام خاص به مناسب جشن‌های مذهبی بود و عده کوچکتری در آن حضور به هم می‌رسانیدند.

۲. کارخانه‌های آزمایش - يكى از بزرگترین سازندگان لوازم خانگی - در شرق تهران قرار داشت.

گفتم چاره نیست، هر چه می‌خواهید بکنید. بر فرض که این جزایر ارزش استراتژیکی نداشته باشد، با افکار عمومی ملت ایران که ما نمی‌توانیم بازی بکنیم. بحرین را بدھیم، جزایر را هم بدھیم، بعد از کجا که نوبت خوزستان نرسد و^۱ این برای رژیم خطرناک است. من از جهت کسی که به اصطلاح دوست شما هستم، باید به شما بگویم که این رویه شما غیرقابل تحمل است. پس فردا باز مهلت سه ماهه [توقف] حفریات نفتی، کنار جزیره ابوموسی ... سر می‌رسد و شرکت اکسیدنتال برمی‌گردد. شما دست روی دست می‌گذارید. ما باید با قوه قهریه جلوی آن را بگیریم و این کار را هم خواهیم کرد. دیگر به هیچ حرف شما اعتمادی نیست. وقتی دید من این قدر عصبانی هستم، گفت من دو هفته است از این غصه نمی‌خوابم، نمی‌دانم به شما چه بگویم، نمی‌دانم به لندن چه بگویم؟ لندن نمی‌داند به شیخ‌ها چه بگوید؟ همه حیران هستیم. من چندین طریق ارائه دادم. گفتم بگذارید ما آن‌جا را با مردم عادی بگیریم، یا با سعودی‌ها و قوای خود شیخ‌ها به عنوان امنیت خلیج فارس به آن‌جا وارد بشویم، یا با شما جنگ کنیم و وارد بشویم. گفت سفیر شوروی هم به تحریک عراقی‌ها با من صحبت کرده و ما را برحدار داشته است که مبادا این جزایر به ایران تحويل بشود. این هم دوستی رفقای شمالی!

به هر صورت سه ساعت صحبت کردیم و تمام [مدّت] من در حال التهاب بودم. وقتی رفت حالت سرما به من دست داد. فکر کردم چون در بااغ نشسته بودم، سرما خوردم. یک ویسکی خوردم، فایده نکرد. به رختخواب رفتم، لرز شدیدی کردم. بعد دیدم چهل درجه تپ دارم! قطعاً از خستگی مفرط است. این روزها به قدری خسته و فرسوده هستم که برای نوشتن یک جمله در اوآخر وقت اداری باید مدتی فکر کنم و بعد خیس عرق بشوم. حالا سه روز است بستری هستم و این جربانات را عصر جمعه که بهتر شده‌ام می‌نویسم. در این سه روز شاهنشاه با تلفن مرتباً اظهار مرحمت فرموده‌اند، من هم خلاصه عرايضم را چه با تلفن و چه با عريضه، به عرض رسانده‌ام.

۱. اشاره به ادعای ملی‌گرایان تندریوی عرب که به علت سکونت چند قبیله عرب شیعه در سده‌های وابسین، خوزستان را عربستان می‌خوانند.

از اخبار مهم جهان، زد و خورد در عمان پایتخت اردن هاشمی بین قوای دولتی و چریک‌های فلسطین است. به خود ملک حسین هم سوء قصد شد و جان سالم به در برداشت. در این زد و خوردها نزدیک هزار نفر کشته و زخمی شدند و باز هم این پسر احمق جلوی آنها عقب‌نشینی کرد. یعنی ژنرال شریف و ژنرال زید پسر عمو و عمومی خود را که فرماندهان ارتش و وفادار به او بودند بر حسب تقاضای چریک‌ها از فرماندهی معزول کرد. حالا چریک‌ها خواسته‌اند که چند وزیر را هم از کابینه بردارد. من گویا در همین یادداشت در ایام زمستان نوشته باشم که عمل ملک حسین را تمام شده می‌دانم ... تعجب می‌کنم که چه طور خودش نمی‌فهمد؟ حتی ممکن است اضمحلال او کلید حل مشکل خاورمیانه باشد. به این معنی که اردن پس از سلسله هاشمی، یک کشور فلسطین جدید بشود. اگر هم این [اتفاق نیافتد]، رژیم‌های انقلابی عراق و مصر و سوریه [به هر حال] دشمن او هستند. پس یا باید مرخص بشود و یا اگر جرأت دارد، حالا که هنوز ارتش بالارزش او و عشاپیر، طرفدار او هستند، با شدت آنها را بکوید و با اسرائیل قرارداد صلح امضا بکنند. این یک ریسک است، ولی ارزش دارد و خیلی بهتر از این است که به بدبختی و فلاکت کشور را ترک بکنند و یا آنقدر ضعف به خرج بدهد که ارتش بر او بشورد و برادرش را به پادشاهی بردارند و یا اصولاً فاتحه سلسله هاشمی را - که به قول شاهنشاه با گرددش سرقلم سیاستمداران انگلیس پس از جنگ جهانی اول به وجود آمدند - بخوانند. ملک حسین جرأت فیزیکی دارد، ولی جرأت اخلاقی ندارد. من خوب نیست از خودم حرف بزنم، ولی در جریانات خرداد ۴۲ که من نخست وزیر بودم و همه دوستانم را از انقلاب تهران و ولایات می‌ترسانند واقعاً همه‌جا هم متنقلب بود، در روز انقلاب تهران می‌گفتیم، تا روزی که هستم و می‌توانم می‌زنم، روزی هم که نبودم که نیستم. چرا قبل از ترس تسلیم بشوم؟ به شاهنشاه هم همین را عرض کردم. عرض کردم، اگر پیش بروم، جاده‌ها صاف می‌شود و اگر شکست خوردم، شاهنشاه را به عنوان خائن دار بزندید و بعد فکر دیگری بفرمایید. خوشبختانه خدا خواست و کار پیش رفت. یک شب که نمی‌دانم در اروپا [بود] یا آمریکا، در پیشگاه شاه خیلی خصوصی بسیار خوش بودیم، به من فرمودند تو هم در روزهای خرداد [۱۳۴۲] در عالم نادانی به

ما خدمت گرانبهایی انجام دادی! عرض کردم از مراحم شاهانه سپاسگزارم، ولی باید عرض کنم در عالم نادانی نبود، با آگاهی کامل (En connaissance de cause) بود، خودتان هم می‌دانید. فرمودند، حالا خوش هستیم، شوختی می‌کنیم....

از اخبار مهم داخلی مصاحبه نیکخواه، که در حادثه کاخ مرمر جزء متهمین بوده، می‌باشد. این مصاحبه – [که] من ترتیب آن را دادم – در جهت تغییر فکر جوانان خیلی اهمیت دارد. یعنی برادرش پیش من آمد و گفت برادرم تغییر عقیده داده است و کسی نمی‌گذارد این تغییر عقیده از محبس به خارج سرایت کند. آنوقت من به شاهنشاه گزارش عرض کردم، فرمودند ببینید چه می‌شود کرد. با او تماس گرفتیم، تا مقاله خودش را اول داد و بعد هم این مصاحبه تلویزیونی را انجام داد....

شنبه ۴۹/۳/۲۳

امروز حالم خوب بود. صبح مطابق معمول به کارهای جاری رسیدم، بعد شرفیاب شدم. شاهنشاه خیلی اظهار مرحمت فرمودند. از مصاحبه نیکخواه راضی بودند. بعد اوامری دادند که سفیر آمریکا و انگلیس را احضار کنم و مطالبی به آنها بگویم که فردا به تفصیل خواهم نوشت.

سفیر انگلیس را ظهر احضار کردم. سفیر آمریکا هم فردا صبح زود پیش من خواهد آمد. شاهنشاه نامه دیگری به نیکسون دیکته فرمودند.^۱ عصری سفیر ژاپن دیدنم آمد. مطالبی در مورد خاور دور صحبت کردیم. مطلب مضحکی می‌گفت، که هر جا [میگو] (Shrimp) دارد، در زیر زمین آن دریا نفت هم هست. خلیج فارس، خلیج مکزیک و چند جای دیگر را مثل می‌زد!

وضع اردن وخیم است. گو این که بین خود چریکها هم اختلاف افتاده است، ولی ملک حسین ضعف نشان می‌دهد.

۱. نامه به دنبال یادداشت این روز آمده است.

سال چهل و نه ۷۹

۱۵/۷/۷۰

سی
۱۱

COPY

15th June, 1970.

۱۵/۷/۷۰

Dear Mr. President,

I thank you for your letter of 8th June, and I appreciate very much your thoughtfulness in sending to me a copy of the text of your interim report on the Cambodia operation which I have read with great interest.

My Minister for Foreign Affairs, following his return from Washington, has given me a detailed account of his discussions with you and the members of your Government which took place entirely in an atmosphere fraught with cordiality and an understanding of Iran and its requirements.

All this is a source of great encouragement and gratification. However, in the meantime, new developments have again occurred which may have a negative bearing on the future destinies of this region. New and reliable information has been received to the effect that intense efforts and endeavours will be made to upset the security of the Persian Gulf area. It appears that plans are to the making to threaten and possibly to gain control of the strategic Straits of Hormuz by exercising influence on the Tumbs and Abu Musa Islands, which were forcibly wrested from Iran by the British sixty-seven years ago.

The danger to Kuwait is probably known to all and if the recent events in Hashemite Jordan should lead to an eventual takeover by extremists, then Saudi Arabia will face grave danger, and we will perhaps have to re-evaluate our defence arrangements. We will have to face up to all these eventualities and in order to be able to achieve this we must take the necessary steps to equip and prepare ourselves.

In the meanwhile, the question of the 8th tranche is not yet completely settled. The United States of America does not purchase oil directly from Iran, and not only will the Oil Consortium provide us this year with a decrease in oil revenues of \$120m from the total amount which we had set ourselves, but the outlook for 1971 and 1972 seems even gloomier.

I believe it my historic duty to discuss these questions with you, Mr. President, once again. For just as my predictions for the last ten years have unfortunately turned out to be correct, if we do not

take steps to meet the requirements of Iran and if this is not undertaken as soon as possible, a situation will arise where it will unfortunately be too late to do anything the consequences of which will be immeasurable.

I therefore urge you most emphatically to provide Iran with a sufficient oil importation quota which will enable us to purchase our requirements, or at least our defence equipment from the United States of America. Another alternative concerns the decision of Libya to decrease her daily production of oil by 800,000 barrels which amount could at least be taken off from Iran and the matter will thus be solved.

The system of annual tranches is a source of great inconvenience and perhaps it would be possible for us to draw up a five year plan to this respect which would settle the matter for this period of time. If you, Mr. President, were to solve the question of the direct purchase of Iranian oil by your country or to adopt the above mentioned alternative as regards taking off 800,000 barrels per day from Iran, we would then be able to enter with your approval into contracts with American firms in order to buy our requirements. This would also preclude the necessity of seeking the approval of the Legislature of the United States of America as in the case of the yearly tranches.

I should greatly appreciate it, Mr. President, if you would kindly give these matter your very great and considerate attention.

The Empress joins me in sending to you and Mrs. Nixon as well as to your family, our warmest greetings and kindest personal regards.

Sincerely,

The Honorable
Richard M. Nixon,
President of the United States of America,
WASHINGTON, D.C.

یکشنبه ۴۹/۳/۲۴

[مذاکرات] دیروز با سفیر انگلیس ... و صبح [امروز هنگام صبحانه] با سفیر آمریکا [را در این جا نقل می‌کنم]. به طور خیلی خلاصه دیروز به سفیر انگلیس گفتم، شاهنشاه موضوع مذاکرات سفیر شوروی را با شما خیلی جدی گرفتند و می‌فرمایند خود این مطلب دلیل این است که باید این کار هر چه زودتر تمام شود. معلوم می‌شود محض خاطر عراقی‌ها، شوروی‌ها در آن‌جا بی‌نظر نیستند، یا این که وسیله عراقی‌ها می‌خواهند در دهانه خلیج فارس دست بیندازنند. راه حل شما را هم – که در اشغال جزایر، عربستان سعودی مشارکت کند – نپسندیدند. فرمودند، آنها دور هستند، بنابراین تنها راهی که قبول می‌فرمایند. این است که شیخ‌نشین‌ها از ما تقاضا بکنند برای حفظ امنیت این جزایر، قوای ما و آنها متفقاً از آن محافظت بکنیم. گفت این یک راه حل است، ولی باید بگوییم به هر صورت اشغال آن‌جا به هر صورتی باشد، وسیله قوای ایران آسان نیست، چون سر و صدای عرب‌ها بلند خواهد شد، گفتم، ترس ما همین است که می‌گوییم هر چه زودتر تمام بشود. ضمناً گفت یک دفعه دیگر با [شیوخ] حرف زدیم و شدید هم صحبت کردہ‌ایم. البته وضع ابوموسی از دو جزیره تونب آساتر است. بعد گفت اگر قوا از دو طرف بروند، آیا عده آنها مساوی خواهد بود، بعد تکلیف برافراشتن پرچم چیست؟ گفتم، هر کسی می‌تواند در قسمت خودش پرچم خودش را بزند، ما همکار هستیم نه دشمن. ضمناً گفتم باز هم باید به [شیوخ‌نشین‌ها] حالی بکنید که منظور ما گرفتن و اشغال خاک نیست، حتی نسبت به معادن زیردریایی خیلی سخاوتمند خواهیم بود. راجع به کارکوبیت – موضوع قرضه – [سفیر] به من گفت که لندن می‌گوید بهتر این است ما مداخله نکنیم، چون کویتی‌ها خود را مستقل می‌دانند، و دخالت ما برای آنها برخورنده است.

[در مذاکره] با سفیر آمریکا ... [گفتم] عراق به کلی مستعمره شوروی شده است، هم چنین سوریه ... سفیر شوروی، سفیر انگلیس را از واگذاری جزایر به ایران برحدزد می‌دارد. برای چه؟ برای این که می‌خواهند به عراقی‌ها کمک بکنند، یا بالعکس عراقی‌ها می‌خواهند به روس‌ها آوانثار بدنهند؟ وضع ملک حسین وخیم است و به نظر می‌رسد که روزهای آخر اوست. اگر

خلبان‌های سوروی چنان‌که در مصر پیدا شدند، از عراق سر در بیاورند تکلیف چیست و وضع چه می‌شود؟ متأسفانه تمام پیش‌بینی‌های اعلیحضرت همایونی نسبت به خاورمیانه درست در می‌آید. یعنی وضع روز به روز وخیم‌تر می‌شود و وضع سوروی‌ها هم برای دست‌اندازی به این مناطق بیشتر. شما هم که ... هیچ جور کمک نمی‌کنید، نه کمک سیاسی، نه کمک معنوی [او] نه کمک مادی. پس تکلیف چیست؟ لاقل نفت ما را هم بیشتر نمی‌برید که خودمان پول به دست بیاوریم و در راه دفاع متقابل مشترک خرج بکنیم. بار عربستان سعودی هم که بر شانه ماست.

سفیر آمریکا همه مطالب را تصدیق کرد. راجع به کمک به اعتبارات نظامی گفت، این کار آن چه از سابق باقی مانده – یعنی [قسط] هشتم – که در دست انجام است، ولی ادامه کار برنامه‌ریزی دقیق لازم دارد. رئیس مستشاران نظامی با دستگاه نظامی شما مشغول تنظیم آن هستند. تا این کار نشود فایده ندارد، کنگره قبول نمی‌کند. ولی راجع به مازاد درآمد نفت، من فشار آورده‌ام، هم راجع به فروش در آمریکا – گرفتن سهمیه – و هم این که به جای کسری نفت لیبی نفت ایران جانشین بشود. مدتی هم راجع به جزایر ... صحبت کردیم، بعد شرفیاب شده جریانات را عرض کردم

دوشنبه ۴۹/۳/۲۵

صبح به کارهای جاری رسیده، شرفیاب شدم. یک نفر سید به نام سعیدی،^۱ که در منبر فحاشی می‌کرد، و از طرف مقامات [انتظامی] دستگیر شده بوده است، در زندان فوت کرد. در این خصوص عرايیض زیادی کردم، و از این که دستگاه‌های انتظامی در دست ما نیست، خیلی حرف زدم. عرض کردم، شاهنشاه باید تسلط قطعی و واقعی داشته باشند، نه دلخوشی. عرض کردم، من که نخست وزیر بودم، احساس می‌کردم دست‌هایی علیه من در کار است. به عرض شما می‌رساندم. می‌فرمودید خیال می‌کنی! بعد معلوم شد کار آمریکایی‌ها بود و حالا تصدیق می‌فرمایید. از این مسائل نمی‌توان غافل بود.

۱. محمد رضا سعیدی، از شاگردان و هواداران آیت‌الله خمینی بود. وی زیر شکنجه درگذشت و هنگام مراسم دفن او در قم نظاهراتی صورت گرفت.

بگذریم از این که اکنون آمریکا قدرت ندارد اینجا موشکشی بکند، چون در همه جا گیر است، ولی حقیقت این است که باید توجه داشت دستگاههای در دست خودمان باشد. شاهنشاه چیزی نفرمودند، ولی معلوم بود عرایض مرا تصدیق می‌کنند. به هر صورت عرض کردم کار مجالس فاتحه این سید دارد بالا می‌گیرد، باید اجازه داد ادامه پیدا کند. فرمودند بگر موقوف بکنند....

سه شنبه ۴۹/۳/۲۶

صبح به قدری سرم شلوغ بود که خودم نمی‌دانم چه طور زنده ماندم. شیخ عثمان (سراج الدین نقشبندی) با تمام پسران و وابستگان دیدنم آمد. خیلی ماند و خیلی حرف زد... شیخ عثمان رئیس طایفه نقشبندی است، که در کردستان و آذربایجان و گرگان پراکنده هستند. تبعه عراق است ولی به ایران مهاجرت کرد و دوستدار ایران بوده و هست و حالا واقعاً وجود او مفید است. اتفاقاً عده زیادی بلوج هم صبح منزل آمده بودند. آنها را به هم معرفی کردم، در حقیقت سران شرق و غرب! زکی!

بعد شرفیاب شدم. اوقات شاهنشاه را در خصوص این که والاحضرت شهناز صورت اموال خودشان را خواسته بودند، تلخ کردم. فرمودند، هیچ نوع انتقالی نباید بدھید.

ظهر نخست وزیر بحرین^۱ شرفیاب شد و بعد هم در پیشگاه شاهانه ناهار خورد. من هم سر ناهار بودم. از اقوام نزدیک شیخ عیسی، حاکم بحرین است. بسیار مرد تحصیلکرده و فهمیده‌ای بود. انگلیسی را بسیار خوب حرف می‌زد. بعد از ظهر منزل ماندم کار کردم. شاهنشاه به تالار رودکی تشریف بردند. من نرفتم. شب رئیس کنسرسیوم نفت^۲ را که دوره‌اش سرآمده، برای خدا حافظی مهمان کرده بودم.

چهارشنبه ۴۹/۳/۲۷

صبح دو سه ساعت به کار شبکه سراسری مخابراتی رسیدگی کردم. بعد

۱. تیم اوبراین (Tim O'Brien).

۲. شیخ خلیفه سلمان الخلیفه.

شرفیاب شده، جریان را عرض کردم که علل این که معامله از صد و سی میلیون دلار به دویست میلیون دلار رسیده، چیست – دستورات نظامی! – بعد هم علل تأخیر کار چه می‌باشد.

نخست وزیر هم شرفیاب شد و رئیس جدید سازمان برنامه، خداداد فرمانفرما نیان،^۱ را معرفی کرد. سمعی ... مجدد رئیس بانک مرکزی شد. وزیر آبادانی و مسکن جدید هم^۲ معرفی [شد].

در شرفیابی گزارش اختلاف شرکت نفت پان آمریکن را با شرکت نفت ملی عرض کردم ... استدعای شرفیابی سفیر پاکستان را عرض کردم که گله داشت توبه‌های ضد تانکی که وسیله دولت ایران از اسرائیل خریده‌اند، اسرائیلی‌ها تحويل نمی‌دهند، با آن که به اسم ایران است. فرمودند، آخر اینها دارند علناً با اسرائیلی‌ها دشمنی می‌کنند.^۳

سر شام در شاهدشت رفتم. خیلی خسته شدم

پنجشنبه ۴۹/۳/۲۸

صبح شرفیاب شدم. گزارشی از جریان غی اسهال جنوب شهر به عرض رساندم که گفته می‌شود التور است و امتحانات لابراتواری نیز آن را تأیید کرده است. فرمودند، پس این وزیر بهداری^۴ چه می‌کند؟ شدیداً به او بگو، اگر این کار تمام نشد شخص شما مسؤول خواهد بود. بعداً به او تلفن کردم، گفت تمام احتیاط‌های لازم شده است و مطلب هم به آن جور که می‌گویند صحیح نیست. مطالب سفیر غیررسمی اسرائیل را عرض کردم که گله زیادی از عدم خرید لوازم یدکی هوایپما داشت، ... می‌گفت چرا موشک گاوریل که خیلی از مال فرانسوی‌ها ارزان‌تر و مؤثرتر است، از ما نمی‌خرید؟ فرمودند، بگو باید صبر کند مذاکرات ما با فرانسوی‌ها تمام شود. من عرض کردم، چه لزوم دارد اینها را این قدر برنجانیم؟

۱. خداداد فرمانفرما نیان در آغاز کاربر اداری خود ریاست دفتر اقتصادی سازمان برنامه را داشت و گروهی از کارشناسان بر جسته اقتصادی را گرد هم آورد و برنامه‌ریزی به معنای درست آن را به راه انداخت.

۲. کورس آموزگار.

۳. پاکستان همواره در کنفرانس‌های بین‌المللی پشتیبان پرپا قرص عرب‌ها بود.

۴. دکتر منوچهر شاهقلی.

راجع به کتابخانه سلطنتی اجازه گرفتم هیئت امنا بگذارم، چون نسبت به حفظ اوراق کتاب‌ها خیلی نگرانم. عرض کردم، سابقًا هم دست زده‌اند. این یک ثروت ملی ما است.

ناهار پیش دختر کو چکم ناز خوردم، خیلی خوب بود. خودش پخت کرده بود....

شب منزل ماندم... با دکتر اقبال در خصوص حل مشکل فروش نفت پان آمریکن... مذاکره [کردم].

۴۹/۳/۲۹ جمعه

سفیر انگلیس دیدنم آمد. خبر خوشی آورد که ما گرچه موفق نشدیم از سفر شیخ رأس‌الخیمه به بغداد جلوگیری کیم، ولی به هر حال فشار از همه طرف به او و شارجه راجع به جزایر تونب و ابوموسی وارد می‌کنیم و امیدوارم با این فرمولی که شما گفته‌اید -اشغال مشترک -کار حل بشود. ما به آنها گفته‌ایم، باید از این فرصت و گذشت ایران استفاده بکنند.

سر ناهار رفتم، مطلب را به شاهنشاه عرض کردم. فرمودند، ولی به هر حال [اگر] یکی از اینها بخواهند قرار نفی با کمپانی خارجی بگذارند، ما نمی‌توانیم چشم خودمان را بیندیم، چون در این صورت مالکیت آن شیخ را شناخته‌ایم و البته صحیح می‌فرمایند. فردا این مطلب را به سفیر خواهم گفت.... از اخبار مهم جهان، پیروزی حزب محافظه کار [انگلیس] است که برخلاف همه پیش‌بینی‌ها، بر کارگران پیروز شدند... حالا معلوم نیست سیاست شرق کانال سوئز محافظه کاران که می‌گویند و می‌گفتند که تخلیه نظامی نخواهیم کرد، چه می‌شود و وضع خلیج فارس چه خواهد شد؟ سفیر انگلیس معتقد بود، آن قدر در سیاست تخلیه جلورفت‌هایم که برگشت ممکن نیست. نظر مبارک شاهنشاه [نیز] همین است.

۴۹/۳/۳۰ شنبه

صبح شرفیاب شدم. به من امر فرمودند، سفیر آمریکا را فوری بخواه و به او بگو، که نسبت به این مسائل ما نگرانی عمیق داریم: اگر ارزیم کتونی اردن از

بین برود، یعنی رژیم کمونیستی [در] آن‌جا سر کار بیاید، وضع عربستان سعودی چه می‌شود؟ آن‌وقت وضع خلیج فارس چه خواهد شد؟ سعودی‌ها الان آن‌قدر وضع از هم‌گسیخته [ای] دارند، که مثلاً حالاً که تابستان است و پادشاه به طائف می‌رود، دیگر هیچ وزیری را نمی‌شود پیدا کرد. وای به حال وقتی که یک رژیم کمونیستی از اردن، یکی از یمن و دیگری از یمن جنوبی آن را احاطه کرده باشند. فرمودند، بگو احساس می‌کنم هر روز بار ما سنگین‌تر می‌شود. لااقل شما جای ۸۰۰۰۰ بشکه در روز [را] که [از] تولید لیبی کم شده، از نفت ما پر کنید که دیگر چیزی از شما نخواهیم. جوابی از طرف نیکسون به پیام شاهنشاه که از ازmir داده بودند (جودت سونای ترکیه و یحیی خان پاکستان هم امضا کرده بودند) رسیده بود. شاهنشاه امر فرمودند، به او بگو بهترین جواب است و من خیلی خوشحالم که رئیس جمهور به اهمیت مداخله روس‌ها تا این اندازه واقف هستند، ولی آیا حالاً موقع انتشار آن است؟ [آیا] این امر به مذکرات شما و روس‌ها در مورد خاورمیانه لطمه نمی‌زند؟

بعد از ظهر، سفیر آمریکا را خواستم و تمام مطالب شاهنشاه را گفتم. به من گفت، دونفر از معاونین رؤسای دو شرکت بزرگ آمریکایی را به این‌جا خواسته [بوده تا] به آنها بگوید وضع اعراب و آینده خلیج فارس چیست. آنها هم تصدیق کرده‌اند با سابقه‌ای که اعراب دارند به هیچ وجه نمی‌توان به آنها اعتماد کرد و تنها [کشور] قابل اعتماد [در منطقه خلیج فارس] ایران است. مایر مطالب را هم تصدیق کرد. او هم مثل سفیر انگلیس معتقد است که برای حکومت محافظه کار خیلی دشوار است که بتواند حلاً تصمیم توقف در خلیج فارس را بگیرد. از من پرسید شما نامه‌ای به نیکسون نوشته‌اید؟ گفتم، نوشته‌ایم. گفت، مطلب آن چیست؟ بهتر است من قبلًا بدانم، چون نامه را رئیس جمهور به من برمی‌گردم. گفتم، متأسفانه نمی‌توانم در این خصوص به شما چیزی بگویم. قدری ناراحت شد که چرا فضولی بی موقعی کرد.

شب، مهمانی بیست و پنجمین سال عروسی والاحضرت شاهدخت شمس و آقای پهلهد همسر ایشان بود – تنها دختری در خاندان سلطنتی که چند بار طلاق و عروسی نکرده است. بسیار محیط خوبی بود. یک مادر خوب که بچه‌هایش را به بهترین صورت تربیت کرده است. دختر هفده ساله ایشان

(پرنسس شهرزاد) که فوق العاده خوشگل و نجیب است یک رقص ایرانی کرد و یک آواز فرنگی خواند.

یکشنبه ۴۹/۳/۳۱

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری و مطالب سفیر آمریکا [را] عرض کردم. ضمناً عرض کردم، مطالب نامه [نیکسون] را خواست، من جواب دادم نمی‌شود. شاهنشاه خندیدند. فرمودند، خیلی خوب کردی. عرض کردم سفیر اسرائیل باز هم پیش من آمده بود. خیلی ناراحت است. به اعتقاد من چرا باید این همه به طرف عرب‌ها برویم؟ ما مسلمانیم و این عرب‌ها اول خودشان را عرب، بعد مسلمان می‌دانند. می‌خواهند اسلام را رنگ عرب بدند، در صورتی که عرب باید مسلمان باشد. شعر معروف فرخ را برای شاهنشاه خواندم:

دیار ربّ، عرب مباد و دیار عرب مباد

فرمودند، آخر منافع مشترک داریم. عرض کردم، این صحیح است ولی اینها هرگز به منافع مشترک ارج نمی‌گذارند.

عرض کردم، اگر اجازه فرماید، من امشب به [قصر] یخ - محل اسکیتینگ - نیایم، چون فوق العاده خسته هستم. فرمودند، به کسی نگو، اما خودم هم نخواهم رفت! شهبانو بروند کافی است.^۱ این قدر این را مرحمت آمیز فرمودند، که حظّ کردم.

دوشنبه ۴۹/۴/۱

صبح، شاهنشاه به سفر فنلاند تشریف بردند. دیگر به چه امید در این شهر توان بود؟ واقعاً به من سخت می‌گذرد. یقین دارم چون من در قلبیم شاه را دوست دارم، او هم مرا دوست می‌دارد. جای خانم عَلَم را در منزل خالی می‌بینم. اگر این زن‌ها معقولانه عمل کنند، محال است انسان از آنها سیر بشود.... از اخبار مهم جهان مرگ دکتر سوکارتو، رئیس جمهور سابق اندونزی

۱. قاعدتاً برای نمایشی بازی والاحضرت‌ها بوده است.

است....

سه شنبه ۴۹/۴/۲

امروز والاحضرت ولیعهد، والاحضرت شاهدخت فرحتاز و والاحضرت علیرضا برای گذراندن ایام تعطیل تابستان به سنت موریتز رفتند. من تمام روز در اداره و منزل ماندم، کار کرم. شب خدمت مادرم بودم.

چهارشنبه ۴۹/۴/۳

امروز قرار بود برای مطالعه در امور جشن‌های ۲۵۰۰ ساله به شیراز بروم، چون خانم لقاء‌الدوله^۱ – عمه خانم من – در شیراز فوت شده بود نرفتم، زیرا گرفتار تشریفات عزاداری می‌شدم و به کاری نمی‌رسیدم. در تهران ماندم کار کرم.
عجب این است [که] انگلیسی‌ها در مورد سیاست شرق سوئز خودشان... به کلی سکوت کرده‌اند، نه می‌گویند می‌مانیم، نه می‌گویند می‌رویم، مخصوصاً راجع به خلیج فارس.
خبر مهم دیگر، بهائی‌بازی عراقی‌هاست. عراقی‌ها بهائی‌ها را می‌گیرند و می‌بندند و می‌کشند. لابد در اینجا اثراش کم‌کم پیدا خواهد شد....

شنبه ۴۹/۴/۶ تا سه شنبه ۴۹/۴/۹

با تمهید، مقدمات مفصل ترتیب داده بودم که این سه روز را با دوستم و چند نفر از رفقاء نزدیک، مثل دکتر علینقی کنی، سلیمانی نماینده بیرجند،^۲ محمد اخوی و آرام وزیر سابق امور خارجه، به دره لار برای ماهیگیری برویم و دور از گرما و غوغای شهر به استراحت بپردازیم و جان تازه بگیریم و شاید وزنسی اضافه کنم. [من کم وزن] (underweight) هستم و اطبا می‌گویند خوب نیست. اصولاً استعداد چاق شدن ندارم. به هر صورت:

۱. خورشیدکلاه قوامی معروف به لقاء‌الدوله، خواهر ابراهیم قoram (قرام‌الملک) و همسر محمدعلی قوامی (ناظم‌الملک) بود. هنگامی که قoram‌الملک به دستور رضاشاه از رفتن به فارس منع شد، کاخ دلگشا را که یکی از زیباترین ساختمان‌های دوره زندیه در شیراز است، به خواهرش واگذارد و از آن پس خورشیدکلاه همیشه در این کاخ زندگی می‌کرد.
۲. ابوالفضل سلیمانی (زراقی). پدر او، احمد نراقی، مدیر مدرسه شوکتی بیرجند بود.

هزار نقش برآرد زمانه و نبود یکی چنان که در آینه تصور ماست
 روز سه شنبه با کمال خوشوقتی حرکت کردیم. بسیار خوب بود، شب هم
 خوش گذشت. صبح یکشنبه هم خوب بود، ولی بعداز ظهر من دچارت و
 سرماخوردگی شدید شدم، به طوری که صبح دوشنبه ناچار با هلیکوپتر من به
 تهران برگشتم، و تا امروز که صبح چهارشنبه است و این یادداشت‌ها را در
 رختخواب می‌نویسم، گرفتار بودم. رفته بودم که شاید یک کیلو اضافه کنم، دو
 کیلو کم کردم. ۶۱ کیلو بودم، شدم ۱.۵۹.^۱ ولی چون به تقدیر خدا معتقدم، باکی
 ندارم. در طریقت هر چه پیش سالک آید خیر اوست.

وقتی هم برگشتم، با حالت تب بسیار ناراحت شدم، زیرا شاهنشاه که
 کاخ مرمر را که میلیونها تومن ارزش دارد وقف به شهر تهران فرموده‌اند –
 واقعاً باید به اندازه شاه دریادل بود که چنین گذشتی کرد – نمی‌دانم به چه
 مناسبت از این که تبلیغ درباره آن کم یا بد شده است، عصبانی شده بودند و به
 من اعتراض فرمودند.^۲ عرض کردم، اصولاً این کار آنقدر اصالت و عظمت دارد
 که احتیاج به هیچ‌گونه تبلیغی نیست. ولی به هر صورت از ناراحتی شاه ناراحت
 شدم.

اما در دنیا این چند روزه اتفاقات مهمی افتاده است. اول این که، سر تاریخ
 معین – ۲۸ ژوئن – سربازان آمریکایی از کامبوج خارج شدند. دست شما درد
 نکند! اگر نمی‌خواستی کار را به آخر برسانی، چرا رفتی؟ برای این که از
 محبویت خودت در داخل آمریکا می‌ترسی، سربازان را عقب می‌کشی؟ وای
 بر این [دولت مردی]!... شاهنشاه همیشه می‌فرمایند، کاش درگیری
 آمریکایی‌ها در این جبهه‌های جنوب شرقی آسیا نبود، قدری جلوی روس‌ها در
 خاورمیانه در می‌آمدند. من عرض می‌کنم، جنبه بد مداخلات ناروای سابق آنها
 را هم فراموش نفرمایید. به هر حال وضع عجیبی است، خدا به خیر بگذارند.
 خیلی بود باروت به مشام می‌رسد....

۱. بیماری پایی عَلَم و کاهش وزن او ناشی از سرطان خون بود. نگاه کنید به جلد بکم یادداشت‌های عَلَم، فصل اول، «امیر بیرجنده».

۲. برای آشنایی با برداشت شاه در زمینه تبلیغات، نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های عَلَم، فصل دوم، «سال‌های واپسین شاهنشاهی».

امروز ویزیت رسمی شاهنشاه از دو کشور فنلاند و رومانی خاتمه یافت و شاهنشاه به سلامتی به هلند رفتند. در رومانی استقبال عجیبی از شاهنشاه شد که مایه افتخار هر ایرانی باید باشد. به این سبب که ویزیت شاه ایران را رومانیها یک تظاهر به استقلال و رهایی از یوغ مسکو برای خود می‌دانند، چنان‌که مثلاً ویزیت پرزیدنت نیکسون از رومانی، برای آنها این اثر را داشت.^۱

امروز، حالم بهتر است. در منزل ماندم....

چهارشنبه ۴۹/۴/۱۰ تا جمعه ۴۹/۴/۱۲

در منزل ماندم. واقعاً نمی‌دانستم ممکن است انسان به این زودی پیر و از کار افتاده بشود.

در جوانی به خویش می‌گفتم شیر، شیر است گرچه پیر بود

چون شدم پیر، نیک دانستم پیر، پیر است گرچه شیر بود

... روز چهارشنبه سفیر آمریکا دیدنم آمد. با آن که حال نداشتیم، او را در اطاق خواب پذیرفتم. جواب دستخط اعلیحضرت همایونی را نیکسون به اختصار نوشت که در فکر هستیم به چه نحو مطالبی را که مرقوم فرموده‌اید حل کنیم. این دفعه جواب سریعی داده بود... من در عرضه‌ای که به شاهنشاه عرض کردم، نوشتمن که عرب‌ها می‌گویند: *نعم المؤذب النهر*.^۲ [سفیر] مطالب دیگری گفت، از جمله این که [برای] فروش نفت ایران به جای نفت لیبی... خیلی فشار آورده‌ایم، به علاوه فروش نفت بیشتری به جای جبران نفت عربستان، که لوله آن در سوریه ترکیده است....

سفیر انگلیس هم به لندن احضار شده است، تا در مورد خلیج فارس به وزارت خارجه مشورت بدهد.

تمام جریانات را ضمن عرضه‌ای به شاهنشاه عرض کردم و نامه نیکسون را هم فرستادم.

۱. شاه و هویda، با چانوشسکو و نخست وزیر او گنورگه ماور (Georghe Maurer) روابط بسیار دوستانه‌ای داشتند و رومانی از هر کشور سوسیالیستی دیگر اروپای شرقی به ایران نزدیک‌تر بود.

۲. دنیا بهترین آموزگار است.

شنبه ۴۹/۴/۱۳ تا چهارشنبه ۴۹/۴/۱۷

شنبه و یکشنبه به اداره رفتم و کار کردم و در جشن استقلال آمریکا در سفارت آمریکا حضور پیدا کردم – چون حالا وزیر خارجه آنها و هم‌چنین معاونین و مشاورین رئیس جمهوری، هنگام مولود مسعود شاهانه در سفارت ما حضور پیدا می‌کنند.

در یکی دو تا هیئت‌امنا دانشگاه هم حضور پیدا کردم.

از صبح دوشنبه ۱۶ تا امروز چهارشنبه، به کلاردشت آمده استراحت می‌کنم، خیلی ضعیف و بیحال شده‌ام... کلاردشت مثل بهشت است... از دوستانم فقط دکتر علینقی کنی و سلیمانی همراه هستند، بسیار خوش می‌گذرد. شاهنشاه که تا امروز در سنت‌موریتز تشریف داشتند، امروز به بروکسل تشریف می‌برند....

امروز روز خوشی گذشت. از راهی که تازگی بین کلاردشت و رامسر کشیده شده و هتوز تمام نیست رفیم. راه کوهستانی جنگلی بسیار زیبایی است. اتومبیل جیپ ما در راه گیر کرد، شش ساعت معطل شدیم. در جنگل غذای بسیار خوبی که عبارت از کته مازندرانی و تخم مرغ بود خوردیم، خیلی عالی بود. از عجایب روزگار این که پریروز در بیرون جند در وسط تابستان باران آمده است، هرگز چنین سابقه‌ای در وسط تیرماه نبوده است. در تهران هم چهار میلیمتر باران باریده....

پنجشنبه ۴۹/۴/۱۸

امروز به کارهای جاری گذشت... شاهنشاه هم تلگرافی از بروکسل فرموده بودند که خرید هدایا باید با... باشد. من خیلی ناراحت شدم، تلگراف تندي جواب عرض کردم که علت این که این را از او گرفته‌ام... سوء‌ظنی بود که نسبت به خریدهای او هم من و هم دولت پیدا کرده بودیم. به هر حال شب و روز بسیار بدی گذشت....

جمعه ۴۹/۴/۱۹

در منزل ماندم کار کردم. فرمانفرماییان، رئیس تازه سازمان برنامه را خواستم که

اوامر مرجوعه شاهنشاه را با او بحث کنم، یکی دو ساعت وقت مرا گرفت. کاخ نیاوران و شهوند را سرکشی کردم. ناهار مهمان سرکار خانم فریده دیبا، مادر علیا حضرت شهبانو بودم. شاهنشاه ساعت دو بعد از ظهر به سلامتی از بروکسل مراجعت کردند، خیلی خوب و سرحال بودند. تنها من شب را در حضورشان بودم و

من تا نصف شب بودم، بعد مرخص فرمودند....

شاهنشاه در بروکسل سر دوگلاس هیوم (Douglas hume)، وزیر خارجه انگلیس را به حضور پذیرفتند. از مذاکرات با او خیلی راضی بودند. سفير انگلیس که برای مشورت در امور خلیج فارس به انگلیس خواسته شده بود، به نظرم این ابتکار را به خرج داده است. شاهنشاه می فرمودند، به نظر می رسد خیلی از نظرات ما را در مورد خلیج فارس، هیوم درک می کند. فرمودند، به او گفتم عقر به زمانه به عقب برنمی گردد. شما دیگر نمی توانید بعد از آن که گفته اید اینجا را تحمله می کنید، بگویید خیر، حالا می خواهیم بمانیم. هیچ یک از اشخاصی که قلبآمیل دارند شما آن جا بمانید، دیگر جرأت اظهار این مطلب را ندارند. به علاوه چرا می خواهید بمانید؟ برای این که روسها را هم تشویق نمایید که هر چه زودتر پایگاهی در خلیج فارس برای خود دست و پا کنند؟ شما - منظور شما و آمریکایی ها - بهتر است دولستانتان را تقویت کنید و خود هم راحت باشید. در مورد جزایر خلیج فارس و ابو موسی و تنب هم مذاکره فرموده بودند که ناچار باید در دست ما باشد، گو این که ما به منابع طبیعی آن جا چشم نداریم و منافع آن را حاضریم به شیوخ شارجه و رأس الخیمه بدھیم. اما حالا اجازه نمی دهیم که شیوخ شارجه آن جا امتیاز نفت به کسی بدهد، مگر آن که پول به دست آمده در بانکی زیر کلید ما و او بماند، تا تکلیف مالکیت آن معین شود. در مورد سایر مسائل خاورمیانه و خاور دور که مذاکره فرموده بودند، فرصت نشد به من چیزی بفرمایند.

شنبه ۴۹/۴/۲۰

صبح نخست وزیر خیلی مفصل شرفیاب شد. شاهنشاه در کاخ شهوند تشریف داشتند - محل پذیرائی را در باغ گذاشته بودیم. در حدود ساعت ۱۱ فرمودند،

واقعاً گرم است، چه بکنیم؟ عرض کردم، به زیرزمین کاخ تشریف ببرید. تشریف برداشت و راحت شدند، کاملاً خنک و قابل تحمل بود. بعد من شرفیاب شدم، عرایض مختصری کردم. چند تلگراف خارجی توشیح فرمودند.

سر شام رفتم. دو مطلب عرض کردم، یکی انجام معامله دویست هزار بارل [نفت] در روز با شرکت اکسیدنتال، که پول آن در آمریکا به مصرف خرید اسلحه برسد و دیگری پیشنهاد خرید سه میلیون تن نفت در سال از طرف شرکت نورتروپ پیج (Northrop Page) آمریکا، که پول آن هم به مصرف خرید کالا از آمریکا برسد. شاهنشاه خیلی خوشحال شدند. فرمودند، کارکشور من همیشه همین طور است، وقتی در یک جایی نامید می‌شویم، خداوند در دیگری می‌گشاید. واقعاً شاه خداپرست است. من چنین عقيدة محکمی، غیر از مرحوم پدرم و مادر زنده‌ام، در هیچ کس ندیده‌ام. این عقيدة محکم، شاه را خیلی تقديری و بی‌باک کرده است، که به نظر من تعريفی ندارد. شاه نباید این طور باشد، ولی چه باید کرد؟ گذشت ایام و تجربیات مختلف شاه، این تیجه را داده است.

یکشنبه ۴۹/۴/۲۱

صبح شرفیاب شدم، کارهای جاری را عرض کردم. امر فرمودند سفیران آمریکا و انگلیس را بخواهم و مطالبی به آنها بگویم، فردا این کار را خواهم کرد. چون سفیر انگلیس هنوز برنگشته است.

سر شام رفتم....

امشب فکری به خاطرم رسید. شاهنشاه عملأً اسیر دست گارد محافظ خود است. باید فکری بکنم، دسته دیگری که بتواند عملأً دسته کوچکی از افراد گارد را خنثی بکند به وجود بیاورم. این فکر، عمیقاً مرا مشغول داشته است.

دوشنبه ۴۹/۴/۲۲

ساعت ۸ صبح سفیر انگلیس را خواسته بودم، دیدنم آمد. او امر شاهنشاه را به ترتیب پائین به او ابلاغ کردم:

— برای مسائل خلیج فارس، البته مذاکرات ما با وزیر خارجه انگلیس در بروکسل بسیار خوب بود، ولی تا عمدًا حسن نیت خودتان را نشان ندیده‌یم، ما نمی‌توانیم این تعارفات را قبول بکنیم؛

— موضوع جزایر، باید هر چه زودتر حل شود، خود شما حضور داشتید که من به وزیر خارجه چه گفتم؟

— هر عمل مشترک را در خلیج فارس، بسته به حل مسئله جزایر [ای دانم] و حرف آخر من هم این است که اگر شما عملی نکردید، من آن جا را به زور اشغال خواهم کرد.

سفیر در جواب گفت، من هم به اهمیت موضوع برای ایران وارد هستم، اما [شاهنشاه] فکر نمی‌کنند اگر آن‌جا را به زور بگیرید، وضع ممتازی که برای ایران در خلیج فارس پیدا شده از بین برود؟ — منظورش بعد از حل قضیه بحرین است، که ما نشان دادیم اهل منطقه هستیم، نه زورگویی. گفتم، هر چه باشد در ایران هم افکار عمومی هست، ما که نمی‌توانیم دانمَا بازنده باشیم. من از جهت وزیر دربار که حافظ منافع رژیم است، به شاهنشاه مشورتاً عرض خواهم کرد اگر انگلیس‌ها عملی نکردند، به زور متول شوند. گور پدر هر چه عرب است. حرف من چون خیلی جدی و صمیمانه بود، واقعاً در او اثر گذاشت. جریان را فردا صبح به شاهنشاه عرض [خواهم کرد].

سه شنبه ۴۹/۴/۲۳

صبح سفیر آمریکا را خواستم و تقریباً همه این مطالب را به او گفتم، به اضافه این که هنوز هم از طرف شما کمک قابل ملاحظه‌ای نمی‌شود، نه از جهت اعتبار خرید اسلحه و نه از جهت فشار به شرکت‌های نفتی که نفت بیشتری ببرند. مخصوصاً حالاکه نفت لبی کمتر استخراج می‌شود، چرا جای آن را از نفت ما پر نمی‌کنید. گفت، فلانی، می‌دانی که من چه قدر فشار می‌آورم. گفتم، نتیجه‌اش کو؟ گفت، خود نیکسون هم علاقه خاص دارد، ولی طرز حکومت ما طوری است که به این شرکت‌های بزرگ نمی‌توانیم فشار زیاد بیاآوریم

چهارشنبه ۴۹/۴/۲۴ تا شنبه ۴۹/۴/۲۷

صبح شرفیاب شدم. اجازه گرفتم عصر با اتومبیل به رامسر بروم. شاهنشاه فردا

برای کنفرانس انقلاب آموزشی [به آنجا] تشریف فرما می‌شوند... کنفرانس رامسر به خوبی برگزار شد. پنجشنبه و جمعه هم کنفرانس بود تا عصر جمعه اعلامیه‌ای صادر شد.

شاهنشاه دو روز اول بسیار خوب و خوش بودند، من هم خوشحال بودم که به وجود نازنین شان خوش می‌گذرد. متاسفانه عصر پنجشنبه تب کردند، من بسیار ناراحت شدم. عرض کردم از بن ناراحت شدم، کمر من هم درد گرفت. ولی شاهنشاه ماشاءالله در همه کار زیاده‌روی می‌فرمایند، فکر نمی‌فرمایید که پنجاه سال از عمر مبارک شما می‌گذرد و جوان نیستید. مثل این که این دفعه عرایض مرا قبول کردند.

در رامسر یک شب سر شام به من فرمودند، پس تو چرا برای معالجه نمی‌روی؟ عرض کردم خواهم رفت. فرمودند با سلامتی خودت شوخت نکن، زودتر برو. عرض کردم، روز سه‌شنبه از تهران به پاریس خواهم رفت که در بیمارستان آمریکایی، یک چک آپ اساسی بکنم.

صبح شنبه ۴۹/۴/۲۷، شاهنشاه به نوشهر تشریف بردند، حال شان بهتر بود، الحمد لله تب بریده بود ولی ضعف زیاد داشتند، هم به واسطه تب و هم ماشاءالله به واسطه زیاده‌روی‌های بی‌مورد. باز هم شاه قوی است. اگر من این طور بی‌احتیاطی بکنم، استخوانم خورد می‌شود. من هم دست شاه را بوسیدم و با هواپیما به تهران آمدم.

شنبه ۴۹/۴/۲۷ تا سه‌شنبه ۴۹/۴/۳۰

به کارهای جاری گذشت، اوامر شاهنشاه را انجام دادم. کاخ مرمر را شاهنشاه وقف شهر تهران فرمودند. من شرح آن را که چه وقف بزرگی است اینجا گفته‌ام... این کار قبل از حرکت من از تهران انجام شد.

صبح سه‌شنبه به طرف پاریس حرکت کردم. قبل از حرکت، خانم عَلَم از لندن اطلاع داد که ساعت ۴ صبح خداوند به دختر ما دختری عطا فرموده، شکر خدا را به جا آوردم که صحیح و سالم برگزار شده و با خیال راحت به طرف پاریس حرکت می‌کنم.

چهارشنبه ۴۹/۵/۳۱ تا شنبه ۴۹/۵/۳

در پاریس بودم. معاینات طبی به عمل آمد. جز خستگی مفرط هیچ ناخوشی ندارم و اطباء تعجب می‌کنند چه طور من روزی ۱۲ ساعت و تمام هفته بدون [اویکنند] (weekend) کار می‌کنم و باز زنده هستم.

در پاریس از دوستم بسیار رنجیدم و احساس می‌کنم دیگر روابط ما مثل گذشته نیست. به او این احساس خود را گفتم و او هم به ظاهر البته بسیار ناراحت شد... شعر سعدی به یادم آمد:

به هیچ یار مده خاطر و به هیچ دیار که بتو و بحر فواخ است و آدمی بسیار

روز آخر خدا حافظی هم در اتومبیلی که مرا به فرودگاه می‌برد، دائمًا می‌خواست بداند نسبت به او چه وضعی دارم. این شعر قشنگ فارسی را برای او ترجمه کردم:

از گوشه بامی که پریدیم، پریدیم	دل نیست کبوتر، که چو برخاست نشیند
حالا که رماندی و رمیدیم، رمیدیم	رنجاندن صید خود از آغاز غلط بود
	بسیار ناراحت شد و در فرودگاه گریه کرد.

یکشنبه ۴۹/۵/۲۴ تا شنبه ۴۹/۵/۲۴

پنج روز در لندن ماندم، با هیچ کس ملاقات نکردم – یعنی با سران حزبی و دولتی. تعطیل بسیار خوبی بود، فقط به دیدن نوهام و دخترم وقت می‌گذراندم. بیچاره خانم هم مبتلا به دست درد یعنی [جایه‌جا شدن مهره] (Slipped disk) گردن شده و خیلی ناراحت بود. علت این که ملاقاتی دست نداد این بود که قبل از حرکت، به پیشگاه شاه عرض کردم با آن که سر الک،^۱ وزیر خارجه را در بروکسل به حضور پذیرفته‌اید، آیا مطلبی هست که باز هم من با نخست وزیر یا وزیر خارجه انگلیس و این اشخاصی که دوست هستم ملاقات کم؟... فرمودند لازم نیست. من هم از خدا خواستم که پنج روزی در لندن آزاد می‌گذرانم. چند تأثیر خوب و یک نمایش (nudist) دیدم. بعد برای تعطیلات به سنت موریتز رفتم. تعطیلات بسیار خوبی بود. ده

۱. سر الک دوگلاس هیوم (Sir Alec Douglas Home).

روز ماندم، حالم بسیار خوب شد. ولی البتہ هیچ تغیری حیی نداشت، فقط با خانم عَلَم یا در جنگل‌ها راه می‌رفتیم، یا من به تنها یعنی سوار اسب می‌شدم. یک شب در زوریخ ماندم و بعد به تهران برگشتم و امروز ۲۴/۵/۴۹، درست بعد از ۲۴ روز غیبت به تهران برگشته‌ام. هوا بسیار گرم است و گویا خیلی هم گرم گذشته است.

از رویدادهای مهم جهان در این مدت یکی این است که ناصر پس از ... سه هفته توقف در مسکو به محض مراجعت به قاهره شرایط صلح آمریکا را در خاورمیانه پذیرفت ... بعضی از دستجات فدائین هم شرایط آمریکا را قبول کردند. بعد بین آنها در عمان جنگ شد. اللهم اشغل الظالمین بالظالمین. ملک حسین فرصت را مغتنم شمرده، فرماندهانی را که براثر تقاضای فدائین از کار برکنار کرده بود، بر سر کار آورد و معلوم می‌شود که بین مصر و اردن و اسرائیل از یک طرف و آمریکا و شوروی از طرف دیگر، توافق ضمنی به عمل آمده که باید فدائین از بین بروند. تا چین کمونیست از آن طرف دنیا به کمک اینها برسد خیلی دیر است و تازه کمک مؤثری نمی‌تواند بکند. فعلًاً پنج روز است صلح برقرار شده – یعنی آتش‌بس. ولی فدائین جان و اپسینی می‌دهند و از لبنان و اردن به اسرائیل حمله می‌برند.

خطاطر نمی‌رود هفده سال قبل من در انگلیس بودم و حسب الامر شاهنشاه با گیتسکل^۱ رئیس حزب کارگر مذاکره می‌کردم – چون قرار بود در ایران حزب اقلیت را من تشکیل بدhem که خود تفصیل زیاد دارد که بعدها چه شد و چه کردم و به کجا کشید که در جای دیگر خواهم نوشت، به هر صورت خود غلط بود آن‌چه ما پنداشتم. فکر می‌کردم واقعاً باید حزب ساخت.^۲ باری با گیتسکل که حالا مرده است و بسیار مرد عمیق و شریفی بود، مذاکره می‌کردم و ملاقاتها و صرف ناهارهای زیاد داشتم. در آن تاریخ که جنگ روانی برلن در جریان بود و روس‌ها در همه جای اروپا به غرب

1. Hugh Gaitskell.

2. پیش از تشکیل حزب مردم، عَلَم به دستور شاه چند هفتنه‌ای در انگلستان به سر برده و به بررسی نظام سیاسی آن کشور و نقش حزب مخالف پرداخت. درباره تشکیل حزب مردم نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های عَلَم، فصل مقدماتی، «امیر بی‌ترجمند».

فشار می‌آوردند و پیمان ورشو را در قبال پیمان آتلاتیک به وجود آورده بودند، گیتسکل خیلی با خوسردی به من می‌گفت امید غرب، چین کمونیست است. این حرف به نظر خیلی عجیب و مضحك می‌آمد، چون بین چین و شوروی حداقل حسن تفاهم برقرار بود. به علاوه هر دو ... رژیم مشابه [داشتند]. او می‌گفت تنها اختلاف این دو غول کمونیست، دنیا را از چنگ شوروی و کمونیسم بین الملل نجات خواهد داد. اختلاف آنها هم غیرقابل اجتناب است، چون جمعیت عجیب چین خواه ناخواه باید در متصرفات شوروی در خاور دور نفس‌کش برای خودش باز کند و هنوز قدرت دکترین کمونیسم به آن اندازه نیست که این دو کشور مسائل وطنی و احساسات وطن‌پرستی و شوونیسم را کنار بگذارند. مضافاً که همه چینی‌ها معتقدند که روس‌ها غاصب آن سرزمین‌ها می‌باشند. اکنون پیش‌بینی او دارد به عمل و حقیقت نزدیک می‌شود تا بعد چه پیش بیاید. باری باید اضافه کنم که در آن تاریخ من با گیتسکل قرار گذاشته بودم که اگر حزب کارگر بر سر کار بباید بحرین را به یک صورتی به ما بدهند، در صورتی که ما هم به شیخ آن‌جا کاری نداشته باشیم ... و همین صحبت‌ها را با دولت ایدن که بر سر کار بود می‌کردم، که تفصیل زیاد دارد

شنبه ۴۹/۵/۲۴

صبح مطابق معمول کارها شروع شد و ملاقات‌ها از ساعت ۷/۳۰ آغاز گردید. بعد از آن که انسان یکی دو هفته تعطیل گرفته، احساس می‌کند چه فشاری روی او هست، ولی ضمن کار احساس نمی‌شود. شاهنشاه عصری تشریف فرماده شدند، ماشاء‌الله سر حال بودند.^۱ فرمودند، وزن من ۷۷ کیلو شده است - من ۶۲ کیلو هستم، آن هم پس از آن که در اروپا دو سه کیلو چاق شده‌ام!

از فرودگاه مستقیم به شاهدشت پیش علیاً‌حضرت ملکه پهلوی تشریف بردنند. به من هم فرمودند، با من بیا. نخست‌وزیر و معاون وزارت خارجه در

۱. شاه این چند هفته را در کرانه‌های مازندران به سر برده بود.

فروندگاه شرفیاب شدند. نمی دانم به چه مناسبت سر شام حال شاهنشاه خوب نبود، مخصوصاً من که در اطراف یک میز کوچک گرد شام درست رویه روی شاهنشاه قرار گرفته بودم، این احساس را می کردم. وقتی شاهنشاه مستقیم روی چشم های من نگاه نمی کنند، یک قسم ناراحتی دارند. البته من می دانم که بالاخره ایادی ما در اطراف بختیار موفق شدند او را با تیر بزنند. روزی که در بغداد برای شکار به خارج رفته بودند... کسی که [او] خیال می کرد از همه ... به او نزدیک تر است و از ایادی ما بود، او را زد. متأسفانه این مرد پوست کلفت نمرده است. ولی من عقیده دارم که خواست خداست برای این که بیشتر رنج و عذاب ببرد. بالاخره می میرد. این آدم شقی خیلی مردم را اذیت کرد که برای خودش مقام و پول به دست بیاورد. ولی از حق نباید گذشت، مرد شجاع و ترسی است ... گویا حسن البکر، رئیس جمهور [عراق]، تاکنون سه بار از او عیادت کرده است.

امتنب فریده ملکه سابق مصر - زن اول [ملک] فاروق - که مهمان ماست، سر شام بود.^۱ بعد از شام او را به تهران آوردم.

۴۹/۵/۲۵ یکشنبه

صبح پس از ملاقاتهای مفصل که در نتیجه اشاعه خبر ورود من ناچار دست داد، شرفیاب شدم. آنقدر شاه محبت کرد که واقعاً من نمی دانم چه جور سپاس بگذارم. شرحی در خصوص ناخوشی خودم عرض کردم که جز خستگی مفرط چیز دیگری نیست و من غصه می خوردم که به شاهنشاه چه می گذرد. فرمودند، کار من که ساعاتش زیاد نیست. عرض کردم، غصه اش هزار برابر است، علاوه بر آن که من می دانم پنچشنبه و جمعه را هم از دست خویشاوندان و خویشاوندان خویشاوندان، با آن که مثلاً در حال تعطیل هستید استراحت ندارید. باید فکری بکنم و شما را که برای کشور یک وجود بدون جانشین هستید نگاه دارم. چه معنی دارد که به علت دوستی های خاله خان باجی، اوقات عزیزان تلف بشود. فرمودند، راست می گویی، پنچشنبه

۱. شاه که همسر اولش فوزیه، خواهر ملک فاروق بود، فریده را از جوانی می شناخت.

و جمعه را باید استراحت بکنم، ولی چه جور از دست اینها آسوده بشوم؟ عرض کردم شما اجازه‌اش را بدھید، کارش با من. خود من هم برای این که حسادتی را تحریک نکنم، با شما به خارج نمی‌روم، ولی ترتیب تشریف بردن شما را می‌دهم. باری بعد به صحبت‌های دیگر کشید و قریب دو ساعت شرفیاب بودم....

سفیر آمریکا به من گفتنه بود به عرض برسانم، دو ژنراتور یکصد و پنجاه هزار کیلوواتی از ژنراتور کتریک خریداری شود، چون اکازیون است - برای [انیروگاه] شهریار،^۱ فرمودند، من با آمریکایی‌ها خیلی عصبانی هستم. عرض کردم می‌دانم، جواب نیکسون را که در غیبت من رسیده بود، دیدم، وعده سرخرمن است.^۲ فرمودند بلی، نمی‌دانم با اینها چه بکنم؟ عرض کردم، گویا کنسرسیوم نفت به قولی که دیروز نخست وزیر می‌گفت، وعده‌هایی داده است. فرمودند بلی، ولی هنوز عملی نکرده‌اند - دیروز در فرودگاه که منتظر تشریف فرمایی شاهنشاه بودم، نخست وزیر از وضع اقتصادی خیلی نگران بود؛ می‌گفت کنسرسیوم وعده‌هایی داده است، تازه اگر عمل کند، تمام پول آن را قبلًا تعهد کرده‌ایم!

راجع به فروش نفت در آمریکا اوامری فرمودند، به سفیر آمریکا ابلاغ کردم. او می‌گفت چنان که می‌دانی، مسئله سهمیه یک امر سیاسی داخلی مهمی برای رئیس جمهور است، به این آسانی‌ها نمی‌تواند تصمیم بگیرد. راست هم می‌گوید....

دوشنبه ۴۹/۵/۲۶

امروز عملیات قسمت تکاور گارد شاهنشاهی در ارتفاعات دماوند در جاده هراز و بسیار خوب بود. بعد شاهنشاه کار نکردند. بعداز ظهر شورای اقتصاد بود....

سرشب کمیسیونی با دکتر اقبال رئیس هیئت مدیره شرکت نفت و آموزگار وزیر دارایی، با شرکت نفت پان آمریکن داشتم، که حسب الامر شاهانه باز

۱. در جنوب کرج.

۲. متن نامه نیکسون به دنبال یادداشت این روز آمده است.

سال چهل و نه ۹۱

Washington, D. C.,
July 30, 1970

Your Imperial Majesty:

I greatly appreciated your letter and the frankness with which you wrote me about problems of concern to both our countries, including your assessment of developments in the Persian Gulf area. Such frankness also characterized the good talks we had with your Foreign Minister during his recent Washington visit and contributes greatly to better understanding.

I have delayed replying to your letter in the hope that I could send you some definite word about the Foreign Military Sales Bill, which I fully appreciate is so important to your defense planning. To my very great regret, this bill was delayed by Congressional debate and is presently being considered by a Senate-House of Representatives conference. We will be in touch with you as soon as we can see more clearly the outcome of this conference. However, I am hopeful that this matter will be resolved in the next two or three months. I can assure you that we are extremely conscious of the problems this uncertainty causes you and we intend to make every effort to find a practical solution.

While our system of annual tranches does cause inconvenience for both our governments, I know you understand that the Congress only reluctantly approves programs for more than even one year and we unfortunately cannot settle the matter definitively for a five-year period. However, I fully agree that there is great merit in planning military acquisitions over a five-year period. Along these lines, I understand that General Toufanian, with the full cooperation of the U.S. military advisers in Tehran, is preparing a study which will focus on all the factors related to the military equipment

His Imperial Majesty
Mohammad Reza Pahlavi,
Shahanshah of Iran.

which the Armed Services of your country wish to acquire. I hope this study will be of value in helping you to reach decisions regarding the priorities and programming of military acquisitions. It should certainly provide a framework for the greatest possible continuing cooperation between us.

I know of your concern over the possibility that the Islands of Abu Musa and the Tunbs might fall into hostile hands. I sincerely hope that conversations you have had with the Sheiks of Sharjah and Ras Al-Khaimah will lead to an amicable arrangement for the future of these islands.

I share your concern over recent events in Jordan which could make it much more difficult to achieve a settlement of the Arab-Israeli dispute. As Your Majesty knows, my government has undertaken new initiatives in the search for ways in which the two sides can be brought together to discuss how they might settle their differences. I hope that these efforts will continue to bear fruit and that I may count on you as I have in the past for your understanding and support.

After receiving your letter, we have again given the matter of a special oil import quota for Iran very careful thought. I greatly regret that under the current program, we are unable to do anything in this regard in the foreseeable future. As you know from past conversations, this issue is a complex one for my government both economically and politically, involving as it does this country's entire import system and policy.

I recognize and sympathize with the economic difficulties that make it desirable for Iran to maximize its oil revenues. Iran's welfare is of great concern to us. I want you to know that we have urged several American firms to explore urgently the practicality of purchasing Iranian oil, at least in part as an offset to recent production decreases ordered in Libya. I understand that serious discussions have been taking place between your government and at least one American company. We shall continue to encourage other companies to try to find ways of dealing with the particular problems each of them may have in connection with shifting their purchases to or increasing them in Iran. I hope that these initiatives will help in some significant measure.

Mrs. Nixon joins me in sending our warmest regards to you, the Empress, and your family. I greatly value these exchanges with you and the relationship they reflect.

Sincerely,

Richard Nixon

فیصله آن به من محول شده است. دو ساعتی وقت صرف کردیم به جایی نرسید.

سناتور خزیمه عَلَم، نوه عمو و شوهرخواهر من، به علت چرت زدن پشت رل در راه مازندران تصادف کرده است. خوشبختانه عیب زیادی نکرده، یک مهره از ستون فقرات او شکسته، ولی خوشبختانه تخاع عیبی نکرده و فلچ نشده است.

سه شنبه ۴۹/۵/۲۷

امروز کارهای جاری عرض شد. شب مهمانی کاخ علیا حضرت ملکه پهلوی به مناسبت ۲۸ مرداد بود.^۱ مهمانی آبرومند و خوبی بود. سفرای خارجی هم همه دعوت داشتند، سفیر شوروی از من خواست به عرض برسانم که می خواهد شرفیاب شود. سفیر پاپ به من گفت، پاپ که از فیلیپین برمی گردد با آن که دعوت هیچ کشور خاور دور و میانه، مخصوصاً کشورهای اسلامی، را نپذیرفته است، ولی اگر شاهنشاه دعوت بفرمایند، ممکن است بیاید، چون به شاهنشاه احترام خاص دارد.

چهارشنبه ۴۹/۵/۲۸

صبح پس از ملاقات‌های بی‌حد و حساب و جواب به گل‌هایی که برایم فرستاده‌اند، شرفیاب شدم ... شاهنشاه از بی‌خوابی شکایت فرمودند. فرمودند، در مازندران خوب می خوابیدم، اینجا نمی خوابم. البته در هر دو محل دوای خواب میل می‌کنند، تنها در آنجا وقتی بیدار می‌شوند - برای ادرار ریختن - باز هم می خوابیدند ولی در اینجا دیگر نمی خوابند ... اینجا شبی دو سه ساعت بیشتر نخوابیده‌اند و ناراحت هستند - برای سنگ کلیه که شاهنشاه دارند، آب ویشی زیاد می آشامند، بنابراین شب برای ادرار ریختن بیدار می‌شوند. عرض کردم از زیانم در رفت، در هلیکوپتر که برای مانور به آب گرم می‌رفتیم، از علیا حضرت شهبانو برای مسافرت ییرجند دعوت کردم. فرمودند

۱. هر سال ملکه مادر واٹگون شدن دولت دکتر مصدق و بازگشت شاه به ایران را جشن می‌گرفت.

اگر شاهنشاه بیایند خواهم آمد؛ دلم خیلی می‌خواهد؛ چون پیش تو خیلی خوش می‌گذرد؛ قطعاً باید شاهنشاه تشریف بیاورند. دیدم عجب غلطی کردم، تمام منظور این بود که شما چند روزی تنها باشید! شاهنشاه خیلی خنده‌یدند. فرمودند اتفاقاً با من هم بعداً مذاکره کردند.

امر فرمودند، سفیر آمریکا را حضار کن و اوامری فرمودند که به او بگویم. شام مهمانی گارد شاهنشاهی به مناسبت ۲۸ مرداد بود، خوش گذشت. شاهنشاه تشریف داشتند – البته روشن است که در این روز مصدق سقوط کرد و شاهنشاه که به رم تشریف برده بودند، سه روز بعد از این تاریخ به تهران برگشتند. مردم به قیادت مرحوم سپهبد زاهدی بر علیه مصدق شوریدند و او را برانداختند. صبح من بر مزار زاهدی گل گذاشتم و بعد هم بر مزار شهیدان آن روز.

پنجشنبه ۴۹/۵/۲۹

فقط دو دقیقه شرفیاب شدم که اجازه پرداخت پولی را برای والاحضرت اشرف بگیرم، که باید دولت برای مخارج مسافرت ایشان به آمریکا بدهد. فرمودند فردا جمعه بیا که تمام کارهای عقب افتاده را صحبت کنیم. من امروز باید با نظامیان سروکله بزنم.^۱

عصری سفیر آمریکا را خواستم و اوامر شاهنشاه را به این شرح ابلاغ کردم:

لایحه اعتبارات ما برای خرید اسلحه در سنای آمریکا مانده است، تکلیف چیست؟ – بر حسب قانون خاصی که به FMS^۲ معروف است، آمریکا به ما اعتبار می‌دهد. چه طور در مورد اسپانیا وقتی قانون FMS^۳ گیر می‌کند، می‌گویید [بانک صادرات و واردات] (EXIM) کمک کند، ولی در مورد ما نمی‌شود؟ نفت هم که از ما نمی‌خرید – یک قولی کنسرسیوم داده است – معامله با شرکت اکسیدنتال را هم محض خاطر کنسرسیوم به هم زدیم، و عده کنسرسیوم هم معلوم نیست، گفت به عرض برسان، که لابد در حسن نیت

۱. معمولاً پنجشنبه صبح، روز شرفیابی فرماندهان نظامی بود.

2. Foreign Military Sales.

3. Export-Import Bank (EXIM).

پر زیبدنت و من که کوچکترین تردیدی شاهنشاه ندارند. این لایحه به علت این که بالایحه کمک به جنوب شرقی آسیا توأم بوده گیر کرده، خودم می‌روم ترتیبی به این کار بدهم، اگر نشد کار بانک [صادرات و واردات] را مطالعه می‌کنم (به مهدی سمیعی رئیس بانک مرکزی، که عازم آمریکاست، مطلب را گفتم). گفت، موضوع سهمیه هم که منتظر شد، به خصوص که حالا نفت خلیج فارس در آمریکا خیلی گران تمام می‌شود – یک دلار از نفت محلی بیشتر، چون تانکر کم است. به علاوه یک موضوع سیاست داخلی است که رئیس جمهوری نمی‌تواند نادیده بگیرد [و] اجازه ورود نفت خارجی به این آسانی‌ها بدهد. موضوع حل اختلاف نفت پان آمریکن را پرسید. گفتم، حسب الامر شاهنشاه من دنبال می‌کنم، ولی اینها خیلی دندان‌گرد هستند، بگو کوتاه بیایند. گفت شما که به پول احتیاج دارید چرا این کار را نمی‌کنید؟ گفتم احتیاج دلیل آن نیست که انسان حرف زور گوش کند.

۴۹/۵/۳۰ جمعه

فرموده بودند صبح شرفیاب شوم، به این جهت سواری نرفتم. ساعت دوازده شرفیاب شدم، تا ساعت دو بعد از ظهر شرفیاب بودم، بعد هم در حضور شاه نهار خوردم....

صحبت والاحضرت شهناز پیش آمد. عرض کردم، آیا اجازه فرموده‌اید عروسی کنند؟ فرمودند، «در سنت موریتز [شهناز] خیلی اصرار کرد، گفتم، می‌توانید عروسی کنید، ولی من هرگز این پسره را نخواهم پذیرفت» (منتظر خسرو جهانبانی است).

فلagh گزارش داده بود، عرض کردم. راجع به معامله نفت با آلمان‌ها در ناحیه کرمانشاه و معامله با اکسیدنتال که به هم خورده و حالا شرکت نفت را تعقیب [می‌کند] و سایر معاملاتی که باید به صورت اضافه برداشت انجام یابد، جواب گرفتم. ضمناً فرمودند، این مذاکراتی که برای معاملات نفتی در خارج می‌شود، دور از نظر ماست؛ به دولت ابلاغ کن که همه مذاکرات باید در تهران باشد. ضمناً فرمودند، به فلاح بگو تا معامله آفریقای جنوبی و کوبا و نوروتروپ را تمام نکند، حق استفاده از مرخصی ندارد.

عصری سفیر انگلیس دیدنم آمد. فرموده بودند، این مطالب را از قول شایعه بین مردم به او بگویم که: بعضی از مردم می‌گویند شما بختار را تا حالا نگاه داشتید، بعضی دیگر می‌گویند شما او را کشته‌ید، چون دیگر اسبی بود که به درد سواری نمی‌خورد، ولی مثل این است که ظن غالب این باشد که شما او را نگاه داشتید، چون بالآخره یکی از دوستان بود! سفیر انگلیس خیلی برآشفته شد، به طوری که هرگز او را این طور ندیده بودم و گفت، مثل این است که می‌گویند حکومت بعضی عراق را ما نگاه داشته‌ایم – اتفاقاً فرموده بودند، این مطلب را هم از قول مردم به او بگو، که خودش به زبان آورد.

راجع به جزایر از او پرسیدم. گفت، لوس^۱ نماینده مخصوص دولت انگلیس به تهران می‌آید و مذاکره خواهد کرد. می‌گفت، مطلب مهم در مأموریت لوس این است که چون بازنشسته بود، با دولت انگلیس شرط کرده است در صورتی که شما تصمیمات قاطعی راجع به خلیج فارس گرفته باشید، من نمی‌روم، ولی اگر تصمیم قاطع نگرفته‌اید و حل مسائل را به نظر من می‌گذارید، خواهم رفت. دولت انگلیس گفته است همه مسائل با نظر (los) حل خواهد شد و این که ما گفته بودیم در خلیج فارس خواهیم ماند، یک امر تبلیغاتی و انتخاباتی بوده است!

شاهنشاه فرموده بودند به او بگویم چرا دولت انگلیس نفت از ما نمی‌خرد که در عوض ما هم قول بدھیم اسلحه از انگلیس بخریم. گفت اولاً ما احتیاج به نفت، مثل سایر کشورهای اروپایی، نداریم. ثانیاً این معامله تهاوتی است، در صورتی که ما احتیاج به ارز (علیه السلام) داریم. به هر حال سابقاً هم این امر به من شده و حالا دولت من مشغول مطالعه است. ولی این که به کنسرسیون فرموده‌اند، چهارصد هزار بشکه در روز نفت اضافی ببرد، امکان ندارد، سابقاً فرموده بودند دویست هزار بشکه، چه طور حالا دویست هزار بشکه بالا رفت؟

سفیر انگلیس راجع به جزایر مطلب دیگری هم می‌گفت، که باید عربستان سعودی در این امر به شیوخ شارجه و رأس الخیمه فشار بیاورد. گفتم

۱. سر ویلیام لوس (Sir William Luce) نماینده سیاسی پیشین انگلستان در خلیج فارس.

چرا؟ گفت، اینها یک کشور عربی را می خواهند که در این امر از آنها پشتیبانی کند، ولی سعودی ها بازی در می آورند. بعد ببینیم چه می شود.
از اخبار مهم جهان ... این که مصر فوری پس از به هم خوردگی رابطه اش با عراق، اظهار داشت که با ما رابطه سیاسی برقرار می کند، ولی ما لازم نبود این همه از او ... مالی کنیم!

۴۹/۵/۳۱ شبیه

صبح شرفیاب شدم ... خبر قطعی رسیده است که بختیار مرده و عملش تمام شده است. نمی دانم باز هم تا چه حد آن را بپذیریم، به عرض رساندم.
شاهنشاه هم مردّ بودند و باور نمی فرمودند.

سفیر آلمان به دیدنم آمد. شرحی معدتر خواهی از رفخار پلیس آلمان که به دانشجویان علیه رژیم کمک کرده است، رسماً به عمل آورد. قدری هم راجع به سیاست اروپا و آلمان پس از انعقاد قرارداد عدم تجاوز با شوروی صحبت کردیم. معلوم می شود آلمان ها خیلی از این امر راضی هستند، زیرا حالا باز هم بیشتر می توانند در امور داخلی خود و صنایع خوش پیش بروند

۴۹/۶/۱ یکشبیه

صبح شرفیاب شدم ... وضع بد گمرک فرودگاه مهرآباد را به عرض رساندم که متناسب با کشور پیشرفته اعلیحضرت نیست. این دفعه من چون بی خبر از سوئیس آمدم، وضع آن جا را بسیار بد دیدم. فرمودند، خودت آن جا را درست کن! این هم یک دردرس تازه؛ به هر صورت قطعاً انجام خواهم داد. مطالب سفير آلمان را عرض کردم. فرمودند، به هر حال برای این کار قطع رابطه که نخواهیم کرد، ولی به او بگو که به هر صورت این اعمال به تحکیم مناسبات هم کمک نمی کند. به عرض رساندم که سفير آلمان به دستور رئیس جمهور و وزیر خارجه، تعطیلات خودش را قطع کرده و آمده است که از آستان مبارک عذرخواهی کند. فرمودند، به او وقت بده مرا ببینند.

بعد از ظهر، شاهنشاه برای مشاهده مسابقات تنیس [حرفه‌ای] بین‌المللی

تشریف بردنند.^۱ من کار زیاد داشتم نرفتم.

دوشنبه ۴۹/۶/۲

صحب شرفیاب شدم. عرض کردم قتل بختیار انعکاس عجیبی در مردم کرده است. یک عده زیادی که از کشته شدن این آدم شقی خوشحال هستند، یک عده دیگر هم از این قدرت عجیب دستگاه شاهنشاه ماست‌ها را کیسه کرده‌اند، حتی می‌گویند آن دو نفر جوانی که هواپیمای ملی ما را [ریبوردند]، مأمور ساواک بودند که خواستند ردگم کنند و آنها هم در قتل بختیار شرکت کردند.^۲ شاهنشاه خنده دیدند. فرمودند، این قسمت که مهم است ولی شما تأیید بکنید! چه بهتر که قدرت ما هم مثل قدرت سابق انگلیس‌ها افسانه‌ای بشود. عرض کردم همه اینها درست، ولی شاهنشاه باید اجازه بفرمایند من در حفاظت خود شما تجدید نظر بکنم. شما صدر رصد اسیر گارد هستید. درست است که طرف اعتماد هستند، ولی دنیا از حادثه خالی نیست، به علاوه مگر همین گارد نبود که شما را در فروردین چهار سال قبل به گلوله بست؟ باز مهاجمه ما شروع شد. یک ساعت حرف زدیم، شاهنشاه نمی‌خواهند به روی خودشان بی‌آورند که دستگاهی را که خود به وجود آورده‌اند، ممکن است احیاناً طرف اعتماد نباشد. به هر حال من آنقدر عصبانی شدم که بالآخره اجازه دادند لاقل غیر از دستگاه‌های اطلاعاتی ارتش، من خودم توسط ساواک، افسران و افراد گارد را خیلی محروم‌هه تحت نظر بگیرم. شکر خدای را به جای آوردم و اقدام خواهم کرد.

سه شنبه ۴۹/۶/۳

به محض آن که شرفیاب شدم. شاهنشاه فرمودند، اتهاماتی که مصر به عراق زده

۱. مسابقات نئیس «جام آریامهر»، با شرکت بازی کنان بر جسته جهان، هر سال در باشگاه ورزشی شاهنشاهی صورت می‌گرفت.

۲. اشاره به ریبوردن هواپیمای شرکت ملی هواپیمایی ایران و بردن آن به بغداد است. پس از آن نیز چند باو مخالفان رژیم بعضی عراق، هواپیماهای مسافربری این کشور را ریبورد و به ایران آورده‌اند. دولت ایران به رغم تیرگی روابط با عراق، هیچ گاه با این کار موافق نبود و قانونی به تصویب رساند که به موجب آن مجازات اعدام برای هواپیمارباریان پیش‌بینی شده بود. عراقی‌ها نیز هرگز روی خوشی به ریابتگان هواپیما نشان ندادند.

است خواندی؟ عرض کردم، خواندم. فرمودند، دیدی اینها هم می‌گویند رژیم بعضی عراق نوکر انگلیسی‌هاست نه روس‌ها. عرض کردم، بله ولی حالاً اینها با هم دشمن هستند. فرمودند، خیر این طور نیست، من اطلاعات دیگری هم داشتم و نمی‌دانم انگلیسی‌ها از این که چنین دشمنی برای ما نگاه دارند چه نفعی می‌برند؟^۱ عرض کردم، به هر صورت خارجی هر نوع اختلافی را در هر نقطه دوست دارد و از آن استفاده می‌کند، به علاوه شرکت‌های نفتی در عراق منافع دارند. این نکته را نباید از یاد برد که بهره‌حال هر دولتی به هر نحوی بر سر کار آمده باشد، باز با او به یک‌جوری باید کنار بیایند و شاید این اتفاق افتاده باشد. فرمودند، آخر به نفت عراق این قدرها احتیاجی نیست، حالاً دول غرب می‌توانند نفت عراق را از هر کشور دیگری تأمین کنند. عرض کردم درست است، ولی ... [این] یک منافع جاری به دست آمده [او] بی‌دردرس است، که نمی‌توانند به امید بهره‌برداری از جاهای دیگر از دست بدهنند. به علاوه معلوم نیست این کمپانی‌ها بتوانند به آسانی در جاهای دیگر امتیازاتی دست و پا کنند

چهارشنبه ۴۹/۶/۳

صبح شرفیاب شدم. شکایتی از یکی از [وکلای] حزب مردم رسیده ... که برای انتخاب انجمن‌های ایالتی و ولایتی، دولت سربه‌سر او گذاشت، با آن که اکثریت قطعی در محل دارد. به عرض رساندم و اضافه کردم که واقعاً این انتخابات را دولت چرا مداخله می‌کند؟ باید بگذارند مردم آزاد باشند و اندکی به دموکراسی خوبی‌گیرند. بالاخره سلطنت و لیعهد، مخصوصاً مقدمه آن، باید در قالب یک [نهاد دموکراتیک] بر مردم قبول افتد. این قدرت بزرگ شاهنشاه با خودتان از بین می‌رود. خیلی بحث کردیم. عرایض بی‌شایبه و خالصانه مرا پذیرفتند، ولی فرمودند بالاخره الان دولت، کشاورزان و کارگران را در دست دارد، معلوم است در هر انتخاباتی پیروز می‌شود. عرض کردم اگر واقعاً مردم حس کنند که در بی‌طرفی و آزادی مطلق چنین اتفاقی می‌افتد، من حرفی ندارم

۱. این بدگمانی شاه هیچ پایه‌ای نداشت. نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های علم، فصل دوم مقدماتی، «سال‌های واپسین شاهنشاهی»، سیاست خارجی.

ولی خدا کند چنین باشد.

... سر شام علیا حضرت ملکه پهلوی رفتم. عصری سفیر شوروی از شهبانو دعوت کرده بود به طور خصوصی از شوروی دیدن فرمایند. برای اکابر قبول فرموده بودند. سر شام فرمودند، چون فردا صبح سفیر برای مرخصی به مسکو می‌رود، همین امشب بگو می‌خواهم در دسامبر و ژانویه بروم که روسیه پوشیده از برف را تماشا کنم. تا از شاهدشت آمدم و سفیر را پیدا کرده با او حرف زدم، خیلی طول کشید. حالا دو صبح است می‌خوابم.

۴۹/۶/۵ پنجشنبه

در رکاب شهبانو برای جشن هنر شیراز به آن‌جا رفتیم. شب نمایش وس و رامین و بسیار خوب بود.

۴۹/۶/۶ جمعه

... از شهبانو اجازه خواستم به تهران برگردم، به آسانی اجازه دادند. لطف شهبانو محسوس است که به من کم شده. به ایشان حق می‌دهم، چون زیادی با شاهنشاه مأنوس هستم و لابد کم و بیش رفتار مرا هم می‌دانند. اما من اهمیتی نمی‌دهم، چون خدمت من به شاه است و او را دوست دارم. احترام و علاقه‌ای که به سایرین دارم محض خاطر است. اما شهبانو اصولاً زن بسیار خوبی هستند، از این جهت حیف است که با من بی‌مهر باشند، بالاخره خواهند فهمید که من چه اندازه صمیمی هستم....

در راه بازگشت با نخست وزیر صحبت کردم. از اوضاع مالی فوق العاده نگران بود. گفتم، درست است که در یک بودجه یک میلیارد دلاری ریخت و پاش‌های کوچک چیز مهمی نیست، ولی خلاف اصل است. مثلاً همین که می‌فرمایید وزیر خارجه نهصد ساعت واشرون کنستان (Vacheron & Constantin) برای کادو سفارش داده است، هر کس بشنود گوش و چشم خود را از تعجب می‌گیرد. آخر چرا چنین اجازه‌هایی می‌دهید؟ این خلاف اصل است. بیچاره سر دلش باز شد و شکایت‌ها آغاز کرد. گفتم هیچ‌کس غیر از خودت مسؤول نیست، زیرا اولاً بسیار ضعف به خرج می‌دهی. اگر من جای تو

بودم، روزی که وزیر خارجه در کراچی به تو فحش داد، از قرار حق و حساب، او را تنبیه می‌کردم، یعنی امر می‌دادم آنقدر چوب به ماتحت او بزنند که به پای مرگ برسد.^۱ هر چه شاهنشاه بعد می‌فرمودند، اطاعت می‌کردم ولی از او نمی‌خوردم. بعد هم تو می‌خواهی همه مردم را راضی کنی [او این] نمی‌شود. اما یک مطلب را فراموش نکن، که بالاخره اگر رشته‌های اقتصادی از هم [یگسلد]، آقا را دراز می‌کنند. بین با وزیر برنامه‌ریزی تونس که ده سال بر سر کار بود و بعد برنامه‌هایش شکست خورد، بورقیه – رئیس جمهور – چه کرد. او را به ده سال حبس با اعمال شاقه محکوم کرد. آقا از این قاعده مستثنی نیستید و نوبت شما هم خواهد رسید. بیچاره خیلی دستپاچه شد، [از ترس این] که مبادا من این مطالب را به عرض پیشگاه شاهانه برسانم.

۴۹/۶/۷ شنبه

امروز صبح شرفیاب شدم. الحمد لله شاهنشاه خیلی راضی و سر حال بودند ... عرض کردم، «در شیراز شهبانو به من فرمودند، تا حالا نمی‌خواستم در جشن‌های ۲۵۰۰ ساله مداخله کنم، حالا می‌بینم عقل شماها به جایی نمی‌رسد، ناچار مداخله نمایم». عرض کردم البته شهبانو باید مداخله بفرمایند، بالاخره کار، کار کشور و شماست. من هم اگر زحمتی می‌کشم برای شماست. ولی شهبانو اگر مداخله بفرمایند، باید اوامر مستقیم به خود من بدھند. اگر به صورت متفرقه اوامر صادر بفرمایند، با این بچه‌ها [ای] اطراف ایشان به قدری کار مشکل می‌شود، که از همین حالا معلوم است نتیجه چه خواهد بود.^۲ گو این که من هم معلوم نیست موفق بشوم ولی به هر صورت باید کار متمرکز باشد و دستور دهنده هم یک نفر باشد. فرمودند، راست می‌گویی،

۱. اشاره به مشاجره بسیار تندی است میان امیرعباس هویدا و اردشیر زاهدی. هنگامی که هر دو به همراه شاه به پاکستان رفته بودند. زاهدی در برابر گروهی پاکستانی – که بیشتر زبان فارسی را می‌دانند – به هویدا ناسزا گفت. اصولاً زاهدی، از همان آغاز وزارت، به هویدا بی‌اعتنای بود. در نشست‌های هیئت وزیران نیز معمولاً شرکت نمی‌کرد و قائم مقام وزارت خارجه را می‌فرستاد.

۲. اشاره به اطراقیان شهبانو، که بیشترشان افراد تحصیلکرده و روشنفکری بودند. ولی رفخار آزاد و دور از تکلف آنان در برابر شهبانو، به همراه آزمندی و بهره‌برداری شخصی نمی‌چند از این گروه، هرگز به مذاق علم خوش آیند نبود.

موضوع را ابلاغ کن ... نمونه‌های کتاب‌ها و هدایای مربوط به جشن را به نظرشان رساندم، پسندیدند. عرض کردم ماکت چادرها را هم که مؤسسه ژانسن (Jansen) ساخته است، به نظر مبارک [خواهم رساند].^۱ ... امروز روابط با مصر ضمن اعلامیه‌ای که از دو طرف صادر شد برقرار گردید.

یکشنبه ۴۹/۶/۸

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه فرمودند، مصری‌ها خیلی ماتحت ما را لیس می‌زنند! عرض کردم، از چه لحاظ می‌فرمایید؟ فرمودند، خیلی تملق می‌گویند و به ما می‌گویند باید تکلیف خلیج فارس را با هم تعیین کیم. عرض کردم جرأت جسارت ندارم، ولی اگر اجازه بفرمایید عرض کنم، مطلب بر عکس است. با تعجب و عصبانیت فرمودند، چرا؟ عرض کردم، اولاً شاهنشاه همیشه در ده سال گذشته می‌فرمودید اینها باید باید از ما عذرخواهی کنند، تا رابطه برقرار کنیم. این کار را ... نکردن که هیچ، ما تازه ترکیه و اردن را برانگیختیم که واسطه رابطه ما بشوند. حتی شنیدم در اعلامیه ما تشکر از این دو کشور هم بوده است و بعد وقتی قضیه در هیئت دولت مطرح بود، انصاری وزیر اقتصاد که سابقه سفارت در واشنگتن و پاکستان دارد، گفته است اگر این تشکر را مصری‌ها نکنند که آبروی ما پاک می‌رود. بعد این قسمت از اعلامیه حذف شده! ثانیاً با تمام این وساطت‌ها مصر، محض عراق خاک برسر، از برقراری رابطه خودداری می‌کرد، تا وقتی رابطه او با عراق به هم خورد و به ما نزدیک شد تا عراق را بکوید. پس ابتکار عمل هم در دست اوست. ثالثاً سیاست شاهنشاه همیشه این بود که هیچ دولتی که در سواحل خلیج فارس زمین ندارد، حق مداخله در امور خلیج ندارد. حالا ایشان از آن سوی کویت و عربستان ادعای مداخله در امور خلیج فارس می‌کند. پس این چه تملقی است؟ دیگر شاهنشاه هیچ نفرمودند. من هم خجل شدم که با این صراحة حرف زدم. شاهنشاه خیلی به فکر فرو رفتند

۱. ژانسن - فرانسوی - از دکوراتورهای معروف آن زمان بود.

بعد از مرخصی، سفیر مجارستان به دیدن آمد. کاغذی از او لبریخت [دیبرکل حزب کمونیست] آلمان شرقی برای شاهنشاه آورد، که استدعا کرده بود او را به رسمیت بشناسیم. دلائل زیادی بر موجودیت خود ذکر کرده بود که از آن جمله ملاقات صدراعظم [آلمان شرقی] با صدراعظم آلمان غربی است. عصری، [کاردار] انگلیس به دیدن آمد – سفیر در مسافت داخله کشور است. خبر آورده که آن معامله بزرگ نفتی [را] که شاهنشاه پیشنهاد فرموده بودند ظرف ده سال پانصد میلیون لیره نفت به آنها بفروشیم و در عوض از خود انگلیس اسلحه و حتی کارخانه تانک‌سازی بخریم، رد کردند. به این دلیل که دولت انگلیس در معاملات نفتی نمی‌تواند وارد بشود. اوقات مرا خیلی تلغی کرد. گفتم دولت انگلیس همه‌جور حمایت از شرکت‌ها می‌کند، وقتی می‌گوییم بار بردار، می‌گویید من مرغم و وقتی می‌گوییم بپر، می‌گویید من شترم! خیلی تند با او صحبت کردم. گفتم پس لااقل به شرکت‌ها بگویید نفت بیشتری ببرند. گفت به آنها هم نمی‌توانیم خارج از ظرفیت تجاری آنها فشار بیاوریم. گفتم پس ما هم هر کاری بتوانیم انجام خواهیم داد. خبرهای دیگری هم می‌داد، که اگر با ما معامله اسلحه بکنید، می‌توانیم قول بدیهیم که نرخ بهره اعتباری را که می‌دهیم، از نرخی که برای بهره موشک‌های ریپیر دادیم، بیشتر نخواهد بود و قیمت اجتناس را هم ولو از شرکت‌های خصوصی باشد، تضمین می‌کیم.

دوشنبه ۴۹/۶/۹

سر صبحانه سرلشکر فردوست را خواستم و مدت دو ساعت در خصوص این که به هر صورت افسران و افراد و درجه‌داران گارد باید تحت مراقبت دقیق سازمان امنیت باشند، با او صحبت کردم و نقشه‌های مفصلی را بررسی کردیم – فردوست معاون سازمان امنیت^۱ و دوست قدیمی و خیلی صمیمی شاهنشاه است.

بعد شرفیاب شدم. کاغذ او لبریخت را تقدیم کردم، جواب سر بالایی فرمودند. فرمودند، به معاون وزارت خارجه بگو، سفیر مجارستان را احضار

۱. حسین فردوست قائم مقام سازمان امنیت بود.

کند و به او بگوید شما خجالت نمی‌کشید، وقتی رسماً در قضیه شط‌العرب از عراق پشتیبانی می‌کنید، این طور وساطت‌ها بکید؟

مذاکرات با [کاردار] انگلیس را گفتم، فرمودند، بسیار خوب جواب دادی، هنوز هم کم گفتی. به هر صورت به او بگو اگر نفت بیشتری چنان‌که سابقاً خواسته‌ایم بردید، از شما اسلحه خواهیم خربد - منظور شاهنشاه تانک‌های [چیفتین Chieftain] است که خیلی عالی هستند - والا هیچ. بعد فرمودند، سفیر که آمد او را بخواه و بگو مصاحبه [ای] یکی از استادان آکسفورد کرده و خوزستان را جزء کشورهای عرب گفته، و بی‌بی‌سی آن را نقل کرده است. به او بگو، خیلی ممنونیم!

بعداز ظهر شاهنشاه و شهبانو به عمارت دربار تشریف آوردند و نقشه و ماکت محل توقف پادشاهان را در جشن ۲۵۰۰ ساله شاهنشاهی در تخت جمشید ملاحظه و تصویب فرمودند. من نفس راحتی کشیدم، چون سابقاً مخالفت می‌فرمودند.

سه شنبه ۱۰/۶/۴

صحب به اختصار شرفیاب شدم. فقط عرض کردم، دیشب روزنامه لاسویس (La Suisse) را می‌خواندم. مقاله عجیبی داشت که فرمایشات شاهنشاه را در خصوص حمایت انگلیس‌ها از رژیم بعضی عراق تأیید می‌کرد و آن این بود که می‌گفت انگلیسی‌ها میل دارند رژیم بعضی عراق وضع خلیج فارس را خیلی شلوغ بکند که محملی برای حضور نیروی انگلیس در خلیج فارس پیدا بشود. خیلی تعجب فرمودند. عرض کردم، ولی این قضاوت یک روزنامه است، نباید خیلی هم به آن اهمیت داد. فرمودند، ولی مهم است. بعد به استقبال سردار شاه ولی‌خان، دماماد پادشاه افغانستان... که به اتفاق خانم خود شاهزاده خانم بلقیس و دختر خود شاهزاده خانم حمیرا، به ایران می‌آیند رفتم. البته به ظاهر مهمان والاحضرت شاهپور غلامرضا هستند، [ولی] منظور این است که با شاهنشاه مذاکره کنند، چون این شخص از لحاظ قدرت، اولین مرد مقتدر افغانستان است و فرمانده قوای کابل می‌باشد. معمولاً وزیر دربار از پرنس‌ها استقبال نمی‌کند، ولی امر فرمودند به استقبال او بروم و فردا هم ناهاری به او بدهم.

بعد از ظهر، سفیر آمریکا را خواستم و حسب الامر شاهانه مذاکرات مفصلی با او کردم، که خلاصه اش را می نویسم: شاهنشاه از این که شما خواستید خودتان به واشنگتن بروید و نسبت به اعتبارات خرید اسلحه اقدام کنید، امتحان دارند. فعلًا [بانک صادرات و واردات] سیصد میلیون دلار اعتبار داد که برای پیش پرداخت قیمت طیارات حمل و نقل کفايت می کند،^۱ ولی ما هنوز دو اسکادرون دیگر اف ۴ لازم داریم، و به علاوه ۷ عدد فاتح هم برای یدکی (attrition). برای اینها پول نداریم. یا باید [بانک صادرات و واردات] بدهد و یا دوباره همان اعتبارات کنگره آمریکا باشد. حال اگر در ماه اکتبر نفتی ها اعلام کنند که هشتصد هزار بارل در روز علاوه خواهند برد چه بهتر، دیگر احتیاج به هیچ یک از این اقدامات نیست. راجع به هشتصد هزار بارل [سفیر] خنده دارد [و] گفت، شما دائمًا استیناف می دهید. اول که دویست هزار بشکه بود، بعد چهارصد، بعد ششصد و حالا شده هشتصد. گفتم هر چه لبی کم کند ما باید اضافه کنیم. گفت، اینها که همان کمپانیهای لبی نیستند. گفتم به هر صورت بازار که باز می شود. به علاوه شاهنشاه در نامه ای که سه ماه قبل به نیکسون نوشتند اتفاقاً همین هشتصد هزار بارل را پیش یمنی فرمودند. واقعاً پیش یمنی شاهنشاه عجیب است. گفت به هر صورت همین امروز تلگراف می کنم.

راجع به یک نفر آمریکایی که برای مشاوره در کارهای [مخابرات] (telecommunications) استخدام کرده ایم، اظهار نظر می کرد که خیلی دزد است، خوب است از استخدام او صرف نظر کنیم. جای تعجب شد که یک سفیر آمریکا نسبت به یک نفر از اتباع آمریکا، آن هم کسی که در دستگاه جانسون سمت رئیس خریدهای پنتاگون (Pentagon) [را داشته]... است، این جور اظهار نظر کند. به هر حال من خیلی ممنون شدم که این قدر خالصانه حرف زد. فرموده بودند [ضمن] مذاکره با سفیر آمریکا بگوییم، شنیده ام شما با روس ها کاملاً ساخت و باخت کرده اید. آیا راست است؟ من به صورت دیگری گفتم. در مورد عراقی ها و چربیک های فلسطینی در اردن حرف

۱. هوابیمهای حمل و نقل، لاکپید - سی - ۱۳۰ (C-130) بودند.

۲. اف ۴ همان فانتوم است. اسکادرون در نیروی هوایی ایران، عبارت از ۱۶ هوابیما بود.

زدم و گفتم، اگر باروس‌ها ساخته‌اید، بهترین کار این است که حالا قال چریکها را از اردن بکنید. گفت «به خدا نمی‌دانم حدود توافق ما با روس‌ها تا چه قدر است.» پس بالاخره توافقی دارند. واقعاً آمریکایی‌ها ساده‌لوح هستند. راجع به حل اختلاف نفت پان آمریکن با شرکت ملی نفت، باز هم خواست که من مداخله کنم.

شب، سردار [شاده] ولی‌خان شام مهمان شاهنشاه بود. حالا ساعت دوازده است، منزل آمده‌ام.

از اخبار مهم جهان، سوء قصد به پادشاه اردن است که باز هم به خیر گذشت. بیچاره ملک حسین نه دلی دارد که به دریا بزند و کلک آنها را بکند، نه دلی که این سلطنت متزلزل را ره‌آورده‌است.

چهارشنبه ۴۹/۶/۱۱

صبح شرفیاب شدم. جریان ملاقات با سفیر آمریکا را عرض کردم. فرمودند، دوباره او را بخواه و بگو، موضوع اعتبارات نظامی مافلاً یک امر حیاتی است. چه از طریق [بانک صادرات و واردات] و چه از طریق اعتبارات تصویبی مجلس سنای آمریکا، باید هر چه زودتر به ما برسد و آن [قسط‌هایی] که برای فاتنوم‌ها در نظر گرفته شده، زودتر بدهنند. فرمودند، بگو هنوز هم سیل اسلحه روسی به طرف مصر و عراق سرازیر است، پس فردا اگر با اسرائیل صلح بکنند، تمام این قدرت متوجه خلیج فارس می‌شود. تکلیف چیست؟ ارتش ما بیش از هشت روز ذخیره مهمات برای جنگ ندارد. به علاوه حالا ناصر می‌خواهد در خصوص خلیج فارس و تقسیم آن‌جا به مناطق نفوذ ما و آنها، با ما وارد مذاکره شود – همان مطلبی که در یادداشت‌های روز قبل نوشتم، حالا شاهنشاه توجه فرموده‌اند. در صورتی که ما می‌خواهیم هیچ نفوذی این‌جا نباشد و به هر صورت باید جلوی او را بگیریم. آیا با این صورت ممکن است و آیا به نفع شما هست که ما در مقابل نفوذ و قدرت ناصر عقب بنشینیم و میدان را برای او خالی بگذاریم؟

ناهار با شاهزاده خانم بلقیس و شوهرشان و چند نفر از شاهزادگان خودمان و وزرا در منزل من صرف شد ... شام برای شاهزاده خانم در منزل

شاھپور غلامرضا بود. شاهنشاه هم تشریف آوردند....

پنجشنبه ۴۹/۶/۱۲

خلاصه مذاکرات با سفیر آمریکا را عرض کردم... شاهنشاه نگران وضع اردن هستند و خیلی خوشحالند که ملک حسین التیماتوم سختی به چریکها و هم چنین به عراقیها داده است. عرض کردم، ملک حسین قدرت اخلاقی ندارد. فرمودند، بدیخت چه کند؟ از هیچ جا - منظور سیاستهای خارجی است - یک راهنمایی مطمئن به او نمی شود.

باز هم کارهای والاحضرت شهناز را ناچار به عرض رساندم و باز شاه اوقات تلغی شدند....

جمعه ۴۹/۶/۱۳

صبح منزل ماندم. چندین دفعه شاهنشاه برای کارهای مختلف تلفن فرمودند. بعداز ظهر شهبانو برای خاتمه جشن هنر شیراز تشریف برداشتند. به من امر نفرموده بودند که بروم، از این حیث راحت هستم.

شب هم منزل ماندم کار کردم. فقط عصری به کاخ شهوند رفتم که بیسم شاهنشاه که آن جا تشریف می برند، همه چیز مرتب باشد.

شنبه ۴۹/۶/۱۴

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه فوق العاده نگران وضع اردن بودند. فرمایشاتی فرمودند که به سفیر آمریکا بگویم: آیا با وضع این اندازه درهم برهم باید وضع دفاعی ما طوری باشد که فقط برای هشت روز جنگ مهمان داشته باشیم؟ آخر ما که از شما چیزی و کمکی نمی خواهیم، می گوییم نفت ما را ببرید و پول ما را بدھید که در راه منافع مشترک و دفاع مشترک خرج بکنیم. از این هم مضایقه دارید؟ مدتی راجع به بچه ها و خانواده مذاکره شد. از وضع والاحضرت شهناز غم عجیبی در دل شاه نشسته است.

عرض کردم، اجازه فرمایید سخت بگیرم. چیزی نفرمودند. شب هم شاهنشاه بیکار بودند. ولی من شرفیاب نشدم. در منزل به کارهای جاری

رسیدم. فقط چند دقیقه [به کاخ شهوند] رفتم ببینم وضعیت از هر حیث مرتب است یا نه؟

یکشنبه ۴۹/۶/۱۵

شهبانو از شیراز مراجعت فرمودند. عرض کردم حسب‌الامر همایونی، معلم شرعیات برای والاحضرت همایونی انتخاب کرده‌ام. شهبانو قدری ناراحت شدند که چرا قبل^۱ در این مورد حضورشان چیزی عرض نکرده بودم. من چون این احساس را کردم، عرض کردم فکر می‌کردم در این خصوص شاهنشاه با علیاحضرت مذاکره فرموده‌اند. باری، معلمی که برای این کار انتخاب کرده‌ام، به نام آقای فرهنگ است. قاضی عدیله می‌باشد و عمّامه ندارد. به علاوه مرد ادیب و فارسی‌دانی است. به او سپرده‌ام فلسفه دین را به وليعهد تفهم کند، نه مسائل سطحی و قشری را. به او گفتم فکر می‌کنم از همین طفویلت، وليعهد در دامان پدر و مادری است که جداً مذهبی و خداپرست هستند، بنابراین شما در باره اعتقادات ایشان گرفتاری زیادی نخواهید داشت. پس فلسفه دین را با مضامین شیوه‌ای فارسی بیامیزید و به وليعهد در طول زمان حالی کنید که مسلمان بودن، غیر از عرب بودن است. عرب‌ها به ما کاری ندارند و به قول ملک الشعرا، جز این که دین حسابی به ما دادند، متّ دیگری بر ما ندارند. در چهارمقاله معروف خود گوید:

گوچه عرب زد، چه حرامی به ما
داد یکی دین گرامی به ما

این فلاسفه بزرگ ایران هستند که به دین اسلام یک حالت انسانی داده‌اند.
بعد از تشریف فرمایی شهبانو، حضور شاهنشاه شرفیاب شدم. از وضع شیلی نگران بودند که یک رئیس جمهور کمونیست مارکسیست انتخاب کرده است.^۲

... لیبی با شرکت نفتی اکسیدتال کنار می‌آید و عجیب است که شرکت مذکور قبول کرده است بر قیمت اعلام شده سی سنت اضافه کند،^۳ یعنی هر بار

۱. سالادور آنلند (Salvador Allende) که سه سال بعد در جریان کودتا بی خوبین هنگام زد و خورد با شورشیان کشته شد.

۲. نگاه کنید به یادداشت توضیحی آغاز سال ۱۳۴۹.

سال چهل و نه ۱۰۹

را ۲/۱۰ دلار بخرد. شاهنشاه می فرمودند، ببین اینها ما را چه غارتی می کنند! با وصف این می گوییم نفت بیشتر بپرید و پول ما را بدھید، بازی در می آورند....

سه شنبه ۴۹/۶/۱۷

صبح سفیر انگلیس را برای صبحانه دعوت کرده بودم، پیش من آمد. در خصوص آمدن [لوس] نماینده دولت انگلیس در خلیج فارس و جزایر و باز هم برداشت بیشتر شرکتهای نفتی با او مذاکره کردم. نسبت به قسمت اخیر چندان خوش بینی نداشت. می گفت بین آن چه که امکان دارد شرکت ها بدھند و آن چه که شما می خواهید - هشتصد هزار بارل اضافی که جانشین نفت لیس بشود - فاصله بسیار زیادی است. گفتم آنها در اکتبر که وعده داده اند نظر [خودشان را] به ما بدھند، چه خواهند گفت؟ گفت نمی دانم، ولی خیلی کمتر از این مقادیر [خواهد بود]. گفتم چشم من روشن، واقعاً شما مردم بسیار بدی هستید، حتی منافع خودتان را هم نمی فهمید؟ آخر این پول را که ما در راه منافع مشترک خرج می کنیم. از حالا، هنوز سفیر مصر نیامده، می خواهد منطقه نفوذ در خلیج فارس را تعیین کند. این یعنی چه؟ معنی آن را می فهمید؟ فکر می کنم این بیچاره هم پیر شده و مطلب مهمی نمی فهمد.

راجع به جزایر گفت، ما فشار زیادی به شارجه و راس الخیمه وارد کرده ایم و حتی به آنها گفته ایم اگر با ایران کنار نیاید، بدانید که آنها آن جا را اشغال می کنند. ولی این بدیختها رضایت یک کشور عربی دیگر را در این خصوص جستجو می کنند که همان عربستان سعودی است. سعودی ها هم چیزی نمی گویند، با آن که قول داده بودند پس از حل قضیه بحرین در این امر کمک خواهند کرد. گفتم، واقعاً از برادران مسلمان عرب جز این انتظاری نیست.

بعد شرفیاب شدم، مطالب را عرض کردم. فرمودند، ما به هر حال کاری نداریم، اگر کار تمام نشد آن جا را اشغال می کنیم.
... شب با پرنسس بلقیس و شوهر ایشان و دخترشان شاهزاده خانم حمیرا، به کاباره چاتانوگا رفتیم. خیلی خوش گذشت....

چهارشنبه ۱۸/۶/۴۹

امروز صبح، لرد تریولین (Trevelyan) دیدنم آمد. وقتی که ما در رکاب شاهنشاه به مسکو رفته بودیم، در آن‌جا سفير انگلیس بود. بعد متلاعده شد. بعد مأمور برچیدن قواي انگلیس و انتقال قدرت به جبهه ملي عدن و یمن جنوبي شد. حالا رئيس [اهيئت مدیره شركت انگلیش الکتریک] است که [كارخانه‌اي] هم در تبریز دارد و برای رسیدگی به همين کار به تهران آمده است.^۱ مرد بسيار فهميده و با تجربه‌ايست. مدتی در خصوص خاورميانه و آينده آن صحبت مى‌كرديم. مى‌گفت، قبل از انتخاب لوس به نمایندگی دولت انگلیس در خليج فارس، با من مذاكره كردنده که نماینده شوم، ولی چون لوس وارد تر به امور خليج فارس است و مدتی در بحرین نماینده دولت بود، من او را پيشنهاد كرم. از عرب‌ها مجموعاً دلي پراز خون دارد، که به هیچ وجه طرف اعتماد نىستند، مخصوصاً سعودی‌ها! در دلم گفتم نمی‌دانی که به ما چه حقه می‌زنند! از نفوذ شوروی و چين در... خاورميانه هیچ نگرانی ندارد. معتقد است شوروی‌ها به دو دلي در خاورميانه فعلاً خطري ندارند، يكی اين که شوروی تا در دنبال سياستش ارتشش را نداشته باشد، پيشرفتی ندارد - قضيه چکسلواکی را مثال مى‌زد - ثانیاً از رو به رو شدن مستقيم با آمريكا در اين منطقه ترس دارد، به خصوص که تمام فکر شه متوجه درگيری با چين است و سياست ملائم فعلی شوروی در اروپا هم نتيجه همين ترس است. چيني‌ها هم آن‌قدر دور هستند، که نمی‌توانند واقعاً و حققتاً در اين مسئله مؤثر واقع شوند.

بعد شرفیاب شدم، جريان را عرض كردم. شاهنشاه فرمودند، ممکن است درست مى‌گفته باشد، چون روس‌ها خيلي ملائم هستند، همين امروز پراودا عمل چريک‌ها را تبقيه كرده، به علاوه صريحاً گفته است موشك‌های سام در کانال سوئز به هیچ وجه به طرف شرق جلو رانده نشده‌اند. صحبت به درازا کشيد و موضوع اختلافات بر سر کويا را که چه جور با کندی آرام حل کردنده، بحث كردیم. بعد صحبت از اين که کندی اگر اين کار را خوب حل کرد، موضوع حمله به کويا را خيلي بد طرح كرد. فرمودند [سيا] (C.I.A) نقشه

۱. اين کارخانه در تبریز موتور ديزل دورمن (Dorman) مى‌ساخت.

صحیحی داشت که تبعیدی‌های کویا بی که در آمریکا هستند و به خلیج خوک‌ها حمله می‌کنند، به وسیله قوای هوایی آمریکا پشتیبانی بشوند. ولی کنندی شخصاً دستور عدم مداخله نیروی هوایی را صادر کرد و بالنتیجه شکست خوردنند. فرمودند، کنندی خودش این موضوع را گردن گرفته است که اشتباه کرده‌ام.

بعد موضوع قتل کنندی و انتخابات شیلی پیش آمد، که ممکن است در آن جا کودتای نظامی بشود. فرمودند، آمریکا با همه بی‌بند و باری یک ساختمان جامعه‌ای دارد که مخصوص به خودش است. یعنی یک سرمایه‌داری توأم با آزادی، مخصوص خود آمریکاست و مثل این که یک دستگاه خاصی این وضع را نگاه می‌دارد. چنان‌که به اعتقاد من همین دستگاه تمام خانواده کنندی را تقریباً از بین بردا. هر کسی هم به نحوی از انجاء از این جریانات مطلع بوده، سر به نیست شده است. تقریباً سی نفر^۱ صحبت که به این جا رسید، من برای سپهبد نصیری رئیس سازمان امنیت که عامل مهمی در کشته شدن بختیار بود، استدعای درجه کردم. شاهنشاه خنديدند و فرمودند، [یابت] کودتای پارسال ما که در عراق شکست خورد، من باید نصیری را اعدام کرده باشم! عرض کردم خیانتی که نکرد، نقشه‌اش بر اثر بی‌تجربگی عواملش مواجه با شکست شد. هر دولت مقدری این جور شکست‌ها می‌خورد، همین الان صحبت از حمله به خلیج خوک‌ها در کویا بود که شکست خورد. فرمودند، درست می‌گویی، به هر حال در موقع مناسب خاطرمند بینداز که اقدام کنم. من نفهمیدم موقع مناسب چه وقت است، ولی عرض کردم، چشم! بعد شاهنشاه فرمودند، اگر اشتباه نکنم آن وقت هم انگلیس‌ها مارالو دادند، چون با این بعثی‌ها به احتمال نزدیک به یقین بی‌رابطه نیستند و از آنها استفاده می‌کنند.

بعد از ظهر در منزل کار کردم. بعد از ظهر سفیر آمریکا را خواسته بودم که اوامر شاهنشاه را ابلاغ کنم. در مورد لایحه اعتبار خرید اسلحه که در سنای آمریکا دفن شده و در عوض می‌خواهیم از [بانک صادرات و واردات] کمک بگیریم و این که کمک [این بانک] – سیصد میلیون دلار – در سه سال برای ما

۱. درباره نظر شاه نسبت به آمریکا و انگلستان، نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های علم، فصل دوم مقدماتی، «سال‌های واپسین شاهنشاهی»، سیاست خارجی.

کافی نیست و این که بر فرض از [بانک صادرات و واردات] کمک بگیریم، آنوقت تکلیف سایر مخارج نظامی، مثل مخارج میسیون نظامی آمریکا در ایران – در حدود ده میلیون دلار – و بعضی تعمیرات نظامی و پروژه رادار پیس روی (Peace Ruby) و غیره چه خواهد شد. یک ساعت و نیم حرف زدیم. سفیر جواب داد که متأسفانه بیش از سیصد میلیون دلار حالا امیدی ندارد و مخارج دیگر نظامی حالا پا در هواست، حتی مخارج تربیت خلبانان [ایرانی] در آمریکا. به سفیر گفتم عراق حدود ۲۳۰-۲۹۰ هواپیمای حاضر به جنگ دارد و خلبانان آن هم در شوروی تربیت می‌شوند و هم‌اکنون چهل نفر برگشته‌اند. حالا کمک نظامی و پولی نمی‌کنید، لاقل نفت ما را ببرید و پول بیشتری بدھید. در این مورد هم بهانه‌های عجیب و غریب آورد. گفتم چرا تولید عربستان یک دفعه ۲۰٪ بالا رفته است؟ اصولاً چرا تولید بیشتر [در] کویت می‌کنید در حالی که ما فقط برای هشت روز جنگ مهمات ذخیره داریم؟ سفیر جواب داد، این مطالعه که به وسیله رئیس میسیون نظامی ما، ژنرال تریچل^۱ و رئیس میسیون شما، سپهبد طوفانیان،^۲ شده باید هر چه زودتر به نتیجه برسد تا واقعاً برای این کمبودها فکری بکنیم. البته اگر بشود فکری کرد. چون [حیثیت اعتباری] شما هم متأسفانه خیلی پایین رفته است – همین عرضی که دو سال است به شاهنشاه می‌کنم و قبول نمی‌فرمایند و صحیح هم هست.

شب مهمانی سفیر افغانستان به افتخار پرنس بلقیس بود که رفتم

پنجشنبه ۴۹/۶/۱۹

چند امریه شاهنشاه به من فرموده بودند که صادر کردم، بعد همان اشخاص که

۱. سرلشکر هامیلتون تریچل (Hamilton Twitchell) رئیس میسیون مستشاران نظامی آمریکا بازنیستگی رابطه خود را با ایران حفظ کرد و نماینده سازمان انتفاعی «مزسه پژوهش‌های استنفورد» (Stanford Research Institute) شد.

۲. سپهبد – و چندی بعد ارتشد – حسن طوفانیان، افسر نیروی هوایی، رئیس سازمان صنایع نظامی و مسؤول خریدهای ارتش بود. طوفانیان توانست خیلی زود اعتماد شاه را به خود جلب کند و بکی از با نفوذترین فرماندهان ارتش شود.

امر به آنها صادر شده بود، شرفیاب شدند و لغو امر را گرفتند. در این چند روز گذشته من از این پیش آمد دیوانه شده بودم. در شرفیابی امروز عرض کردم، چرا امر صادر می فرماید و بعد لغو آن را به طرف ابلاغ می فرماید؟ من به جهنم، بعدها اجراء اوامر خودتان به تأخیر می افتد و خراب می شود. فرمودند، کسی چنین کاری شده؟ چند مثال فوری عرض کردم که تصدیق فرمودند. شاه مرد بالانصافی است خداوند عمرش بدهد.

... [مذاکره با سفیر آمریکا] را عرض کردم ... شاهنشاه خیلی اوقات تlux شدند ...

در ضمن این عرایض تلفن زنگ زد؛ شهبانو بودند. در مورد یک مداخله‌ای که من در خصوص فرزند مرحوم ارسنجانی کرده بودم که بجهاش را مادر پیاره‌اش برندارد به آمریکا ببرد و گویا این برخلاف میل شهبانو بود - در صورتی که من از این امر هم اطلاع نداشتم - به شاهنشاه ایراد فرمودند. شاهنشاه فرمودند، عَلَم اینجاست و این مداخله را قبول دارد و می‌گوید محض خاطر این بچه که شما طرفدارش هستید، بود. شهبانو از آن طرف بنای داد و فریاد گذاشتند و بالاخره گریه را سردادند که چه طوریک نفر به خودش اجازه می‌دهد برخلاف امر ملکه کشور مداخله کند. شاهنشاه فرمودند، اولاً که عَلَم نمی‌دانست شما نظری دارید، بعد هم در هر کاری باید دو طرف قضیه را دید، از کجا [معلوم است نظر] شما که به این صورت از مادر بچه - زن مطلقه ارسنجانی - و بچه‌اش طرفداری می‌کنید، برخلاف عدل و انصاف نباشد. شهبانو بیشتر آتشی شدند و آنقدر با عصبانیت و بلند حرف می‌زدند که من حرفهای شان را می‌شنیدم. آنقدر داد زدند که بالاخره شاهنشاه با همه خونسردی از کوره در رفتند و فرمودند، بسیار خوب من که نمی‌توانم برای همچوکاری سر عَلَم را ببرم و گوشی را گذاشتند. بعد با کمال عصبانیت فرمودند، خدا نکند من حالا ببرم و گرنه این زن‌های ناقص عقل که ما حالا نایب‌السلطنه هم قرار داده‌ایم، با این احساسات تند، سلطنت پسرم را بر باد خواهند داد! من آنقدر پریشان شدم، که نمی‌توانم وصف کنم. نه از این جهت که شهبانو با من برآشقتند، بلکه از این جهت که چرا من باعث اوقات تluxی ارباب عزیزم شدم. حال آن که من فقط گفته بودم، دادگستری به

حرف قیم بجه و ناظر او – دو برادران ارسنجانی – هم توجه بکنند. روز بر من تلغخ شد.

شنبه ۴۹/۶/۲۱

صبح سمعی رئیس سابق سازمان برنامه و رئیس فعلی بانک مرکزی، دیدنم آمد. از وضع مالی دولت بی‌نهایت نگران بود.

بعد شرفیاب شدم، شمه‌ای از وضع را که سمعی جرأت نمی‌کند به عرض برساند، عرض کردم. شاهنشاه ناراحت شدند. ولی چاره‌ای نیست، وظیفه من است که هشدار بدهم.

ناهار کیشی، نخست وزیر سابق ژاپن، با وزیر اقتصاد و وزیر خارجه و عده‌ای از وزرای دیگر، مهمان من بودند.

صبح شهبانو به رامسر تشریف بردنده که کنگره پزشکی رامسر را افتتاح فرمایند. بنابراین قرار گذاشتم با شاهنشاه بعداز ظهر گردش برویم و ساعت ۳/۶ هم از مؤسسه اطلاعات بازدید فرمایند. ظهر خبر شدم که علی‌حضرت به جای ساعت ۵، ساعت ۳ بعداز ظهر مراجعت می‌فرمایند. به شاهنشاه عرض کردم در این صورت ممکن است شهبانو هم بخواهند به مؤسسه اطلاعات تشریف بیاورند. فرمودند خیر! به هر صورت ما به گردش رفیم و شهبانو برگشتند و تصمیم گرفتند که به مؤسسه اطلاعات تشریف بیاورند. هر چه سعی کردند با تلفن نتوانستند ما را پیدا کنند. البته فقط من می‌دانستم که شهبانو در تجسس شاهنشاه هستند و بالاخره ترتیبی دادم که چند دقیقه قبل از ورود شهبانو به مؤسسه اطلاعات، شاهنشاه وارد آن‌جا شوند. به خیر گذشت، گو این که سوء‌ظنی باقی ماند!

سر شام بودم....

یکشنبه ۴۹/۶/۲۲

دکتر فلاح دیدن من آمد و ادعایی کرد که ۴۵۰۰۰ بشکه در روز برای نفت اضافه برداشت ما خریدار دست به نقد دارد، ولی معامله نمی‌کنند برای این که بینیم جواب کنسرسیوم در اکتبر چه خواهد بود. گفتم، جواب کنسرسیوم که

معلوم است که خیلی دور از انتظار ما خواهد بود و قطعاً به ۴۵۰۰۰ بشکه اضافه نخواهد رسید. چرا مشتری‌های نقد را از دست می‌دهید؟ حقیقت این است که هیچ‌کس در کار خودش صادق نیست.

بعد شرفیاب شدم. جریان بالا و نظر خودم را عرض کردم و گفتم، یکی دو مشتری کانادایی نقد، حاضرند معامله کنند. شاهنشاه برآشفتد، به نخست وزیر تلفن فرمودند که چرا اینها را از دست می‌دهید؟ نمی‌دانم با چه زبانی شاهنشاه را متلاعده کرد که باید تا اکتبر که جواب کنسرسیوم به درخواست ما می‌رسد، صبر کنیم. ولی اعتقاد قلبی خود من این است که همه اینها وابستگی مخصوص به شرکت‌های نفتی دارند. حالا این معامله را نمی‌کنند که مشتری‌ها را از دست بدھیم و در اکتبر دست کنسرسیوم در فشار آوردن به ما آزادتر باشد. والله اعلم به حقایق الامور. ولی نخواستم این نظرم را به شاه عرض کنم و این مرد بزرگ را به همه کس و همه چیز بدین تر سازم.

ناهار، حاکم فجیره^۱ شرفیاب بود. من حاضر بودم. او را آدم فهمیده‌ای یافتم، با آن که بی‌سواد بود. خیلی هم فقیر هستند.

دوشنبه ۶/۲۹

صبح شرفیاب شدم ... فرمودند، سفیر آمریکا را بخواه و به او بگو، همان طور که گفته‌ام کمک [بانک صادرات و واردات] کافی نیست. [برای] احتیاجات نظامی ما که دارد وسیله کمیسیون مشترک آمریکایی و ایرانی برآورده می‌شود، به هیچ وجه سیصد میلیون دلار کفايت نمی‌کند. اگر فکر دیگری نشود، ما برای خرید اغلب سلاح‌ها به روس‌ها مراجعه خواهیم کرد، چون به هر حال با آنها نمی‌توانیم بجنگیم. ما سلاح را برای عراق و خلیج فارس و این جاها می‌خواهیم، چه فرق می‌کند که روسی، یا آمریکایی باشد. یک فرق هست که روس‌ها به اعتبار گاز، هر چه بخواهیم می‌دهند.

فرمودند، امروز شهبانو با زن تو برای افتتاح کنگره معماری به اصفهان می‌روند؛ دیروقت برخواهند گشت. ناهار با چند نفر از دوستان نزدیک منزل تو

۱. شیخ محمد بن حمد الشرقی.

خواهم آمد. ناهار تشریف آوردند، تا ساعت شش بعدازظهر تشریف داشتند.
بسیار خوش گذشت.

سر شب به استقبال شهبانو رفتم، بعد یکسی دو تکیه به مناسبت تولد
حضرت امیر رفتم....

سه شنبه ۴۹/۶/۲۴

صبح شرفیاب شدم... صبح زود هم سفیر آمریکا را خواسته بودم. نتیجه
مذاکرات با او را هم عرض کردم که باز می‌گفت بیش از این فعلاً پولی نیست. از
جواب کنسرسیوم در اکتبر هم بی خبر است. شاهنشاه خیلی برآشته، فرمودند،
من فکر می‌کنم... برنامه‌ای که [برای] ارتضی داریم [که] لاقل تا دو سال دیگر
[برای] جنگ‌های محلی - یعنی همسایگان غیر از شوروی - [آماده شود]، با
این وصف که غیرممکن است. مگر فکر دیگری بکنیم. عرض کردم، مطلب
دیگری که سفیر آمریکا می‌گفت این بود که بر حسب بررسی بانک بین‌المللی،
با زبرداخت قروض ما... به زودی از ۲۰٪ کل قرض اضافه خواهد شد و این
بسیار وضع مالی نامطلوبی است. فرمودند، می‌دانم.

بعد در خصوص گارد عرایضی کردم که سرتیپ [تهمورس] آگهیان
فرمانده گارد جاوید،^۱ که تازه گذاشته‌اید شاید خیلی مطمئن نباشد. فرمودند،
تحقیق کن، من پرونده‌اش را که دیده‌ام بد نیست، ولی هیچ در این مطلب
نمی‌توان بی احتیاطی کرد....

چهارشنبه ۴۹/۶/۲۵

صبح... شرفیاب شدم. گزارش برداشت نفت کنسرسیوم را به عرض رساندم که
قدرتی پایین رفته و به قرار روزانه ۳۲۷۰۰۰ بارل بوده است. شاهنشاه امر
فرمودند، خیلی شدید به آنها تلفن کن و ایراد بگیر. صبح خیلی زود هم با فلاح

۱. گارد جاویدان بخشی از لشکر گارد شاهنشاهی و مسؤول حفاظت داخلی کاخ‌های سلطنتی بود و
افراد آن زبدۀ قربین سربازان گارد شاهنشاهی به شمار می‌رفتند. پس از سوء‌قصدی که در فروردین
۱۳۴۴ به وسیله یکی از افراد گارد جاویدان علیه شاه شد، دیگر او و علم اعتماد پیش را نسبت به
آنان نداشتند.

و نمایندگان نفت پان آمریکن برای حل اختلاف آنها جلسه داشتم. نتیجه را به عرض رساندم.

والاحضرت شاهدخت اشرف، رئیس هیئت نمایندگی ایران در اجلاس مجمع سازمان ملل شده‌اند. وزیر خارجه – زاهدی – فوق العاده ناراحت است و کارشکنی می‌کند. اردشیر زاهدی با والاحضرت شاهدخت اشرف فوق العاده دشمنی دارد، چون خیال می‌کند باعث طلاق والاحضرت شهناز از او، والاحضرت اشرف بودند. جریان را به عرض شاهنشاه رساندم که من این همه محافظه کاری نمی‌توانم بکنم. اگر به اردشیر مرحمت دارید، والاحضرت از این کار منصرف شوند و اگر بر عکس است، اردشیر فضولی نکند. فرمودند، به اردشیر بگو فضولی نکند و کارها را انجام دهد.^۱

ناهار آلدو مورو (Aldo Moro) وزیر خارجه ایتالیا شرفیاب شد، من هم بودم. این شخص شانس رئیس جمهور شدن دارد...^۲ به آلدو مورو نشان درجه یک تاج مرحمت فرموده بودند. بعد از ظهر در دفترم به او تسلیم کردم و مدتی حرف زدیم.

بعد وزیر خارجه را خواستم. اوامر همایونی را ابلاغ کردم آتش گرفت.... امروز ملک حسین در اردن یک دولت نظامی تشکیل داد که ریاست آن با سپهبد مجالی است. او هم به فدائیان ابلاغ کرد اسلحه خود را تسلیم کنند و در سراسر اردن حکومت نظامی اعلام کرد. فدائیان از تسلیم اسلحه خودداری کردند. بنابراین جنگ داخلی شروع می‌شود تا بینیم نتیجه آن چه خواهد شد.

سوی آخر آید همی بی سوار بینیم تا اسب اسفندیار

۱. در همه کشورهایی که حساب و کتابی در کار هست، ریاست هیئت نمایندگی در مجمع عمومی سالانه سازمان ملل با وزیر خارجه است. در ایران نیز تا آن تاریخ چنین بود و اردشیر زاهدی به حق اعتراض می‌کرد. ولی چندی بود که شاه خجول می‌خواست به هر ترتیب شده است، زاهدی را که از دولستان بسیار نزدیک او بود، به استعفا واداره. به همین دلیل نیز سال پیش از این تاریخ از را علّم به او پیشنهاد کرد سفیر ایران در آمریکا شود. نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های علّم، یادداشت ۱۳۴۸/۴/۲.

۲. همان گونه که علّم گمان می‌برد چند سال بعد آلدو مورو کوشید حزب‌های دموکرات مسیحی و کمونیست ایتالیا را به هم نزدیک سازد و از این راه امکان برگزیده شدن خوبیش را به ریاست جمهوری فراهم آورد. ترویست‌های چپ رو «بریگاد سرخ» که از این «توطنه کاپتالیستی» ساخت نگران بودند، در بهار ۱۳۵۷ مورو را ربوده و پس از چندی کشته‌ند.

و یا باره رستم جنتجوی به ایوان نهد بی خداوند روی
من معتقدم ملک حسین، هم از طرف روس‌ها و هم از طرف آمریکایی‌ها،
مطمئن شده [است] که می‌تواند فدائیان را بزنند، و گرنه دست به چنین عملی
نمی‌زد... اگر ملک حسین هم شکست خورده، از دن کشور جمهوری فلسطین
می‌شود. شاید این هم یک راه حل قضیه باشد.

۴۹/۶/۲۶ پنجشنبه

دیشب اغلب استاسیون‌های فرستنده دنیا را گوش می‌کردم. به نظر می‌رسد وضع ملک حسین خوب است. صبح که شرفیاب شدم، تمام صحبت بر سر این قضیه بود. شاهنشاه نظر مرا تایید فرمودند. ولی فرمودند اگر تهدیدی که عراقی‌ها و سوریها می‌کنند که مداخله نظامی خواهند کرد به حرف برگزار شد، معلوم می‌شود روس‌ها موافق ملک حسین هستند. [ولی] اگر از حرف به عمل کشید و آنها و مخصوصاً [بیروی] عراقی مقیم اردن دست به عملیات نظامی علیه ارتش اردن زدند، قضیه صورت دیگری پیدا می‌کند. در این صورت هم اگر آمریکا و انگلیس به کمک اردن بیایند، آنوقت... کاری طولانی خواهد شد و اگر نیایند معلوم می‌شود ملک حسین قطعاً رفتی است....

ناهار صدراعظم افغانستان مهمان شاهنشاه بود. من هم بودم. مثل این که نمی‌خواهد قضیه هیرمند را به [آن] صورت که من پارسال عرض کرده بودم، یعنی خرید آب از طرف ما بعد از امضای مقدماتی قرارداد تقسیم آب، حل بشود. با آن که اعلیحضرت پادشاه افغانستان هم قول صریح به من داده بود که... [این کار] را انجام [خواهد] داد، یعنی بلاfacسله پس از امضای قرارداد اصلی، قرارداد خرید آب امضاء خواهد شد. افغانها [می‌ترسند] اگر هر دو قرارداد با هم امضا بشود، برای ایران تولید حقی [اکند].

۴۹/۶/۲۷ جمعه

صبح سواری رفتم ولی تنها نبودم. از سفیر انگلیس و سفیر آلمان دعوت کرده بودم با من به سواری بیایند. وقتی سفیر انگلیس آمد، دیدم سروریلیام لوس نماینده عالیرتبه وزارت خارجه انگلیس در خلیج فارس را هم آورده است. دو

ساعتی سواری کردیم ولی مطلب مهمی گفت و گو نشد. سفیر انگلیس به من گفت سعودی‌ها خیلی بازی در می‌آورند و راجع به جزایر یک کلمه به شیوخ شارجه و راس الخیمه نمی‌گویند. نمی‌دانم راست یا دروغ می‌گوید. به هر صورت از اعراب امید برادری و همکاری داشتن، غلط است....

شنبه ۴۹/۶/۲۸

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه خوشحال [بودند]. عرض کردم معلوم شد مسلمان روس‌ها علاقه‌مند به صلح هستند که ... با همه وعده به فدائیان، عملی نمی‌کنند. شعر مولوی را برای شاهنشاه خواندم.

حمله‌مان از باد باشد دم به دم جان فدای آن که ناپیدا است باد	ما همه شیرین، شیران علم حمله‌مان از باد و ناپیدا است باد شاهنشاه خوششان آمد.
--	--

یکشنبه ۴۹/۶/۲۹

صبح به شیراز آمدم که برای جشن‌های شاهنشاهی مطالعه کنم. وزرای آب و برق، پست و تلگراف، فرهنگ و [رئیس] سازمان امنیت، اعضای شورای جشن‌ها و امیر متّقی^۱ را به همراه آورده بودم. در بین راه، هنگام صفحانه در هواییما، شیشه جلوی خلبان ترکید. خوشبختانه در هم نریخت و سوراخی باز نشد. با احتیاط مراجعت کردیم. اگر سوراخ باز می‌شد، هوای فشرده داخل کابین، خلبان را بیرون می‌انداخت. هواییما تعمیر شد. باز هم به شیراز حرکت کردیم. شب هم ماندم بدنبود.

دوشنبه ۴۹/۶/۳۰

از شیراز برگشتم، ولی شرفیاب نشدم. سر شام هم با آن که در منزل والاحضرت شاهدخت فاطمه دعوت داشتم، نرفتم. شام مهمان افشار سفیر ما در لندن بودم. سروپلیام لوس و سفیر انگلیس هم بودند. سروپلیام از شرفیابی به پیشگاه

۱. امیر متّقی معاون وزارت دربار و همکار نزدیک علم برای ترتیب خریدهای مورد نیاز جشن‌های شاهنشاهی در خارج کشور بود.

شاهنشاه فوق العاده راضی بود. راجع به امور خلیج فارس و شیوخ فوق العاده وارد است. لوس هم از عربستان گلمند بود که راه نمی‌آید – در مورد توصیه به شیوخ درباره جزایر. راجع به جزایر هم می‌گفت راه بسته نیست، ولی مشکل و طولانی است. من چون اجازه داشتم صریحاً گفتم که اگر کار حل نشد، به زور متولسان خواهیم شد ... سیصد تانک سوریه وارد اردن شدند و ... جنگ داخلی اردن به کلی تغییر شکل داد. شهر اریبد در شمال اردن به تصرف فدائیان درآمد. پنجاه تانک اردن در مقابل آنها مقاومت نیاورد و عقب‌نشینی کرد. معلوم می‌شود روس‌ها در قبول پیشنهادات صلح راجرز صمیمی نیستند، یا سوری‌ها واقعاً از آنها حرف‌شنوی ندارند... ولی من معتقدم ... عمل سوری‌ها سر خود و بدون رضایت روس‌ها بوده است. به خصوص که لحن رادیو و جرائد شوروی آن قدرها بر علیه ملک حسین نیست و روس‌ها در هر اظهار نظری نهایت احتیاط را می‌کنند. می‌گویند در اردن تاکنون پانزده هزار نفر کشته شده است، ولی این رقم مبالغه‌آمیز به نظر می‌رسد

سه شنبه ۴۹/۶/۳۱

امروز که شرفیاب شدم، وضع روحی شاهنشاه بسیار بد بود. فوق العاده از وضع اردن ناراحت بودند. عرض کردم چه کمکی می‌توان به ملک حسین کرد؟ فرمودند، آن‌چه ما توانسته‌ایم و می‌توانیم بکنیم کرده‌ایم، ولی کمک فیزیکی مثل هوایما و تانک نمی‌توانیم بدھیم. فرمودند، فعلأً به روس‌ها فشار آورده‌ایم که کار مداخله سوری‌ها در اردن برخلاف همه موازین بین‌المللی است، باید خارج شوند. آنها هم قول نسبتاً مساعدی داده‌اند.

شرح مذاکرات مهمانی دیشب را دادم، که یک مطلب اساسی مورد مذکره بود و آن این که لوس می‌گوید، شاهنشاه ایران فرموده‌اند اگر قوای انگلیس با بعضی شیوخ قرار بینند و بمانند – قرارداد دو طرفی – ما حرفی نداریم. می‌خواهم در این مطلب کاملاً روشن شو姆. وقتی عرض کردم، شاهنشاه فرمودند اشتباه کرده است. اول باید اینها مستقل بشونند، بعد قرارداد بینندند. موضوع استقلال هم با بودن قوای خارجی که نمی‌شود. اول باید بروند، بعدها اگر خواستند قراردادی با فدراسیون بینندند، آن حرف دیگری است. فوری به

افشار تلفن کردم که به لوس بگوید.

چهارشنبه ۴۹/۷/۱

صبح شرفیاب شدم... وضع اردن خیلی بهتر است. سوری‌ها عقب‌نشینی کردند. معلوم نیست تحت فشار روس‌هاست، یا به علت این که دیروز ملک حسین قوای هواپی را وارد میدان کارزار کرد و سی تا چهل عدد تانک آنها را از کار انداخت. اگر گریلاها ادعا می‌کنند که تانک‌ها مال خود آنهاست و مال سوریه نیست، دیگر قوای هواپی که نمی‌توانند ادعا کنند دارند. بنابراین دست ملک حسین فعلًا باز است. اما شهر ارید هنوز در تصرف گریلاهاست و قوای اردن این شهر را محاصره دارد. در نقاط دیگر اردن و عمان ارتش کاملاً مسلط است ولی تلفات و خرابی زیاد به بار آمده است. به‌هر صورت شاهنشاه خوشحال‌تر هستند. فرمودند نگفتم همیشه انسان باید به خودش متکی باشد، هیچ‌کس نمی‌تواند به انسان کمکی کند؟

کارهای جاری باقی ماند. شاهنشاه فرمودند، عصر که جشن شروع سال تحصیلی دانشگاه تمام می‌شود^۱ بیا منزل مادرم، کارهای جاری را آن‌جا بگو. من ساعت هفت، پس از خاتمه مراسم جشن، به آنجا رفتم. یک ساعت و نیم تمام کارهای معوقه را... عرض کردم و اجازه گرفتم فردا برای اخذ درجه دکترای افتخاری [از] دانشگاه پهلوی، به شیراز بروم.

پنجشنبه ۴۹/۷/۲ و جمعه ۴۹/۷/۳

به اتفاق آقایان دکتر اقبال و دکتر هراتول رئیس سابق دانشگاه پنسیلوانیا که متلاعنه شده است، در شیراز بودم.^۲ این آقایان هم درجه دکترای افتخاری گرفتند.

وضع اردن خیلی بهتر است ولی تلفات و خرابی‌ها طوری است که اولاً ترمیم آن شاید مشکل باشد و ثانیاً مشکل بنظر می‌رسد این شکاف عمیق بین

۱. آغاز سال تحصیلی دانشگاه تهران همیشه با حضور شاه و شهبانو، جشن گرفته می‌شد.

۲. دانشگاه پهلوی از همان آغاز با دانشگاه پنسیلوانیا قرارداد همکاری و مبادله استاد داشت و نظام آموزشی آن نیز بیش از هر دانشگاه دیگر ایران همانند دانشگاه‌های آمریکایی بود.

[چریک‌ها]... و به طور کلی فلسطینی‌ها را سلسله هاشمی به این زودی بر طرف شود.

شنبه ۴۹/۷/۳

صبح شرفیاب شدم... شاهنشاه از این که وضع اردن بهتر است، خیلی خوشحال هستند. یک نفر آمریکایی که به وضع خاورمیانه خیلی وارد است، به من می‌گفت سوری‌ها با نظر موافق روس‌ها به اردن وارد شدند. به شاهنشاه عرض کردم. فرمودند، باور نمی‌کنم، مزخرف می‌گوید. زیرا ما با روس‌ها مستقیماً صحبت کردیم و آنها مایل بودند که ارتش سوریه خود را عقب بکشد و به ما قول دادند که فشار به آنها وارد خواهند آورد. فرمودند، همه عربها هم راضی هستند، اگر ملک حسین واقعاً فتح بکند و آنها را از شرف‌دانیان خلاص کند. این مطلبی است که روس‌ها به ما گفته‌اند.

سر شام رفتم. شاهنشاه خیلی ناراحت بودند که اغلب روزنامه‌های انگلیسی به ملک حسین حمله کرده‌اند.

یکشنبه ۴۹/۷/۵

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه فرمودند، کاغذی که ناصر به ملک حسین نوشت، شنیدی؟... ([ناصر] از طرف سران عرب که در قاهره جمع هستند به ملک حسین حمله شدیدی برده است). فرمودند، واقعاً آدم پدر سوخته‌ایست. هم خودش ملک حسین را تشویق به این کار کرده و هم خودش دلش می‌خواهد فدائین ضعیف بشوند که مذاکرات صلح او با اسرائیل به جایی برسد، با وصف این به بیچاره ملک حسین حمله می‌کند. عرض کردم، ناصر نمونه کامل ابی مرام ([unscrupulous]) هست. فرمودند، همین طور است. بقیه صحبت‌ها مربوط به خانواده و والاحضرت شهناز بود که خوشبختانه حالا سر عقل آمده است. از این جهت احساس کردم که شاهنشاه خیلی راضی هستند و از من هم اظهار رضایت فرمودند. علیا حضرت ملکه پهلوی هم بازگله از شاهنشاه فرموده بودند که به من توجه نمی‌کند! بیچاره شاه! فرمودند، آخر چه بکنم؟ این جا حق را به شاه می‌دهم، چون تصادفاً ملکه فرموده بودند که مخارج ماهیانه‌ام

کم است. در صورتی که من می‌دانم حد اعلای آسایش را دارند و از این بیشتر برای ایشان نمی‌توان کاری کرد.

دوشنبه ۴۹/۷/۶

صبع در رکاب شاهنشاه به کنگره‌ای که نمایندگان انجمن‌های ایالتی و ولایتی در تهران تشکیل داده‌اند رفته‌یم. تشریفات خوبی بود. شاهنشاه نطق بسیار خوبی ایراد فرمودند، که در حقیقت حکایت از یک دکترین سیاسی عمیق می‌کرد، بسیار عالی بود...^۱

بعد من شرفیاب شدم. شهبانو با شاهنشاه وسیله تلفن صحبت می‌فرمودند [او] من گوش می‌کرم، یعنی اجازه دادند گوش کنم. موضوع این است که پریشب مأمورین پلیس به یک کاباره که مظنون به فروختن هروئین است ریخته و آن‌جا را بسته‌اند – کی کلاب (Key Club). بسیار هم کار خوبی کرده‌اند. به خصوص که چون صاحب این کلوب یکی از کلفت‌های سابق والاحضرت شاهدخت اشرف است، مردم هزار جور حرف مفت می‌زدند. گویا شاهنشاه اظهار رضایت از این امر فرموده‌اند. رئیس شهریانی هم تشویق شده که مرکز هیپی‌ها را بسته. بعد در خیابان ریخته‌اند و هر کس موی بلندی در سر داشته گرفته، سرش را تراشیده‌اند. منجمله چند تن استاد دانشگاه و آرتیست و نقاش و غیره، شهبانو این مطلب را به شاهنشاه می‌فرمودند. شاهنشاه می‌فرمودند، دروغ است، صحیح نیست. شهبانو خیلی برآشفته شده بودند. شاهنشاه از من پرسیدند. عرض کردم متأسفانه درست است و من هم همین الان می‌خواستم این خبر را عرض کنم. شاه فرق العاده برآشفته شدند. فرمودند یک اعلامیه سخت بر علیه این کار صادر کن. بعد هم رئیس شهریانی را از کار برکنار کن. همین کار را کردم. گویا در بین مردم خیلی حسن اثر داشته است، تا امشب چندین تلفن تبریک به من رسیده است.

۱. شاه در این کنگره انجمن‌های استان‌ها و شهرستان‌های کشور گفت: «... هدف عالی اصلاحات ارضی، رسیدن به مشروطیت و دموکراسی حقیقی و رسیدن به اجتماعی براساس عدالت است. که در آن آثار ارجاع و خیانت و اجنبي پرستی وجود نداشته باشد...» انجمن‌های ایالتی و ولایتی (استان و شهرستان) به رغم پیش‌بینی در قانون اساسی، تنها در این هنگام بربا شدند.

باید اذعان کرد، گو این که احساسات شهبانوی عزیز ما اغلب همه کارها را دچار مشکل می‌کند، زیرا خیلی زود برانگیخته می‌شود ولی به هر حال وجود شهبانو یک عامل تعدیل‌کننده بزرگی است که امیدوارم همیشه باقی بماند و از [اباهی] (corruption) قدرت جلوگیری بکند. شهبانو تنها کسی است که می‌تواند همه مطالب را به شاهنشاه بگوید. من در درجه دوم هستم. ولی خیلی عقب‌تر. چون کس دیگری نیست، من درجه دوم می‌شوم، ولی ... آن‌چه که من می‌توانم به عرض برسانم [را] آن‌چه شهبانو می‌توانند بگویند، اصلاً قابل مقایسه نیست.

از اخبار مهم جهان ... این که ملک حسین شخصاً به قاهره رفت و در کنفرانس سران عرب شرکت جست و بالاخره بین او و یاسر عرفات رئیس دسته مهم فدائیان صلح برقرار شد. قرار شده است ارتش اردن و فدائیین متفقاً از شهرها خارج شوند ولی جزئیات دیگری را نمی‌دانیم. هیئتی از اعراب مأمور نظارت بر آتش‌بس شدند، که نخست وزیر تونس رئیس هیئت است، البته جمال عبدالناصر باز هم میدان‌دار معركه است. یقین دار بعد‌ها بر سر این صلح بین سایر دسته‌های فدائیین و یاسر عرفات اختلاف خواهد افتاد. خداوند در قرآن کریم فرموده است «الاعرب اشد کفرا و نفاقاً».

سه‌شنبه ۲۹/۷/۲۵ تا شنبه ۴۹/۷/۲۶

تا امروز ۴۹/۷/۲۵ چیزی ننوشتم. علت این است که چشم درد می‌کرد و می‌کند یعنی به علت کار زیاد در شب فشار شدیدی به آن وارد آمده است و باید در شب کمتر فشار بیاورم و استراحتی به چشم بدهم.

باری از آن روز تا امروز از اتفاقات عجیبی که افتاده است مرگ ناگهانی جمال عبدالناصر رئیس جمهور مصر بود. صبح ۴۹/۷/۷ که برای سلام مبعث لباس رسمی می‌پوشیدم، ساعت ۶/۳۰ رادیو بی‌بی‌سی را گوش می‌کردم این خبر را داد. در حال عجیبی فرو رفتم. این همه جاه طلبی و به خاطر جاه طلبی کشت و کشتار و برادرکشی در یک آن خاتمه می‌پذیرد. گویا به علت سکته قلبی درگذشته باشد، چون در چند ساعت کارش تمام شد. وقتی به فرودگاه قاهره رفته بود که ... آخرین رئیس کشور عرب [را] که به قاهره برای کنفرانس سران

اعراب درباره اردن آمده بودند – امیر کویت – بدרכه کند، حاشش به هم می خورد و به منزل برمنی گردد و می میرد. ساعت ۷/۳۰ به شاهنشاه تلفنی عرض کردم. فرمودند، می دانم و خبر دارم. عرض کردم حالا که با او رابطه برقرار کرده بودیم، عزاداری اعلام بکنیم؟ فرمودند، البته. بعد عرض کردم سلام مبعث باشد یا موقوف شود؟ فرمودند، سلام مبعث مانع ندارد. سلام را برقرار کردیم و شاهنشاه خیلی سرحال بودند! مسلم است چرا. یک رقیب بزرگ خطرناک برای همیشه کنار رفت! مرگ ناصر مدت‌ها مورد گفت و گویی محافل تهران و جهان بود که آیا طرح صلح با مرگ ناصر چه می شود؟ جانشینان او اگر تندروتر یا کندرورتر باشند، وضع فرق خواهد کرد. بالاخره حزب جمهوری متعدد عرب که تنها حزب قانونی مصر است، رأی داد که انور سادات معاون ناصر و یکی از همکاران اولیه او شود – شاید میانه روتراز همه باشد – و گویا محی الدین^۱ طرفدار غرب یکی از همکاران سابق او... که مدت‌ها او را کنار گذاشته بود، شناسی ندارد، یعنی روس‌ها نمی‌گذارند شناسی داشته باشد. به هر صورت انور سادات با رفراندوم عمومی پس از رأی مجلس ملی، رئیس جمهور خواهد شد. سران کشورهای زیادی به قاهره رفته‌اند، مردم هم عزاداری مهمی کردنده، ولی ناصر زنده نمی‌شود!... خودم عقیده داشتم و دارم که [ناصر] مرد پدرسوخته [ای] بود. یعنی به تمام معنی [ابی مرام] بود.

ناصر سه مرحله در زندگی داشت، اول آن که می خواست لیدر اعراب باشد و [عربیت] را زنده کند اولی [تقریباً] با شکست مواجه شد. بعد می خواست به عنوان جنگ با اسرائیل عملآ لیدر اعراب باشد، آن‌هم با شکست مفتخض از اسرائیل تقریباً از بین رفت. در وهله آخر که صدرصد خودش را به دامن روس‌ها انداخته بود، تحت فشار روس‌ها – به نظر من – می خواست لیدر صلح با اسرائیل باشد، که کار بسیار مشکلی بود. زیرا ۱۸ سال تمام خودش گفته بود باید اسرائیل را از صفحه جغرافیائی دنیا محو کنیم و حالا ناچار باید موجودیت آن را بشناسد. دسته قوی فدائین هم در مقابل او سبز شده بود که همان دکترین سابق ناصر را دارد. به این جهت می خواست به دست

^۱. ذکریا محی الدین مدتها نایب رئیس جمهور – ناصر – بود.

ملک حسین، اول این خار را بردارد و بعد که ملک حسین به آسانی توانست این کار را بکند و بالاجبار کشت و کشتار شدیدی در اردن روی داد، حمله شدیدی ضمن یک نامه از طرف همه اعراب به ملک حسین کرد! از همینجا درجه پدرسوختگی او را می‌شود فهمید، گو این که در سیاست همه این کارها مجاز است و ملک حسین ناچار خودش به کنفرانس سران رفت که از خود دفاع کند و بالآخره منجر به کنار آمدن او با یاسر عرفات شد.

از اخبار مهم داخلی ما عدم موفقیت مذاکرات نفت در لندن است که دکتر اقبال و دکتر فلاح رفته‌اند مذاکره کنند که ما اضافه برداشت داشته باشیم. نفتی‌ها که می‌دانند جیب ما تهی و حرف ما فقط حرف است، نگرانی چندانی ندارند، گو این که ما همه جور تهدید کرده‌ایم و این تهدیدات را تماماً حسب الامر شاهنشاه من کرده‌ام. تهدید به [گذراندن قانون] (Legislation) یا پس گرفتن بعضی حوزه‌های امتیاز. آخرین تهدیدی که کردیم و شدید بود، در فرمایشات شاهنشاه در روز افتتاح مجلس سنا بود که به نظرم مؤثر واقع شد.^۱ روز جمعه که مسابقه اسب‌دوانی در حضور شاهانه در فرح آباد بود و من از هیئت سیاسی مقیم مرکز هم دعوت کرده بودم، سفیر انگلیس مرا اکنار کشید و گفت که فردا که آخرین مهلت مذاکرات است، برفرض هم مذاکره قطع شود، آن را وله آخر کار تصور نکنید. من هم فوری به شاهنشاه عرض کردم، خوشحال شدند و دیگر حالا با قدرت بیشتری فرمودند، به او بگو ما اگر به هدف مان نرسیدیم، کارمان را خواهیم کرد. یعنی با [گذراندن قانون] در مجلس، که نفت را به قیمت تمام شده برداریم و خودمان بفروشیم و یا پس گرفتن بعضی حوزه‌های امتیاز. بعد... نفتی‌ها یک ماه دیگر مهلت خواستند. حالا نمی‌دانم قرضی که قرار شده بود با وثیقه گرفتن عایدات نفت بدنهند - ۸۰ میلیون دلار - داده‌اند یا نه؟

یک سفر در رکاب شاهنشاه به کرمانشاه و همدان رفیم. حقیقاً خداوند

۱. شاه در ۱۴ مهرماه در مراسم گشایش دوره جدید مجلس‌های سنا و شورای ملی در مورد سیاست نفتی ایران گفت، «...ما هر اقدامی را که برای تأمین منافع ایران در این زمینه لازم باشد، عملآنجام خواهیم داد. البته تعامل با این است که در درجه اول این کار به صورت موافقت و تفاهم با شرکت‌های نفتی کنسرسیوم انجام گیرد. ولی اگر این نظر عملی نشود، ما به وسیله وضع قانون لازم در تأمین منافع خود اقدام خواهیم کرد...»

شاه را نگاه می‌دارد. در فروگاه همدان چرخ هواییمای جت شاهنشاه به سیم‌های خاردار اطراف فروگاه گرفت، با وجود این سالم نشستیم. باللغب، العظمت‌الله. وجود این شخص برای کشور ایران و مردم ایران ذی قیمت است. بی‌جهت خدا او را نگاه نمی‌دارد. اگر یک میلیمتر پایین‌تر بودیم و سیم‌ها به چرخ می‌بیچید کار تمام بود. هنگام نشستن من این صدا و تکان را احساس کردم. خود شاهنشاه هواییما را هدایت می‌کردند. بعداً عرض کردم این صدا چه بود؟ فرمودند، به سیم‌ها خوردم چون چشم من ندید. عرض کردم، چنین خلبانی حق هدایت هواییما ندارد! فقط به خنده برگزار فرمودند... شبی که همدان بودیم، یک هواییمای ما ریوده شد و تحت هدایت سه دانشجوی ایرانی به بغداد برده شد. خاک بر سر این جوانها! لااقل یک جای دیگر برو، چرا به بغداد می‌روی؟ حالاکه بروند، پشیمان خواهند شد. [عراق] مملکت حیوانات است، یعنی هیئت حاکمه آن حیوان‌های درنده هستند، حالا زن و بچه بختیار را نگه داشته‌اند و نمی‌گذارند به سویس برگردند....

مستقیماً از همدان به بیرون آمدم که شاهنشاه و شهبانو و هفتاد نفر مهمان و هم‌چنین والاحضرت همایون ولایتعهد والاحضرت فرحتناز و علیرضا را پذیرایی کنم. از مهمان‌ها والاحضرت‌ها در چادر و از شاهنشاه در اکبریه^۱ منزل خودم پذیرایی کردم. شب تولد شهبانو ۲۲ مهر هم در بیرون برگزار شد. به این جهت بهترین آشپزهای دنیا را از رستوران ماکزیم پاریس به بیرون آورده بودم. زیر چادرپوش بزرگی که از جدم امیر علّم خان به یادگار مانده است، شام و ناهارهای شاهانه دادم. قریب سه میلیون ریال خرج این دو شب مهمانی من شد. در شب دوم توقف، شهبانو والاحضرت‌ها و مهمان‌ها را سوار بر شتر از اکبریه به شوکت‌آباد^۲ که هفت کیلومتر فاصله است بردم. ڈھل و سُرنای محلی هم در بین راه در مهتاب [نواخته می‌شد] و در جلوی پنجاه چادر هم که آتش زیادی افروخته بودیم، زارعین محلی رقصیدند. در این موقع شاهنشاه با

۱. اکبریه در سه کیلومتری جنوب بیرون آمدند، در دامنه کوه باقران است و در دوره فاجاریه به وسیله امیر علّم خان سوم ساخته شد.

۲. شوکت‌آباد را امیر اسماعیل خان - شوکت‌الملک اول - ساخت. در شش کیلومتری شرق بیرون آمدند. است. علّم در همین محل مدرسه عالی بیرون آمدند را پایه گذاری کرد.

اتومبیل از اکبریه به شوکت آباد آمدند. آن قدر وضع جذاب بود که ناگهان علیحضرت شهبانو با زن‌های دهانی به رقص و پایکوبی پرداختند هم‌چنین والاحضرت‌ها. فوق العاده جالب بود. من هم با مردم جلوی شاهنشاه رقص محلی کردم. شب خوشی گذشت. مردم بی‌رجند برای ولی‌عهد احساسات پرشوری به خرج دادند که مرا متأثر کرد و گریه کردم.

امروز، ۴۹/۷/۲۵ یک روز پس از مراجعت موکب شاهنشاه، من هم به تهران برمی‌گردم. پانزده شبان است، روز مبارکی است – عقاید طفولیت و تولد امام زمان که مورد علاقه شدید مرحوم پدرم بود و مادرم هم هست در ذهن من باقی است. با آن که خسته هستم، سرخوشم که به شاهنشاه و شهبانوی عزیزم در بی‌رجند خوش گذشت و دو شبانه روز فارغ از جنجال جهان گذراندند. نخست وزیر و خانمش هم در رکاب بودند.

امروز تعطیل است و جشن نیروی هوایی شاهنشاهی هم هست. من می‌خواستم یک روز زیادتر در بی‌رجند بمانم و استراحت کنم. شاهنشاه امر فرمودند زودتر برگرد، باید قطعاً ظهر فردا (که امروز باشد) در تهران باشی ... حالا ساعت ۱۲ ظهر است، من در هوایما به تهران برمی‌گردم. تا نیم ساعت دیگر در تهران به زمین خواهیم نشست. خیلی هوایی‌مای کنید است فقط دو موتور کوچک دارد. من با خانم عَلَم و خواهرم خانم خزیمه عَلَم و خواهرزاده‌ام سودابه، که از خواهر مرحومه من است و مثل دخترهای خودم دوست دارم در این هوایی‌مای کوچک هستیم، ولی هوا خوب است.

۴۹/۷/۲۶ یکشنبه

صبح شرفیاب شدم ... شاهنشاه از من سئوال فرمودند، دیشب خبر رادیو را شنیدی؟ ... وزیر خارجه مصر در سازمان ملل فحش زیادی به آمریکا داده بود، بعد هم با نیکسون با تلفن صحبت کرده و نیکسون اظهار امیدواری نموده است که روابط ما با مصر خوب خواهد شد. فرمودند، پس چرا ما فحش و فضیحت ندهیم؟ عرض کردم، در شأن اعلیحضرت و ملت ایران نیست، آنها [ماجراجو] هستند، ما که این گونه احتياجات نداریم. فرمودند، اگر سفیر آمریکا اینجا بود، بد نبود با او صحبت می‌کردی. عرض کردم، حالا که نیست. بعد فرمودند، لیبی

هم طپانچه را بیخ گوش آنها گذاشت و هرچه خواست گرفت، یعنی هم قیمت نفت خود را بالا برد و هم در برداشت او نقصی حاصل نشد. عرض کردم، این جا حق با اعلیحضرت است، حتی ممکن است فورمول ۵۰-۵۰ را هم تغییر بدهد. آن وقت تمام قراردادهای نفتی حوزه خاورمیانه به هم خواهند خورد. ما هم لازم است فشار بیاوریم و باید بیاوریم، فرمودند، حالا که قرار است هشتم نوامبر بیاند اینجا مذکور کنند.

بعد از ظهر که سالروز افتتاح سپاه دانش است به تالار محمد رضا شاه رفیم و تشریفات خوبی در پیشگاه شاهنشاه برگزار شد....

سه شنبه ۴۹/۷/۲۸ تا شنبه ۴۹/۸/۳۰

تا امروز ۴۹/۸/۳۰ چیزی ننوشتم. دو علت داشت، یکی این که خیلی گرفتار بودم، دیگر این که چشمم درد می‌کرد و مخصوصاً در شب نوشتن برای من مشکل شده. حالا وقایعی [را] که در این مدت اتفاق افتاده است می‌نویسم. گو این که به هیچ وجه اثر آنچه که در روز می‌نویسم ندارد، زیرا آن اتفاقات کوچک است که طرز فکر شاهنشاه و عقاید درونی شاه را روشن می‌سازد و گرن و قایع که در روزنامه‌ها و تاریخ هم نوشته می‌شود. باری بلافضله پس از مراجعت از بیرون، به خرم آباد و اصفهان رفیم. شاهنشاه خط برق سراسری کشور که برق سد محمد رضا شاه^۱ را به تهران می‌برد، افتتاح فرمودند. خود این کار، کار باعظمتی است و شاید مهم‌تر از خط آهن سراسری که به دست رضا شاه کبیر کشیده شده باشد....

از خرم آباد به اصفهان آمدیم. شاهنشاه سد شاه عباس را افتتاح فرمودند. این سد علاوه بر تولید برق و آبی که به کارخانه ذوب آهن می‌دهد، قریب سی و پنج هزار هکتار زمین اضافه در اصفهان را آبیاری خواهد کرد. این آب و زمین در دست اصفهانی‌ها غوغای می‌کند. پانزده سال قبل، شاهنشاه سد انحرافی کوهرنگ را افتتاح فرمودند و حالا این سد ساخته شده است. واقعاً کارهایی که انجام می‌گیرد، چون ما داخل آن هستیم به عظمت آن بی نمی‌بریم. در اصفهان

۱. سد محمد رضا شاه بر روی رودخانه ذر بسته شد. همه سدهای ایران به نام خاندان سلطنتی با پادشاهان ایران بود مگر سد کرج که امیرکبیر نام‌گذاری شد.

کارخانه ذوب آهن هم مورد بازدید قرار گرفت. چه قدر پیشرفت حاصل شده است.

در اصفهان علیاًحضرت شهبانو به ما پیوستند. سر شام، شهبانو شکایت کردند که یک مجله نوشته است کیک تولد شهبانو در بیرجند دویست لیره تمام شده است و خیلی اظهار ناراحتی از این خبر و از این لوکس فرمودند. شاهنشاه سر میز شام که نخست وزیر و من هم بودیم، خیلی شدید به شهبانو پریدند و فرمودند که من از این دماگوژی خوش نمی‌آید. چه طور وقتی که بیرجند بودید، یک را با کمال میل خوردید و چیزی نگفته‌ید، حالا که یک روزنامه دو کلمه مزخرف نوشته است، اظهار ناراحتی و نارضایتی می‌کنید؟ این چه حرف است؟ من خوش نمی‌آید. البته فرمایشات شاه عالی بود ولی من خجالت کشیدم، چون هم نخست وزیر حضور داشت و هم در مورد مهمانی من این حرف پیش آمد. من ناراحت شدم. شهبانو هم خیلی ناراحت شدند.

شاهنشاه در اصفهان به من فرمودند، الان به من خبر رسید پادگورنی قبول کرده است هشتم آبان‌ماه به آستانه باید که خط لوله گاز سراسری را افتتاح کنیم ... این چند روزه مرتبأً بین آستانه و رامسر در رفت و آمد بودم پذیرایی بسیار حسابی در آستانه شد و یکی دیگر از کارهای بزرگ انجام گرفت. درست است که قیمت این خط لوله گران تمام شده و ما در حقیقت گاز را به ضرر می‌فروشیم، ولی به هر حال این گازی است که در جنوب می‌سوخت و می‌سوزد و این فروش گاز که سالها ادامه خواهد داشت، یک بازیافتی بزرگ است.^۱

در همین ماه آبان به شیراز رفتیم و یک هفته در رکاب شاهنشاه در شیراز و جزایر جنوب بودیم. از شیراز به لاوان تشریف بردن و إنتأسیسات شرکت لاپکرا^۲ را که روزانه یک صد هزار بشکه [نفت تولید می‌کند]، گشودند. از شیراز

۱. اگرچه هزینه ساختمان شاهله گاز بیش از پیش بینی بود، ولی این طرح از همان آغاز سود ده بود. بعد هم که بهای نفت بالا رفت، بهای گاز تحويلی به شوروی ترقی کرد و هزینه طرح در مدت کوتاهی مستهلك شد.

۲. ایران و ۵۰٪ بقیه از آن چهار شرکت آمریکایی بود. تولید لاپکرا دو سال بعد به ۲۰۰ هزار بشکه در روز رسید.

به بندر ماه شهر رفتیم و شاهنشاه مجتمع بزرگ پتروشیمی را افتتاح فرمودند... بعد به مانور بزرگ نیروی دریایی جوان در جنوب رفتیم. روحیه افسران عالی بود. هفت کشتی نسبتاً بزرگ و هفت تاکرچک و پانزده هرورکرافت شرکت داشتند. جزیره سُری^۱ را با حمله گرفتند، خیلی عالی بود. شاهنشاه شب در کشتی فرماندهی خواهد بود ولی من به جزیره کیش... رفتم. شاهنشاه شب بعد تشریف آوردند. دو شب عالی در کیش گذراندیم. از هر حیث خوش گذشت... شاهنشاه از ساختمان‌های کیش خیلی راضی شدند.

در همین مدت، مذاکرات نفت در تهران در جریان بود و بالاخره نفتی‌ها تسليم شدند که به ما به جای فرمول ۵۰-۵۰ سابق ۵۵ بدھند، یعنی ۴۵-۵۵ باشد. هم‌چنین در قیمت نفت هم تجدیدنظر کنند. شاه واقعاً به هر نکته توجه دارد. می‌دانند که نفت ما به ژاپن می‌رود. حالا که قیمت نفت اروپا و آمریکا در اثر عمل لیبی بالا می‌رود، به من فرمودند، به سفیر آمریکا بگو به شرکت‌های نفتی آمریکایی بگوید، باید ما هم قیمت نفت را بالا ببریم که نفت ما در ژاپن خیلی ارزان به دست ژاپنی‌ها نیفتند. همین حالا که قیمت نفت در دو کشور مساوی است، ژاپن پدر آمریکایی‌ها را در رقابت تجاری مخصوصاً در امور نساجی در می‌آورد، وای به وقتی که قیمت نفت اروپا و آمریکا بالا برود. من در لاوان با سفیر آمریکا که برای افتتاح آنجا دعوت داشت، صحبت کردم. خیلی خوش شدم.

در همین ماه آبان، بیچاره دوگل سردار بزرگ فرانسه فوت کرد. شاهنشاه تصمیم گرفتند شخصاً به پاریس تشریف ببرند. در ظرف ۱۵ ساعت همه چیز را راه انداختم و در رکاب شاهنشاه به پاریس رفتیم. بسیار کار خوبی بود، هفتاد نفر از رؤسای کشورهای جهان منجمله پادگورنی از شوروی و نیکسون از آمریکا، آمده بودند....

از پاریس که برگشتم، من اجازه گرفتم سه چهار شبی برای استراحت به جزیره کیش بیایم. حالا از کیش برمی‌گردیم، در هوای پما این وقایع را من نویسم ولی اثر وقایع روزانه را ندارد. مثلاً یکی از روزها سفیر انگلیس به من گفته بود

که من [قویاً توصیه] (strongly advise) می‌دهم که با شرکت‌های نفتی قطع نکنید. شاه از این حرف به شدت برآشتفتند. فرمودند، مادر شما را فلاذ خواهم کرد که دیگر [قویاً توصیه] ندھید. با آن که شاه خیلی مؤدب و باوقار است، ولی به حدی عصبانی شدند که توانستند خودشان را نگه دارند. هم‌چنین در مورد جزایر ابو‌موسی و تونب در خلیج ... در کیش فرمودند، بالاخره با زور این جا را می‌گیریم، گه به گور عرب‌ها و انگلیسی‌ها! انسان واقعاً احساس غرور می‌کند.... به هر صورت ماه آبان، برای ایران واقعاً ماه برکت است و تولد شاه عزیز ما هم در چهارم آبان است و ولیعهد در نهم آبان. شاهنشاه نطق فی البداهه خیلی مهم و عجیبی در دانشگاه صنعتی آریامهر فرمودند ... هم صمیمانه و هم اپر مغزاً بود

۴۹/۹/۱ یکشنبه

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم که چه قدر هوا [در] کیش خوب بود. عرض کردم، این بهشت‌ها را برای شما به وجود می‌آوریم و استفاده آن را خودمان می‌بریم، فرمودند، چه باید کرد؟ باز شما هم استفاده کنید، من راضی هستم ... وضع خاورمیانه و فدراسیون مصر و لیبی و سودان را بررسی کردیم ... گویا سوریه هم علاقه دارد به آن بپیوندد. فرمودند شاید واقعاً راه حل همین باشد. یعنی جمیعت و تکنولوژی مصر، غذای سودان و پول نفت لیبی بالاخره مصر را سرگرم کند که به خودشان برسند و به جایی کاری نداشته باشند، مگر سوریه باز دردرس تازه‌ای درست کند. گو این که رژیم جدید حافظ اسد خیلی چپ رو نیست. عرض کردم تمثالي که به خلعتبری قائم مقام وزیر خارجه مرحمت کردید، وزیر خارجه پس گرفته است، چون از قائم مقام خودش ناراضی است. شاهنشاه خیلی برآشتفتند. من این طور فکر نمی‌کرم. امردادند، ابلاغ کند، فوری خلعتبری پس بگیرد و به وزیر خودش هم بگوید از این ... تخورد. راجع به والاحضرت اشرف صحبت کردیم، که شانس این که رئیس مجمع عمومی سازمان ملل بشوند خیلی کم است، چون ایران یکبار

انتخاب شده است.^۱

دوشنبه ۴۹/۹/۲

[صبح شرفیاب شدم]. شاهنشاه را خیلی گرفته دیدم. ناراحت شدم، علت را پرسیدم، فرمودند، هوا را نمی بینی؟ یک قطره باران تا حالا نیامده است. به هر حال شاه را دلداری دادم. عرض کردم، خواهد آمد، به قول قدیمی‌ها خداوند ارحم‌الراحمین است.

چون شاهنشاه با هلیکوپتر در محوطه کاخ‌ها می‌نشیند و پرواز می‌کنند، پس هلیکوپتر بهترین هدف برای هر نوع اسلحه است، چون موقع نشستن سرعت ندارد. من پیش خودم گفته بودم تا شعاع یک کیلومتر از کاخ نیاوران و سعدآباد صورت برداری بشود که ساکنین را بشناسیم. نتیجه خبر غریبی شده بود. اطراف هر یک از کاخ‌ها اقلّاً سی چهل منزل... به افسران تode‌ای سابق و یا اشراری که علیه اصلاحات ارضی بودند و اعدام شدند و بچه‌های شان آن‌جا زندگی می‌کنند، [تعلق دارد]. شاهنشاه خیلی تعجب کردند. فرمودند، پس این آگاهی و ساواک و گارد من، اگر تو بودی و این [اشناسایی] را نمی‌کردی، چه می‌کردند و چه می‌کنند؟ عرض کردم اعلیحضرت را خدا نگه می‌دارد ولی به هر صورت ما هم خیلی خواب هستیم.

راجع به والاحضرت اشرف که حالا نیویورک هستند و رئیس دلگاسیون ایران در سازمان می‌باشند و از ریاست مجمع سازمان ملل منصرف شده‌اند و می‌خواهند نماینده دائمی ایران در سازمان بشوند – جای سفیر فعلی آقای وکیل – فرمودند، این خواهر من دیوانه شده است. چون جوانی او از دست رفته و یائسه شده است، مطامع مالی او هم تأمین شده، حالا هر دقیقه هوسی می‌کند. من که نمی‌توانم مصالح مملکت را فدای هوس اشخاص بکنم. به او بگو فوری به تهران برگردد... اگر می‌تواند کار اداری بکند فبهای، والا اگر بخواهد اعتنا به وزارت خارجه نداشته باشد به خیال این که خواهر من است، باید منصرف باشد.

۱. در دوره ۵۰-۱۹۴۵ نصرالله انتظام رئیس مجمع سازمان ملل شد.

۴۹/۹/۴

باز هم از نیامدن باران خاطر شاهنشاه مکدر است. مختصری اوضاع جهان را عرض کردم و گفتم تمرکز قوای دریایی شوروی در آقیانوس هند ممکن است جنبه دفاعی داشته باشد - برعلیه چین و زیردریایی‌های امریکایی که از آنجا ممکن است تمام جنوب شوروی را با موشک تهدید کنند. فرمودند درست است، پس برای شوروی و امریکا هر دو بهتر است که در مناطقی که امکان دارد - مثلاً خلیج فارس - هیچ کدام نباشد. فمایش خیلی صحیح است.

... فرمودند سفیر آمریکا را بخواه و به او بگو، اولاً موضوع خرید اسلحه ما به کجا رسید؟ ثانیاً در تعلیم خلبان‌های ما در آمریکا عده ما بسیار کم است - فقط ۸۱ نفر، ثالثاً حالاً که قرار شده شرکت‌های نفتی [اضافه برداشت] به ما اجازه بدنهند، ما می‌توانیم نفت بیشتری بفروشیم و هواپیماهای بیشتری بخریم. خوب است سفیر آمریکا به شرکت‌های نفتی آمریکایی توصیه بکند موضوع [اضافه برداشت] را زودتر روبه راه بکنند که کار ما شروع شود - در اذکرات اخیر نفت قرار گذاشتیم در صورتی که ... [اضافه برداشت را] در بازارهای کنسرسیوم نفوذشیم، همه شرکت‌ها به ما این اجازه را بدنهند مشروط به این که ظرفیت این کار موجود باشد. بعد فرمودند، به او بگو اگر موضوع تعليمات و اسلحه ارتش حل نشود، با آن که میل باطنی من این است با آمریکا طرف معامله باشم، ناچار به سراغ کشورهای دیگر خواهم رفت. فرمودند به او بگو، چه طور است مثل آلمان غربی ما خودمان در آمریکا یک [پایگاه] (base) بگیریم؟ مخارج آن را خودمان بر عهده بگیریم و هر قدر خواستیم در آن‌جا خلبان تربیت کنیم. فرمودند، طیارات اف-۵ موجود را به عربستان سعودی می‌فروشیم، جای آن را باید [با] اف-۴-۲۱-۵-۶ آخرین طیارات شکاری آمریکا - پر کنیم. اف-۴ (فاتوم) به جای خود باقی می‌ماند و دو اسکادران دیگر خواهیم خرید. خود اف-۴-۵ هم باید در سال ۱۹۷۵ تعریض شود و جای خود را به هواپیماهای مدرن‌تری بدهد.

بعد از ظهر سفیر آمریکا را خواستم و مطالب را به او گفتم. همه را
یادداشت و تصدیق کرد. گفت در خصوص فروش اسلحه به ایران اعتبارات
۱۹۷۴ (صد میلیون دلار) را زنده کردم. آخرین ترانشی بود که متعلق بود. ولی

بقیه کارها را تصدیق دارم و انجام می‌دهم. به او گفتم شاهنشاه مایلند دوکشی جنگی تیپ [ناوشکن] (destroyer) هم خریداری شود. علت تشریف بردن شهبانو را به مسکو جویا شد. گفتم برای مشاهده [هنر و موسیقی] است

پنجشنبه ۴۹/۹/۵

صبح شرفیاب شدم. موضوع الحق سوریه به فدراسیون مورد بحث قرار گرفت. شاهنشاه نگرانی عمیقی از وضع خاورمیانه دارند. مoshedaiyan پیشنهاد صلحی به مصر داده است. به این صورت که قوای مصر و اسرائیل سی میل طرفین کانال عقب بروند و راه کانال سوئز باز بشود.^۱ با این تیر دو نشان زده است. هم به شوروی رشوه باز شدن کانال را می‌دهد و هم وقتی آن‌جا منطقه بین‌المللی شد، دیگر فرونت با مصر از بین می‌رود [او] یک خط طبیعی صلح بین دوکشور به وجود می‌آید؛ صحرای سینا را هم تخلیه نکرده است. البته در این صورت دست شوروی در دریای احمر و اقیانوس هند خیلی باز می‌شود. آن وقت رژیم‌های به اصطلاح میانه رو مثل عربستان سعودی و کویت و تمام شیخ‌شین‌ها در خطر عجیبی قرار می‌گیرند و به هر حال از بین رفتی هستند. شاهنشاه فرمودند، فقط و فقط باید روی پای خودمان باشیم و صحیح هم هست. نه انگلیس، نه آمریکا به درد نمی‌خورند. فرمودند روس‌ها خیلی به درد می‌خورند، چنان که پشت سر مصر قویاً ایستادند. عرض کردم مصر پایگاه آنها برای نفوذ در کشورهای عربی و افریقاست، ناچار بودند و ناچار هستند که آن‌جا بایستند. فرمودند صحیح است، ولی به هر صورت به درد ما نمی‌خورند، چون همسایه هستند، یعنی هم مرز هستیم. اگر آنها را برای کمک به داخله دعوت کنیم، در بیرون رفتن آنها خیلی حرف پیش می‌آید، چنان که در قضیه آذربایجان دیدیم. در صورتی که این وضع با مصر و حتی عراق نیست، چون هم مرز نیستند. فرمایشات شاه کاملاً صحیح است و خیلی حکیمانه است.

راجع به درجه ارتشبیدی سپهبد نصیری رئیس ساواک عرض کردم. عرض کردم، در قضیه کشتن بختیار خیلی زحمت کشید. فرمودند صحیح است ولی در

۱. Moshedaiyan در این هنگام وزیر دفاع اسرائیل بود.

قضیه کوتایی که می‌خواستیم در عراق بکنیم، به طوری بد و احمقانه عمل کردند که باید اصولاً خلع درجه می‌شدند. من مکرر گفتم به این افسرهای عراقی که با شما تماس می‌گیرند اعتماد نکنید، حرف مرا گوش ندادند و این افتضاح را راه انداختند که علاوه بر نقش بر آب شدن کار ما، باعث قتل صدها نفر در عراق شدند – من این جریان را در یادداشت‌های سال گذشته در سنت موریتز و وین نوشت‌هام. بعد فرمودند فکر می‌کنم انگلیسها هم ما را لو دادند. آنها اینجا از جریان مطلع شدند و چون حسن‌البکر ولو به ظاهر به آنها فحش می‌دهد، توکر آنهاست، مطلب ما را به آنها گفتند.

بعد از ظهر پاپ پل ششم، رهبر کاتولیک‌های جهان که عازم خاور دور است به تهران آمد. شاهنشاه در فرودگاه از او استقبال فرمودند و یک ساعت با او به مذاکره پرداختند. تعجب است با این‌همه کار و برنامه وسیعی که دارد، تنها در سر راه دعوت شاهنشاه را پذیرفت و به ایران آمد. به علت سیل و طوفان عجیب در پاکستان شرقی در مصب رودخانه [گنگ] [که تلفات آن شاید تاکنون به سیصد هزار نفر رسیده است، در داکا هم توقف کوتاهی خواهد کرد.

۴۹/۹/۶ جمعه

صبح ... سواری رفتم ... دو ساعتی اسب تاختیم. بد نبود، یاد ایام جوانی بود. سر ناهار شاهنشاه رفتم. عرض کردم در مانیل، پایتخت فیلیپین، به جان پاپ سوءقصد شده است. یک نفر خواسته با دشنه او را بکشد، موفق نشده است. این شخص در لباس کشیش بوده است، اهل بولیوی و معتقد است که مذهب خرافات است و باید پیشوایان آن را از بین برد. فرمودند، فوری تلگراف خوشوقتی ما را از این که به پاپ آسیب نرسیده است مخابره کنید

۴۹/۹/۷ شنبه

بالاخره دیشب باران بارید. صبح که شرفیاب شدم، گل از گل شاهنشاه شکفته بود، گو این که هنوز خبر ولایات نرسیده است. راجع به خیلی مسائل صحبت کردیم. من هر چه عرض نامطبوع داشتم کردم و برای بیشتر جواب مساعد شنیدم، از جمله راجع به اضافه حقوق یک نفر که شاهنشاه چندان دوست

ندارند.

راجع به کنترات معادن مس سرچشمه اوامری فرمودند، که به وزیر اقتصاد و انگلیسی‌ها ابلاغ کنم که بهره‌برداری نباید طوری باشد که قسمت‌های خوب اول کار بهره‌برداری بشود و قسمت‌های بد به آخر بماند. بعد هم اگر انگلیسی‌ها می‌خواهند با ما شریک بشوند باید تا آخر کار بمانند. از قسمت‌های بخش خصوصی هم باید یک قسمت گرفته شده به دولت واگذار [شود] که سهم دولت مجموعاً از سایر شرکا، چه خارجی و چه ایرانی بیشتر باشد.^۱ من عرض کردم شرکت آمریکایی Cirro حاضر است فوری سرمایه‌گذاری عظیم اینجا بکند. فرمودند، انگلیسی‌ها اینجا را کشف کردند، تا حالا هم بدی نکردند، چرا اذیت‌شان بکنیم؟ البته اگر شرایط ما را قبول کنند.

معدن مس سرچشمه از بزرگترین معادن مس جهان است، با کنگو به آسانی رقابت می‌کند. یک دوست من می‌گفت احتمال‌هایی که برخلاف رژیم و شاهنشاه هستند، نمی‌دانند که وقتی یک مردی با قدرت، سرچشمه گاز شوروی و نفت غرب و مس دنیا را در دست دارد، به جای آن که خارجی‌ها با او به جدال برخیزند، از او خایه‌مالی می‌کنند. اتفاقاً خود شاهنشاه یک روزی به من فرمودند که لوله گاز شوروی به اندازه چندین لشکر در شمال به من کمک می‌کند....

۱. اکتشاف مس سرچشمه به همت برادران رضائی - از بهترین معدنجیان ایران - آغاز گردید و پس از مذکوی کار معلوم شد با ذخیره قابل توجهی رو به رو هستند و کار بزرگتر از آن است که به تنها بی از عهده آن برآیند. در نتیجه طبق توافقی، در برابر تعهد پرداخت همه هزینه‌های اکتشافی بعدی و تأمین سرمایه لازم برای بهره‌برداری، شرکت انگلیسی سلکشن تراست (Selection Trust) ۴۹٪ سهام شرکت مس سرچشمه را در اختیار گرفت. پس از صرف ۱۸ میلیون دلار هزینه اکتشافی اضافی که به کشف یکی از بزرگترین معدن‌های مس جهان انجامید، سلکشن تراست دریافت که از عهده تأمین سرمایه‌گذاری مورد نیاز برنمی‌آید و به فکر افتاد شاید بتوان نخست قسمت‌های پر عیار معدن را با سرمایه‌گذاری کمتری بهره‌برداری کرد. ولی چنین کاری به بهره‌برداری اقتصادی ذخیره کم عیار صدمه می‌زد و هشدار درست شاه نیز در همین باره است. دولت نخست می‌خواست در برابر فراهم آوردن تسهیلات ملی، بخشی از سهام شرکت را بخرد ولی سرانجام همه معدن را خرید. به سه‌ماهه‌داران ایرانی ۵۴ میلیون تومان غرامت پرداخت شد. میزان پرداخت به سلکشن تراست محروم‌ماند.

۴۹/۹/۸

شرفیاب شدم. امر فرمودند، سفیر آمریکا را بخواه و بگو که اگر راجع به تعلیمات خلبان‌های ما زود جواب ندهید، من می‌خواهم به کانادا و انگلیس مراجعه کنم، [ولی] ادم نمی‌خواهد این طور بشود، چون تعلیمات ما تاکنون آمریکایی بوده است. راجع به خرید فاتنوم می‌خواهم پول بیشتری از [[اضافه برداشت]] به دست بیاورم. خوب است به کمپانی‌های نفتی آمریکایی توصیه کنید در موضوع [[اضافه برداشت]] بازی در نیاورند. بعد هم طیارات اف-۵ که کهنه شده، می‌خواهم به سعودی بفروشم و به جای آن اف ۵-۲۱ [بخرم].

این کار باید تا سال ۱۹۷۵ بشود... فرمودند به سفیر آمریکا بگو حرف‌های عجیب می‌شنونم، منجمله این که در [محاذف وزارت خارجه آمریکا] گفته شده است فاتنوم دادن به ایران [تحریک‌آمیز] (provocative) است. [شعله‌افکن] (flame thrower) یک اسلحه تعریضی است - در صورتی که شعاع عمل تا وقتی از بیست و چهار متر نیست. گریا جلوی آن را هم گرفته بودند تا وقتی اسرائیلی‌ها با ما قرارداد بستند، آنوقت با عجله آمدند، چند تا نمونه آوردند.

۴۹/۹/۹

امروز باز اوقات شاهنشاه را تلخ دیدم، زیرا بارندگی پریروز مطلقاً جنوب و شرق ایران را نگرفته است. شاهنشاه در خصوص وصیت‌نامه خودشان با من صحبت فرمودند. فرمودند، در این زمینه خیلی محترمانه مطالعه کن. فرمودند، نمی‌خواهم هیچ ماترکی داشته باشم. چیز مختصری برای بچه‌ها می‌گذارم و بقیه را هم به مردم می‌بخشم. عرض کردم بنیاد بهلوی و کاخ مرمر چندین میلیون دلار است - در حدود صد و پنجاه میلیون دلار - که شاهنشاه بخشیده‌اید. فرمودند، به این نتیجه رسیده‌ام که نباید هیچ چیز داشته باشم، فقط تا زنده هستم، ضمن خدمت می‌خواهم تا آن‌جا که ممکن است به من بد نگذرد. عرض کردم شما ملاانکه هستید که خداوند به عنوان رحمت خود به ایران نازل کرده است. قدر این روحیه و اخلاق را مردم ایران بعدها خواهند فهمید. ولی یک نکته را فراموش نفرماید که بعد از اعلیحضرت ناچار برای این

که ولیعهد پایه‌های تخت خودش را محکم بکند، احتیاج به سه چیز مهم دارد: یکی هوش و عقل فوق العاده و مشاور خوب و فهمیده و طرف اعتماد، دیگری نفوذ زیاد در ارتش و سومی پول. فرمودند، خدا بزرگ است. عرض کردم، صحیح است ولی فراموش نفرمایید که شما پس از رفتن اعلیحضرت فقید هفتاد میلیون تومان در اختیار خود داشتید که معادل هفتصد میلیون تومان امروز است و این پول به شاهنشاه خیلی قدرت داد، در آن ایامی که نه از نفوذ رضاشاه چیزی مانده بود و نه از ارتش رضاشاه. فرمودند، مردم ایران دوستم داشتند و نگاهم داشتند. عرض کردم این صحیح است، مردم احساس کردند که در حال خطر و تجزیه هستند و دور شما جمع شدند، ولی همان مردم هم دور مصدق جمع شدند تا جایی که شما مجبور شدید ایران را ترک کنید. فرمودند، و همان مردم دوباره مرا خواستند. عرض کردم در تشخیص صحیح مردم ایران تردیدی ندارم ولی اتریک‌ها و پدرسوختگی‌ها را نباید از یاد برد. فرمودند، آرزو دارم تو لاقل چند سالی پس از مرگ من بمانی و به ولیعهد کمک کنی. عرض کردم خدمت به ولیعهد افتخار بزرگی است، ولی ماندن یک روز را پس از شما آرزو ندارم و دیگر توانستم جلوی گریه خودم را بگیرم.

شام سفیر آمریکا مهمنان من بود. تمام اوامر شاه را تشریح کردم. گفت اولاً راجع به تعلیمات به عرض برسان که ما در ارتش آمریکا سهمیه تعلمی دویست خلبان برای کشورهای خارجی اعم از ویتنام و تایلند و غیره داریم که از این عده ۸۳ نفر را به ایران اختصاص داده‌ایم. چه طور است شاهنشاه مثل آلمان غربی یک [پایگاه] در آمریکا بگیرند و خلبانان را به خرج خودتان تربیت کنید، ثانیاً فرمایشات شاهنشاه خیلی درست است، الان روس‌ها در ام‌القصر عراق دارند [پایگاه] می‌سازند که البته به درد نفوذ آتی آنها خواهد خورد و تجزیه و تحلیل شاه از وضع خاورمیانه خیلی صحیح است. راجع به [اضافه برداشت] به کمپانی‌ها فشار وارد خواهم کرد. راجع به خرید دو [ناوشکن] فوری اطلاع می‌دهم. این شخص به نظرم عاشق شاه شده است.

ساعت ۱۲ شب از منزل من رفت. ساعت ۱۲/۳۰ تلفن کرد که ماشینی از ماشین من گذشت، جلوی من ترمز کرد. دو نفر از آن بیرون پریدند و به ماشین من تیزاندازی کردند، به طوری که تمام شیشه‌ها شکسته است. خیلی باعث

تعجب من شد. فوری به شاهنشاه تلفن کردم. شاهنشاه شدید عصبانی و نگران شدند. امر فرمودند رئیس شهربانی، رئیس ساواک، رئیس رکن ۲، رئیس ژاندارمری را بخواه و بگو باید اقدامات فوری در شناسایی و دستگیری این اشخاص بکنند. همه را خواستم. رسیدگی تا چهار صبح طول کشید. معلوم شد آنها که تیراندازی کرده به خیال این که شیشه‌های اتومبیل سفیر [ضدگلوله] است با تیر خواسته‌اند شیشه را بشکنند و تیر هم در داخل اتومبیل افتاده است. خوشبختانه راننده سفیر نوع ماشین را که دوج قدیمی بود و رنگ آن را شناخته بود. راههای خروجی تهران را همان شب بستیم. ماشینی شبیه به آن پس از ایست پلیس به طرف تهران برگشته و فرار کرده بود.

حالا شش صبح است دیشب هیچ نخوایدیم. باید دوش بگیرم و لباس پوشیده، برای سلام عید فطر که یک سلام خصوصی است و فقط سفرای اسلامی و دولت و فرماندهان نظامی شرفیاب می‌شوند، به کاخ نیاوران بروم. مثل مرده هستم.

سه شنبه ۴۹/۹/۱۰

امروز صبح سلام خصوصی عید فطر بود. هیئت دولت و فرماندهان و سفرای اسلامی شرفیاب شدند. شاهنشاه از جریان دیشب خیلی اوقات تلغی بودند. ظهر علیا حضرت شهبانو برای یک مسافرت غیررسمی به اتفاق خانم فریده دیبا مادرشان به مسکو تشریف برداشتند. ده روز خواهند ماند....

چهارشنبه ۴۹/۹/۱۱

صبح شرفیاب شد. فرمودند، سفیر انگلیس را احضار کن و چند موضوع از او پرس. اول این که کار جزایر چه شد؟ دیگر این که بهتر است معامله تانک [چیفتین] را زودتر تمام کنند. این قدر چانه نزنند و نگویند اگر به ایران ارزان بفروشیم، سابقه برای کشورهای دیگر خواهد شد. سوم این که نواف نماینده پادشاه عربستان سعودی که به کویت آمده است، چه مذاکراتی با آنها انجام داده است؟ خبری دارند یا نه؟ به ما که راستش را نمی‌گویند. چهارم این که اگر اطمینان صحیحی از طرز بهره‌برداری معادن مس نداشته باشم، اجازه فعالیت به

آنها نخواهم داد – منظور این است که معادن را خراب نکنند. عرض کردم در مورد جزایر، من فکر می‌کنم عربستان سعودی و کویت از خودشان می‌ترستند و بازی در می‌آورند که اینجا سرزمین عربی است. انگلیسی‌ها هم دنبال بهانه‌هایی گردند. اگر شاهنشاه اجازه فرمایند، خود مردم سواحل جنوب بدون مداخله نیروی دریایی شاهنشاه آنجا پیاده شوند. بهانه می‌کنیم که یکی از اهالی بندر عباس یا لنگه ادعاهایی بر جزایر داشته است، به طور طغیان‌آمیز رفته، آنجا پیاده شده. کار تمام می‌شود. گمان نمی‌کنم در این صورت [نیروی دریایی] انگلیسی‌ها بتوانند مداخله کند. فرمودند بد نمی‌گویی، مطالعه کن، ولی باید صبر کنیم تا آخرین خبر مأیوس‌کننده را بشنویم. عرض کردم چشم، به هر حال در نظر خواهم داشت و مطالعه می‌کنم

۴۹/۹/۱۲ پنجشنبه

صبح شرفیاب شدم. کارهای فوری جاری را عرض کردم. وضع دانشگاه تهران بد است.^۱ شاهنشاه عصبانی هستند

۴۹/۹/۱۴ شنبه

صبح شرفیاب شدم. راجع به این که اوضاع قیمت‌گذاری نفت پان‌آمریکن راهنوز شرکت نفت حل نکرده است، گزارش دادم. شاهنشاه خیلی عصبانی شدند. فرمودند به اقبال ابلاغ کن همین امروز باید کار را تمام بکنند.

دیشب دوست من وارد شد. بعد از شرفیابی دیدنش رفتم. او را خواستم که [وقتی] در رکاب شاهنشاه به جنوب می‌رویم با من باشد. بسیار خوب و خوشحال است. من هم البته!

بعداز ظهر به کارهای جاری گذشت. جلسه داشتیم که تجارت برای بنای

۱. دانشجویان به بهانه‌های مختلف اعتضاب می‌کردند. ریشه همه این سر و صداها نارضایی سیاسی و مخالفت با رژیم بود. از این سال به بعد اعتضاب و تشنج در دانشگاه‌ها و مدارس عالی کشور پیوسته افزایش یافت.

شهیاد آریامهر پول بدنهند.^۱

یکشنبه ۴۹/۹/۱۵ و دوشنبه ۴۹/۹/۱۶ و سه شنبه ۴۹/۹/۱۷

در جنوب بودیم. شاهنشاه قبلاً به من فرموده بودند که در غیاب شهبانو به طور محروم‌انه به کیش می‌رویم. عرض کردم مگر ممکن است موکب شاه را محروم‌انه نگاه داشت؟ فرمودند پس چه کار کنیم؟ عرض کردم می‌توانیم برنامه داشته باشیم. بنابراین من این برنامه را درست کردم – برای افتتاح کارخانه کاغذسازی هفت‌تپه، که قبلاً استدعا شده بود. کاغذسازی یکی از طرح‌های بزرگ بخش خصوصی است. در زمان شاهنشاه فقید، ایجاد ارش، بانک ملی، خط‌آهن، فولادسازی و کاغذسازی جزء ایده‌آل‌های ملی بود. شاهنشاه فقید، [بانک]، ارش و خط‌آهن را ساختند. بقیه کارها به دست این شاهنشاه می‌شود. با این تفاوت که حالا مثلاً یک بانک مرکزی و ۳۶ بانک دیگر در این کشور هست و همه چیز را باید در همین زمینه قیاس گرفت.

باری پس از بازدید کارخانه کاغذسازی، شاهنشاه به کیش تشریف آوردند. شب تو قف خیلی خوش گذشت. روز دوشنبه در رکاب شاهنشاه برای بازدید اولین کمپ لژیون خدمتگذاران بشر به شهرستان جم و ریز بالای بندر طاهری در نزدیک بوشهر رفیم. فوق العاده عالی بود. شاهنشاه بسیار خوشحال شدند که طرح خودشان که عنقریب هم به تصویر مجمع عمومی سازمان [ملل متحده] می‌رسد، به این خوبی پیشرفت کرده است. چهل نفر داوطلب، همه دکتر و مهندس و پروفسور و غیره، در این کمپ مجاناً خدمت می‌کنند. آن هم در جایی که راه نیست و تاکنون اغلب زن‌های آنها از حدود ده خارج نشده‌اند. بسیار بسیار خوب بود. شب مجدداً به کیش برگشتیم. بعد از ظهر در ناوچه سلطنتی «کیش» – صد و هشتاد تنی – خیلی خیلی خوش گذشت. دوست من هم همراه بود. لذت زیادی برد.

روز آخر ... از مزارع بسیار بزرگ هیجده هزار هکتاری و ده هزار و پنج هزار هکتاری که در حوزه رودخانه دز است و به امر شاهنشاه به [سرمايه‌گذاران

۱. شهیاد آریامهر به مناسبت جشن‌های شاهنشاهی ساخته شد.

بخش] خصوصی واگذار شده است که آنها هم با خارجی‌ها شریک هستند، بازدید کردیم. ناهار در هفت‌تپه صرف شد. حالا در راه تهران هستیم. شاهنشاه هواپیما را هدایت می‌فرمایند. اطراف دزفول پر از تانک و توپ‌های ضد هوایی بود. فرمودند، این‌ها را می‌بینی؟ عرض کردم بله، فرمودند، برای دفاع خوزستان هرچه خرج کنیم کم است. در این سفر صحبت‌های سیاسی کمتر شد، فقط در خصوص این که به چه مناسبت اسرائیل داوطلب صلح با اعراب شده است بحث کردیم. دلائل زیادی ممکن است داشته باشد که از آن جمله ضعف اسرائیل و میل مفرط روس‌ها به باز شدن کanal سوئز است.

چهارشنبه ۴۹/۹/۱۸

دیشب که وارد کاخ نیاوران شدیم، والاحضرت ولایتمهد والاحضرت فرحتناز کنار هلیکوپتر آمده بودند. شاهنشاه پس از آن که آنها را بوسیدند، فرمودند شما این چند روزه برای آمدن باران دعا کردید؟ بچه‌ها گفتند نه! شاهنشاه فرمودند امشب قطعاً دعا کنید. از قضا دیشب و امروز صبح برف و باران نسبتاً خوبی بارید. امروز صبح عرض کردم، دعای بچه‌ها مستجاب شد. فرمودند همین طور است. مدتی در خصوص تربیت ولیعهد و وضع قاجاریه که چه قدر فاسد شده بودند و به چه جهت فاسد شده بودند، صحبت کردیم.

مقدار خیلی زیادی کار عقب افتاده بود. شرفیابی من طول کشید. از جمله کارهای مریبوط به خرید سیصد تانک چیفتین از انگلستان و خاتمه کار [شبکه مخابرات] که بالاخره به صورت [دربست] (turnkey) هر دو فاز آن در حدود دویست میلیون دلار تمام بشود و تلگرافات خارجی و کارت‌های کریسمس شاهنشاه و هدايا و غیره وغیره.

گو این که اوقات شاهنشاه... تلغ بود، ولی خوشبختانه باران به جان ما رسید و نگاه کردن به منظره برف و باران ما را نجات بخشید. من توانستم عرایضم را بکنم....

سر شام رفتم. در کاخ علیا حضرت ملکه پهلوی بود. عرض کردم والاحضرت شهناز فردا شب می‌آیند. فرمودند با اجازه کی؟ عرض کردم به هر حال خواهند آمد. شاهنشاه خیلی برآشتفتند. فرمودند، همان ژنو چه عیب

داشت بمانند؟ عرض کردم جهانبانی میل دارد به ایران برگرد، والاحضرت هم برمی‌گردند. فرمودند، دیگر جهانبانی را به کاخ ایشان راه ندهید.

جمعه ۴۹/۱۰/۳

از چهارشنبه ۴۹/۹/۱۸ تا حالا چیزی ننوشته‌ام، علت آن کار بسیار زیاد و کم و بیش چشم درد بوده است. با آن که چشم بهتر است، ولی کارهای زیاد واقعًا آخر شب انسان را به حالی می‌اندازد که دیگر قدرت نوشتمن یک خط هم از انسان سلب می‌شود. با وصف این به کمک یادداشت‌هایی که برداشته‌ام، امشب که وقت دارم، خاطرات این ایام را می‌نویسم.

در پاکستان انتخابات تمام شد. در پاکستان شرقی مجیب‌الرحمن تقریباً حائز اکثریت مطلق و در پاکستان غربی بوتو، وزیر خارجه سابق اکثریت را به دست آورد. حالا اینها باید بنشینند و قانون اساسی پاکستان را بنویسند... معلوم نیست بالاخره پاکستان شرقی جدا شدنی از غرب است یا نه؟ چون تز انتخاباتی مجیب‌الرحمن خود مختاری نسبی پاکستان شرقی بوده است. به هر حال باید صبر کرد و دید. بوتو وزیر خارجه سابق را من خوب می‌شناسم. بسیار جاهطلب است و به نظر من جاهطلبی که به این پایه برسد، خطرناک می‌شود. مجیب‌الرحمن را شاهنشاه می‌فرمودند، بچه آمریکایی است! خیلی جای تعجب من شد، چون خیلی سنگ چین کمونیست را به سینه می‌زند. باری هر چه باشد و هر چه نتیجه بشود، به نظر من ژنرال یحیی خان رئیس جمهور فعلی که با کنار رفتن ایوب خان بر سر کار آمد و قول داد که دموکراسی را در کشور برقرار خواهد کرد و یک رأی حق هر پاکستانی است و انتخابات دو درجه‌ای ایوب خان - دموکراسی هدایت شده -^۱ بی معنی است، [به نام] یکی از بهترین رؤسای جمهور پاکستان در تاریخ خواهد آمد. چون با داشتن قدرت و محبوبیت در ارتقش و در کنترل داشتن ارتقش و داشتن بهانه برای به عقب انداختن انتخابات، مخصوصاً سیل اخیر رودخانه گنج که پانصد هزار نفر تلفات داشت

۱. ایوب خان در دوران ریاست جمهوری خود، آین رأی دادن را دو درجه‌ای و به نحوی کرد که بنواند کسان مورد علاقه خود را از صندوق انتخابات بیرون آورد و این نظام تازه را "guided democracy" نام نهاد.

و بهانه‌های دیگر، سر قول خود ایستاد و عمل کرد. بعد از انتخابات هم تمام زندانیان سیاسی را آزاد کرد. من برای او احترام عمیقی پیدا کرده‌ام. بسیار مرد صاف و پاکی است. تا حالا دو دفعه به ایران آمده است. هیچ تکبر و خودخواهی ندارد. با همکارانش همان عوالم سپاهیگری [را] دارد. شب و روز هم وسکی می‌نوشد. اخیراً سفری به چین کمونیست کرد؛ دویست میلیون دلار از آنها کمک گرفت.

علیاًحضرت شهبانو از مسکو بازگشتند. بسیار به وجود عزیزان خوش گذشته است. از مسکو، لنینگراد، تاجیکستان و ارمنستان بازدید فرمودند. در مراجعت برای اغلب ارادتمندان هدیه آورده‌اند جز [برای] من! به علیاًحضرت حق می‌دهم که مرا دوست نداشته باشند، من هم اگر جای ایشان بودم دوست این همه نزدیک شاه را دوست نمی‌داشتم!

دانشگاه‌های کشور شلوغ شده است. خاطر شاه از این که چرا [دانشجویان] درک موقعیت ممتاز امروز کشور را نمی‌کنند، بسیار آزرده است. من به شاه عرض کردم قرولند کردن حق مسلم مردم است. فرمودند، صحیح است، ولی این قرولند نیست، این خیانت به کشور است. در این چند روزه که شعارهای عجیب بر علیه انقلاب شاه و مردم می‌دادند که انقلاب سفید قلابی است، انقلاب باید خوین و سرخ باشد.^۱

باری شاهنشاه دستور دادند، دانشگاه تهران بسته شد و ضمناً تمام بند و بستهای خارجی که وسیله بختیار شده بود و تمام جزئیات عملیات او از رادیو و تلویزیون پخش گردید و ارتباط این حرکات دانشجویان با تحریکات بعضی‌های عراق بر ملا شد. فوق العاده مؤثر بود و در مردم تأثیر عمیق گذاشت....

رژه ۲۱ آذر برگزار شد. در روز رژه باران می‌بارید. شاهنشاه که ارتش را سوار بر اسب سان می‌دیدند، خیلی خیس شدند، ولی بسیار خورسند بودند که باران می‌بارید. یک باران ۳۶ ساعته در نواحی شمال کشور بارید. متأسفانه در

۱. دو شمار بیش از همه رایج بود، یکی «مرگ بر این نظام آموختشی»؛ و دیگری که سخت بود سیاسی داشت، بخشی از شعری برد از امیر هوشنگ شفای حمایه‌ای من اگر بنشینم، تو اگر بنشینی، چه کسی برخیزد؟ من اگر برخیزم، تو اگر برخیزی، همه برمنی خیزند.

شیراز و از شیراز به سمت شرق نبارید. از این حیث شاهنشاه ناراضی بودند. تعجب من از این که شاهنشاه در روز رژه زیر پیراهن ضد گلوله پوشیدند، همیشه باقی خواهد ماند. چون اولاً شاه یک آدم به تمام معنی [قدرتی] است، ثانیاً در روز رژه اسلحه نظامیان گلوله ندارد. شاید گزارش‌هایی دریافت کرده بودند که خطیری هست، ولی شاه آنقدر خوددار و عمیق است که محال است یک کلمه حرف بزند. من برحسب تصادف به کاخ رفتم که بگویم پیراهن پوشید که سر آستین آن بسته باشد که وقتی سلام می‌دهید، باران وارد بدن شما نشود. دیدم پیراهن ضد گلوله را هم حاضر کرده‌اند و می‌خواهند بپوشند. حکایتی تعریف کردم که در یکی از مراسم رژه سوم اسفند که شاه فقید داشتند - رضاشاه به مناسبت کودتای سوم اسفند، در این روز مراسم نظامی برگزار می‌کرد و ما به مناسبت روز نجات آذربایجان در ۲۱ آذر مراسم را برگزار می‌کنیم - باران می‌آمد. [ايضاً] شاه از چادر خارج شد وزیر باران رژه گرفت و هر دفعه که آستین ایشان پر از آب می‌شد آب‌ها را خالی می‌کرد. خوب است امروز هم شاهنشاه وقتی پیاده‌ها رژه می‌روند، از جایگاه خارج شوید. فرمودند، اما ممکن است، ولی پدر من هرگز سرما نمی‌خورد، چون کمی تریاک می‌کشید، اما من سرما می‌خورم. اما امروز وقتی شاه از سان برگشتند به طوری خیس بودند، که دیگر من خجالت کشیدم بگویم برای رژه بیرون تشریف ببرید. سان را در طول [بزرگ‌راه] جدید شمیران - فرودگاه مهرآباد دیدند. به صورت میدان نبود که زود دور بگردند و تمام شود. سوار بر اسب، نیم ساعت طول کشید.

نخست وزیر نطق بسیار خوبی درباره نفت در مجلس کرد. در روز رژه شاهنشاه بسیار راضی از مذاکرات نفت بودند. فرمودند مالیات را که گردن‌شان گذاشتیم، قیمت را هم اگر بالا ببریم وضع ما بسیار خوب می‌شود. ولی از رژه ناراضی بودند. سربازان خوب راه نرفتند. فرمودند، اگر خوب جنگ می‌کردند راه رفتن را به آنها می‌بخشیدم. می‌ترسم نه جنگ بکنند، نه هم که راه می‌روند! به ارتشید جم رئیس ستاد فرمودند، اگر وضع ارتش به این منوال باشد، ناچار باید بروید در خانه‌تان استراحت کنید. متأسفانه نیروی هوایی به علت بدی هوا نتوانست در رژه شرکت کند و گرنه خاطر شاهنشاه شکفته می‌شد. چون واقعاً نیروی هوایی ما خوب است. در روز رژه فرمودند، می‌دانم زیاد خرج ارتش

می کنم، ولی چه کنم؟ می شود مثلًاً از عراق کتک خورد؟ بعد حساب قدرت عراق را می فرمودند، چه نیروی دریایی، چه زمینی [و] چه هوایی. روس‌ها خوب اسلحه به آنها داده‌اند، حتی نیروی دریایی آنها صاحب موشک‌های دوربرو باز است.^۱

در این مدت من به مشهد رفتم که کارهای آستان قدس رضوی را برسم ... خوشبختانه برف سنتگینی در مشهد آمد و ناچار یک شب زیادتر ماندم، چون هوایما نمی‌شد بنشینند. بسیار خوش گذشت. کار هم زیاد کردم. انشاء‌الله با فروش زمین‌های مشهد که متعلق به آستانه است، ظرف پنج سال، سالی صد میلیون تومان عایدی برای آستان قدس درست خواهم کرد. در سرخس هم خیلی کار کرده‌ایم. دو کارخانه قند چناران و آبکوه را برای آستانه خریدم. رئیس سازمان برنامه راه‌هرا برده بودم، قرار شد پولش را بیست ساله بگیرند. یعنی هیچ‌جا من با اعتقاد به آستانه خدمت می‌کنم. نه از این جهت است که مزد بگیرم، به این حرف‌ها عقیده ندارم. ولی به هر حال پول آن مال مردم است، چرا خالصانه کار نکنیم که عایدی بیشتری به مردم برسد. خود امام هم که به نظر من حالا دیگر به این دنیا کاری ندارد، به هر حال عنصری پاک و منزه و ملکوتی بوده است. با این دو دلخوشی، من کار می‌کنم. سعی دارم از منابع گاز سرخس حصه‌ای برای آستانه بگیرم. شاهنشاه می‌فرمایند با قوانین جاری وفق نمی‌دهد – این فکر را دکتر اقبال به سر شاه انداخته است. ولی به هر حال من پیش خواهم برد.^۲ گرفتاری دیگری که این روزها پیش آمده این است که [پروانه ساخت] (patent) قند بلژیکی^۳ که من می‌خواستم در کارخانه‌های قند آستانه بگذارم، ارتش می‌خواهد در میاندوآب بگذارد.^۴ اولاً [پروانه ساخت] بلژیکی‌ها را به زور بذدد، ثانیاً این منافع سرشار را از جیب آستانه در بیاورد.

۱. شاه درباره قدرت ارتش عراق گزار می‌کرد: شاید گزارش‌هایی که به او می‌رسید دقیق نبود، ولی به احتمال بیشتر می‌خواست به هر صورت شده است هزینه نظامی کمرشکن ایران را توجه کند.

۲. دکتر اقبال درست می‌گفت؛ منابع نفت و گاز ملّی بود.

۳. نوع قند بلژیکی به علت سختی آن مورد علاقه نوشنده‌گان جای داشت.

۴. کارخانه قند میاندوآب را «انکا» – اتحادیه تعاونی کارکنان ارتش – را دولت خرید. سپهبد کریم ایادی که آزمندیش را کرانی نبود، سرپرستی انکا را به عهده داشت. هم‌چنین نگاه کنید به، جلد یکم پاداًشت‌های علم، یادداشت ۲۵/۸/۴۸ درباره شرکت ماهیگیری جنوب.

کار آن‌جا هم در دست دکتر ایادی، طبیب مخصوص شاه است که بهانه‌ی است، زورش خیلی زیاد است، چون شب و روز حضور شاه است. ولی چون حرف من حسابی است ... به شاهنشاه حالی خواهم کرد که پافشاری ارتش برای گرفتن دلالی است که باید به جیب بهانه‌ها برود. حال آن که قیمت ما یک‌ثلث ارزان‌تر است و حاضریم قند ارتش را هم بدھیم.^۱ یقین دارم پیش می‌بریم. به هر حال حالا در دسر و گرفتاری پیش آمده است، ولی «در راه عشق و پاکازی» مطلب مهمی نیست.

روز ۱۴ دسامبر ۱۹۷۰ – در همین اثناء که من موفق شده‌ام یادداشت روزانه بنویسم – آبان،^۲ وزیر خارجه اسرائیل به ایران آمد. چون وسیله‌ی خود من خواسته بود که بیاید و شرفیاب شود، تا روز ورود او وزارت خارجه اطلاع نداشت. مصراً خواسته بود که مرا ببیند. من می‌دانستم شاهنشاه خوش‌شان نمی‌آید، چون بعضی کارها را میل دارند انحصاری در دست و ید اقتدار خودشان باشد. چه باید کرد؟ الملک عقیم. من [به آبان] وقت ندادم او در عوض تصمیم به رفتن مشهد گرفتم. وقتی به عرض رساندم، خیلی راضی شدند! اما وقتی برگشتم، تمام مذاکرات را خودشان به من فرمودند... عجب این است که سفیر غیر رسمی اسرائیل هم پیش من آمد و او هم مذاکرات را گفت. خلاصه این است که شاهنشاه خیلی پافشاری برای صلح با اعراب فرموده‌اند، که به عقیده من صحیح هم هست. در عین حال که پاره‌ای کمک‌ها را از جمله رسانند نفت به اسرائیل و خرید بعضی مهمات از جمله راکت‌انداز و شعله‌انداز، و [هم‌چنین] بعضی کارخانجات را به او قول داده‌اند. وزیر خارجه هم ناهار خصوصی به او داد....

از اخبار دیگر این که شیخ بحرین، شیخ عیسی آل خلیفه به ایران آمد. پس از دویست سال! نخست وزیر و من به فرودگاه رفتیم. والحضرت شاهپور غلامرضا از طرف شخص شاهنشاه آمدند. در فرودگاه خنده‌ام گرفته بود، زیرا تا

۱. عَلَمْ از اواسط دهه ۳۰ نمایندگی اوکیاس (U.K.M.A.S)، سازنده کارخانه‌های قند بلژیکی را در اختیار داشت و بی‌گمان از همین رو به این دقت از تعاس‌های پشت بردۀ ایادی آگاه بود.

۲. آبا آبان (Abba Eban) از دبلومات‌ها و سیاست‌پیشه‌گان برجسته اسرائیل است. به زبان فارسی آشنایی کامل دارد.

همین اواخر ما همه در گفت و گو و مکاتبه او را شیخ غاصب بحرین می‌گفتیم و حالا مهمان عزیز ما بود. این جا ناها ری در حضور شاهنشاه خورد و شاهنشاه از او بازدیدی فرمودند و عصر چای خوردندا. اولین دفعه است که شاهنشاه از یکی از شیوخ بازدید می‌فرمایند. وقتی من عرض کردم برای او زیادی است، فرمودند می‌خواهم نوچه ما بشود. به هر صورت او خیلی راضی برگشت. ولی هنوز جزایر تنب و ابوموسی به ما برزنگشته است! در این زمینه من مجدد آفشار شدیدی حسب الامر شاهنشاه به انگلیسی‌ها وارد آورده‌ام. امروز هم وزیر خارجه که به کراچی برای کنفرانس وزرای خارجه کشورهای اسلامی رفته است، در آنجا شدیداً و قویاً خواستار برگشت جزایر به ما شده است. به هر حال امیدوارم انجام بگیرد، یا آنجا را بگیریم. شاهنشاه مایلند شیوخ قراردادهای دوجانبه با ما بینندند، به فدراسیون علاقه زیادی ندارند. مذاکرات شاهنشاه با شیخ بحرین در پرده همین مطلب را می‌رساند. حال بینیم سیاست زیر پرده انگلیسی‌ها چیست. عقیده خود من این است که وضع شیخ‌ها آنقدر بد است، یعنی آنقدر عقب هستند که جز برقراری حکومت‌های چپ، چاره [ای] نیست. همان کاری که در جنوب یمن کردند، بعد وضع خلیج فارس چه می‌شود، خدا می‌داند. شاهنشاه میل دارند اینها دفاع خودشان را به دست ما بدهند و پولش را هم بپردازند. آرزوی بزرگی است. دو شیخ بدبخت شارجه و راس الخیمه جرأت نمی‌کنند... جزیره [های] ابوموسی و تنب را به ما بدهند و می‌گویند سرزمین عربی است. ملک فیصل هم همین حرف را می‌زند. چه طور دفاع خودشان را به دست ما خواهند سپرد و پولش را هم خواهند داد؟

باز هم برای خرید تانک‌های [چیفتین] با انگلیسی‌ها صحبت کردم. شاهنشاه امروز شنبه، باز هم دستوراتی در این خصوص دادند که علاوه بر سیصدتا می‌خواهم هفتصد عدد دیگر هم بخرم. می‌فرمودند، آمریکایی‌ها حالا تمام فاتوم‌ها که خواسته بودیم می‌دهند - این مطلب را من با سفیر آمریکا تمام کردم و فکر می‌کنم در صفحات قبل نوشتم که ۷۵ عدد است - چون فهمیدند که من ممکن است به جای خرید فاتوم به میراث‌های فرانسوی متوجه شوم.

امروز صبح شرفیاب بودم. شاهنشاه سر حال بودند. خیلی مسائل صحبت شد. از جمله بی‌حالی پادشاه مراکش، وضع بد ترکیه، وضع آینده پاکستان،

خلیج فارس و اضافه شدن قیمت نفت که تقریباً قطعی است و شاهنشاه از این حیث خیلی راضی هستند. دانشگاه‌ها هم راه افتاده است. فروش گاز هم (به علاوه بر گازی که به شوروی می‌دهیم) به مرحله نهائی نزدیک می‌شود.... فرمودند سه‌شنبه که به سازمان برنامه می‌روم، می‌خواهم شهبانو را هم همراه بیرم. دیروز جمعه سرناهار هم فرمودند. من [از این فکر] خیلی تعریف کردم. عرض کردم خیلی خوب است که شهبانو وارد امور کشوری بشوند و بدانند چه وضعی داریم. شهبانو هم می‌شنیدند. مثل این که هیچ خوش‌شان نیامد که من در این زمینه حرف می‌زنم. فرمودند، «من وارد هستم». من هم عرض کردم، «تصور نمی‌کنم!» مطلب تمام شد.

این روزها، شاهنشاه به یکی از محارم خودشان که نمی‌دانند با من هم محروم است، مطلبی فرموده‌اند که تأیید همان مطلبی است که چند روز پیش به من فرمودند [و] مرا خیلی متأثر کرد. فرموده‌اند از خدا می‌خواهم عَلَمْ چند سالی بعد از من زنده بماند و به ولیعهد کمک کند. مثل او کسی ندارم. خیلی عجیب است. من همین سطور را هم که می‌نویسم و یقین دارم که بچه‌ها سال‌ها پس از مرگ من انتشار خواهند داد، دارم گریه می‌کنم و از خدا می‌خواهم که به هر حال پس از شاه مرا زنده نگاه ندارد.

دوست من برای ایام کریسمس به انگلستان پیش پدر و مادر خودش رفت. خیلی تنها هستم. زندگی چه فایده دارد؟

گوی مختار بگنندم به قیامت که چه خواهی؟ دوست ما را و همه نعمت فردوس شما را ... در این ایام یازدهمین سالگرد ازدواج اعلیحضرتین را جشن گرفتیم. من تا ساعت دو صبح بودم، بیشتر نتوانستم بمانم. صبح که حضور شاهنشاه رسیدم، فرمودند علیاحضرت خوش کرده بودند، من تا سه صبح ماندم!

شنبه ۴۹/۱۰/۵

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری [را] عرض کردم و تلگرافات مفصلی در تبریک سال نوی مسیحی ۱۹۷۱ به توشیح رساندم و کارت‌های تبریک زیادی که رسیده بود، به نظر رساندم. یک تلگراف از پرنس موناکو و پرنسس گریس

بود. فرمودند، این خانم را بیست سال پیش در آمریکا صمیمانه ملاقات کردم!^۱ من هم البته می‌دانستم به روی خود نیاوردم. چون آن سفر در رکاب نبودم.... امروز عصر... شاهنشاه فرمودند چیز عجیبی است اسامی تو و نخست وزیر و چند نفر دیگر که در لیست ترور شدگان بختیار بود، حالا اشخاص دیگر به روزنامه‌ها تلفن می‌کنند و می‌گویند چرا اسم ما را نتوشته‌اید؟ روزنامه که از خودش در تیآورده است. این فکر ایرانی است که موقعی که دیگر خطیری نیست، می‌خواهد خودنمایی کند، در صورتی که اگر قبلًاً به آنها چنین چیزی می‌گفتیم، حاضر بودند از شغل خودشان به خاطر این خطر چشم پوشی کنند. عرض کردم طبقه بالا این طور فاسد است ولی طبقه پایین اغلب شرافتمند و غیور و راست هستند. فرمودند درست است.

یکشنبه ۴۹/۱۰/۶

امروز صبح پس از ملاقاتهای مفصل در منزل شرفیاب شدم - [از] بس خسته‌ام می‌کنند، وقتی به کاخ نیاوران می‌روم مقدار زیادی قبل از آن که شاهنشاه به دفتر که در کاخ جهان‌نماست تشریف بیآورند، راه می‌روم که نفسی و فکری تازه کنم. باری شرفیاب شدم. تلگرافات و کارت‌های تبریک زیادی بود که همه را به عرض رساندم. گزارشاتی از پسر آیت‌الله خوانساری بود که به چه صورت نخست وزیر می‌خواهد با آنها تماس مستقیم بگیرد. به عرض رساندم، مایه تعجب شاهنشاه شد.

خبری در روزنامه تایمز بود، به این مضمون که روابط ایران و بحرین برای هر دو طرف اهمیت دارد. به خصوص که بحرین می‌خواهد به جای الحق به اتحادیه ضعیف امارات خلیج فارس مستقل بشود و چون کویت و عربستان سعودی با کناره‌گیری بحرین موافق نیستند، ممکن است از ایران خیلی استفاده بکنند. شاهنشاه خنديدند و فرمودند که حالا خواهی دید سیاست ما چه تاییجی به بار خواهد آورد. دیگر توضیحی نفرمودند. من فکر می‌کنم در مورد جزایر هم توافق‌هایی [شده] است که امر فرموده‌اند وزیر خارجه در کراچی اعلام

۱. این نکته را شاه سال پیش نیز به علم یادآور شده بود. نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های علم، ۴۸/۱۰/۶

حاکمیت ما را بر آن جا [بینند]. فرمودند، من فکر می‌کنم حالاً انگلیسی‌ها با ما صاف‌تر عمل می‌کنند. همین فروش بی‌مضایقه اسلحه به ما یک نشانه این عمل است و من فکر می‌کنم این تغییر رویه انگلیسی‌ها بعد از حل قضیه بحرین پیش آمده است. من عرض کردم به هر حال کار جزایر اگر با حسن نیت انگلیسی‌ها تمام نشود، ناچار باید آن جا را تصرف کرد. بر فرض انگلیسها بخواهند مداخله مسلحه بکنند، زورشان فعلًا در خلیج فارس به ما نمی‌رسد. چون یک‌بنج ما هم قدرت هوایی ندارند. بر فرض از قبرس طیارات کهنه بی‌آورند، دیگر آن جا قادر به عمل نخواهد بود. تاکشی هواپیما بر هم بی‌آورند، ما کار را تمام کرده‌ایم. به علاوه از کجا معلوم دل خودشان نخواهد که ما کار را تمام کرده باشیم. فرمودند، فکر می‌کنم حل می‌شود.

فرمودند، تو که نخست وزیر بودی، علیه تو و به طرفداری از آخوندها، انگلیسی‌ها خیلی اقدامات کردند. همان جلسه منزل علاء وزیر دربار وقت بر علیه تو، مرکب از انتظام و شریف امامی و گلشایان و سروری که پیشنهاد می‌کردند فوری بعد از قضیه پانزدهم خرداد—در آن روز من دستور شدت عمل و تیراندازی دادم و رجاله را متفرق کردم—تو را برکنار کنم^۱ و وساطت امثال مسعودی و پاکروان از آخوندها و منبر رفتن بهبهانی—که از کهنه‌نوکرهای انگلیس بود و چهل سال بود که منبر نرفته بود—بر علیه تو همه دلالت بر این امر دارد. عرض کردم صحیح است، ولی مثل این که آمریکایی‌ها هم از غلام خوش‌شان نمی‌آمد، زیرا هیچ مطلبی را نمی‌توانستند از من بفهمند. خلاصه نوکر شان نبود و فکر می‌کنم بختیار از بغداد هم در آن تاریخ با علم و اشاره آنها اقدام می‌کرد. فرمودند، این هم بعيد نیست. من یقین دارم شاهنشاه بیش از اینها اطلاع دارند و اصولاً این که من پس از آن که همه جاده‌ها را صاف کردم، از کار برکنار شدم و کار را به [حسن] علی متصور که شب انتخابات تهران از خانه

۱. به دنبال رویداد ۱۵ خرداد ۱۳۴۲ حسین علاء و عبدالله انتظام از محمد سروری—رئیس وقت دیوان عالی کشور—محمدعلی لارسته، جعفر شریف امامی و سپهبد مرتضی بیزانه بناه دعوت کردند برای «مصلحت اندیشی». درباره وضع کشور گرد هم آیند. دو تن اخیر هنگامی که متوجه شدند جلسه بی‌اجازه شاه تشکیل شده است، آن را ترک گفتند و جریان را به آگاهی شاه رساندند. شاه که دیگر آمده نبود کسی در اداره امور کشور مداخله کند، چند ماه بعد علاء را از وزارت دربار و انتظام را از ریاست شرکت نفت برکنار کرد. عباسقلی گلشایان به علت مسافرت به خارج، در این جلسه نبود.

وزیر مختار آمریکا به من تلفن و التماس می‌کرد که دستور بدhem در لیست انتخاب شدگان قدری بالا بیاید و به نمره یک نزدیک بشود^۱ و واقعاً نوکر آمریکایی‌ها بود، دلیلی غیر از این ندارد. ولکن شاهنشاه به قدری عمیق است که یک کلمه حرف بی‌ربط محال [است] از دهن ایشان خارج بشود.

ناهار سردار سواران سینگ وزیر خارجه هند شرفیاب بود. بسیار آدم چیز فهم و واردی است ... سر ناهار که خیلی طول کشید، از همه چیز صحبت شد، از معادن افریقا و معادن عظیم مس ما، تا کنفرانس اسلامی کراچی. شاهنشاه فرمودند، من گفته‌ام تعهدات ما در این کنفرانس تا اندازه‌ای است که با تعهدات ما در سازمان ملل مغایرت نداشته باشد. از تسلط شوزوی بر بحر احمر و خلیج فارس و اقیانوس هند و لژیون خدمتگذاران بشر و همه و همه صحبت شد. جلسه خوبی بود، فقط عیبی که داشت من قدری شراب زیاد نوشیدم، بعد از ظهر ناچار شدم بخوابم، ولی شاهنشاه چیزی ننوشیدند. سر شام رفتم. بر سر دعوت از یک عدد اشخاص و سفرای خارجی شاهنشاه خیلی سخت به شهبانو پریدند، به طوری که من خجالت کشیدم. من پیشنهاد کرده‌ام از دستجات مختلف اعم از دیپلمات‌های مقیم مرکز و صاحبان صنایع و هنرمندان و نویسنده‌گان، دعوت مخلوطی برای شام در حضور شاهنشاه به عمل آید ... تصویب فرموده‌اند. راجع به تاریخ دعوت و اشخاصی که باید دعوت شوند، سر شام که هر دو تشریف داشتند، پرسیدم که کارم آسان شود. شهبانو با دعوت صاحبان صنایع به عنوان این که مردمان بدنامی هستند، مخالفت کردند. شاهنشاه سخت عصبانی شدند و فرمودند که من از شما مشورت نمی‌خواهم، هر عملی بخواهم می‌کنم. حالا هم عَلَم بی‌ربط نظر شما را خواست. من خیای ناراحت شدم که باعث ناراحتی شهبانو شده‌ام ... خوشبختانه بعد از شام مقداری صحبت‌های مذهبی شد و قدرت [تنش] (tension) کم شد. شاهنشاه فرمودند، من در خانه کعبه همه چیز را فراموش می‌کنم و حالت عجیبی دارم که مایلم در تمام عمر همان حالت را داشته باشم، یعنی یک از خود بی‌خودی و سرمستی عجیب ... با آن که سعی دارم آدم خرافاتی نباشم، ولی ناچارم اذعان

۱. نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های عَلَم، فصل مقدماتی، «امیر بیرجنند».

کنم که چنین حالی به من دست می‌دهد. علیاحضرت هم فرمودند، میل دارم در لژیون خدمتگذاران بشر خدمت کنم.

دوشنبه ۴۹/۱۰/۷

صبح شرفیاب شدم، عرض کردم اگر جسارت نکنم دیشب خیلی تند رفید. این صحیح نیست که مخصوصاً جلوی اشخاص دیگر، به این تندی با علیاحضرت صحبت فرماید، یعنی یک نوع تحقیری است. معظم‌لها دلخوری‌های دیگر هم دارند و مجموعاً همه این‌ها تولید عقده می‌کنند، بعدها زندگی خود شاهنشاه ناراحت و مشکل می‌شود. فرمودند آخر من باید تکلیف خودم را با همه روشن بکنم. تمام جان‌ها را من می‌کنم، آنوقت از این واز آن دستور بگیرم؟ آن‌هم بر سر هیچ و پرج؟ عرض کردم، فرمایش تان به طور کلی صحیح است. ولی چه باید کرد؟ پاره‌ای رعایت‌ها لازم است. فرمودند، خیر! معلوم می‌شود شاهنشاه دلخوری شدید دارند. نمی‌دانم از چیست؟ شاید روی این اصل باشد که به هر صورت به قول سعدی «دو پادشاه در اقلیمی نگنجند». از موقعی که علیاحضرت شهبانو سمت نایب‌السلطنه پیدا کرده‌اند – البته زیانم لال در صورت فوت پادشاه قبل از آن که ولیعهد به سن قانونی ۱۸ سال برسد – این بریدگی احساس می‌شود. در صورتی که خود این کار به امر شاهنشاه شده است! ولی تصور می‌کنم مطلب را شاید روی جوانی و یا با الای اطرافیان، یکی دو دفعه شهبانو به رخ شاه کشیده باشند که شاهنشاه تا این حد [اعاصی] (revolte) شده‌اند. باری، دیشب شهبانو خیلی خونسردی و متأثر کردن و گرنه کار صورت نامطلوب‌تری پیدا می‌کرد.

عرض کردم آیا به عرض رسید که آمریکایی‌ها به کانادا در حدود ۱۴۰ هزار بشکه در روز [سهمیه] ورود نفت؛ ادادند؟ فرمودند بلی، ولی نمی‌دانم چه سری است که به مانمی‌دهند و هر روز بهانه می‌کنند. عرض کردم کانادا نزدیک است و نرخ کرایه کم. به علاوه هزار بستگی دیگر هم هست. هم چنین در صورت [بروز] جنگ جهانی نفت کانادا به آمریکا می‌رسد ولی در رسیدن نفت ماشک بسیار است. فرمودند، این صحیح است.

بعد از ظهر در دفتر دربار و در منزل کار کردم. در دربار نماینده

خرده مالکینی [را] که مشمول مرحله سوم اصلاحات ارضی بودند، پذیرفت. اینها زمین خود را به زارعین بر حسب قانون اصلاحات ارضی سی ساله اجاره داده‌اند. حالا قانونی از طرف وزارت اصلاحات ارضی به مجلس داده شده است که اگر تا شهریور ۱۳۵۰ توافق از لحاظ تقسیم ملک بین زارع و مالک پیدا نشود – البته می‌خواهیم اجاره از بین برود – در این تاریخ ملک، اتوماتیکمان به زارع تعلق می‌گیرد و قیمت آن روی اجاره امروز ملک به خرده مالک پرداخت خواهد شد. این بیچاره‌ها دو حرف می‌گفتند، یکی این که نرخ اجاره خیلی پایین است، چون ما مجبور بودیم در بحبوحه اجرای قانون اصلاحات ارضی هر طور شده، ولو به قیمت کم، ملک خودمان را اجاره بدهیم که باز یک چیز دست ما را بگیرد و در ثانی حالت که گفته‌اید در شهریور ۱۳۵۰ خود به خود [ملکی که در] دست زارع است متعلق به او می‌شود، زارع مگر دیوانه باشد که بی‌آید با ما توافق بکند. حرف آنها درست است، عده آنها هم کم نیست. هنوز نود هزار نفر هستند. در عوض در مقابل آنها نزدیک دو میلیون نفر زارع است. واقعاً مشکل بزرگی است. اینها موقع زیادی هم ندارند، می‌گویند یا این تقسیم وسیله اصلاحات ارضی بشود که لااقل به دست ما پولی برسد، یا این که اجازه بدهید نصف آنچه در دست زارعین است ... به آنها بدهیم و نصف مال ما باشد. باز هم بهتر از پرداخت قیمت ملک بر مأخذ اجاره‌بهای نازل فعلی است. قول دادم عایض آنها را به عرض شاه برسانم و به هر حال گفتم، شما هم فرزندان شاه هستید، قصد تعریض و تجاوز به هیچ‌کس نیست، ولی زارع ایرانی دیگر باید در همه نقاط مالک باشد. بی‌آید با هم فکری بیندیشیم و این کار را تمام بکنیم. سر شام نرفتم، در عوض خدمت مادرم رفتم. خیلی خوش گذشت.

۴۹/۱۰/۸ سه شنبه

صبح شاهنشاه به سازمان برنامه تشریف بردنده خطوط اصلی برنامه چهارم را روشن فرمایند. نخست وزیر و فرمانفرما میان مدیر عامل سازمان عرايضی کردند و شاهنشاه قریب یک ساعت و نیم صحبت کردند. بسیار خوب بود بعد از ظهر من به ستاد ارتش رفتم و قریب سه ساعت در خصوص لباس‌های دوره‌های مختلف شاهنشاهی ایران مذاکره ... کردم. مطالعات عمیقی

ظرف ده سال وسیله دانشمندان و مورخین ایرانی به عمل آمده است که بسیار خوب است.^۱

به محض مراجعت به منزل، سفیر آمریکا تلفن و گله... کرد که در روزنامه‌ها این طور منعکس شده که شرکت‌های نفتی به اختیار کمک می‌کرده‌اند. من گفتم این طور نیست، نقل قول بختیار است که به یک دانشجو گفته است. گفت، ولی انکاس آن این طور است. با تلفن به عرض رساندم. فرمودند، اصلاح شود. ضمناً فرمودند، راجع به قیمت‌گذاری نفت از طرف اوپک، ما نمایندگان کنسرسیوم را برای ۱۲ ژانویه خواسته بودیم، حال می‌گویند ما نمی‌آییم و گرفتاری داریم. به سفیر آمریکا و انگلیس بگو اگر نیامدند، ما یک طرفه تصمیم خواهیم گرفت. من هم فوری شبانه ابلاغ کردم. اینها خبر درستی نداشتند.

ضمناً صبح پس از خاتمه کار سازمان برنامه، فورمول قیمت‌گذاری نفت را که فلاخ داده بود تقدیم کردم. خلاصه آن این است که بین ۱۵ تا ۳۰ سنت بر قیمت اضافه شود. به این معنی که نفتی که به خاور دور می‌رود، سی سنت اضافه بشود و به اروپا فعلًاً چیزی اضافه نشود. مجموع با فروش دو طرف که حساب کنیم، فعلًاً اضافه ۱۵ سنت است. ولی وقتی تسهیلات بیشتری برای اروپا چه از لحاظ بهبودی در وضع نفتکش‌ها که حالا کم هستند و چه از لحاظ لوله کشی به مدیترانه پیدا شد، به تدریج بر قیمت اروپا هم افزوده [می] شود تا به سی سنت برسد.

چهارشنبه ۴۹/۱۰/۹

صبح... در شرفیابی مطلب زیادی... نبود. فرمودند، امروز یک سفیر - سفیر گینه در قاهره - و یک وزیر خارجه دارم - وزیر خارجه هلند - بنابراین کارها را برای روز جمعه بگذار. این هم جمیع! فقط در مورد خاورمیانه قدری گفت و گو شد. فرمودند، در گزارشات سری^۲ خوانده‌ام که برزنف می‌خواهد با رئیس جمهور مصر و لیبی و سودان و سوریه ملاقات کند... مخصوصاً از سوریه

۱. قرار بود عده‌ای سرباز با این لباس ا در جشن‌های شاهنشاهی رژه بروند.
۲. قاعده‌ای می‌باشد منظور گزارش‌های اطلاعاتی کشورهای متفق ایران باشد.

اظهار نگرانی می‌فرمودند و فرمودند، چنان که سابقاً هم گفته‌ام، اردن و عربستان سعودی و کویت در خطر قطعی هستند، مگر آن که شوروی‌ها و آمریکایی‌ها کنار بیایند....

بعد... در هیئت امناء دانشگاه مشهد حاضر شدم. بلافضله هم سر ناهار رفتم که وزیر خارجه هلند شرفیاب بود. این دکتر لونس یا -لونز- هیجده سال است وزیر خارجه هلند می‌باشد و اخیراً رئیس کمیته خارجی ناتو قرار است بشود. من او را خوب می‌شناسم. وقتی نخست وزیر بودم با ملکه ژولیانا به تهران آمده بود، بعد هم مکرر او را در مجامع بین‌المللی دیده‌ام. بسیار آدم خوشمزه‌ای است. هزار جور حکایت می‌داند. سر ناهار بیشتر به خوشمزگی گذشت. البته پیش از ناهار یک ساعت و نیم شرفیاب بود که من نبودم. تنها صحبت جدی سر ناهار، تعریفی بود که شاهنشاه از من و دوران نخست وزیری من فرمودند. حکایتی [هم] از هنگام کنفرانس تهران در جنگ بین‌الملل دوم تعریف کردند.^۱ فرمودند، چرچیل و روزولت به دیدن من نیامدند، ولی استالین آمد. موقع ملاقات هم که من چون خیلی جوان بودم با حرارت از نداشت تانک و هوایپما صحبت و شکایت کردم، قول داد یک رژیمان تانک و یک اسکادران هوایپما اولی در قزوین و دیگری را در مشهد در اختیار بگذارد. بعد از رفتن او من از بس خوشحال بودم، سر از پا نمی‌شناختم. ولی بعد از یک ماه سفير شوروی آمد با من ملاقات کرد و گفت ما با کمال میل اینها را در اختیار شما می‌گذاریم، مشروط به این که تا خاتمه جنگ در اختیار افسران و سربازان شوروی بماند! بعد هم وقایع اشغال آذربایجان و حکومت پوشالی پیشه‌وری را که دست نشانده شوروی‌ها بود و دستور حمله به آذربایجان و فتح آن را تعریف کردند. خیلی خیلی خوب بود. باعث افتخار می‌شد.

بعداز اظهار سفير انگلیس به دیدنم آمد. تقاضا داشت نامه‌ای به او بنویسم و تعهد کنیم که تانک‌های [چیفتین] را به کشور ثالثی نخواهیم فروخت. می‌گفت یک فرمول اداری عادی است. درست هم می‌گفت.

۱. نخستین دیدار سه‌جانبه استالین، روزولت و چرچیل، رهبران متفقین در جنگ دوم جهانی، در تهران از ۲۸ نوامبر تا ۲ دسامبر ۱۹۴۲ به همین مناسبت نیز نام این رهبران بر سه خیابان تهران گذارده شد.

سر شام رفتم. مطلب مهمی نبود. فقط مذاکره از عمل چشم علیحضرت ملکه پهلوی بود، که آب [مروارید] آورده است. ضمناً عرض کردم نطق اعلیحضرت در سازمان برنامه خیلی حسن اثر داشته است. چندین نفر به دستگاه ما تلفن کردند و گفته‌اند اعلیحضرت مثل یک پدر مهربان ملت را راهنمایی می‌فرمایند. هم چنین آن قسمت که فرمودید اگر یک عده از پادشاه خوش‌شان نیاید قابل فهم است، اشکالی هم ندارد، ولی یک عمل مثبت و صحیح را برای مملکت هر کس بکند چه پادشاه باشد چه گدا، چه رئیس جمهور چه رئیس وزراء، نمی‌توان و نباید انکار کرد. این مطلب خیلی بر دل مردم نشسته است....

پنجشنبه ۴۹/۱۰/۱۰

صحیح شرفیاب شدم. صحبت خاورمیانه و وضع مصر و این که انور سادات رئیس جمهور که گفته بود به هیچ وجه دیگر با تمدید آتش‌بس موافق نیستم، یک دفعه تسلیم شد و گفت حاضرمن آتش‌بس تمدید بشود و از طرفی میل اسرائیل به مذاکرات وجهات مختلف، مذاکره شد. عرض کردم سفير اسرائیل پیش من آمده بود و در خصوص این که دیگر از موشک‌های روسی نمی‌ترستند، مسئله‌ای گفت که اهمیت دارد. گفت ما توانسته‌ایم اختراعی بکنیم که موشک‌ها را منحرف کنند. فرمودند، ممکن است بلوف می‌زنند. عرض کردم ممکن است، به هر صورت نمی‌دانیم خاورمیانه آبستن چه حوادثی است. به ظاهر آمریکایی‌ها و روس‌ها هر دو تلاش می‌کنند که صلح برقرار شود. سفير اسرائیل مطلبی می‌گفت که به دل می‌چسبد، می‌گفت روس‌ها عمیقاً اعتقاد به این کار ندارند، زیرا پس از صلح دیگر بهانه‌ای برای بسط نفوذ آنها باقی نمی‌ماند. من گفتم، جنگ با آمریکا را هم نمی‌خواهند. گفت به یک چیزی بین‌بین علاقه‌مندند.

در اسپانی یک عده که قونسول آلمان را دزدیده‌اند، دستگیر شدند و بعد محکمه و به اعدام محکوم شدند. اینها ... [استقلال طلبان] افراطی [یاسک] هستند که مخالف فرانکو می‌باشند و قونسول را هم دزدیده بودند که در عرض چند نفر از هم‌مسلمکان آنها از زندان‌های فرانکو آزاد شوند. در شوروی هم دو

نفر یهودی که خیال ریودن هوایپمایی را داشتند، محکوم به اعدام شدند. در دنیا برعلیه هر دو این محکومیت‌ها تظاهرات شدیدی به عمل آمد. هم فرانکو مجازات اعدام اولی‌ها را الغور کرد و هم شورای عالی اتحاد جماهیر شوروی از اعدام این دو نفر صرف نظر کرد. دارد دنیا به هم مرتبط می‌شود. ما هم شانزده نفر را که قصد توطئه برعلیه رژیم داشتند و با بعضی‌های عراق نزدیک بودند، محکوم به حبس ابد و پایین‌تر تا سه سال کردیم. ولی کار ما این حسن را داشت که درباره آنها در دنیا گفته شده بود ما اینها را محترمانه در زندان‌ها کشته‌ایم. وقتی صحیح و سالم در دادگاه علني ظاهر شدند و گفتند که تحت شکنجه هم حتی نبوده‌ایم، دشمنان ما خیلی دماغ سوخته شدند....

در شرفیابی صبح، شاهنشاه باز هم تکرار فرمودند که اعتماد انگلیسی‌ها به ما رو به افزایش است. چون لونز وزیر خارجه هلن عرض کرده بود در ناتو پشتیبانی بزرگی از ایران می‌شود و مخصوصاً همه معتقدند که در خاورمیانه کشور دیگری جز ایران نیست که قابل اعتماد باشد. در خصوص واگذاری جزایر تنب و ابوموسی به ایران هم انگلیسی‌ها پافشاری دارند.

امشب مصادف با سال نو مسیحی است. سال ۱۹۷۱. وزیر خارجه به همین مناسبت در وزارت خارجه مهمانی مفصلی برپا کرده است من البته نرفتم، چون ارتباطی با ما ندارد... باری کار ندارم. امشب با دو نفر از دوستانم آرام و عالیخانی رئیس دانشگاه در منزل ماندم، تخته زدم. شاهنشاه به منزل یکی از اقوام علیاحضرت شهبانو رفته‌اند. من آنجا هم نرفتم، ولی یک مهمانی خیلی کوچک خصوصی است.

جمعه ۴۹/۱۰/۱۱

صبح تنها سواری رفتم، بد نبود. بعد ساعت ۱۱/۳۰ شرفیاب شدم، تا نزدیک ساعت ۲ شرفیاب بودم. تمام کارهای عقب افتاده را عرض کردم. پیشرفت کار جشن‌ها را عرض کردم و [گفتم] از بخش خصوصی شصت میلیون تومان -ششصد میلیون ریال - برای مخارج جشن تعهد گرفته‌ام که دویست میلیون ریال آن را پرداخته‌اند. خیلی باعث تعجب شاهنشاه شد. بودجه دربار را عرض کردم که در پنجاه میلیون تومان (پانصد میلیون ریال) خیال دارم بیندم، فرمودند، زیاد است.

البته هشتاد میلیون ریال مخارج بیوتات سلطنتی که دولتی است، هم اضافه می‌شود. در خصوص خرده‌مالکین هرچه سعی کردم ترتیبی بدهم در ده باقی بمانند، ممکن نشد، قبول نفرمودند. فرمودند فقط دولت تعهد کند که پول آنها را از زارعین بگیرد و پس بدهد. عرض کردم صحیح نیست. فرمودند، چرا صحیح نیست؟ غیر از این، این دشمنی در ده همیشه باقی می‌ماند. عرض کردم اینها نابود می‌شوند. فرمودند اطلاعات تو غلط است – آخر غیر از من هیچ‌کس جرأت عرضی ندارد. عرض کردم این بیچاره‌ها در همان یک قطعه ملک کوچک، مرغ و گاو و گوسفند نگه می‌دارند و زندگی شان می‌گذرد. فرمودند اینها هیچ‌کدام در ده نیستند، شهرنشین هستند. عرض کردم این اطلاعات را غلط به شما می‌دهند. شاهنشاه عصبانی شدند ولی به هر حال من عرضم را کردم و به هر حال فعلایک قدم جلو رفته‌ام و آن تعهد وصول پول آنهاست و سیله دولت.

راجع به کارخانه قند آستان قدس و ارتش عرض کردم که گزارش ارتش [چرت] است.^۱ خیلی تعجب فرمودند.

بعداز ظهر سفیر انگلیس به دیدنم آمد، بییند راجع به نفت مذاکرات چه خواهد بود. به او گفتم، بعد پیشمان شدم که نکند این مطلب محترمانه بود – به این جهت سر شام به شاهنشاه عرض کردم. فرمودند، چیزی نیست، به هر حال که روز یازدهم ژانویه مطلب را می‌گفتم. راجع به جزایر پرسیدم. گفت، لوس به ایران می‌آید و آخرین حرفش را خواهد زد. از نطق شاهنشاه در سازمان برنامه خیلی تعریف می‌کرد.

بعد از شام با دکتر ایادی راجع به کارخانجات قند مدتی حرف زدم، قرار شد بالاخره فردا ساعت ۴ بعداز ظهر پیش من بیاید که صحبت بیشتری با حضور متخصصین بکنیم. من یقین دارم پیش خواهم برد، چون خالصانه به امام رضا خیال خدمت دارم

شنبه ۴۹/۱۰/۱۲

صبح امروز شرفیابی خیلی مختصراً داشتم. یکی دو مطلب راجع به دانشگاه

۱. نگاه کنید به یادداشت ۴۹/۱۰/۴ و پانویس مربوط به همین موضوع.

عرض کردم که عالیخانی رئیس دانشگاه استدعا دارد دانشکده فنی را باز کند. ولی به او گفته‌اند که امر مبارک این است باز نکند، در صورتی که دانشجویان استدعای باز شدن دانشگاه را دارند و می‌خواهند خودشان دسته تشکیل بدنهند که بر علیه اخلالگران مبارزه کنند. فرمودند مانع ندارد، بکند ولی اگر در دانشگاه مخصوصاً در [پردیس] (campus) شاهروضا اتفاقی افتاد که بوی سیاسی بدهد، آن جا را اشغال می‌کنیم. این مطلب را به رئیس دانشگاه بگو. بعد هم به خود رئیس دانشکده فنی و رئیس دانشکده علوم ظنین هستیم. به من فرمودند تمام این اتفاقات را توده‌ای‌های چینی به وجود آوردند. دسته‌های مختلفی در شهر تهران هستند که هیچ ارتباطی هم با هم ندارند و مستقلأً عمل می‌کرده‌اند. عرض کردم پس این که بیچاره رؤسای دانشگاه‌های مشهد و شیراز و اصفهان و خوزستان و تبریز و دانشگاه آریامهر و ملی می‌گفتند یک اشخاصی آمدند و دانشگاه را به هم ریختند که نه ساواک شناخت و نه ما... راست می‌گفتند. فرمودند همین طور است، درست بود. راجح به پولی که باید به حساب مخصوصی ریخته می‌شد و نشده بود،^۱ خیلی اوقات تلغی بودند. خوشبختانه من مقصّر نبودم، قرار شد تحقیق کنم. نامه [ای] در خصوص خربد تانک چیزی نداشت به سفیر انگلیس می‌نوشتم. به نظر مبارک‌شان رساندم، تصویب فرمودند.... ناهار در مجلس، مهمان رئیس مجلس بودیم.^۲ بعد از ظهر جلسه مفصلی در خصوص همان کارخانجات قند داشتم که تصور می‌کنم مفید بود و نظر من پیش خواهد رفت، چون من صادق و بی نظر هستم – البته در این خصوص که مربوط به امام رضا و مردم فقیر است و گرنه من چندان آدم پاکی نیستم. بعد در خصوص فروش زمین‌های آستان قدس که پنج میلیون متر است و می‌خواهیم در آن شهرسازی کنیم، جلسه داشتم و هیئت مدیره این کار را تعیین کردم.

سر شام که در شاهدشت پیش ملکه مادر بود نرفتم، ولی می‌دانم که امشب والاحضرت پری‌سیما همسر والاحضرت عبدالرضا قرار است روی پای

۱. در یادداشت ۱۰/۱۳ ۴۸/۱۰ توضیع داده شده است.

۲. عبدالله ریاضی، استاد دانشگاه تهران، سالیان درازی رئیس دانشکده فنی بود و میان دانشجویان و کادر علمی دانشکده محبویت فراوانی داشت. پس از انتخابات سال ۱۳۴۲، نماینده اول تهران و رئیس مجلس شد و تا اوان انقلاب نیز همین سمت را داشت. پس از انقلاب تیرباران شد.

شده بیفت و از گناهان گذشته عذرخواهی نماید. این خانم از پانزده سال قبل تاکنون مغضوب بود. من چندین دفعه وساطت ایشان را در پیشگاه شاهنشاه کردم، مفید واقع نشد. فرمودند، زمان مصدق این خانم با او ارتباط داشت و در همان زمان به من می‌گفت که بالآخره پسر من شاه می‌شود. آنوقت شاهنشاه با ملکه ثریا بودند و اولاد ذکوری نداشتند. بعدها هم در خصوص فامیل سلطنتی حرف‌های غریبی به گابریلا زده بود. گابریلا یک شاهزاده خانم ایتالیایی از خاندان امانوئل بود که شاهنشاه قصد داشتند قبل از علیا حضرت فرح بگیرند،^۱ ولی چون کاتولیک بود، خوشبختانه پاپ با این امر مخالفت کرد. ولی چند روزی به ایران آمده بود و خانم پریسیما مطالب نامطلوبی در مورد خاندان سلطنتی به او گفته بود. من سابقاً عرض کرده بودم اگر عروسی شاهنشاه را با گابریلا به هم زد که فکر می‌کنم خدمت کرده است، زیرا خودم می‌دانم که این شاهزاده خانم با اشخاص مختلفی ... بود، حتی خود من هم می‌توانستم با دادن هزار دلار همین کار را بکنم – البته در اروپا. متنه چون از ترکیب او خوشم نیامد، منصرف شدم. شاهنشاه خیلی خیلی تعجب فرموده بودند. ولی من عرض کرده بودم که چون نپرسیده بودند، من چیزی عرض نکرده بودم. به خصوص چون می‌دانستم مطلب به هم خواهد خورد، دیگر هیچ حرفی نزدم. مرحوم علاء وزیر دربار اسبق خیلی به این ازدواج مایل بود، چون فکر می‌کرد این خانم به علت فرنگی بودن در دست او خواهد بود – چون خانواده علاء خیلی فرنگی‌ماهی هستند. ولی خداوند خواست و نشد. واقعاً علیا حضرت فرح یک فرشته است. با من خوب نیست، حق دارد. چون اولاً مرانمی‌شناسد، ثانیاً هر زنی – مثل زن خود من – با دوست نزدیک شوهر خودش خوب نیست، زیرا فکر می‌کند اینها با هم عقب زنبازی می‌روند و اتفاقاً درست هم هست!

یکشنبه ۴۹/۱۰/۱۳

امان از امروز! باز هواگرم است و باران و برفی در هیچ یک از نقاط کشور نباریده است. اوقات شاهنشاه تلغخ است. خوب شد امروز دو سفیر داشتیم که

۱. به روایت خاطرات منتشر نشده سر دنیس رایت پیش از آن نیز شاه به فکر افتاده بود با پرنسس الکساندرا – دختر عمومی ملکه انگلستان – ازدواج کرد.

اعتبارنامه تقدیم می کردند. یکی سفیر چین ملی و دیگری سفیر مصر، یا به عبارت دیگر جمهوری متحده عرب (U.A.R). وقت شرفیابی من خیلی کوتاه شد و به مسائل جاری گذشت. لااقل عرض کردم آن پولی که باید به حسابی ریخته می شد، انجام شده است. از این جهت راضی شدند. البته پول متعلق به خودشان نیست، مربوط به خرید تانک هاست ولی فرق نمی کند، شاه به کار کشور به اندازه کار خودشان علاقه مندد.

امروز به من امر دادند که برای وزیر خارجه انگلیس پیام بفرستم، چون سردنبیس رایت سفیر انگلیس که اکنون شیخ السفراه است مرد خوبی است، با آن که عمر مأموریتش در آوریل تمام می شود، تا اکنون برای جشن های ۲۵۰۰ ساله بماند. من هم اطاعت کردم ولی فکر نمی کنم به جایی برسد، چون وزارت خارجه انگلیس برای آن که جهت جوانان جا باز کند خیلی به اکراه به این اقدامات دست می زند. البته نظر شاهنشاه چیز دیگری است. میل دارند بلکه با این شخص که ایران خواه است، مستله جزایر را تمام کنند ولی نخواستند که من در پیام خودم این مطلب را بگویم....

سفیر چین که امروز شرفیاب شد، خیلی بیش از سفیر مصر مرا تحت تأثیر قرار داد. مصری ها هنوز هم بیحال و از هم در رفتہ هستند. من خیال می کردم در این ده سال که ما با آنها رابطه نداشته ایم، نسل جوان و پر خونی بر سر کار آمده است. این سفیر جوان بود. اعضای سفارتخانه اش هم که معرفی شدند جوان بودند، ولی من خونی در هیچ یک از آنها ندیدم. مثل این که لازم بود بند شلوار آنها را هم کس دیگری بینند.

دوشنبه ۴۰/۱۰/۱۴

صیغ که شرفیاب شدم، پیشخدمت خوابگاه گفت امروز شرفیابی ها را موقوف فرمودند، می خواهند اسکنی به گاجره - بالای گچسر - تشریف ببرند. من کاری فوری داشتم، در خصوص شرفیابی متخصصین تانک های چیفتین انگلیسی بود که با هوایپماهی مخصوص از لندن می آیند. کار اینها نمی شد عقب یافتد. بنابراین عرض کردم کار خیلی فوری دارم، سر صحنه رفتم، مطلب را عرض کردم. اوامری فرمودند که مذاکرات مقدماتی را بکنم، خود آنها چهارشنبه ساعت ۵

بعد از ظهر شرفیاب بشوند.

اصرار کردم که شاهنشاه با یک هلیکوپتر و شهبانو و لیعهد با هلیکوپتر دیگر تشریف ببرند. قبول فرمودند. شاهنشاه اول تشریف برداشت، هلیکوپتر شهبانو قریب نیم ساعت تأخیر داشت. در این نیم ساعت من در حضورشان بودم، قدری با والاحضرت و لیعهد فوتیال بازی کردم. چیز عجیبی است همان طور که و لیعهد با دست چپ می‌نویسد، تمام شوت‌های فوتیال را هم با پای چپ می‌کرد. به شهبانو عرض کردم، مدتی در این خصوص مذاکره شد. معلوم می‌شود اعلیحضرت رضاشاه کبیر هم اصولاً چپ بوده‌اند، حتی تیراندازی را هم با دست چپ و چشم چپ می‌کرده‌اند. من عکس‌هایی از ایشان در حال تیراندازی دیده بودم. فکر می‌کردم عکس [اوارونه] چاپ شده و دست راست دست چپ می‌نماید، ولی معلوم شد این طور نیست. در تمام مدت مذاکرات معلوم بود که شهبانو را با من میلی نیست! در دل گفتم: ای دل، جهان به کام تو شد شد، نشد نشد!

Je men fous

باری شهبانو به سلامتی تشریف برداشت.

امروز نطقی از علیاحضرت شهبانو به جرائد داده شده بود که در کمیسیون اصلاحات اجتماعی ایراد فرموده بودند. ساعت ۱/۴۵ [بعد از ظهر] که یک‌ریبع قبل از پخش اخبار است، از اداره اطلاعات به من تلفن کردند و نطق را برایم خواندند، بسیار نامناسب بود، چون در حقیقت اتفاقاً از کارهای اعلیحضرت است ... چون شاهنشاه و شهبانو هر دو به اسکنی رفته بودند، دسترسی فوری نداشتیم. گفتم در رادیو بگویید ولی جرائد فردا بگذارند. یک ساعت بعد به من تلفن شد که صبح از دفتر علیاحضرت به جرائد و رادیو داده شده است. دیگر کاری نمی‌شد کرد. مطمئن هستم فردا گرفتاری داریم.

سه شنبه ۱۰/۱۵

صبح مطابق معمول شرفیاب شدم. چنان‌که پیش‌بینی می‌کردم شاهنشاه فرمودند، شما چه کاره هستید؟ عرض کردم؛ من نوکر شما. فرمودند، چه طور فرمایشات شهبانو در جرائد به این صورت پخش شده است. جریان را عرض کردم و گفتم من که نمی‌توانستم جلوی پخش نطق شهبانو را بگیرم. گفتم در

رادیو گفته شود جزء هوا می‌شود، ولی پخش در جرائد برای امروز بماند. بعد معلوم شد مستقیماً خودشان داده‌اند. یا باید روزنامه‌ها را توقيف می‌کردم و یا به حال خودش می‌گذاشتم. توقيف روزنامه‌ها که جنجال عجیبی راه می‌انداخت. بنابراین به همان حال طبیعی گذاشتم. فوری شاهنشاه به شهبانو تلفن فرمودند که این دفتر شما خرابکاری می‌کند. فهمیدم در آن طرف شهبانو خیلی ناراحت شدند، ولی ندانستم بین شاهنشاه و شهبانو چه گذشت، هر چه بود زود تمام شد.

بعداً شهبانو به من تلفن کردند که تو مطلب را رسیدگی کن. عرض کردم، رسیدگی کرده‌ام، تقصیر دفتر خود شماست و خودشان هم گردن گرفته‌اند. فرمودند، بسیار خوب. به هر صورت متاسفانه نادانی اطرافیان شکافی بین شاهنشاه و شهبانو به وجود می‌آورد. این احمق کریم [باشا] بهادری که نمی‌دانم کی به شهبانو تحمیل کرد و حالا مورد مرحمت ایشان است و هیچ نوع سوادی ندارد، نه ایرانی نه فرنگی... پسر جاه طلب عجیبی است. چون دید نطق شاهنشاه اثر مهم داشته است، می‌خواسته با پخش این نطق به حساب خودش برای ارباب خودش هم دست و پایی کرده باشد و بالنتیجه برای خودش.

شاهنشاه از این بابت و از جهت نیامدن باران به هیچ وجه سرکیف نبودند. واقعاً هوابه صورت عجیبی می‌گذرد، با آن که در اروپا برف و سرما غوغای کرده است، هوای اینجا مثل اواخر اسفند و اوائل فروردین، روزها آفتابی ۱۶-۱۷ نقطه کشور از بارندگی نیست. شاهنشاه خیلی کسل هستند... دانشگاه آرام شده، کم و بیش موجب دلخوشی است.

من هم قدری قلب ناراحت است، یعنی احساس می‌کنم قلب دارم که خود دلیل ناراحتی است!

چهارشنبه ۱۰/۴/۲۹

صبح شرفیاب شدم، کارهای جاری مطرح بود. راجع به صمیمیت بعضی اشخاص صحبت شد. فرمودند اردشیر زاهدی وزیر خارجه را با همه دیوانگی‌هایش از جهت صمیمیت او دوست می‌دارم... از صمیمیت اقبال رئیس

شرکت نفت تعریف کردند، عرض کردم صحیح است. بی‌عقلی‌هایی دارد ولی در صمیمیت ایشان تردیدی ندارم. فرمودند، بی‌عقلی‌هایش هم غیرقابل تحمل مثل اردشیر نیست، فقط میل دارد همیشه پز بدهد. نسبت به یکی دو نفر دیگر که الان سر کارهای مهم هستند، خیلی اظهار بدینی فرمودند.

سر شام پیش علیاحضرت ملکه پهلوی رفتم. چون بعدازظهر جلسه جشن‌ها در پیشگاه علیاحضرت فرح بود و چهار ساعت، یعنی تا ساعت ۸ بعدازظهر طول کشید، ناچار در رکاب شاهنشاه با هلیکوپتر رفتم. حالا از لحاظ احتیاط دو هلیکوپتر با هم پرواز می‌دهیم که کسی نداند شاهنشاه در کدام یکی هستند.

پنجشنبه ۴۹/۱۰/۱۷

امروز مصادف با روزی است که اعلیحضرت فقید آزادی زنان را اعلام کردند – در هفدهم دیماه ۱۳۱۴. صبح به اختصار شرفیاب شدم. امردادند کارها باشد برای روز جمعه! عرض کردم، فرمودید جمعه کار نکنیم. فرمودند خوب چاره نیست... شب برحسب امر شاهنشاه، سفیر فرانسه، سفیر هلند، سفیر انگلیس و سفیر دانمارک را در منزل مهمان کرده بودم. با سفیر فرانسه^۱ در خصوص نیامدن پمپیدو رئیس جمهور، برای جشن‌ها حرف زدم. گفتم جای تعجب است با این روابط ایران و فرانسه، رئیس جمهور تحاشی از آمدن دارد. حالا که شاهنشاه هم برای مراسم عزاداری دوگل تشریف بردنده، واقعاً جای تعجب است. گفت اینها را شما در کالیبر دوگل فکر نکنید. مردمان بدبخت فلکزده و پلیتیسین (politicien) هستند. گرفتار خودشان هستند. کالیبر جهانی ندارند. با وصف این خودم می‌روم ترتیب کار را می‌دهم. واقعاً از حرف سفیر تعجب کردم، چون به هر حال الان سفیر [پمپیدو] است. بعد برای ... رئیس شرکت گاز فرانسه – که یک مؤسسه [دولتی] است و می‌خواهد گاز ما را از طریق شوروی به اروپا بفروشد – وقت خواست که شرفیاب شود.

با سفیر هلند راجع به نیامدن ملکه هلند برای جشن‌ها حرف زدم. گفتم با

۱. فرانسو شارل رو (Francois Charles-Roux). نگاه کنید به جلد یکم.

این همه محبت که شاهنشاه نسبت به ملکه و پرنس برنهارد می‌کنند، نیامدن ایشان هم جای تعجب من است. گفت قرار است در آن تاریخ به اندونزی بروند. گفتم یالتعجب، رئیس جمهور اندونزی رسماً دعوت ما را در همان تاریخ پذیرفته است ا سفیر خجل شد. او هم گفت خودم می‌روم ببینم چه می‌توانم بکنم.

با سفیر انگلیس راجع به معاملات تانک‌ها و جزایر حرف زدم. گفت شرایط خرید شما را تماماً قبول می‌کنیم. گفتم گاردن چرا نوشته است، بیست تانک می‌خریم؟ ما که خیال خریداری هشتصد تانک داریم. گفت این روزنامه یک مأمور خریده شده در وزارت دفاع دارد که بعضی خبرها را به او می‌دهد. چون عضو کوچکی است خیلی خبر ندارد، فقط این قدر فهمیده و سر در آورده است. این هم کار انگلیسی‌ها. واقعاً انسان تعجب می‌کند.

با سفیر دانمارک حرفی نداشتم فقط جواب مهمانی او را می‌دادم....

۴۹/۱۰/۱۸ جمعه

صبح زود سواری رفتم، چون غیر از این نمی‌توانم زندگی کنم. برگشته حمام گرفتم و ساعت ۱۲ شرفیاب شدم. تا دو بعدازظهر شرفیاب بودم. کارهای عقب افتاده زیادی را عرض کردم و ضمناً موضوعات خصوصی و سیاسی زیادی صحبت کردیم. از جمله این که شاهنشاه فرمودند، کارهای من روز به روز زیادتر می‌شود و فرست کم. منجمله روزی یک ساعت و نیم گزارشات وزارت خارجه را می‌خوانم، وزیر اقتصاد هفت‌های لااقل سه تا چهار ساعت وقت مرا می‌گیرد، هفت‌های دو روز تمام وقت صبح و بعدازظهر به کارهای ارتش و ژاندارمری و شهربانی و سواواک می‌رسم، کارهای محروم‌انه خارجی را هم که وسیله تو یا بعضی خارجی‌ها می‌بینم، وزرای دیگر هم که هستند که هر کدام لااقل هر دو هفته یک‌بار وقت می‌خواهند، نخست وزیر را هم که لااقل در هفته باید یکی دو بار ببینم، شورای اقتصاد هم هست، کارهای خانوادگی و شخصی هم هست و کارهای متفرقه دیگر و مراقبت اوضاع. عرض کردم خیلی از کارهای غیر لازم شاهنشاه را می‌شود کم کرد. خودتان نمی‌خواهید و اجازه نمی‌دهید. من می‌توانم این کار را بکنم. می‌فرمایید، می‌خواهی دولت در دولت

تشکیل بدهی. شما که اعتماد نمی‌فرمایید، [چه] می‌شود کرد؟ من را کنار بگذارید، اجازه بدهید من برای شما در دفتر مخصوص شما ترتیب این کار را بدهم و خودم هم کار نداشته باشم. فرمودند، به آن‌جا بعضی دستورات داده‌ام. عرض کردم می‌دانم، واقعی به معنود نیست. دنیای امروز، دنیای فکر و اندیشه است و کارها باید وسیله مردمان متفسّر حلاجی بشود، بعد به عرض شما برسد. من رئیس دفتر مخصوص را که خودم معرفی کرده‌ام، فوق العاده دوست دارم.^۱ مرد شریف و نجیب و صمیمی و درست و بافهم است، ولی متأسفانه خودتان می‌دانید که بی‌سواد است. هیچ زبان خارجی نمی‌داند، تحصیلاتش هم حدود دیلم است، نمی‌تواند مسائل امروز جهان را درک کند. مثل این که عرايض من مؤثر شد، ولی جوابی که فرمودند این بود که تازه من کار کمتر بکنم چه بکنم؟ تفریح که نمی‌توانم بکنم، زیرا با گرفتاری خانوادگی امکانی نیست. پس بهتر است کار بکنم. عرض کردم متأسفانه به این صورت چه بخواهید چه نخواهید، ساییده می‌شوید. فولاد که نیستید و من معتقدم که نفس شما برای این کشور کیمیاست. مگر تفریح منحصر به یک کار به خصوص است؟ سواری و اسکی و انواع اسپورت‌ها، معاشرت با اشخاصی که دوست دارید، همه تفریح حساب می‌شود. دیگر چیزی نفرمودند. من هم موضوع را عوض کردم، ولی وظیفه خودم می‌دانم که بالاخره این مطلب را گردن شاه بگذارم. چون احساس می‌کنم کارها از هم گسیخته می‌شود و تمام هم علت آن گرفتاری فوق العاده شاه است. هر وزیری و هر مسئولی رأساً دستوری می‌گیرد – که با خطوط اصلی سیاست اقتصادی و اجتماعی کشور هم‌آهنگی نمی‌کند – و می‌رود. علت هم این است که شاه هر قدر ماشاء الله قوی [باشد]، ولی دستگاه ماشین [کامپیوتر] که نیست، دستورات دیگری که فرموده است فراموش می‌کند. عیب بدتر این کار، فرامین ضد و نقیض است که البته کمتر اتفاق افتاده است، ولی به هر صورت اتفاق می‌افتد و اساس کار ما را متزلزل می‌کند.

... سرشام رفتم. مطلبی نبود. تلگرافی راجع به تشریف بردن شاهنشاه به اتریش رسیده بود که سفیر استدعا کرده بود قدری دیرتر از بیستم ژانویه

۱. نصرت‌الله معینیان: در دولت عَلَمِ مدتی وزیر راه و سپس وزیر اطلاعات بود.

تشریف ببرند، چون در آن تاریخ انتخابات کنفرانسیون دانشجویی در اتریش خواهد بود.^۱ قبول فرمودند.

یکشنبه ۴۹/۱۰/۲۰

صبح شرفیاب شدم ... شاهنشاه اوامری به این شرح فرمودند که به سفیر آمریکا بگویم.

روزنامه ایزوستیا [ای] سوروی جشن ارتش عراق را تجلیل کرده است، کشتی های عراقی مجهز به موشک شده اند، روس ها پنج هزار خلبان مصری تریت می کنند، به علاوه کشتی های اسلحه آنها به سوی مصر و عراق و لیبی سرازیر است، منجمله به مصر موشک های با برد ۱۶۰ کلیومتر زمین به زمین داده اند. مصری ها هم به صراحة گفته اند ما [اینگاه دریایی] به سوروی در اسکندریه داده ایم. سربازان روسی هم که در مصر مثل کشور خودشان کشته می شوند! موقع آمدن پادگورنی به مصر رؤسای کشورهای مصر و لیبی و سودان و سوریه همه به پابوسی می روند. من دیگر امیدی برای کشورهای میانه رو خاور میانه یعنی اردن و عربستان سعودی و کویت نمی بینم. برای ما چه کرده اید و چه می کنید؟ اتکاء اینها همه به ماست، حتی وضع پاکستان هم معلوم نیست. نمی دانم بعد از این انتخابات چه صورتی پیدا می کند. وضع ترکیه بسیار بد است، هم از لحاظ اقتصادی، هم از لحاظ چند دستگی سیاسی که حتی در ارتش هم ریشه دوانیده است. وضع خلیج فارس بهتر از اینها نیست. همین الان [اگر شبه] جزیره مسنندم در مدخل خلیج روبه روی بندر عباس در دست یمنی های جنوبی [یافتند]، بد بخت شیخ ها هیچ گهی نمی توانند بخورند، یعنی نه مسقط و نه رأس الخيمة می توانند آن جا را نگاه دارد.^۲ ما که از شما جز تقویت معنوی چیزی نمی خواهیم. شما هم که جز ماکسی ندارید - یعنی به طور کلی

۱. کنفرانسیون دانشجویانی ایرانی در اروپا از کانون های فعال مخالفت با شاه بود.

۲. در آن هنگام حکومت یمن جنوبی گرایش دست چینی و با کشورهای کمربنده است، به ویژه چین، روابط بسیار نزدیک داشت. فعالیت های تخریبی حکومت یمن جنوبی و تشکیل جبهه آزادی بخش مرجب نگرانی شدید عمان و شیخ نشین های خلیج فارس شده بود. شاه نیز به همه یادآور می شد که اگر در جنوب تنگه هرمز جنبش های چپگرا پیروز شوند، ایران شبه جزیره مسنندم را اشغال خواهد کرد.

غرب، ما فقط می‌گوییم بگذارید منافع بیشتری از شرکت‌های نفت ببریم و در راه منافع مشترک به کار بیندازیم – نفتشی‌ها هم برای مذاکره درباره قیمت‌گذاری آمده‌اند. باز هم شما راه نمی‌آید. این چه وضعی است؟ حساب اغلب کشورهای همسایه هم روی ماست.

دوشنبه ۴۹/۱۰/۲۱

صبح سفیر آمریکا ساعت ۷/۳۰ پیش من آمد و صبحانه خورد. تا ساعت ۹ حرف زدیم. تمام اوامر شاهنشاه را ابلاغ کردم. منجمله موضوع قیمت‌گذاری نفت را که فرموده بودند، ما هرگز حرف غیرمنطقی نمی‌زنیم و نخواهیم زد. حق خودمان را می‌خواهیم. الان وزرای نفت عربستان سعودی و عراق اینجا هستند و آنها هم در بالا بردن قیمت با ما هم آهنگ می‌باشند... ولی البته ما (*headed*) یعنی [شتاب‌زده] نیستیم. تمام فرمایشات شاهنشاه را تصدیق کرد، الا موضوع نفت که تقليید از لیبی و بالا بردن فوق العاده قیمت نفت به منفعت نیست. لیبی با کمپانی‌های کوچک طرف است. من گفتم ولی کمپانی‌های بزرگ بعداً از کمپانی‌های کوچک در همان لیبی تعیت کردند. جوابی نداشت. می‌گفت کشته‌های عراقی می‌تواند حامل موشک باشد ولی هنوز موشک ندارد. بعد سؤال کرد آیا خبر داری که عراق ارتش خودش را از اردن خارج می‌کند؟ من خبر نداشتم، به شاهنشاه عرض کردم، تأیید فرمودند و فرمودند بیشتر آنها را هم به مرز ایران و به بصره می‌آورند. سفیر آمریکا می‌گفت، بیندر ام القصر را هم عراقی‌ها برای کشته‌های روسی آماده کرده‌اند. گفتم، چه بهتر! به هر صورت جریان صبح را به شاه عرض کردم. فرمودند، چهارشنبه شب که میهمان او هستی، هم او، هم سفیر انگلیس و هم سفیر آمریکا در انگلیس^۱ را دست بینداز و مسخره کن و بگو که شما علت آن که شکست می‌خورید این است که ارزیابی شما از موقعیت هیچ وقت صحیح نیست. به حرف دوستان تان هم گوش نمی‌کنید، کمک هم که نمی‌کنید، هر کس هم که با شما دشمن‌تر است بیشتر شیفته او هستید. حتی بعد از مرگ ناصر می‌گویید

۱. سفیر آمریکا در انگلستان به طور خصوصی از ایران دیدار می‌کرد.

واقعاً برای مصر غرور و افتخار آفرید. راجع به نفتی‌ها دل شما نسوزد. کمپانی‌ها از همین حالا... قیمت نفت را در بازارها بالا برده‌اند. به علاوه کرایه حمل نفت پایین می‌آید. آنها در هر گالن سه پنس که بالا برده‌اند، الان مبالغ عجیبی می‌برند. در آمریکا هم ۷۵ سنت در پارل قیمت را بالا برده‌اند و منافع عجیبی می‌برند. به هر حال ما [اعضای اوپک] متعدد و [مصمم] هستیم که اگر زیر بار نرفتند، [قانون وضع] اکنیم. بعد فرمودند، بگو اساس همه ثبات کار شما در خاورمیانه تقویت ماست و من هم باید ارتش ایران را تقویت کنم که اگر وضع ترکیه و پاکستان هم خراب شد، بتوانم کمک بدهم. قرار شد همه این مطالب را چهارشنبه مذاکره بکنم.

سفیر انگلیس گفته بود مجدداً شارجه و رأس الخیمه از ما ده روز وقت خواسته‌اند که راجع به جزایر جواب بدهند. ولی عهد شارجه مجدداً پیش ملک فیصل رفته است که با او مشورت کند، به عرض رساندم....

سه شنبه ۴۹/۱۰/۲۲

صبح دکتر فلاخ [به] منزل [من] آمده بود که نسبت به فورمول پیشنهادی به کمپانی‌های نفتی، حسب‌الامر شاهنشاه تبادل نظر کنیم. بعد عده زیادی از مردم به منزل آمده بودند، تا همه را راه‌انداختم خیلی دیر شد. به محض ورود به کاخ، شاهنشاه هم به دفتر کار وارد شدند. بلافضله احضارم کردند. سرلشگر هاشمی نژاد، فرمانده گارد، خواسته بود اجازه بگیرم با خانم خودش به مکه بروند. به عرض رساندم، ضمناً عرض کردم، به او گفته‌ام خانم را به مکه بفرست، خودت هم فعلاً در این دنیا به بهشت برو! شاهنشاه خیلی خنده‌یدند. فرمودند، اینها نمی‌گویند ماهای خیلی فاسق هستیم؟ عرض کردم، این بزرگ‌ها که خیر، زیرا می‌دانند شما واقعاً و قلب‌آ مرد خدا هستید:

عبادت به جز خدمت خلق نیست به تسبیح و سجاده و دلسی نیست

ولی سرباز‌های کوچک که تحت تأثیر تعلیمات قشری اسلامی هستند، فوق العاده ممکن است خطرناک واقع شوند. به این جهت در شب‌های به اصطلاح عزاداری باید خیلی احتیاط کرد. من یک شب تاسوعاً در شیراز، با آن که کاری نمی‌کردم فقط با دوستم بودم، نوکرهایم به من شام ندادند!

باز هم راجع به خرده‌مالکین مذاکره کردم که ماندن در ده برای یک نفر خرده‌مالک خیلی ارزش دارد. نصف زندگی خودش را از گاو و گوسفند و مرغ و غاز و غیره تأمین می‌کند، در صورتی که شما اگر بول اینها را به او بدهید، چیزی دستگیرش نمی‌شود. به خصوص که وقتی به شهر رفت، باید کرایه‌خانه بدهد. فرمودند، آخر چرا فکر زارع را نمی‌کنی. چه طور [به] کسی که یک قطعه زمین در اجاره و در حقیقت در تصرف داشته است بگوییم حالاً نصفش را بگیر؟ عرض کردم، می‌فرمایید نصفش را به مفت بگیر، و این بدبخت‌ها هم به این کار راضی هستند. فرمودند، بعدها باز هم نزاع باقی می‌ماند. عرض کردم شما عدالت را رعایت فرموده‌اید، دیگر مسؤولیتی ندارید. فرمودند نه، آخر انقلاب کرده‌ایم، دیگر نمی‌خواهیم استخوان لای زخم بشکنیم. مگر نه باید انقلاب اساسی باشد، ولو عده‌ای از بین بروند. عرض کردم انقلاب سرخ صحیح است، ولی انقلاب سفید منظورش این است که منافع همه طبقات حتی الامکان رعایت شود. به علاوه شما می‌خواهید زارعین حال [خرده‌مالکین] را پیدا بکنند. چرا اینها را که چنین حال متوسطی دارند، می‌خواهید بدبخت کنید؟ شاهنشاه از این جر و بحث من خوش‌شان نیامد. ولی من وظیفه داشتم آن‌چه می‌فهمم بگویم. چه باید کرد؟ قدرت به انسان منطق هم می‌دهد!

والاحضرت اشرف در شرفیابی چند روز پیش خود به شاه عرض کرده بود، اطراف شما را یک عده متملق و چاپلوس گرفته‌اند. شاهنشاه خیلی برآشفته بودند و بعد به من هم گله کردند که خواهرم چنین گفت. من با آن که خودم هم از متملقین هستم، عرض کردم بالاخره از خواهر خودتان، آن هم خواهر تنی و دو قلوی خودتان، گله نفرمایید. شاید هم گاهی راست بگوید! بیش از این دیگر عرضی نکردم. ولی شاه مرد ملکوتی صفات بالانصافی است. احساس کرد که در عرایض من هم یک معنی نهفته است و دیگر چیزی نفرمود. به من فرمودند، خیال دارم گرددش را کم و محدود بکنم. عرض کردم این آرزوی من است. اگر در این کار در خدمت بودم و هستم، برای این است و بود که به شما تفریح و استراحت بدهم، نه این که از این راه مثل دیگران خیال استفاده کردن و اداره کردن شما را داشته باشم. مثل این که شاهنشاه از این عرض من خوشحال شد.

از اخبار مهم جهان، باز هم زد و خورد بین فدائیین و ارتش اردن است. ملک حسین خودش در لندن مشغول چک آپ و معالجه است ولی برادرش را در این سختگیری تشویق کرده است – برادرش فعلًاً نایب‌السلطنه است. اینامر یا از ترس ارتش است که مباداً بر او بشورند و یا این که دلگرمی و پشتگرمی دیگری دارد. ولی کشورهای غرب به تکاپو افتاده‌اند که صلحی مجدد بین دو طرف برقرار کنند. ارتش سوریه هم گویا برای تقویت پست‌های فدائیین [در] شمال اردن، به حرکت در آمده است....

چهارشنبه ۴۹/۱۰/۲۳

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه را ناراحت یافتم. معلوم شد مذاکرات نفت به هم خورده است و اعضای کنسرسیوم هم که برای مذاکره آمده بودند، بدون آن که وقت تعیین کنند، می‌روند. اینها آمده بودند با کشور [های] عضو اوپک در خلیج فارس راجع به قیمت‌گذاری مذاکره کنند. شاهنشاه فرمودند به وزیر دارایی دستور داده‌ام امروز مصاحبه کند و بگویید که ما چه می‌خواهیم. تو هم امشب که مهمان سفیر آمریکا هستی، باید مطالubi به او و به سفیر انگلیس که آن‌جا خواهد بود، بگویید. بعد اوامری فرمودند که من در همین جا بعداً می‌نویسم. مسائل دیگری صحبت شد از جمله امکان تأخیر تشریف بردن به سویس به علت مذاکرات نفت.^۱

بعد مرخص شدم. سفیر مصر دیدنم آمد. با او مدتی درباره مسائل مختلف صحبت کردم. اولاً گفتم که ما حتی وقتی با شما رابطه هم نداشتم، سه روز بعد از شکست شما در ۱۹۶۷، شاهنشاه که از پاریس به تهران مراجعت می‌فرمودند، در ترکیه تصرف اراضی شما را وسیله اسرائیل تقبیح کردند، زیرا شاهنشاه پرنسيپ را رعایت می‌فرمایند. بعد راجع به امکانات صلح با او صحبت کردم. نالمید بود. گفتم پس اگر تا پنجم فوریه مجددآتش بس تجدید نشود، ناچار باید جنگ بکنید. گفت چاره‌ای نداریم – ولی مضمون است معلوم نیست با چه می‌خواهند جنگ بکنند. البته روس‌ها وسیله همه جور

۱. چند سال بود که شاه در زمستان نخست برای معاونه پزشکی به وین و سپس برای استراحت و اسکنی به سوئیس میرفت.

به آنها داده‌اند ولی به قول دایان، وزیر دفاع اسرائیل [جنگ‌افزار، جنگنده نمی‌سازد Arm is not the army]. راجع به مذاکرات مستقیم با اسرائیل پرسیدم چرا امتناع می‌کنند. گفت برای این که اسرائیلی‌ها می‌خواهند کلاه سر ما بگذارند و مذاکرات را خیلی طولانی کنند، به علاوه معلوم نیست مذاکراتی که با ما می‌کنند، اگر مستقیم باشد چه اطمینانی می‌توان به آن داشت؟ چون شاهی نداریم! به هر صورت خودش هم روشن نیست. اظهار افسوس می‌کرد که ارتباط ما ده سال قطع بود. می‌گفت باید جبران بشود. گفتم [آیا] رئیس جمهور شما برای جشن‌ها به ایران خواهد آمد؟ گفت چرا نیاید؟ قرار شد دعوتنامه برای او فرستاده شود. در آخر گفتم باید هوشیار باشید، این جنگ شما و اسرائیل نیست، جنگ روس و آمریکا هم هست. باید فکر بکنید هم شما و هم اسرائیل که آلت نشوید. خنده‌ید [او] گفت حالا که شده‌ایم! در آخر هم گفت کشور قبیری هستیم، باید هرچه زودتر از شر این جنگ خلاص شویم.

... شب منزل سفیر آمریکا رفتم. سفیر آمریکا در لندن نیز مهمان بود – برای تعطیلاتش به ایران آمده است. بعد از شام مذاکرات مفصل سه نفری انجام دادیم. من وضع خاورمیانه را تشریح کردم و بالاخره به اینجا رسیدم که از هر لحظه که حساب بکنید، ایران تنها باستیون محکم خاورمیانه است. فقط شما غربی‌ها که رفای ما هستید، قدر نمی‌دانید شما به خیلی کشورها کمک نظامی می‌کنید [ولی] کمک [یه] ما را قطع کرده‌اید. ما حرفی نداریم، می‌گوییم تازه با پول خودمان اسلحه می‌خریم که چه کار کنیم؟ منافع غرب خود به خود در اثر حفظ منافع خود ما حفظ می‌شود. همین جریان نفت یا جلوگیری از نفوذ اخلاق‌گران که هم‌اکنون مثل حلقه انگشتی ما را در میان گرفته‌اند، مگر حفظ منافع شما نیست، که از این باستیون به جنوب نمی‌توانند نفوذ کنند. حالا می‌گوییم بی‌آید از منافع زیادی که اخیراً از فروش نفت ما برده‌اید – بابت اضافه قیمت – حق ما را بدھید، آن را هم که نمی‌دهید و تازه برای ما پشت چشم نازک می‌کنید. بنابراین ما ناچاریم هر اقدامی لازم بدانیم بکنیم و عراق و عربستان سعودی هم که همراه هستند. خلاصه‌ای از مصاحبه وزیر دارایی برده بودم، به آنها نشان دادم ... هر دو با دقت به ارقام گوش دادند و تصدیق کردند. بعد گفتند، ما مذاکرات را قطع نکرده‌ایم، به علت ایام کریسمس و سال نو ممکن نشده

است کمپانی‌ها تصمیم بگیرند. من گفتم به هر حال ماموریت دارم به شما بگویم که سه شبه آینده – ۶ روز دیگر – نمایندگان عضو اوپک خواهند آمد و ما همه متفق القول هستیم که باید بر علیه کمپانی‌ها اقدام دست‌جمعی کرد. سفیر آمریکا در تهران... خیلی به طور علی حده از من خواهش کرد که در این امر تأمل شود، به خصوص که ریاست این جلسه اوپک با ایران می‌باشد. من گفتم چاره نداریم، چون کمپانی‌ها غیر از زور چیزی نمی‌فهمند، چه طور در لیبی همه چیز را به گردن می‌گیرند، به ما که می‌رسد هیچ؟ صحبت جزایر ابو‌موسی و تنب را کردم و سفیر آمریکا گفت، می‌دانید انگلیسی‌ها خیلی فشار آورده‌اند که این کار بشود ولی الان ملک فیصل تأمل دارد.

گفتم عجب وضع [غیربی] است، شاهنشاه در این منطقه دنیا طوری دارد آماده می‌شود که به درد ملک فیصل و کویت و ترکیه و پاکستان به موقع برسد و ملک فیصل برای ادای یک کلمه موافق این همه فکر می‌کند؟ به هر حال گفتم، شما فکر می‌کنید اگر لیدر دیگری غیر از شاه بود – که به وضع خود اطمینان دارد – ممکن بود مسئله بحرین را به این آسانی حل کند؟ ولی از جزایر نمی‌توان گذشت. در مدخل خلیج فارس است و اگر در دست اشخاص ناباب باشد، منافع همه در خطر است. از تنگه هرمز به طور متوسط هر ۱۲ دقیقه یک کشتی می‌گذرد و جزایر ابو‌موسی و تنب کاملاً این تنگه را نظارت می‌کنند. چه طور می‌توان خواهد؟

پنجشنبه ۴۹/۱۰/۲۴

صبح شرفیاب شدم. گزارش مهمانی دیشب را به تفصیل عرض کردم. خود این دو سفیر هم قرار بود از من شرفیاب شوند. به هر حال شاهنشاه به دقت گوش دادند.

گزارش مسافت والاحضرت ثریا، ملکه سابق، را به بانکوک دادم.^۱

۱. این عکس در ۵ زانویه ۱۹۷۱ چاپ شد و ثریا را در لباس شنا به همراه دوست او فرانکو ایندووینا (Franco Indovina) – فیلم‌ساز ایتالیایی – نشان می‌داد. به نوشته ثریا در کتاب خاطراتش قرار بود این دو با یکدیگر ازدواج کنند، ولی در همان اوان ایندووینا در یک حادثه هواپیمای کشته شد.

یاللعجب که شاه از دیدن این عکس ... چه قدر عصبانی شدند.

... شب در کاخ نیاوران مهمانی بود. دیپلمات‌ها را مخلوط با ایرانی‌ها، در ظرف سال مهمانی می‌دهیم - این کار را در نتیجه اصرار من از امسال شروع کرده‌ایم. مهمانی خوبی بود. سفیر انگلیس که شیخ السفراء است دو مطلب محترمانه به من گفت. یکی این که جانشین او به نام [ازمزباتوم]^۱ تعیین شده است و دیگر این که نفتش هاتا ۴۸ ساعت دیگر پیشنهادهای خودشان را می‌دهند. هر دو مطلب را به شاه عرض کردم. بعد از شام او را احضار فرمودند و مدتی با او گفت و گو کردند. یک چهارم عده سفرای تهران را با عده‌ای از ایرانی‌ها که معمولاً در مهمانی‌های رسمی نیستند و تقریباً از اساتید و هنرمندان می‌باشند، در حدود ۶۰ نفر دعوت کرده بودیم. آخر شب هم فیلمی که از مناظر ایران، بیچاره [لاموریس] فرانسوی که ضمن تکمیل همین فیلم در سَکرچ افتاد و مرد - البته با هلیکوپتر - تهیه کرده بود، دیدیم.^۲ خیلی دیدنی بود. برف هم شروع به باریدن کرده است.

۴۹/۱۰/۲۵ جمعه

صبح بروخاستم برف شدیدی می‌بارید، با وصف این برای سواری به فرج آباد رفتم. آن‌جا هم برف می‌بارید ولی من سواری را دو ساعتی انجام دادم. بسیار خوب بود و تازه شدم. سر ناهار و سر شام شاهنشاه رفتم، مطلب مهمی نبود. سر شام به من فرمودند، باز هم رفتن ما به اروپا به تأخیر می‌افتد. چون باید به هر صورت مذاکرات نفت به جایی برسد. به وین تلگراف کن، اول فوریه خواهیم رفت - قرار بود ۲۲ ژانویه تشریف ببرند.

... نخست وزیر که در مرخصی و در پاریس است، از آن‌جا به من تلفن می‌کرد که نفتش‌ها حاضر به مذاکره هستند. گفتم خبر دارم. اصرار کرد که به شاه عرض کن - برای این که خدمتگذاری خودش را ثابت بکند.

1. Sir Peter Ramsbothen.

۲. آلبُر لاموریس (Albert Lamorisse) از فیلمسازان سرشناس فرانسه بود و فیلم بسیار زیبایی درباره ایران بنام «باد صبا» تهیه کرد که همه آن از هلیکوپتر گرفته شده است. قرار بود صحنه‌های پایانی فیلم از سد و دریاچه کرج باشد ولی در حین کار، هلیکوپتر به کابل فشار قوی برخورد کرد و با سرنشیانش در دریاچه غرق شد.

گفتم بسیار خوب.

شنبه ۲۶/۱۰/۹۹

صبح ملاقات‌های زیادی در منزل داشتم. منجمله یک نفری که آمده بود بگوید، آلمان‌ها از ساختن کارخانه شکر می‌اندوآب یعنی همان قسم [توسعه] آن به طور قطع منصرف خواهند شد. بسیار خوشحال شدم و به خودم نوید دادم که معجزه امام رضا عمل خواهد شد.

بعد شرفیاب شدم. بسیار طولانی بود، زیرا کنسرسیومی‌ها بالاخره جلو آمدند و پیشنهاداتی دادند که برای پنج سال اضافه قیمت نفت و بالاخره تمام مناقشات را تعام کنند، ولی مقدار اضافه قیمت را نگفتند. در این زمینه مطالعات زیادی کردیم. چندین دفعه شاهنشاه با آموزگار وزیر دارایی، با تلفن صحبت فرمودند و تبادل نظر کردند و بالاخره قرار بر این شد که اگر واقعاً نفتی‌ها در عرض کردیم که هم اکنون در کشورهای باختری قائل شده‌اند، سهم معقولی به ما بدنهند دلیل ندارد با آنها به مبارزه برخیزیم. نفتی‌ها هم حاضرند ولی معلوم نیست که لیبی که عضو اوپک است دویاره چه جور با آنها عمل خواهد کرد.

مطالب دیگر منجمله مسئله عمل چشم علیا حضرت ملکه پهلوی را عرض کردم که هم دکتر اسپانیولی و هم انگلیسی اعتقاد دارند که باید علیا حضرت به عمل تشریف ببرند. فرمودند، به مادرم بگو.

در مورد خرید تانک‌های چیفتین از انگلستان و پیشنهاداتی که رسیده بود و مورد رضایت شاهنشاه از لحاظ مدت تحویل و قیمت و پرداخت اقساط تا ۱۹۷۶ ... قرار گرفت، مذکوره شد. فرمودند به انگلیسی‌ها و آمریکایی‌ها بگو که می‌بینید، ما اگر پولی هم به دست بیاوریم، خرید عمدۀ ما از شماست؛ درست هم می‌فرمایند.

ظهر در دفترم با والاحضرت شاهدخت اشرف ناهار خوردم که مطالبی که دارند، بشنوم و به عرض برسانم. والاحضرت خیال دارند دبیرکل سازمان ملل در ۱۹۷۳ بشوند. حالا ۱۹۷۱ است. چه قدر توفیق حاصل کنند، نمی‌دانم. دو ساعتی با ایشان مذاکره کردم. شاهنشاه هم در این مورد مشکوک هستند، وزیر خارجه هم که با والاحضرت اشرف بد است، کارشکنی می‌کند ... ناهار دو

نفری با والاحضرت بسیار مطبوع بود، ولی ... ناهار را نصفه کاره تمام کردیم، [چون می‌بایست] خودم را قبل از ۳ به شاهنشاه [برسانم]. ... [شاهنشاه] به من [فرمودند]، پریروز که سفیر آمریکا در ایران و سفیر آمریکا در لندن متفقاً پیش من آمدند، خیلی سخت با آنها صحبت کردم. منجمله این که وقتی مرا از اقدامات در مورد استیفای حقوق ایران از نفت برحدار می‌داشتند، به آنها گفتم:

Am I hearing the big voice of a superpower?

سفیران خیلی ترسیدند و به این مناسبت است که امروز صبح سفیر آمریکا به تو تلفن کرد و گفت جان اروین (John Irwin) نماینده مخصوص نیکسون و معاون وزارت خارجه آمریکا برای مذاکره در مورد نفت به ایران می‌آید و استدعا دارد شرفیاب شود مطالب خود را در یک محیط آرام به شرف عرض برساند. عرض کردم، صحیح است.

[در این ضمن] بی سیم گارد به من خبر داد که سفیر انگلیس به تو کار فوری دارد و به دفتر تو تلفن کرده است، به این جهت ساعت ۷/۳۰ بعداز ظهر ... به او وقت دادم. سفیر آمد. چنان که حدس می‌زدم، باز هم مطالب او در مخصوص نفت بود. مطالب خود را خلاصه کرده بود، به من داد ... فوری به شاهنشاه تلفن کردم، در حمام تشریف داشتند. فرمودند مطلب را به این صورت جواب بدده: یکی این که معلوم می‌شود تا حالا که شما خودتان را در مذاکرات نفت دور نگاه می‌داشتهید ... حالا با شرکت‌های نفتی [یکی] (identified) هستید؛ دیگر این که البته مذاکرات ما در محیط آرام خواهد بود، زیرا ما احتیاج به [عوام فریبی] نداریم - مشروط به این که نخواهند طول دادن مذاکرات را وسیله فرار از تعهدات بکنند؛ سوم این که بهتر این است نمایندگان کنسرسیوم قبل از شنبه آینده، یعنی قبیل از انعقاد جلسه اویک، خود را به تهران برسانند و قبلًا با ما و عربستان و عراق صحبت کنند، زیرا وضع لیبی معلوم نیست. عرض کردم اینها می‌خواهند که شاهنشاه لیبی را هم راه ببرید. فرمودند، معلوم نیست از عهده ما ساخته باشد. سفیر انگلیس از من پرسید، به عقیده تو عاقبت کار به کجا می‌رسد؟ گفتم اگر تناسی بین منافع تحصیل شده اخیر کمپانی‌ها و حق ما موجود باشد، ما ابدًا خیال سر و صدا نداریم. به علاوه باید این نکته روشن

بشدود، به همان تناسب که قیمت دلار طبیعتاً همه ساله تنزل می‌کند و به همان نسبت که قیمت وسائل صنعتی طرف احتیاج کشورهای صادرکننده نفت اضافه می‌شود، به همان نسبت باید قیمت نفت هر ساله ترقی کند. گفت در این قسمت ما حرفی نداریم. مطالب دیگری در مورد شرفیابی لوس، نماینده فوق العاده انگلیس در خلیج فارس و تاریخ تخلیه خلیج فارس که تغییر نخواهد کرد، می‌گفت که گذاشتم فردا به عرض برسانم. راجع به جزایر پرسیدم. گفت شیخ‌ها در تکاپو هستند که راهی بیابند.

شنبه ۲۶/۱۰/۴۹ تا جمعه ۲۹/۱۱/۴۹

در این چند روز توانسته‌ام چیزی بنویسم. به قدری گرفتار کار نفت بودم که دیگر آخر شب مجال و حال کار کردن و خبر نوشتن نبود. افسوس که جزئیات را نمی‌توانم بنویسم، یعنی وقت نیست. ولی کلیات را طوری می‌نویسم که تا اندازه‌ای روشن باشد. مخصوصاً درباره نفت مذکرات ما با کمپانی‌ها بر پایه و اساس ادعای کشورهای تولیدکننده نفت [اویک] می‌باشد. در آخرین جلسه اویک در وزروئتلا قطعنامه اویک چنین صادر شده است که در مورد تاکس - پرادخت مالیات‌ها به کشور تولیدکننده - و قیمت نفت باید تجدید نظر به عمل آید. تاکس بر پایه ۴۵-۵۵ قرار گیرد - تا حالا فرمول ۵۰-۵۰ بود. قیمت [اعلام شده] (posted price) بالا برود... کمپانی‌ها سرمایه‌گذاری بیشتری در کشورهای تولیدکننده بکنند و اگر قیمت‌ها را بالا بردند [معطوف به مسابق] - نباشد.

بعد از این اعلامیه، مجدداً لیبی و الجزایر سر و صدا راه می‌انداختند که به جای ۴۵-۵۵ ما ۴۰-۶۰ می‌خواهیم. قیمت‌ها را به نسبت خیلی بیش از آن چه ما در حوزه خلیج فارس در نظر داریم، می‌خواهند بالا ببرند... کمپانی‌ها از این تجدید نظر خیلی ترسیدند، به این معنی که اولاً باید تسليم نظرات اویک بشونند و درثانی باز در ضمن اگر یکی از این کشورها مثل الجزریه یا لیبی قیمتی بالا برد، لابد سایر کشورهای اویک تقليد خواهند کرد و این رشته سر دراز پیدا می‌کند. به این جهت با آن که قانون آنتی تراست در آمریکا حکم‌فرماس است... توانستند از حکومت آمریکا - وزارت دادگستری - اجازه بگیرند که مجتمعاً با

این تهدید کشورهای تولیدکننده مقابله کنند و تصمیم گرفتند که همگی با هم به مذاکره و مقابله بیایند. حالا ما به آنها حرف حسابی می‌زنیم. می‌گوییم شما با کشورهای حوزه خلیج فارس کنار بیایید، یعنی قطعنامه اوپک را اجرا کنید. قسمت تاکس که انجام شده است و از قیمت هم آن مبلغ که همین اخیراً بر قیمت فروش خودتان اضافه کرده‌اید – در آمریکا با احتساب کرایه ۵۹ و بدون احتساب کرایه ۳۸ سنت، در انگلستان ۱/۵۰ پنس در گالان، که مجموعاً یک دلار در بشکه می‌شود – حق ما را بدھید. ما تا حالا بابت مالیات‌ها از این اضافه قیمت شما ده سنت دریافت کرده‌ایم و خودمان را در حدود ۲۰-۱۵ سنت طلبکار می‌دانیم. اگر حق ما را بدھید، ما البته با شرایط قول می‌دهیم که تا پنج سال مزاحم شما نشویم – که عمدۀ این شرایط عبارت است از این که شما هم بی‌ربط قیمت‌ها را در دنیا بالا نبرید – و از تقاضاهای لیبی و الجزیره هم پشتیبانی نخواهیم کرد، زیرا ما موظف هستیم در حدود قطعنامه اوپک از آنها پشتیبانی کنیم.

نقشه‌ها و مخصوصاً لرد استرا تالموند پسر فریزر معروف^۱ که او هم در [بریتانیا پترولیوم] مرد بزرگی بود و پرسی^۲ نماینده کمپانی‌های آمریکا که به تهران آمده‌اند و این‌جا با وزیر دارایی ما [و وزیران] نفت عراق و عربستان سعودی^۳ مذاکره می‌کنند، حرف ما را کاملاً تصدیق می‌کنند. ولی می‌گویند ما گرفتار آن قانون هستیم که ناجاریم برطبق آن دستجمعی به مقابله کشورهای تولیدکننده بیائیم. شاهنشاه اصرار دارند که کار حوزه خلیج فارس را تمام کنند. آنها می‌گویند حرف و منطق شما درست است ولی ما نمی‌توانیم.

امروز جمعه هم حسب‌الامر شاهنشاه من سفیر آمریکا و انگلیس و وزیر دارایی را به ناهار دعوت کرده بودم و مجددأً به آنها این مطلب را وزیر دارایی، جمشید آموزگار – که مرد فهمیده‌ای است – و من تفهیم کردیم ... به آنها گفتیم

۱. لرد استرا تالموند (Lord Strathalmond) یکی از مدیران بریتانیا پترولیوم بود. پدرش سر ویلیام فریزر (Sir William Fraser) هنگام ملی شدن نفت ایران، رئیس هیئت‌مدیره بریتانیا پترولیوم بود.

۲. جرج پرسی (George Piercy) نایب رئیس ارشد هیئت‌مدیره (Vice-President Senior) شرکت اکترون (Exxon Corporation) – استاندارد اویل آف نیوجرسی – بود.

۳. وزیر نفت عراق سعدون حنادی و وزیر نفت عربستان سعودی زکی یمانی بودند.

اگر تا پنجمین به آینده نمایندگان شما نیامدند و کار حوزه خلیج فارس را تمام نکردند، ما ناچاریم وقتی کار دست‌جمعی شد، دنبال آن کشوری برویم که از همه بالاتر ادعا دارد – یعنی یا لیبی یا الجزایر – و تفاوت این کار برای شرکت‌های نفتی فقط در حوزه خلیج فارس هزار و پانصد میلیون دلار است. فایده ما برای دنباله روی نکردن از الجزایر و لیبی این است که ما وضع روشن و قطعی داریم و آنها قماریازند. به علاوه بازار ما بیشتر در خاور دور است و آنها در حوزه مدیترانه ممکن نیست شرایط ما با هم یکسان باشد. دست لیبی و الجزایر از طرف دیگر هم از ما جلوتر است، زیرا لیبی برای یک سال پول نقد دارد و می‌تواند بدون درآمد نفت زندگی کند. اگر الجزایر هم نفت خودش را قطع کند لیبی و الجزایر با هم – با احتساب لوله‌های موجود بین خاورمیانه و مدیترانه و ظرفیت تانکرها، اروپا سه میلیون بشکه در روز کمیود نفت دارد، که به هیچ وجه قابل تحمل نخواهد بود. مگر امریکا با هوایی‌مای نفتکش نفت به اروپا برساند! باری سر شام رفتم، جریان را عرض کردم. خیلی به تفصیل فرمودند مذاکرات شما بسیار خوب بوده، ولی من هم به هر حال به مناسبت ۶ بهمن که روز رفاندوم و انقلاب است، پدر آنها را در می‌آورم که به یک همچو استدلال منطقی ماگوش نمی‌دهند. من خواهم با ملت گفت و گو کنم.

امروز صبح جمعه تنها سواری رفتم. خیلی اسب تاختم. شکار زیاد دیدم. شکارهای ما حالا تقریباً اهلی شده‌اند.^۱ من با تاختت اسب به گله‌های صد تا دویست تایی آنها می‌زنم. دیدنی و قشنگ است، جهش‌های عجیبی می‌کنند.... اروین نماینده مخصوص نیکسون که آمده بود، کاغذی از نیکسون حضور شاهنشاه آورده بود که در حقیقت وساطت در امر نفت کرده است ... بعد اروین عریضه به پیشگاه شاهنشاه تقدیم کرد... و عرض تشکر از شرفیابی و هم‌چنین روشن‌بینی شاهنشاه کرده بود که من جواب دادم

شنبه ۴۹/۱۱/۳

صبح شرفیاب شدم ... باران در شیراز آمده است، خیال می‌کردم شاهنشاه

۱. اشاره به منطقه حفاظت شده شکارگاه سلطنتی در «کوه سه پایه» فرج‌آباد است.

خوشحال باشند [ولی] شاه را گرفته دیدم. غفلتاً فرمودند، ملت پفیوز! عرض کردم چرا؟ فرمودند، این محاکمه‌ی کمونیستهای طرفدار چین – پس از ابلاغ حکم، سرود خوانده‌اند. عرض کردم، پس پفیوز نیستند! شاهنشاه خنده‌شان گرفت. فرمودند، پدرسوخته! عرض کردم، چرا ناراحت می‌شوید؟ یک اقلیتی هم کج فکر می‌کند، یا به اعتقاد ما کج فکر می‌کند، چه مانع دارد؟ اکثریت مردم ایران به خصوص طبقه متوسط شریف و نجیب است و شما را هم واقعاً حالاً دوست می‌دارد. بعد مقدار زیادی در خصوص نقط فردای شاهنشاه و این که فرمودند، تند خواهد بود – علیه نفتی‌ها – [صحبت کردیم]. من عرض کردم اگر منطقی باشد از تند بودن مؤثرتر است. فرمودند، مگر من حرف غیرمنطقی می‌زنم؟ عرض کردم، استغفارالله! باز هم شاهنشاه خنده‌شان گرفت.

بعد جلسه جشن‌ها در پیشگاه شهبانو بود. سه ساعت طول کشید. هم وقت معظم‌لها و هم وقت ماتلف می‌شود. ولی من ناچار این جلسه را از جهت دفع ضرر می‌کنم، نه جلب منفعت. یعنی اگر نظر و دست شهبانو در کار نباشد، بعد [چه کسی] می‌تواند جواب ایرادهای معظم‌لها را بدهد؟ وقتی خودشان تشریف داشتند، دیگر ایرادی نخواهد بود. شهبانو زن جوان پراحساساتی هستند. هر کس حرفی بزند قدری تحت تأثیر قرار می‌گیرند. ما هم که دشمن و مدعی، الی ماشاءالله داریم... کار پذیرایی از بیست پادشاه و پنجاه رئیس کشور کار کوچکی نیست، آن هم اشخاصی که به دعوت ما آمده‌اند، یعنی سوزن برداشته‌ایم و به پهلوی خودمان زده‌ایم. یک وقت هست برحسب یک اتفاقی مثلاً درگذشت دوگل رؤسای کشور[ها] در یکجا جمع می‌شوند، هیچ کس انتظار پذیرایی ندارد، ولی وقتی با این طمطراق دعوت کرده‌ایم، کار خیلی حساس می‌شود. این جا حکایت کوچکی می‌گوییم. می‌خواستیم زمین بین اعضای دربار قسمت کنیم، با همه دقتی که کردیم یک اشتباه در یک مورد شده بود، شهبانو آنقدر برآشتفتند که اصل کار را بر هم زدند، زیرا در آن یک مورد مدعیان، که همه نوکرها بودند، یقه‌درانی کردند. بعد خانه سازمانی در دربند برای کارکنان ساختیم. شهبانو فرمودند، تقسیم آن را خودم به عهده می‌گیرم. من خوشحال شدم. عرض کردم، چه بهتر! آنقدر خلاف رویه رفتار شد که آن طرفش ناییدا. یعنی یک قلم پنج آپارتمان را به نوکرهای خانم مادرشان لطف

کردند که هیچ کدام یک سال هم سابقه خدمت در دربار ندارند. من البته گزارش را به شاهنشاه عرض کردم، ولی استدعا کردم، صدایش را در نیاورید. شاهنشاه هم قبول فرمودند. چه باید کرد؟ یک گذشت هایی لازم است. با این همه خلاف رویه که واقعاً ما نسبت به شهبانو انجام می دهیم، باز هم این قدر صبر دارد، ملائکه است!....

یکشنبه ۴۹/۱۱/۴

واقعاً باید گفت «وان یکاد بخوانید و در فراز کنید!»^۱

امروز شاهنشاه مصاحبه مطبوعاتی با مخبرین خارجی و داخلی راجع به مسئله نفت داشتند و بعد هم راجع به مسائل داخلی صحبت فرمودند. سه ساعت طول کشید. به قدری عالی بود، واقعاً به قدری عالی بود، که من ناچار آیه مبارکه «وان یکاد» را می خواندم... اولاً راجع به نفت ضمن تهدید، به قدری راه باز کردن که حدی بر آن متصور نیست. یعنی فرمودند، شما با کشورهای خلیج فارس کنار بیایید، بعداً اگر لبی والجزیره و وزنوزنلا چیز بیشتری به دست آوردنده، ما حسادت نخواهیم کرد و روی پنج سال اگر حق ما را بدھید، ما هیچ حرفى نخواهیم داشت ولو آن کشورها چیز بیشتری بپرسند. بعد از فرمایشات شاهنشاه عرض کردم،

درشتی و نرمی به هم در، به است چو رگ زن، که جراح و مرهم نه است
واقعاً فرمایشات شاهنشاه عالی بود، من حظ کردم. خداوند، این وجود را برای کشور نگاه دارد و حفظ کند. به سه زبان فارسی، انگلیسی و فرانسه با نهایت تسلط بر موضوع و زبان، جواب مخبرین را هم در آخر دادند، که خیره کننده بود.

دوشنبه ۴۹/۱۱/۵

امروز صبح که شرفیاب شدم، عرض کردم انعکاس فرمایشات شاهانه در همه رادیوهای جهان بود و من لذت بردم.

۱. اشاره به غزل حافظ، «معاشران گره از زلف یار باز کنید!...».

بعد به فرودگاه رفیم. علیا حضرت شهبانو با والاحضرت‌ها به سویس تشریف برداند، که به اسکنی پردازند. شاهنشاه برای کار نفت مانده‌اند... انشاء الله چند روزی بدون دردرس به کارها خواهند پرداخت.

چه خوش بود که برآید به یک هنرمند دوکار زیارت شه عبد العظیم و دیدن یارا! ... خانم من هر چه اصرار کردم، در رکاب شهبانو نرفت، با آن که در آنجا هتل هم رزرو کردۀ‌ایم.

ناهار وزیر خارجه ترکیه و وزیر خارجه ما در حضور شاهنشاه بودند. من هم بودم، راجع به لوله اهواز - اسکندرон امید زیادی هست.

... شب در پیشگاه شاهنشاه شام خوردم. فقط من بودم و یک نفر دیگر. بسیار خوش گذشت.

سه شنبه ۴۹/۱۱/۶ چهارشنبه ۴۹/۱۱/۷ پنجمشنبه ۴۹/۱۱/۸ فر صحت نوشتند نداشتند. برنامه معمولی بوده است، جز آن که اغلب شام و ناهار... در پیشگاه شاهانه خورده‌ام....

مسئله مهم جهانی این روزها، فقط مسئله نفت و انعکاس فرمایشات شاهنشاه است، که در همه جراید مهم جهان منعکس گردیده است. بالاخره شرکت‌های نفتی قبول کردند که با کشورهای خلیج فارس جدا و با کشورهای مدیترانه و ونزوئلا جداگانه صحبت کنند. نمایندگان آنها هم به تهران آمده‌اند و در عین حال به لبی رفته‌اند. لبی‌ها گفته‌اند، ما حاضر نیستیم همزمان صحبت کنیم. این هم معنی رادیکال بودن است. ولی بین فرانسه و الجزیره توافق‌هایی صورت می‌گیرد. الجزیره راه دیگری ندارد، چون از هر حیث و هر جهت گرفتار فرانسه است. منجمله این که پانصد هزار الجزیره‌ای در فرانسه هستند و اگر فرانسه آنها را اخراج کند، وضع ارزی الجزیره دچار اختلال می‌شود. به علاوه آنها در الجزایر بی‌کار می‌مانند. خریدار شواب الجزیره، فرانسه است و از آن مهم‌تر سرمایه‌های کلان فرانسه است که اقتصاد آن جا را راه می‌برد.

باری کار ما رو به راه است، ولی بین اعضای مذاکره‌کننده ما - ایرانی‌ها - با

نمایندگان کنسرسیوم، اختلاف افتاده است.^۱

جمعه ۲۹/۱۱/۹

دیشب باز هم شام در حضور شاهنشاه بودم. صبح هم چون باید حضورشان می‌بودم، سواری نرفتم.

تورودو، رئیس وزیر ای کانادا، که در سر راه خود از سنگاپور به کانادا در تهران یک شب مانده است و مهمان نخست وزیر ماست، صبح ساعت ۱۰ در کاخ نیاوران شرفیاب شد و از همانجا به فرودگاه رفت. مرد زنده دل خوبی است، خیلی هم جوان است.^۲

بعد از ظهر سواری مفصلی رفتم که سه ساعت طول کشید. تمام در کوهستان‌های اطراف فرح آباد بود. شکار زیادی دیدم، چه شکار بزرگ و چه بک و تیهو. ولی من دیگر شکار نمی‌کنم، یعنی نمی‌توانم حیوانی را بکشم. در هفته گذشته، سالروز انقلاب ششم ایامن ابرگزار شد. مرا برای مراسم از طرف حزب دولتی دعوت نمی‌کنند. خیلی بامزه است؛ انقلاب به فرمان شاهنشاه و به دست من انجام شده است، حال حزب دولتی - ایران نوین - که خود را پاسدار انقلاب می‌شناسد، مرا به رژه دعوت نمی‌کند. البته من می‌خندم. اگر خدای نکرده وضع نامطلوب و خططرناکی پیش بیاید، آنوقت پاسداران را خواهیم دید! ولی خدا کند هرگز چنین پیش آمدی نشود. من نه جاه طلبی و نه حسادت دارم. اینها را برای عبرت تاریخ می‌نویسم. مرحوم ارسنجانی که وزیر کشاورزی من بود [و] در حقیقت انقلاب ارضی به دست او انجام شد، سه سال پیش وقتی زنده بود، عصر روز ششم بهمن به او تلفن کردم و تبریک دادم.^۳ البته

۱. اشاره به اختلاف نظر میان جمشید آموزگار - که دیدی ملی گرا داشت - با دکتر فلاچ که روابط بسیار دوستانه‌ای با شرکت‌های بزرگ نفتی داشت و آشکارا مخالف او بود. در سال‌های بعد و مورددهای دیگر نیز بارها این دو تن درباره سیاست نفتی ایران برداشت متفاوت و گاهی نیز متضاد داشتند.

۲. پیر الیوت تورودو (Pierre-Elliott Trudeau) جوان‌نما بود، نه جوان. در آن هنگام پنجاه سال داشت و تنها دو سال از علم جوانتر بود!

۳. عَلَمْ همواره هشیار بود با کسانی که به هر دلیلی از کار دولتی برکنار شده‌اند، در تماس باشد و به درد آنان برسد و نگذارد به گروه مخالفان رژیم بپیوندد.

مردم می‌دانستند که طرف مرحمت چندانی نیست. باری ضمن تشكر به من گفت، از میلیونها کشاورز و هزاران روشنفکر و صاحبان مطبوعات و غیره که همه ستاینده من بودند، فقط تو تنها کسی هستی که تبریک می‌گویی.

«تفویر توای چرخ گردون تقو»

شنبه ۴۹/۱۱/۲۳ تا جمعه ۴۹/۱۱/۲۴

چنان که در سطور بعد نوشته‌ام به هیچ وجه امکان یادداشت نوشتن نبود. مذاکرات جورواجور و زیاد و مبهم و غیرمبهم، منطقی و غیرمنطقی به حدّی بود که فرصت نفس کشیدن هم به ما نداد. بنابراین من جریان این چند روزه را از روی دفترچه یادداشت کارهای روزانه‌ام ... حالا در آروزا^۱ سویس تا جایی که یادداشت‌های من و حافظه‌ام اجازه بدهد، خواهم نوشت.

روز شنبه را در حضور شاهنشاه [ابودم] و مطابق معمول شرفیاب شدم. موضوع تقاضا [ای] ... لبی مطرح بود که گفته‌اند ما در همان حینی که در ایران مذاکره می‌شود، حاضر نیستیم با کسی صحبت کنیم. باید مذاکرات کشورهای حوزه خلیج فارس تمام بشود. نمی‌دانند با چه مرد فهمیده و مقندری طرف هستند، آن که ناصر بود به زانو [در] آمد.

موضوع ازدواج والاحضرت شاهدخت شهناز با خسرو جهانیانی را عرض کردم. فرمودند، اجازه دادم، چاره نیست، می‌گویند شهناز آبستن هم هست. من از قیافه شاه خیلی متأثر شدم ولی به روی خودم نیاوردم و تصمیم گرفتم دیگر هرچه زودتر کارها را روپه راه کنم. فقط پرسیدم عقد در کجا باشد؟ فرمودند، در سفارت ما در پاریس. دیگر ادامه ندادم که بیشتر باعث تأثیر شاه بشوم بلافضله دنبال کار رفتم، و کار هم در ۱۱ فوریه^۲ انجام گرفت.

بعداز ظهر شنبه سفیر انگلیس از من وقت خواست، دیدنم آمد. راجع به انتخابات کویت که طرفداران ژرژ حیش لیدر افراطی فلسطینی به مجلس راه یافته‌اند، نگران بودیم، از سفیر خواسته بودیم تحقیقاتی بکنند. خلاصه نظر وزارت خارجه را آورده بود... در خصوص نفت هم مذاکراتی کردم ... یکشنبه

^۱. از استنگاه‌های معروف اسکی سویس. ^۲. ۲۲ بهمن.

سلام خصوصی عید قربان بود. سفرای اسلامی شرفیاب بودند، مذاکرات در خصوص نفت و مسائل دیگر شد - چون سفرا بعد از سلام می‌نشینند و شاهنشاه چای به آنها مرحمت می‌کنند. سفیر متحده عرب [هم] بود. به نظر من شاهنشاه اندکی بیش از حد لازم به او توجه داشتند، خوب نبود. من با آن که تعطیل بود، تمام بعداز ظهر را گرفتار مذاکره اتمام معامله [شبکه مخابرات] بودم. شش ساعت کار کردم، بدون یک ثانیه تعطیل. این کار وزیر پست و تلگراف است، ولی چون شاهنشاه علاقمند بودند تمام شود و دولت هم باطنًا مخالف است، به من امر داده‌اند مطلب را تمام کنم، و جانم به لب من رسیده است. بالاخره هم کار را تمام کردم. فاز اول را پارسال تمام کردم، فاز دوم را امسال. قیمت هر فاز تقریباً ۱۲۵ میلیون دلار می‌شود.

شام باز هم در حضور شاه بودم ... تمام صحبت‌های شاهنشاه با من برسر مسئله نفت بود که از هر جهت مطالعه می‌کردیم ... مذاکرات نفت هم جریان دارد.

دوشنبه کارهای جاری را عرض کردم، اوقات شاهنشاه از عدم پیشرفت مذاکرات نفت خیلی تلغی است، وزرای اوپک قرار است به تهران بیایند. بعداز ظهر من گرفتار مذاکرات [شبکه مخابرات] بودم - باز هم پنج ساعت دیگر. شام پیش علیا حضرت ملکه پهلوی رفیم.

سه‌شنبه وزرای اوپک، یکی یکی وارد تهران می‌شدند که اگر مذاکرات قطع شود، بتوانند تصمیم نهائی بگیرند. صبح من مطابق معمول شرفیاب [شدم]. کاغذی از ملکه انگلیس رسیده [بود] که به جای ولی‌عهد انگلیس که قرار بود برای برگزاری جشن‌های شاهنشاهی به تهران بیاید، شوهر ملکه خواهد آمد. غیررسمی هم گفته‌اند اگر بخواهید پرننس آن^۱ هم خواهد آمد. من خیلی عصبانی شدم. به شاهنشاه عرض کردم، ولی شاهنشاه قبول فرمودند.^۲ فرمودند، هم شوهر ملکه و هم پرننس آن دعوت بشوند.

سفیر مراکش بیش من آمده و [می‌گفت] علت وساطت ما در تمدید آتش‌بس یک‌ماهه بین اعراب و اسرائیل این بود که انور سادات نماینده

۱. Princess Anne، دختر ملکه انگلستان.

۲. نامه ملکه انگلستان پس از این یادداشت آمده است.

مخصوص به نام الخولی پیش پادشاه فرستاده بود که آبروی مان می‌رود، و ساخت کنید که یک ماه فرصت به دست بیاید؛ بینیم چه خاکی می‌توانیم به سر بریزیم. جریان را به شاهنشاه عرض کردم.

مذاکرات نفت قطع شد....

شام در حضور شاهنشاه [بودم]....

ساعت ۲ صبح به منزل آمدم ... سفرای انگلیس و آمریکا تلفن کرده [بودند] که به من کار فوری دارند... به هر صورت فوری در همان ساعت ۲ صبح با سفرا تماس [گرفتم] هر دو [گفتند] فوری می‌خواهند مرا ببینند. ولی سفیر آمریکا [گفت] که سفیر انگلیس به جای من هم صحبت خواهد کرد. قرار [شد] فردا صبح ساعت ۸ سفیر انگلیس پیش من بیاید.

صبح چهارشنبه سفیر انگلیس پیش من [آمد]. سه مطلب فوری [داشت]. یکی این که پیامی از هیئت رئیس وزرای انگلیس داشت که باید فوری تقدیم کند، وقت شرفیابی [می‌خواست]. دیگر این که به هر صورت وقت کم بوده است که مذاکرات کمپانی‌ها به هم خورده است و لااقل ۴۸ ساعت دیگر وقت می‌خواهند. سوم این که استنباطی که سابقاً از فرمایشات شاهنشاه در مصاحبه مطبوعاتی کاخ نیاوران داشته‌اند، در حدود ۳۰ سنت اضافه قیمت بود، بدون [اصل متغیر] (escalation) سالیانه، و حالا صحبت ۴۶ سنت است با [اصل متغیر]. سفیر استدعا [داشت] قبل از ناهار – وزرای اوپک با شاهنشاه ناهار می‌خوردند – یعنی قبل از دیدار وزرا از شاهنشاه، شرفیاب شود.

ساعت ۸ به شاهنشاه تلفنی عرض [کردم] که سفرای دیشب از من وقت خواسته بودند، ولی چنان که اعلیحضرت همایونی می‌دانند من خانه نبودم و به هر صورت ساعت ۸ سفیر انگلیس پیش من آمده است و مطلب او هم این است. در جواب شاهنشاه [فرمودند]، «به سفیر بگو، من وقت پذیرفتن او را ندارم. اگر مطلبی دارد، به تو بگوید و ضمناً بگو، به هیچ وجه نمی‌توانم وقت بیشتری برای مذاکرات بدهم. چنان که گفته بودم، دیروز که مذاکرات قطع شد. دیگر سرنوشت کار در دست کنفرانس وزرای اوپک است. من هم مطالب خود را امروز بعداز ظهر در مجلس سنا با حضور وکلا و سناטורها و نمایندگان اوپک خواهم گفت و نظر من بازگوکننده نظر وزرای مزبور خواهد بود. به سفیر

بگو، مرحمت شما زیاد، قدری دیر جنبدید». من مطلب را به سفیر [گفتم] او را با ناراحتی عجیبی با من خدا حافظی [کرد و رفت]. البته پیام هیت را به من [داد] یعنی آن قسمت‌هایی که به خیال خودش حساس [بود] و من آنها را خارج نویس [کردم] که به شاهنشاه عرض کنم....

ساعت ۱۰ شرفیاب [شدم] و جریان را عرض [کردم] شاهنشاه به خودشان رحمت خواندن پیام هیت را هم [ندادند]. به من [فرمودند]، خوب خلاصه آن چیست؟ عرض [کردم] فقط دو کلمه است، یکی وقت خواستن بیشتر و دوم آن که اگر این وقت داده شود، قبل از خاتمه مذاکرات در دور دوم اقداماتی مثل [وضع قانون] یا تصمیم به قطع کردن جریان نفت اتخاذ نشود.^۱ شاهنشاه خنده [پر معنایی کرده و فرمودند] خیلی دیر است، دیگر از دست من کاری ساخته نیست، وارد کازار شده‌ایم. [فرمودند] به هر صورت همین الان که مرخص شدید، سفیر آمریکا و انگلیس هر دو را احضار کن و این مطالب را به آنها بگو؛ اول این که من دیگر نمی‌توانستم سفیر انگلیس را بپذیرم، به علت آن که کنفرانس اوپک بر حسب قرار چند روز قبل باید امشب تشکیل می‌شد و تشکیل هم خواهد شد. ولی یک نکته مسلم است که به هر صورت چون ما احتیاج به دماگوژی و عوام‌فریبی نداریم، سعی خواهیم کرد تصمیمات کنفرانس [اعاقلانه] (reasonable) باشد. ثانیاً به هر صورت تا روزی که همه کشورها در تاریخ تعیین شده باید [قانون وضع] بکنند، وقت باقی است. اگر تمام کمپانی‌ها بجنبد، ممکن است احیاناً پیشنهاد آنها طرف توجه واقع شود. بعد هم مگر کمپانی‌ها این منافع را از کجا آورده‌اند؟ ما که چیز مهمی نخواسته‌ایم؛ می‌گوییم از همین اضافه قیمتی که اخیراً قائل شده‌اید، حق ما را بدھید. بعد هم شما چرا اصرار دارید که کشورهای معتدل را به لجن بکشید – منظور عربستان سعودی، کویت و حوزه خلیج فارس و خود ایران – تا کار به دست افراطی‌ها بیفتد؟ همه خبط‌های گذشته را هم تکرار می‌کنید، تا جایی که به قول خود شما این تکیه‌گاه آزادی غرب – یعنی ایران – هم دستمالی بشود... به این معنی که تا آن‌جا که

۱. وزیران اوپک در دور اول مذاکرات به نمایندگان شرکت‌های نفتی فهماندند که اگر مذاکرات با شکست رو برو شود، کشورهای تولیدکننده نفت منطقه خلیج فارس از تحویل نفت به آنها خودداری خواهند کرد. این موضوع موجب نگرانی شدید شرکت‌های نفتی و کشورهای غربی شد.

زورتان می‌رسد به دوستان خودتان تحمیل می‌کنید، تا هم آبروی آنها را بریزید و هم کار خودتان را خراب بکنید. من به اندازه کافی تجربه آموخته‌ام. سی سال است سلطنت می‌کنم و خطوطها و کنافتنکاری‌های شما را در عراق و مصر و عدن و سوریه و لبنان و خود ایران دیده‌ام. دیگر محال است جز آنچه را خودم مصلحت می‌دانم، بکنم. بعد به من فرمودند، این مطالب را ساخت به آنها بگو و اضافه کن که آنچه من امروز در سنا بگویم، بعدها قابل تغییر نخواهد بود. فرمودند، کویت و عربستان که چشم بسته دنبال ما می‌آیند. عراق هم که هیچ چیز را قبول ندارد، باز هم از ما دنباله‌روی می‌کند. (ضمانتاً باید اینجا بنویسم که سفیر انگلیس ساعت هشت صبح ضمن صحبت‌های خود به من گفته بود، شما که خیال می‌کنید عراق را اداره می‌کنید، مثل این است که سوار پلنگ باشید؛ در حقیقت پلنگ شما را سوار است). باری شاهنشاه فرمودند، به کجا می‌توان گفت که ظرف ده سال گذشته تمام قیمت فرآورده‌های صنعتی غرب بالا [ارفته] و این آقایان قیمت [اعلام شده] نفت را به طور مصنوعی نه تنها پایین نگاه داشته‌اند، بلکه از ده سال قبل هم پایین تر برده‌اند؟... آخر چرا؟ بعد به من فرمودند، اینها اگر فکر می‌کنند می‌توانند مثلاً در ایران... یکی دو میلیون دلار خرج بکنند کوشا بکنند، دیگر این حرف‌ها گذشته است. به علاوه مگر امرای ارش من به یک دیگر اعتماد دارند، یا اگر اعتماد بکنند، هم‌دیگر را قبول دارند؟ من اینجا دو مطلب را عرض کردم. نمی‌دانم درست گفتم، یا باعث ناراحتی شاهنشاه شدم. یکی این که این قدرهم که می‌فرمایید مطمئن نمی‌توان بود، به خصوص اگر خارجی‌ها بخواهند این کار را بکنند، فکر این که بعدها چه خواهد شد نمی‌کنند. [اول] کلک ما را می‌کنند، بعدها سر فرصت یک [عذری] می‌تراشند. ثانیاً بعدها خدای نکرده، بعد از شما، نمی‌دانم تکلیف و لیجهد چه می‌شود. اگر روی روحیه و فداکاری ارش حساب کنیم که چون فداکار هستند، قدرت خارجی نمی‌تواند کاری بکند. این خوب خواهد بود. شاهنشاه فرمودند، البته در درجه اول این است. من گمان نمی‌کنم فعلًاً افسر خائنى در ارش باشد. بعد هم یک دیگر را قبول ندارند و به هر صورت حالاً دیگر ما وارد گود هستیم، دیگر این حرف‌ها زیادی است. حالاً فوری برو، سفرا را احضار کن و مطالب را بگو که تا قبل از ناهار برگردی – ناهار

ساعت یک بود.

من فوری رفتم و سفرای انگلیس و آمریکا را به دفترم احضار کردم. هر دو باعجله آمدند. اوامر شاهنشاه را به تفصیل به آنها گفتم. رنگ از صورت آنها پرید، به خصوص که گفتم هر چه شاهنشاه بعداز ظهر بفرمایند، لایتینگر خواهد بود. باز هم هر دو التماس کردند که لااقل ۴۸ ساعت وقت بدھید. گفتم صبح هم ابلاغ کردم که دیگر دیر شده است. خیلی اصرار کردند بدانند شاهنشاه بعداز ظهر چه می فرمایند. من لب از لب نگشودم، با آن که مقداری مطالب را صبح شاهنشاه به من فرموده بودند. مطلب دیگری که سفرخواستند من به عرض بر سانم این بود که نگرانی عمیق کمپانی‌ها بر سر مسئله نرخ نیست، بیشتر بر سر این است که هر سال یک کشور نرخ را تغییر می دهد (leap frogging)، بقیه دنیا روی می کنند. حالا می خواهند این کار قطع شود. گفتم برای خلیج فارس که قرار بود همین کار بشود و برای پنج سال کار را تمام کرده باشیم، خودتان نفهمیدید و مذاکرات راقطع کردید. در دنباله مطلب فقط به آنها گفتم که خاورمیانه را ندانم کاریهای شما دو قدرت بر باد داده است. حالا می خواهید ما را هم خراب کنید؟ ولی یک اطمینان داشته باشید که بالاخره شاهنشاه مرد پرنفوذ، پرقدرت و عاقل و دوراندیش است، تا آن‌جا که امکان داشته باشد باعث پارگی کار نمی شوند. باری هر دو با سیل آویزان رفتند، چون از ملاقات من هیچ دستگیرشان نشده بود. نه دانستند شاهنشاه بعداز ظهر در مجلس چه خواهند فرمود، و نه توانستند وقت بیشتری برای ادامه مذاکرات به دست بیاورند. تنها اطمینانی که من توانستم به آنها بدهم، همان متأثث شاهنشاه بود که این هم دیگر احتیاج به یادآوری نداشت و ندارد. به آنها گفتم شاهنشاه [از نوع ناصر] (Nasser-type) یا مصدق نیستند که احتیاج به دماگوزی داشته باشند. یکی حرف حق و حساب داریم و باید به کرسی بنشانیم. شما هم باید قبول کنید.

باری به عجله به کاخ نیاوران برگشتم. پنج دقیقه قبل از آمدن مهمان‌ها – وزرای اوپک – بود. مطلب را به اختصار عرض کردم، شاهنشاه خیلی خندهیدند. در ناهار امروز نخست وزیر و دکتر اقبال – رئیس هیئت مدیره و مدیر عامل شرکت نفت که اصلاً در مذاکرات نیست و به اصرار من، شاهنشاه اجازه

فرمودند دعوت شود – و وزیر دارایی خود ما، جمشید آموزگار، که واقعاً با مهارت کار را اداره می‌کند، بودند. من اصرار کرده بودم که وزیر خارجه هم باشد که شاهنشاه تصور نفرمایند برعلیه او نظری ممکن است داشته باشم. خودشان فرمودند، لازم نیست. چون موضوع نفت، موضوع سیاسی نیست، موضوع تجاری است! قبل از ناهار مشروبی صرف شد و شاهنشاه با مهارت عجیبی واقعاً در پرده به وزرای اولیک حالی کردند که چه خواهند فرمود و از آنها تصدیق و قبولی گرفتند که هر چه بفرمایند تصدیق خواهند کرد. ناهار ساعت ۳ تمام شد و من در تمام این مدت غرق در حیرت از کاردانی و نکته سنجری شاه بودم که فی المثل با وزیر [نفت] عراق چه جور حرف می‌زنند یا با وزیر عربستان چه گونه محاوره می‌فرمایند و بالاخره به قول معروف چه طور از همه «بله» گرفتند.

بعد از ناهار یک ساعت نشستیم و فرمایشات شاهنشاه را که امروز قرائت خواهند فرمود در حضور خودشان خواندیم – نخست وزیر، وزیر دارایی، دکتر اقبال و من. کمتر اتفاق می‌افتد که شاهنشاه موافقت فرمایند فرمایشات شان نوشته باشد، ولی خوب شیختانه این دفعه موافقت فرموده بودند و خیلی خوشحال از این فضیه بودم. اینجا یک مطلبی پیش آمد و من واقعاً از نخست وزیر ممنون شدم ... که اصرار کرد شاهنشاه اعداد و ارقام نفرمایید. من هم سر ناهار که دست چپ شاه نشسته بودم، این مطلب را چند دفعه عرض کرده بودم، قبول نمی‌فرمودند. به وزیر دارایی هم قرق کردم که چرا ارقام و اعداد نوشته‌اید؟ گفت، «فرمودند بگذار. چه کار کنم؟» باری دیگر با اصرار نخست وزیر و همراهی همه ما، ارقام مورد تقاضا را حذف کردیم و تقریباً کار از یک صورت بنیست در آمد.

باری جلسه در پیشگاه همایونی تا ساعت ۴/۳۰ بعدازظهر طول کشید. من بلاfaciale به مجلس سنا رفتم – با بی‌خوابی [شب پیش] مثل مرده [بودم]. جلسه مشترک سنا و مجلس بود. شاهنشاه ساعت ۶ تشریف آوردن و قرار بود که ساعت شش فرمایشات خودشان را بفرمایند. متأسفانه چون تا ۴/۳۰ در نیاوران اصلاح نقط تمام نشده بود، بیچاره وزیر دارایی نتوانست آن را در ساعت ۶ برساند. نطق ۶/۳۰ رسید و مردم که بسی تابانه و مشتاقانه متظاهر

فرمایشات شاه در تلویزیون و رادیو بودند، گویا فوق العاده نگران و ناراحت شده بودند و تعبیرهای عجیبی رفته بود. منجمله مادرم به مجلس سنا تلفن کردند که چه شده است؟ گفتم چیزی نیست، نطق دیر رسید - چون همیشه معمول است که شاه وقتی فرمایشاتی با برنامه بکنند، سر ثانیه شروع می‌شود... [فرمایشات شاهنشاه] باز هم یک شاهکار است. واقعاً خداوند شاه را برای این کشور نگه داشته است.

ما چندین نتیجه گرفتیم. اول این که لیدر بودن ما در حوزه خلیج فارس روشن شد، حتی عراق هم خود را ناچار می‌بیند که دنبال ما بیاید. دیگر این که وقت مناسبی لااقل برای ۷ روز پیدا شد که کمپانی‌ها بتوانند مذاکرات را ادامه بدهند، دیگر این که بن‌بست نشد. یعنی شاهنشاه مطلب را طوری فرمودند که بعد، گذشت از آن از جهت حفظ آبرو برای هیچ کس امکان نداشته باشد. بعد از جلسه اوپک هم تمام وزرای اوپک حوزه خلیج فارس به وزیر دارایی نمایندگی دادند (power of attorney) که مذاکره کند.

جلسه هم خیلی عجیب بود. در ایران یک امر بی‌سابقه‌ایست که شاه بنشیند و وزیر به عنوان رئیس جلسه، به شاه خطاب کند. قبل از تشریفات ما نظر داده بود که شاهنشاه بفرمایند فرمایشات بکنند و تشریف ببرند. شاهنشاه فرمودند، تشریفات گه خورده است! باید جلسه اوپک تشکیل شود - به اضافه مجلسین به عنوان ناظر - و عین جلسه معمولی باشد. من هم می‌نشیم، نخست وزیر، وزیر دریار، بعضی از وزرا هم باشند. البته رؤسای مجلسین هم باشند و این یک امر بی‌سابقه است. بعد هم شاه برگردد خطاب به وزیر دارایی بگوید، آقای رئیس، آقایان و بعد هم نمی‌دانم چه! خواست خداوندی بود که این جلسه باید ۱۴ بهمن باشد، یعنی یک روز قبل از ۱۵ بهمن که چند سال قبل به ذات مبارک در روز دانشگاه سوء قصد شد - روز ۱۵ بهمن - روزی که اعلیحضرت فقید رضاشاه کبیر سنگ بنای دانشگاه تهران را گذاشت بودند و معمولاً شاهنشاه آن روز را به دانشگاه تشریف می‌بردند.

صبح روز بعد، سفرای انگلیس و آمریکا هر دو تلفن کردند و از نطق و فرمایشات شاهنشاه که تا چه حد [دولتمردانه] (statesmanship) بود،

تمجیدها و تعریف‌ها کردند. یکی دیگر از خارجی‌ها به من می‌گفت، با چه دقیقی شاهنشاه این مسئله را بیان فرمودند که تمام پول – تفاوت ۱۳ دلار و یک دلار و خرد که به ما می‌رسد – به جیب شرکت‌ها هم نمی‌رود.^۱ دیگر این که قرارداد [اعتبر] (valid) است، و گرنه سرمایه‌گذاری در ایران چار تزلزل می‌شد. دیگر این که نرخ مورد عمل و نزوئلاً ملاک ما نمی‌تواند باشد. دیگر این که ما با متأثر و عاقلانه رفتار خواهیم کرد و مهم این است که عراق هم به آن صحّه می‌گذارد. دیگر این که کشورهای بزرگ مداخله در این امر نمی‌کنند.

من در شرفیابی پنجمین [این گفته‌ها را] عرض کردم. فرمودند، ما بالآخره عمر خودمان را کرده‌ایم و هیچ چیز برای خودمان نمی‌خواهیم. ولی چون حرف حق می‌زنیم، کسی نمی‌تواند آن را انکار کند. داخلی که جای خود دارد، خارجی هم ناچار است حرف ما را بشنو. فرمودند، سفر را بخواه و مطالب را برای آنها بگو.

من باز هم سفیر آمریکا و انگلیس را احضار کردم. به آنها گفتم، دیدید به شما گفتم به دوراندیشی شاهنشاه اعتماد داشته باشید. هر دو واقعاً تصدیق کردند. به آنها گفتم اگر شاهنشاه فی‌المثل واسطه می‌شدند و ۴۸ ساعت هم وقت می‌گرفتند، در آن ۴۸ ساعت کاری انجام [نمی‌] شد و بین [اعضای] اویک هم سوء‌ظن پیدا می‌شد. به این صورت همگی برای یک هفته هم به مهلت صحه گذاشتند بدون آن که سوء‌ظنی پیدا شود. گفتم پس بهتر این است که واقعاً شما در معقولات مداخله نکنید. بعد هم به شوخی به سفیر انگلیس گفتم، دیدید که شاهنشاه علاوه بر پلنگ‌سواری، خرسواری هم می‌دانند – یعنی تو خری که قبل نفهمیدی. بعد گفتم، حالا دیگر شما باید فشار بیاورید که کمپانی‌ها جلو بیایند. آنها باز تکرار کردند که موضوع ادبالله‌روی یکی از دیگری [leap frogging]) خیلی اهمیت دارد، بعد هم باید عراق و عربستان در مورد نفت لوله خودشان در مدیترانه قیمتی تعیین کنند. گفتم چه قدر واقعاً این فکر احمقانه است. کدام حکومتی در عراق و عربستان ممکن است چنین

۱. اشاره به مالیات سکینی که کشورهای مصرف‌کننده بر فرآورده‌های نفتی وضع می‌کنند.

سال چهل و نه ۱۹۵

جرأتی بکند، ولو این که دلش خواسته باشد؟ سفیر آمریکا تصدیق کرد ولی سفیر انگلیس خاموش ماند.

دیگر نمی‌دانم در این چند روزه چه گذشته است. فقط من بعد از شوخی با سفیر انگلیس، برای این که زیاد نرنجد، او را برای سواری روز جمعه دعوت کردم. دو سه ساعتی سوار شدیم. گفت، لوس نماینده انگلیس در خلیج فارس هفته آینده می‌آید و اجازه شرفیابی می‌خواهد – قرار بود در سنت موریتز شرفیاب شود. گفتم، مانع ندارد. باز راجع به جزایر صحبت کردیم که این هم در دسر خواهد شد، باید حل شود و گرنه ما به زور متولّ خواهیم شد. موضوع عجیب، بعضی تعبیرات مردم است که هنوز به خیال قدرت امپراتوری سابق انگلیس هستند. برای خنده می‌نویسم که هنوز بعضی خیال می‌کنند چون انگلیسی‌ها از خلیج فارس می‌روند، تمام این بازی‌ها را درست کردن و با ما قرار مدار گذاشته‌اند که منابع خلیج فارس را برای آنها حفظ کنیم. یعنی یک آدم پرقدرت پیدا کرده‌اند و این امکانات را با این حقه بازیها که مورد قبول مردم هم واقع شود در اختیار او می‌گذارند! خیلی خیلی عجیب است. چه قدر ایرانی – البته کلاس مجذوب و معهور سابق - خیال‌باف است....

راستی مطلب دیگری خاطرم رفت بنویسم که سفیر شوروی پیش من آمد که وقت شرفیابی بخواهد و مطالب ساده [ای] صحبت بکند – چون سفرای روس‌ها چیزی نمی‌گویند، مگر آن که دستور داشته باشند – چه قدر از فرمایشات شاهنشاه و این موقعیت تعریف کرد. به شاهنشاه عرض کردم.

جمعه ۴۹/۱۱/۲۳

از جمعه ۴۹/۱۱/۹ تا حالا فرصت نوشتن نداشتیم. کار نفت و کارهای دیگر به طوری مرا کلافه کرده بود که دیگر واقعاً حال و فرصت نوشتن یک خط هم نداشتیم. اما واقعاً هفته‌ای که گذشت، یک هفته ناراحتی عجیب بود. امشب که این مطالب را می‌نویسم، برای این است که قضیه نفت حل شد و به نظر من یکی از بزرگترین فتوحات شاهنشاه است.

February 2nd
1971.

BANDRIGHAM, NORFOLK

Dear Imperial Majesty,

You very kindly invited my eldest son Charles to attend the ceremony commemorating the 25th centenary of the founding of the Iranian Empire in October.

However Charles is joining the Royal Navy in September and although it was at first thought that his absence for a short time would not interfere with his training, it now appears that his initial programme is much more intensive than I

١٩٧ و م ج س

had realized. I am therefore anxious that there should be no interruptions in this programme which would make it difficult for him to keep up with the other graduate entries from the universities.

You will understand that Charles is extremely disappointed that he cannot visit your country on this occasion, but I know that Philip would be honoured to be invited to take part in the ceremonies, and I very much hope that this suggestion will commend itself to you.

With my best wishes to Your Imperial Majesty and the Empress. Your good friend Elizabeth

من صبح سواری رفتم. از سواری برگشتم و در رکاب شاه با هلیکوپتر به شاهدشت پیش ملکه مادر رفتم، ناهار آن‌جا خوردم. شاهنشاه نهایت مرحمت را کردنکه بعداز ظهر من قبل از معظم‌له و با هلیکوپتر ایشان به شهر برگشتم.... اما موضوع مهم این است که امشب مذاکرات خسته‌کننده اوپک حل شد. واقعاً شب عجیبی است. من برای مقایسه و تفهیم عملیات فتح و پیروزی امشب لازم است این رقم را بنویسم. عایدی امسال ما از نفت، بعد از دعواها و هزاران گرفتاری ۱۱۳۰ میلیون دلار بود و در سال آینده این رقم ۱۴۵۰ میلیون دلار خواهد بود. یعنی در حقیقت نزدیک ۳۰٪ به درآمد ما اضافه می‌شود. حالا من این ارقام را می‌شکنم که روشن شود.

اولاً ما قریب سه ماه قبل اصل ۵۰-۵۰ را به هم زدیم و ۵۵-۴۵ [به نفع ما] شد. از این بابت یعنی تاکسی که شرکت‌های نفتی باید بدهند ۱۱۰ میلیون دلار در سال گرفتیم. حالا هم قیمت [اعلام شده] به جای ۲۰ سنت که کمپانی‌ها قبول کرده بودند، ۳۳ سنت بالا رفت و واقعاً تعجب‌آور است. به علاوه تمام [هزینه‌های قابل قبول] (allowances) که قبل‌ااعضای اوپک به کمپانی‌ها داده بودند، از بین رفت. یعنی تقریباً ۶ سنت هم از این جهت اضافه می‌شود. از این گذشته کمپانی‌ها قبول کردن سالیانه تا پنج سال، پنج سنت، بابت تنزل قیمت دلار به [قیمت اعلام شده] اضافه کنند. علاوه بر آن هرچه بر قیمت محصولات صنعتی غرب اضافه شود – یعنی [شاخص] (index) صنعتی – به همان نسبت بر قیمت نفت اضافه شود و این اصل را کمپانی‌ها و اعضای اوپک اصل شاه ایران (Shah's point) نام گذاشتند. واقعاً موقیت چشمگیر عجیبی است. علاوه بر آن که تمام کشورهای اوپک این موقیت را مديون شاه ایران هستند و شاهنشاه ایران حالا که این کار را تمام کرده‌اند، در حقیقت لیدر خاورمیانه هستند، تمام کشورهای نفت‌خیز خاورمیانه یعنی عربستان، عراق، کویت، ابوظبی، قطر... به زعمت شاه گردن نهادند.

شنبه ۲۴/۱۱/۴۹

صبح شرفیاب شدم، کارهای جاری را عرض کردم. با آن که تمام دیروز و دیشب برف و باران آمده و تقریباً [در] سرتاسر کشور هم بوده است، شاهنشاه را

خوشحال نیافتم. جو یا شدم چه شده است؟ فرمودند، عراق بازی درآورده و می‌گویند باید تکلیف تاکس بندر بصره هم معلوم شود و گرنه من قرارها را امضاء نمی‌کنم. در صورتی که [مسئله] تاکس پرت بصره، اصلًاً در مذاکرات اویک، نه در کاراکاس - ونزوئلا - و نه در تهران بوده است. به هر حال اگر عراق امضاء نکند، پنج کشور دیگر، ایران، کویت، عربستان، ابوظبی و قطر امضاء خواهند کرد. گور پدر عراق! چرا بی جهت سالی دولت میلیون دلار اضافه بگیرد؟

در همین مذاکره بودیم که تلفن زنگ زد و وزیر دارایی جمشید آموزگار اطلاع داد که عراق هم حاضر شده از مطلب بصره در این گیرودار صرفنظر کند.
شاهنشاه خوشحال شدند....

یکشنبه ۲۵/۱۱/۴۹

صبح شرفیاب شدم، شاهنشاه خیلی خوشحال بودند. فرمودند، دیگر کمپانی‌ها هم قبول کردن که نفتی هم که وسیله [وله نفت سراسری عربستان] او همچنین لوله نفت عراق به مدیترانه می‌رود، مثل نفت لیبی و الجزاير حساب کنند.

من عرض کردم، اجازه فرمایید من در رکاب شاهنشاه به زوریخ بیایم، که چند روزی راحت باشم. فرمودند، بیا....

ساعت ۴ اعلامیه خاتمه مذاکرات نفت در آمد... واقعاً فتح بزرگی است. حسب الامر شاهنشاه، بلا فاصله وزیر دارایی را خواستم و نشان درجه اول تاج، از طرف شاهنشاه، به او دادم. برای او خیلی غیرمنتظره بود. نشان درجه یک تاج، ده عدد بیشتر در ایران نیست و باید صاحب یکی از این ده عدد بمیرد که بتوانیم به کس دیگری بدھیم؛ به هر حال یک جا خالی داشتیم؛ نشان تاج بیشتر به نخست وزیران داده می‌شود؛ به من هم پس از انجام برنامه انقلابی شاه، یکی مرحمت شده است. قدری شروع به گریه کرد. از بس تحت تأثیر قرار گرفت. در این ضمن شاهنشاه تلفن فرمودند که نشان را زودتر، همین امروز بدده. عرض کردم، امر مبارک انجام شده و الان آموزگار پیش من نشسته است و از فرط خوشحالی گریه می‌کند. شاهنشاه خندیدند.

از آن جا به فرودگاه رفتم. یک ساعتی در فرودگاه کار کردم تا والاحضرت

همایونی از سویس برگشتند. ایشان را به کاخ نیاوران رسانند.

دوشنبه ۴۹/۱۱/۲۶

امروز عید غدیر برگزار شد. واقعاً عید بود. همه‌جا باران آمده و به علاوه مستله نفت به این عظمت حل شده و تقریباً زعامت شاهنشاه هم در خاورمیانه بلا منازع و مسلم شده است. بسیار روز خوبی بود. حتی شاهنشاه که به شعراء اجازه شعر خواندن نمی‌دادند، به سید حسین انجданی اجازه دادند که شعرش را در بزرگداشت عید سعید غدیر بخواند. فرمودند، روز خوبی است، ما هم خوشحال هستیم، تو هم شعرت را بخوان!....

شب در کمال بدی و ناراحتی گذشت. سر شام شاهنشاه پیش ملکه پهلوی هم نرفتم ولی خانم رفت و عصبانی تر برگشت. چون ماشاء الله ملکه پهلوی کاری که ندارند، تمام از همین صحبت‌های خالمهزنکی و دل‌سوزی برای این و آن و حرف زدن درباره این و آن در میان است تا وقت شان بگذرد! باری با آن که تا نصف شب کار کرده‌ام، ولی حالم خیلی بد و خیلی ناراحت هستم.

سه شنبه ۴۹/۱۱/۲۷

از صبح زود به کارها رسیدم. حالم بسیار بد است

در ساعت معین در رکاب شاهنشاه با هوایی‌مای ایران‌ایران دربست به طرف زوریخ حرکت کردیم، پنج ساعت و نیم طول کشید. در راه خوش گذشت. هم در رکاب شاه هستم و هم شاهی که واقعاً محبوب و رفیق است. ناهار در حضور شاه خوردم، صحبت‌های مختلف شد. از وضع سیاسی دنیا، تا اسلحه‌های مختلف موجود دنیا، تا صحبت‌های خانوادگی

شاهنشاه صحبت عجیبی می‌فرمودند، که واقعاً اعتقاد ایشان را به خداوند می‌رساند: می‌فرمودند، امتحان کرده‌ام، هر کس با من در افتاده است، از بین رفت. چه داخلی، چه خارجی. مثال برادران کنندی را در آمریکا می‌زند – کنندی رئیس جمهور بود و دو برادر سناتور داشت [او] هر سه با شاهنشاه بد بودند. جان کنندی رئیس جمهور کشته شد. رابرت – سناتور – کشته شد و آخرین آنها [سناتور] ادوارد افاضح عجیبی سر کشته شدن یک دختر در آورد

[اوستاره اش] رو به زوال است. ناصر - رئیس جمهور مصر - از بین رفت. خروشچف نخست وزیر شوروی با شاهنشاه خوب نبود، از بین رفت. در داخله هم هر که با شاه در افتاده است، ور افتاده است. مثل مصدق و تا اندازه‌ای قوام السلطنه. رزم آرا را من یقین داشتم که خیال سوء نسبت به شاه داشت، کشته شد. منصور هم که دیگر نوکر مستقیم آمریکایی‌ها بود و فوق العاده جاه طلب، او هم کشته شد. البته پسره جعلنگ بی بوته [ای] بود. غیر از رزم آرا بود که رئیس ستاد ارتش بود و نخست وزیر شد. در کشته شدن رزم آرا که نخست وزیر بود، من همراه او بودم. در آنوقت وزیر کار بودم، با او به مجلس فاتحه در مسجد شاه رفتیم. چندین گلوله به او خورد و من جان سالم به در بردم. تعجب این است که ما در حرکت بودیم، در صحنه مسجد من با او در گوشی صحبت می‌کردم.

در هوای پما شاهنشاه بسیار خوشحال بودند. به من فرمودند، بین همه چیز یک دفعه درست شد. مسئله نفت را حل کردیم. باران مفصل آمد. در دنیا هم مسئله لیدر شیپی ایران برای یک منطقه بزرگ خاورمیانه به اثبات رسید. نزدیک آنکارا که پرواز می‌کردیم یک دفعه فرمودند، چه قدر خوشحال هستم، یک دفعه هم در آذربایجان بیش از ترکیه برف روی زمین نشسته بود. ماشاء الله شاهنشاه به چه مسائلی توجه دارد و چه قدر عاشق ایران است. امشب زوریخ هستیم. من تا وقت شام ماندم

چهارشنبه ۴۹/۱۱/۲۸ تا جمعه ۴۹/۱۱/۳۰

در هتل [ابو ریواز] (Beau Rivage) [لوزان] گذراندم. جای تعجب است که با همه پیش‌بینی‌هایی که کرده بودیم، خوش نگذشت ... تنها دلخوشی من در این سه چهار روز، تلگراف دخترم رودابه بود، که خانم خواهند آمد.

باری شنبه به زوریخ برگشتم، خسته‌تر از روزی که رفته بودم. با آن که ... به لوزان رفته بودم که دور از اغیار سه چهار روزی را تنها و آسوده و بی خیال بگذرانم، شاید سوم کار بی حد و حصر تهران از تنم خارج شود. خدا خواست دوست عزیز من صادق عظیمی از ژنو آمد، پیش من بود.

۴۹/۱۲/۲

خانم از تهران رسید، با دوستم دکتر کنی که مرد بسیار شریفی است... از اخبار مهم جهان... تقاضای لیبی از شرکت‌های نفتی است که دویباره آنچه مخصوصه بودیم خواسته‌اند، ولی هنوز مذاکرات ادامه دارد. شاهنشاه می‌فرمودند، بگذار اینها هر قدر می‌توانند تحمل بکنند. به محض آن که مشکل تانکر و حمل و نقل حل شد، مگر شرکت‌ها دیوانه هستند که از آنها با قیمت گران‌تر نفت بپرند. خود به خود تولید ما اضافه می‌شود... بسیار فرمایش صحیحی می‌فرمودند. در ورود به زوریخ شاهنشاه مصاحبه مختصر کوتاهی با تلویزیون سویس فرمودند و فرمودند، جزایر تنب وابوموسی مال ماست و اگر آنجا را رأس‌الخیمه و شارجه به ما واگذار نکنند، خواهیم گرفت. البته هشداری به شیخ‌هast که نرم و حاضر به معامله بشوند. در هواپیما خیلی در این خصوص مشورت فرمودند. عرض کردم، به امید خدا این [ضریب] (coup) را هم بزنید. انگلیس‌ها که با ما جنگ نخواهند کرد، اعراب هم کمی عرعر می‌کنند، کار تمام می‌شود. فرمودند، مصر هم گفته است حرفي ندارم. در هواپیما... فرمودند «رویه شرکت‌های نفتی آمریکا بهتر از انگلیس‌ها بود. گفتم وزیر دارایی مطلب را به سفير آمریکا بگوید».

[بدون تاریخ]

از یکشنبه دوم اسفند تا امروز... اسفند در [اروزا] سویس هستم. به تمام معنی استراحت است. هر روز اسکی می‌کنم، به استثنای این دو روز گذشته که کمی سرما خورده‌ام. ولی باید بگویم:

این قالله عمر عجب می‌گذرد!

وین عمر گرانایه عیث می‌گذرد
من از اینجا هر روز با شاهنشاه که در [سن‌موریتز] تشریف دارند با تلفن صحبت می‌کنم. فعلاً گرفتاری فکری ما یکی این است که الجزریه به جای ادامه مذاکرات نفت با فرانسه نفت خود را ملی اعلام کرد – البته نفت ما پانزده سال

قبل ملی شده است^۱ از این حیث نگرانی نیست ولی نگرانی این است که این کار در مذاکرات لیبی چه اثری خواهد داشت....

لرد استراتالموند رئیس بی بی که در تهران هم از طرف کمپانی ها مذاکره می کرد، آن جا مذاکره می کند. [اوی] در لندن به فلاح این مطالب را گفته است: اولاً لیبی ها برای هر بشکه ۳/۷۵ دلار مطالبه می کنند... [از این گذشته] باز هم مالیات را اضافه می کنند، یعنی بیش از ۴۵-۵۵ که ما اخیراً قبول داریم و این اضافه هم باید عطف به مسابق بشود، یعنی (retroactive) باشد. درآمد شرکت ها باید بیشتر در آنجا خرج بشود. نگرانی شرکت ها از وضع عراق و عربستان سعودی است که محض خاطر لوله شان در مدیترانه در این مذاکرات شرکت دارند. شرکت ها نمی دانند که آیا عراق و عربستان به تصمیم تهران که گفته بود: بیش از قیمت توافق شده تهران به علاوه کرایه حمل و نقل از لیبی پشتیبانی نخواهند کرد و فدار خواهند ماند یا نه؟ لرد استراتالموند به فلاح گفته بود، ما جداً مسئله جیره بندي نفت را در اروپا مورد مطالعه قرار داده ایم. به علاوه تمام فشار را روی تولید نفتکش گذاشته ایم که بیش از سابق شاید بتوانیم از خلیج فارس ببریم. من این مطالب را تلفنی به عرض شاهنشاه رساندم.

۱. در این جا علّم از تز رسمی دفاع می کند، ولی قراردادی که با کنسرسیوم بسته شد - جز به ظاهر و از نظر شکل حقوقی - از نظر درآمد ایران تفاوت چندانی با قراردادهای دیگر کشورهای خاورمیانه نداشت.

در اواخر سال پیشین، به دنبال جنگ هند و پاکستان، کشور اخیر تجزیه شد و بخش خاوری آن با نام تازه بنگلادش - استقلال خود را اعلام کرد. وضع سیاسی پاکستان، پس از شکست از هند، ناآرام شد و یم آن می‌رفت که افغانستان تلاش تازه‌ای برای پس گرفتن منطقه شمالی پشتوزیان پاکستان بکند و شوروی و هند نیز نه تنها افغانستان را باری کنند، بلکه جنبش جدایی خواهانه بلوچستان پاکستان

۱. یادداشت‌های علم در پایان ۱۳۴۹ برای یک سال قطع می‌شود و علت آن گرفتاری علم برای ترتیب جشن‌های شاهنشاهی در ۱۳۵۰ بود. در این مراسم که نخست در تخت جمشید و سپس در تهران برگزار شد، سران (با نمایندگان) شصت و نه کشور شرکت داشتند. صدها میلیون دلار هزینه فراهم آوردن وسایل جشن‌ها و پذیرایی از میهمانان شد. بیشتر لوازم و تجهیزات مورد نیاز از فرانسه تأمین شده بود و به این جشن‌ها که می‌باشد یادآور تاریخ شکوهمند شاهنشاهی ایران باشد، رنگ و بوی کشور تازه به دوران رسیده بی‌نام و نشانی را می‌داد. سران کشورهای انگلستان، فرانسه و هلند از شرکت در جشن‌ها خودداری کردند و بسیاری در داخل و خارج کشور بر این و لخچی بیهوده خرده گرفتند. چکیده گویای واکنش مردم کاریکاتوری بود در روزنامه فرانسوی هیکارو با عنوان «پرس پلیس آری، ولی پرس و پلیس نه» (Persepolis Oui, mais Perse et Police non).

شاه در گشایش این جشن‌ها طن نطفی در پاسارگاد در برابر آرامگاه بنیان‌گذار شاهنشاهی ایران گفت، «کورش! آسوده بخواب، ما بیداریم». ولی واقعیت جز این بود و تقدّمهای شاه و توقعات مردم در بسیاری زمینه‌ها با یکدیگر همخوان نبودند. از نمونه‌های این ناخستین گسترش فعالیتهای انقلابی و همچنین اعتضاب دانشگاهها بود (یادداشت ۴۹/۹/۹). یک بار که علم یادآور می‌شود، «قرولند کردن حق مسلم مردم است». شاه پاسخ می‌دهد، «صحیح است. ولی قرولند نیست؛ این خیانت به کشور است. در این چند روزه که شعارهای عجیب بر علیه انقلاب شاه و مردم می‌دادند که انقلاب سفید قلبی است، انقلاب باید خونین و سرخ باشد» (یادداشت ۴۹/۱۰/۲).

نارضایی مردم اثر مشت مرفقیت چشمگیر شاه در رویارویی با شرکهای نفتی و به کرسی نشاندن سیاست ملی او در خلیج فارس را خنثی کرد و پیروزیهای شاه در ممالک بعد - پس گرفتن جزایر و توافق درباره شط العرب - نیز نتوانست این روند را تغییر دهد.

را بیش از پیش پشتیبانی نمایند. در ترکیه نیز جنبش‌های چپ‌گرا به همراه فعالیت‌های انقلابی وضع متنبیج و ناراحت‌کننده‌ای به وجود آورده و ثبات کشور را به خطر انداخته بود. برای ایران امنیت و آرامش ترکیه و پاکستان، دو متفق اصلی او در منطقه، نهایت اهمیت را داشت. ایران از یک سو با جبهه ضد ایرانی کشورهای تندروی عرب رویه را بود و از سوی دیگر هیچ‌گاه به شوروی، همسایه نیرومند شمالی خود، به رغم بیبود روابط نمی‌توانست اعتماد کند. افغانستان نیز، با همه حسن نیتی که دولت ایران همواره از خود نشان داده بود، از نزدیکی با ایران می‌پرهیزید. در جهان عرب، ایران تلاش پیگیری برای گسترش پیوندهای دوستانه با کشورهای میانه‌رو می‌کرد و گذشته از اردن، با مرکش روابط بسیار صمیمانه‌ای داشت. سوء قصد به سلطان حسن در تابستان ۱۳۵۱ (یادداشت ۲۵ مرداد)، موجب نگرانی شاه درباره آینده مرکش شد.

در ایران فعالیت‌های انقلابی پراکنده و تظاهراتی محدود علیه نظام کشور، همچنان ادامه داشت. در آغاز سال، یک بار با توجه به کشورهای پیرامون ایران – و شاید هم به علت نگرانی از وضع داخلی کشور – علّم به شاه یادآور می‌شود که، «در دنیای پرآشوب پرغوغایی هستیم و باید خودمان را تطبیق بدیم. اعلیحضرت همایونی که می‌فرمایید، از حوادث جلو هستید، پس چرا در این زمینه‌ها فکری نکنیم؟» شاه پاسخ می‌دهد، «آخر چه فکری می‌شود کرد؟ بیش از این که کار می‌کنیم، و صمیمانه هم کار می‌کنیم، که نمی‌توان کرد» (یادداشت ۱/۳۰/۵۱). در آذرماه ۱۳۵۰، نیروی دریایی ایران تدبیر بزرگ و تدبیر کوچک را به تصرف درآورد و یک روز بعد از آن، قرارداد تحت الحمایگی شیخ‌نشین‌های عمان متصالح با انگلستان پایان یافت و کشور امارات متحده عربی موجودیت خود را اعلام داشت. رأس‌الخیمه به عنوان اعتراض به این اقدام ایران، تا یک سال از پیوستن به این کشور نو خاسته خودداری کرد. درباره ابوموسی، ایران و شارجه توافق کردند این جزیره را به دونیم مساوی تقسیم کنند و بخش بی‌جمعیت آن به ایران تعلق یابد. همچنین ایران قرارداد نفت با شرکت کرسنت (Crescent) را معتبر شناخت و به آن اجازه فعالیت در منطقه زیر حاکمیت خویش داد. از این گذشته مبلغی نیز برای تقدیر از شیخ شارجه، به عنوان کمک، محروم‌انه به او پرداخت شد.

سرانجام اردشیر زاهدی که از نزدیک‌ترین اطرافیان شاه بود، از وزارت خارجه برکنار شد و جای خود را به عباسعلی خلعتبری داد.

چهارشنبه ۵۱/۱/۲

از روز دوم فروردین ۱۳۵۱ به کیش آمده‌ایم. امسال کیش تمام سبز و علف تا زانوی اسب می‌رسد، چون بارندگی خیلی خوب بود. همه روزه در رکاب شاهنشاه سواری کردم. امسال ده اسب با هواپیما به کیش آوردم، بسیار فکر خوبی بود، زیرا شاهنشاه هر روز سوار شدند. یک روز سر سواری به شاهنشاه عرض کردم، وقتی من مالک بودم، مشهور بود که رد پای مالک روی ملک، بهترین ضامن آبادی ملک است. حالا هم سه اسب شاه بر این جزیره ضامن حفظ و حراست و آبادانی این جزیره و تمام سواحل جنوب می‌باشد. فرمودند، همین طور است. فقط تو زودتر باید بجنوبی و هتل کازینو و سایر تأسیسات اینجا را هم بسازی که قبل از مردنم من اینجا را آباد، چنان که دلم می‌خواهد، بیسم. واقعاً شاه یک پارچه تمام فکر و ذکر شن آبادانی و پیشرفت کشور است.

یک روز هم سر سواری فرمودند، این محصلین ما در خارج چه طور پیشرفت‌های ما را نمی‌بینند؟ عرض کردم با آنها تماسی نیست، تمام تماس آنها با بدخواهان و بداندیشان است. فرمودند، طرحی به من بده.

از پیش‌آمدۀای مهم این چند روزه، شروع مذاکرات نفت با کمپانی‌های نفتی عضو کنسرویوم است - شرکت‌های عامل. اعراب می‌خواهند با شرکت‌های دارنده امتیاز صدی بیست شریک بشوند، ولی چون ما نفت خود را ملی کرده‌ایم شاهنشاه می‌خواهند به جای این مشارکت نفت را همیشه به آنها

بفروشند مشروط بر این که قیمت فروش نفت ما به تناسب قیمت فرآورده‌های صنعتی آها که مورد احتیاج ماست و همه ساله بالا می‌رود، تغییر بکند و بالا برود. خیلی حرف منطقی است. به علاوه ما در تمام عملیات بهره‌برداری شریک بشویم. اعم از استخراج و [یازاریابی] او حمل و نقل و غیره. به علاوه آنها تأمیسات مهم تصفیه‌خانه و پتروشیمی و غیره در ایران به وجود بی‌آورند – تصفیه‌خانه را می‌خواهند در خارک بگذارند، شاهنشاه می‌فرمایند در بوشهر بگذارند که تمام امور نفتی ما فقط در خارک مرکز نباشد. باری نمایندگان شرکت‌ها دو دفعه به کیش آمدند. مذاکرات در پیشگاه شاهانه هر دفعه چهار ساعت طول کشید، بعد من به آنها ناهار دادم.

قبل از آمدن به کیش هم وزیر خارجه انگلیس [هیوم] (Home) به تهران آمد. با او هم در این مسائل گفت و گو فرمودند. این تصمیم البته فاتحه اویک را می‌خواند. زیرا راه ما را با راه سایر کشورهای تولیدکننده عوض می‌کند.

مسئله مهم دیگر این بود که یک روز در رکاب شاهنشاه با هلیکوپتر بدون خبر و بالباس کنار دریا به جزایر متصرفی ابوموسی و تنب‌ها رفتم. فقط من در رکاب شاه بودم. خدایا چه هیجانی داشتم. در هلیکوپتر، حضور شاهنشاه که هلیکوپتر را خلبانی می‌کردند نشسته بودم. عرض کردم، خیلی هیجان دارم، کار بزرگی انجام شد. فرمودند، البته از لحظه تبلیغاتی و الا از لحظه استراتژیکی با اسلحه‌های امروز و هواپیما اینها چه ارزشی دارد؟ عرض کردم، با اسلحه [معتارفی] اهمیت دارد. فرمودند، باز هم نه چندان ولی به هر صورت ما کار خودمان را کردیم و این لکه ننگ را از دامان ایران برداشیم.

مطلوب دیگر این بود که امیر هوشنگ دولوکه شاید ذکر او را در کتاب‌های قبل کرده باشم، به علت تعقیب پلیس سویس از لحظه تربیک کشیدن، جنجالی در اروپا به راه انداخته بود. همه روزه متوجه کار او بودیم و من همه روزه با تهران پاریس و ژنو با بی‌سیم در تماس بودم که کارش را به سامانی برسانم. شرح قضیه به اختصار این است که امیر هوشنگ دولوکه از شاهزاده‌های قاجار است، طرف مرحمت شاه می‌باشد، چون مرد باهوش و زرنگ و متملقی است. به علاوه ما او را (Prince Pimp) می‌گوییم! او همه ساله در رکاب شاه به سنت موریتز می‌رفت و در آنجا هم وظیفه خودش را انجام می‌داد و هم تربیک

می‌کشید. قبل از مراجعت موکب شاهنشاه از سویس امسال یک تاجر ایرانی به نام «ق» که از دوستان دولوست، به علت کشف ۲۵ گرم [تریاک] قاچاق در خانه او توسط پلیس سویس گرفتار و حبس شد و در آنجا مدعی شد که این تریاک را از دولوگرفته است که برای خسر و فشقانی در آلمان بفرستند.^۱ به این دلیل پلیس سویس خواست دولو را که در رکاب شاه بود، در زوریخ توفیق بکند. چون در رکاب شاه مصوبت سیاسی داشت جلوی این کار را به این علت گرفتیم و این امر در جرائد اروپا سر و صدای بزرگی به راه انداخت، چون در عین حال تعقیب، دولو در هوایپمای شاهنشاه به تهران آمد. من داوطلب شده بودم که این غائله را رفع کنم و بعد در جرائد فرنگ سر و صدای راه بیندازم که شما بی‌ربط این مسائل را نوشтید. این بود که دائماً گرفتار این کار بودم و چاره‌[ای] هم نبود، چون آبروی ارباب عزیز من و کشور من در گرو بود. دارم موقف هم می‌شوم.

مطلوب دیگری هم که در جراید اروپا علیه ما در جریان است، اعدام دسته جمعی خرابکاران از طرف ماست و جنجالی است که بر علیه والاحضرت شاهدخت اشرف راه انداخته‌اند که ایشان هم یک وقتی قاچاق هروئین کرده‌اند، که البته این هم دروغ است و به هر صورت دشمنان ما خیلی فعال هستند و من مأموریت دارم که تمام این خبرها را خنثی کنم. از مسائل قشنگ دیگر هم این بود که روز عید نوروز در تهران برف سنگینی بارید. در تمام مدت سلام و بعد از ظهر آن روز و شب قبل تمام برف آمد. من سلام نوروز را هرگز با ریزش برف آن هم به این سنگینی ندیده بودم.

روز ۱۱/۱۴ از جزیره کیش برگشتیم، توقف آن‌جا بسیار خوب بود. من صبح با هوایپمای جت کوچکی به تهران برگشتم، خطروی گذشت زیرا چرخ‌های هوایپما باز نمی‌شد ولی بی‌خطرو بالاخره باز شد و نشستیم. خانم و دختر و نوه‌ام و داماد همراه بودند. دختر دیگرم در رکاب علیا‌حضرت شهبانو، عصری آمد. ... شاهنشاه عصری مراجعت فرمودند. خیلی خوشحال بودند، دست مرآ به گرمی فشردند....

۱. دولو هنگام جنگ دوم جهانی در پاریس با آقای محمدحسین فشقانی، برادر بزرگتر خسرو، آشنا شد و پس از جنگ با همه برادران فشقانی، از جمله خسرو، دوستی بسیار نزدیکی پیدا کرد.

سه شنبه ۵۱/۱/۱۵

صبح سفیر چین کمونیست اعتبارنامه‌اش را تقدیم کرد. خیلی جالب بود. خودش و اعضای سفارتخانه‌اش با چه ادبی تعظیم‌های عجیب به شاهنشاه می‌کردند. مرد فهمیده‌ای به نظر آمد. پیش از شرفیابی او من چند دقیقه سر صحبانه شرفیاب شدم. در خصوص آمدن نیکسون رئیس جمهور آمریکا و باز موضوع رفتن امیرهوشنگ دولو به سویس و وضع کار او و مقابله با تبلیغات سوء جرايد اروپا مدتی عرایض کردم.

بعد از رفتن سفیر که مرخص شدم، در اطاق مجاور که دفتر کار من در نیاوران است، نخست وزیر بود، خیلی دوستانه صحبت می‌کرد. جای تعجب شد. معلوم می‌شود خودش را سست و لرزان می‌بیند. من چنین گمانی نمی‌کنم....

چهارشنبه ۵۱/۱/۱۶

صبح مطابق معمول، شرفیاب شدم. کارهای جاری عقب افتاده زیادی داشتم، عرض کردم. صحبت مهم موضوع آمدن نیکسون و برنامه او بود، صحبت‌های متفرقه هم زیاد شد، یک ساعت و نیم طول کشید.

بعد مرخص شدم، ملاقات‌های زیادی با سفرای خارجی، یمن، عربستان سعودی و ژاپن داشتم. یمنی‌های شمالی از ما کمک می‌خواهند که به یمن جنوبی بتازند.^۱ شاهنشاه فرمودند، «به سفیر بگو، چه طور برای چند میلیون لیره که از عراقی‌ها گرفتید در اعلامیه مشترک به ما فحش دادید؟ به علاوه این کمک باید به صورت مشترک از طرف ما و سعودی‌ها باشد و گرنه فایده ندارد.» ولی مضحك است که سفیر عربستان سعودی مطلقاً از این جریانات بسی خبر بود.

جواب نامه نیکسون را... دادم که توشیح فرمودند و امروز فرستادم،

۱. دولت یمن جنوبی دارای تمایلات کمونیستی و بسیار نزدیک به چین کمونیست بود. با ترجمه به موقع عدن - پایتخت یمن جنوبی - در کنار باب‌المندب و دریای سرخ، کشورهای میانه‌رو منطقه از این گرایش سیاسی بسیار نگران بودند و می‌کوشیدند با پشتیبانی از یمن شمالی از گسترش نفوذ یمن جنوبی جلوگیری کنند.

اصلحاتی به دست خودشان فرمودند که مهم بود. جواب اویله را من تهیه کرده بودم.^۱

بر حسب آن چه در کیش به من فرموده بودند، شب سر شام در کاخ علیحضرت ملکه پهلوی رفتم. تلگرافی از یک دوست سویسی داشتم که مصلحت نیست والاحضرت شاهدخت اشرف، روزنامه لوموند را به مناسب آن که تهمت‌هایی در خصوص قاچاق هروئین به والاحضرت زده است. تعقیب کنند. هر چه خواستم مطلب را عرض کنم، شاهنشاه اعتنا نکردند. من قدری عصبانی شدم. عرض کردم، چرا به عرایض من توجه نمی‌فرمایید؟ فرمودند، آخر به من چه؟ مربوط به خواهرم است. اگر عکس العملی پیدا بشود به او برمی‌گردد. عرض کردم، یعنی چه؟ تمام آن‌چه به [سر] اعضای این خانواده باید به اعلیحضرت همایونی برمی‌گردد. دیگر چیزی نفرمودند، من هم ناراحت باقی ماندم. تمام اوقات خوشی که بعد از ظهر گذرانده بودم، خراب شد.

پنجشنبه ۵۱/۱/۱۷

صبح به اختصار شرفیاب شدم. چند کار اداری عرض شد، هم‌چنین باز موضوع والاحضرت اشرف و امیر هوشنگ مطرح شد. یک مطلبی نسبت به یکی از دوستان خودم عرض کردم. عریضه داده بود و در اول آن‌متی بر اعلیحضرت گذاشته بود، بعد انجام کاری را برای معامله صد هزار بشکه نفت در روز که به قیمت تخفیف یافته بگیرد و بفروشد، داده بود. چون منت گذاشته بود، شاهنشاه را عصبانی کرد. حق هم با ایشان بود. من خجل شدم و تمام روز ناراحت بودم. ولی شب که سر شام رفتم، عریضه‌ای از بوتو روئیس جمهور پاکستان دادم، خواندن و جواب دیکته فرمودند، با من مدعی اظهار محبت کردند. می‌خواستند حالی کنند که صبح تصریح از تو نبود.
مدعی صحبت بر سر قطع رابطه مصر و اردن شد، که بر اثر پیشنهاد ملک

^۱ نیکسون در نامه خود شاه را در جریان مذاکراتش با رهبران چین کمونیست می‌گذارد و شاه در پاسخ از این سیاست پشتیبانی کرده و تصریح می‌کند که «...صلح در آسیا و همجنین پیشرفت و ثبات در آسیا و در جهان نیازمند دستاوردهای مثبت چین است».

حسین که کشورهای متحده اردن [را] در غرب و شرق رودخانه به وجود می‌آورد، پیش آمده است. البته مصر می‌گوید، این دیکته اسرائیل و آمریکاست. عرض کردم، بهتر! ملک حسین راحت شد، می‌تواند به آسانی وارد مذاکره با اسرائیلی‌ها بشود. فرمودند، به این آسانی نیست، افکار عمومی او را طرد خواهد کرد. عرض کردم، فدائیان را مغلوب کرد و بر اوضاع خود مسلط است، گمان نمی‌کنم خطری برای او باشد. فرمودند، ولی کاری هم نمی‌تواند از پیش ببرد.

جمعه ۵۱/۱/۱۸

صبح در فرح آباد سواری رفتم. وقتی برمی‌گشتم، به شاهنشاه برخوردم که سوار شده بودند. در رکاب مبارک نیم ساعتی رفتم، اسپم خیلی سرکشی کرد. خسته شدم، مرخصی خواستم. فرمودند، من اینجا ناهار می‌خورم، تو هم بمان تا برگردم.

در مراجعت باز مذکور زیادی راجع به اوضاع دنیا و تجزیه و تحلیل این که از کجا برعلیه ما تبلیغات می‌شود، صحبت کردیم. من عرض کردم تصور نمی‌کنم از طرف دوستان غربی باشد. بلکه از کمونیست‌ها و عرب‌ها می‌خوریم، شوخی هم ندارد. ما مهم شده‌ایم و سد راه آنها هستیم. در جنگ هم حلوا پخش نمی‌کنند. فرمودند، صحیح است، مذکور هم باز به مسئله امیر هوشنج گذشت. من عرض کردم، برجسب توصیه دوست ما و وکیل، امیر هوشنج باید زودتر برود. فرمودند، با این حال قلبی او – سکته کرده است – اگر او را بفرستیم ممکن است از بین برود. واقعاً شاه آفاست. عرض کردم، چاره‌ای ندارد. برای این که زودتر جلوی تبلیغات سوء گرفته شود، باید برود. شاهنشاه از تصمیم قاطع من تعجب آمیخته با تحسین کردند، که من احساس کردم.

شنبه ۵۱/۱/۱۹

صبح... شرفیاب شدم. اقدامات برای رفتن امیر هوشنج را به سویس به عرض رساندم. من تمام منظورم این است که رفع بدینختی‌هایی که بر سر ما وارد آمده

است، از لحاظ جرائد و افکار عمومی اروپا بشود. باز هم شاهنشاه فرمودند، اگر حال ندارد نرود. فغان از این آقایی و بزرگواری! من بدیخت چه کنم؟ یا باید این پیرمرد حقه باز تریاکی را فدا کرد، یا شاهنشاه عزیز محبوب را. نمی دانم چه خاکی به سرم بریزم.

موضوع تشریف بردن به سویس را عرض کردم – در ماه ژوئن قرار است برای ایراد کنفرانسی در [جلسه سالیانه دفتر بین المللی کار] به ژنو تشریف ببرند [او] در آن جا دکترین بزرگ حمایت کارگری خود را عنوان فرمایند. عرض کردم دولت سویس به این امر متمایل نیست، زیرا تشریف بردن شاهنشاه برای آنها در دسر تولید می کند و سویسی ها می خواهند این گونه در دسرها را نداشته باشند، یعنی له و علیه سرو صدای بزرگی بر می انگیزد. تعجب فرمودند. عرض کردم تعجب ندارد، آنها منافع خود را در نظر می گیرند، نه منافع ما را.

ملکه انگلیس از شاهنشاه دعوت کرده است که به طور خصوصی به انگلستان تشریف ببرند. قرار بود از نهم ژوئن از سویس به آن جا تشریف ببرند. عرض کردم... اگر به سویس تشریف نبرند، چه خواهد شد؟ فکر می کنم.

ظهر ملاقات با سفیر انگلیس داشتم. خیلی مایل است حسن روابط ما و انگلیس برقرار باشد. می گفت آمدن وزیر خارجه و شرفیابی او خیلی حسن اثر داشت. گفتم احساس من هم این است. به علاوه حسن می کنم شما هم از خر شیطان پیاده شده اید، دیگر کشور اروپایی هستید و دست از حقه بازی در این قسمت های دنیا برداشته اید. تصدیق کرد و گفت ما فقط می خواهیم با حسن رابطه و حسن سلوک منافع خودمان را حفظ کنیم. خیلی خوشحال بود که در سلام عید، در این خصوص عرايضی به پیشگاه مبارک کرده و شاهنشاه تأیید کرده اند. راست می گویند، من هم پشت سر شاهنشاه بوده و شنیدم.

سر شام در کاخ علیا حضرت ملکه پهلوی رفتم. به طور قطع رفتن امیر هوشنگ را در روز دوشنبه - پس فردا - منع فرمودند. عرض کردم، خیلی به شما صدمه می خورد. در قسمت تبلیغاتی پاک می بازیم، زیرا همه جور زمینه ای فراهم کرده ایم که وکیل امیر هوشنگ که یکی از بزرگترین وکلای اروپا انتخاب شده است، در فرودگاه داد سخن بدده و پدر دولت سویس را در بیآورد. فرمودند، اگر مرد چه می شود؟ عرض کردم، نمی میرد، حالت خوب است،

اجازه بفرمایید او را بفترستم و اصرار کردم. فرمودند، تو تحت تأثیر وکیل هستی، هر مزخرفی می‌گوید، قبول می‌کنی. من هم عصبانی شدم، عرض کردم، پس شاهنشاه هم تحت تأثیر امیر هوشنج هستید. بعد فهمیدم چه غلطی کردم! ولی تعجب این است که هیچ عصبانی نشدند و چیزی به روی من نیاوردند. واقعاً مرد بزرگواری است. به هر صورت قسمت تبلیغات را باختیم، خیلی حیف شد. فرمودند، فکر کن، ببین چرا دولت سویس [مخالف] رفتن ما به سویس است. آیا تحریکی از طرف انگلیس، آمریکا، روس یا فرانسه در بین است؟ عرض کردم، هیچ نیست. آنها فقط به منافع خود نگاه می‌کنند، نمی‌خواهند در کشورشان جنجال راه بیفتند، عرض مرا قبول نفرمودند.

یکشنبه ۵۱/۱/۲۰

صبح زود برخاستم، به بیمارستان رضاشاہ کبیر رفتم. در آن‌جا قرار است چشم علیاًحضرت ملکه پهلوی - ملکه مادر - را دو طبیب آمریکایی عمل بکنند، عمل کاتاراکت است. شاهنشاه تشریف بردند، ملکه پهلوی را برداشته و شخصاً به بیمارستان آوردند. فوق العاده ژست بزرگوارانه‌ای بود. ملکه که از عمل خیلی وحشت داشتند، به قدری تحت تأثیر لطف شاه قرار گرفتند که اصل عمل از یادشان رفت. باری عمل به خوبی برگزار شد و این جراح‌ها واقعاً معجزه کردند، زیرا عمل را ظرف یک‌ربع ساعت انجام دادند و بعد هم علیاًحضرت را نخواباندند. برحسب تصادف چشم خانم مرا معاینه کردند، برای یک ناراحتی خیلی کوچکی که داشت. گفتند، فوری باید عمل بکنیم و گرنه سرطان چشم خواهد گرفت. یالله‌جگ از این تصادف! یک قسمت چشم را به آسانی، ظرف ده دقیقه برداشتند.

در یک ساعتی که شاهنشاه در بیمارستان تشریف داشتند، من شرفیاب بودم و از هر دری سخن رفت. تصمیم اتخاذ فرمودند که اگر به سویس تشریف نبرند، به هر صورت به انگلستان تشریف ببرند... عرض کردم، بر اثر رأفت و عطوفت شاهنشاه، زمینه بزرگ تبلیغاتی در سویس از دست ما رفت. ناراحت شدند.

از اخبار مهم جهان سخن گفتیم. از جنگ ویتنام و خطر آن برای انتخابات

نیکسون که دوست ماست. از مسافرت کاسیگین به بغداد و مشکلاتی که بعدها برای ما به وجود می‌آید.

دیروز به سفیر انگلیس گفته بودم، شما آنقدر به غفلت گذراندید که بالاخره جبهه غربی ما به دست کمونیست‌ها افتاد. وضع افغانستان هم که چون افسران ارتش آن در شوروی تعلیمات دیده‌اند، بسیار خطرناک است. شوروی در بنگلادش و هند هم که جای پا باز می‌کند. وضع کشور شاهنشاهی بین این‌همه کمونیست روشن است! هر قدر شاهنشاه به شما در گذشته متذکر شدند، اعتنا نکردید. گفت: [ایله، وضع جدی به نظر می‌رسد] (Yes it seems) (serious). این هم شد جواب؟

تا غروب در بیمارستان حضور علی‌حضرت ملکه مادر ماندم.

سر شام رفتم – کاخ والاحضرت اشرف. چون نخست وزیر هم دعوت داشت، فرصت عرایض نشد. چند نامه و تلگراف امضا فرمودند. تنها صحبت قابل توجه این بود که به عرض رسید، تیم فوتیال پرسپولیس ایران تیم اوروگوئه را زد و استادیوم یک‌پارچه احساسات شده بود. شاهنشاه فرمودند، عجیب است که مردم، سر شیرهای دستشویی‌ها و مستراح‌های استادیوم صد هزار نفری را می‌رزندند. برای چه؟ نخست وزیر عرض کرد، تربیت ندارند. من عرض کردم، ممکن است، ولی مثل این که [اینها را] از خودشان نمی‌دانند، یعنی متعلق به خود نمی‌دانند. مثل این است که این وسائل مال غیر و متعلق به غیر است. شاهنشاه فرمودند، این که بیشتر باعث تعجب می‌شود. عرض کردم، خیر، برخورد ما با مردم طوری است مثل این که ما قشون غالب هستیم – یعنی دستگاه هیئت حاکمه – و مردم، مردم یک کشور مغلوب. شاهنشاه خیلی به دقت گوش دادند و والاحضرت اشرف هم تصدیق کردند. نخست وزیر خواست بین صحبت بدود، دیگر شاهنشاه مطلب دیگری پیش آوردن. من البته دلائل خصوصی خودم را در این زمینه خواهم گفت.

دوشنبه ۵۱/۱/۲۱

امروز مصادف با سالروز سوء قصد چند سال قبل به جان شاهنشاه است. به همین جهت صبح تبریکی عرض کردم. بعد هم مذاکرات در خصوص انعقاد

پیمان دوستی شوروی با عراق بود که واقعاً یک مسئله اساسی در این منطقه از دنیاست. یک پیمان پانزده ساله دوستی به اضافه در اختیار گرفتن بندرهای عراق در خلیج فارس که این امر در آن مستتر است. به علاوه همکاری‌های فنی، به علاوه استخراج نفت رمیله، خلاصه این که در همسایگی غرب با دردسر عجیبی رو به رو می‌شویم و در شرق هم که حزب عوامی لیگ – که باعث جدایی پاکستان شرقی شد – بلوچ‌ها را تحریک می‌کند که بر علیه بوتو، رئیس جمهور جدید پاکستان، اقدام کنند. بوتو را هم درد دموکراسی و دماگوژی گرفته، می‌خواهد با آنها اکنار بیايد. احمق، غافل است که این عوامی لیگ نیست، پشت سرش قدرت شوروی استاده است. چه باید کرد؟ مردمان [عوام فریب] خطرناک‌ترین اشخاص می‌توانند بشوند.

مدئی در این زمینه‌ها صحبت شد. بعد کارهای جاری را عرض کردم، شاهنشاه روی هم رفته راضی بودند. بعد از ظهر سر مقبره شهیدان در راه شاهنشاه، که در حادثه ۲۱ فروردین جان خود را فدا کردن، رفتم.^۱ الحق مردم هم با صفاتی خاصی آمده بودند و جمعیت زیادی بود. همه کس چه دوست و چه دشمن، چه راضی و چه ناراضی، می‌داند که اگر سایه شاه از بین برود، همه در زحمت و فلاکت و مرارت خواهند افتاد.

بعد برگشتم، با سفیر انگلیس ملاقات داشتم. موضوع مسافرت به انگلیس و قبول دعوت خصوصی ملکه را از طرف شاهنشاه به او ابلاغ کردم، خیلی خوشحال شد. قدری هم راجع به وضع عراق و هند صحبت کردیم. او هم معتقد شده است که وضع جدی است. اظهار عقیده می‌کرد که ما روابط خودمان را با هند گرم‌تر بکنیم، شاید اندکی هشیار و بیدار بشوند.

در قیر و کارزین فارس زلزله شد. زلزله بسیار شدید است. می‌گویند دو هزار نفر مرده‌اند. من در این خصوص عریضه‌ای صبح به شاهنشاه عرض کردم.^۲ ... منظورم این است نشان بدhem که من همیشه از تبلیغات دولت برعلیه شاهنشاه نگرانم. به این جهت این امر را همیشه نشان می‌دهم. هر چه کار خوب

۱. اشاره به سوء قصد به شاه در کاخ مرمر در فروردین ۱۳۴۴ و کشته شدن دو تن از محافظان او، محتدعلی بابائیان و آیت‌الله لشکری.

۲. رونرشت نامه به دنبال این یادداشت آمده است.

بیت‌سرایم

می‌گویی خبر را دست کشید فریاد می‌کرد
 از این‌جا شروع شد
 خود را خارج نموده در این‌جا ناهمه محترفان را از این‌جا بیرون می‌گردانند
 درین لجه اینها که افسوس می‌فرمایند درین لجه اینها
 پس از این‌جا همه شرک نزد خود است این جنبه‌های که عجز نداشته
 نمی‌باشند با این ترتیب داده اند فریاد می‌کنند این
 سر برخاسته که بگوییم باید این‌جا می‌گردید و این‌جا
 خواهد بود می‌گذرد از این‌جا باشند این‌جا باشند
 همان‌جا درین‌جا می‌گذرند
 بنده تسبیح می‌نمایم
 عذرخواهی می‌نمایم

می‌کنند به خود نسبت می‌دهند و هر کار بدی را به امر شاهنشاه نسبت می‌دهند.

سه شنبه ۰۱/۱/۲۲

صبح شرفیاب شدم ولی طولانی نبود، چون سفیر ایسلند و سفیر هند اعتبارنامه تقدیم کردند. سفیر هند هنگام نقط فین می‌کرد، مثل بچه‌های بی‌تریست. من خیلی خنده‌ام گرفت. شاهنشاه زیر چشم به من نگاه کردند، دیدم از خنده می‌ترکند، ولی برگزار شد.

در شرفیابی برنامه آمدن نیکسون و وضع ویتمام و انتخابات آینده او مطرح بود. خوشبختانه کسی در مقابلش نیست و گرنه ممکن بود انتخاب نشود. نه دموکرات‌ها و نه جمهوریخواهان کسی با این کالیبر در مقابل او دارند. چند تلگراف خارجی در جواب تسلیت رؤسای کشورها به مناسب زلزله توشیح فرمودند.... شب، اطّیابی که چشم خانم عَلَم و علیاً حضرت ملکه پهلوی را عمل کرده‌اند، مهمان من بودند. آنقدر از وضع بد طبی ما صحبت داشتند که واقعاً غرق عرق خجلت شدم. [یکی از آنان] می‌گفت «به عنوان نمونه فیلم عمل چشمی [را] در دانشکده پزشکی دانشگاه تهران به من نشان دادند که اگر سر آن عمل حاضر می‌بودم ناچار بودم کار را از دست طبیب عمل کننده بگیرم و خودم انجام دهم. چون مطمئن بودم با این عمل مریض را کور می‌کند!» بعد هم از نبودن دیسپلین و وجود ان طبی در ایران سخن‌ها گفت. من گفتم، تنها جایی که استثناء است، دانشگاه پهلوی است. کاش بروید و آنجا را بینید. قول داد در سفر آینده برود. البته از اوضاع خودشان در آمریکا هم خیلی تنقید می‌کرد. منجمله می‌گفت نیکسون رئیس جمهور و دار و دسته‌اش، یعنی راجرز و کیسینجر و لرد وغیره سر دسته دزدها هستند، با تمام شرکت‌های بزرگ تجاری زد و بند دارند.

خبرهای زلزله بسیار بد است. حدود چهار هزار نفر مرده‌اند. امسال که سال بارانی خوبی در جنوب داریم، این بلا بر سر مردم بیچاره آمد. خیلی عجیب است.

چهارشنبه ۵۱/۱/۲۳

صبح شرفیاب شدم، شاهنشاه را کسل دیدم. فکر کردم بابت تلفات زیاد زلزله است. بعد معلوم شد در انجام یک امر شاهنشاه قدری قصور شده. توضیحاتی که عرض کردم، روشن شدند که تقصیر از کسی نبود. بعد سرحال آمدند. مدتنی مرا نگاهداشتند. بیچاره اقبال، رئیس هیئت مدیره شرکت نفت و مدیر عامل، منتظر مانده بود... بیشتر مدّت اتفاقاً به مذاکرات مربوط به نفت گذشت. به این معنی که به من اوامرای دادند که با مدیر عامل شرکت‌های عامل در خصوص [اضافه برداشت] و هم‌چنین ساختن تصفیه‌خانه بزرگی در بوشهر صحبت کنم. همان وقت فکر می‌کردم، بیچاره اقبال که در اتاق مجاور منتظر است، چه کاره است؟ مدتنی هم به شوخی و مزاح گذشت....

بعد مرخص شدم. مدیر عامل شرکت‌های عامل - کنسرسیوم نفت - را خواستم، اوامر شاهانه را ابلاغ کردم....

پنجشنبه ۵۱/۱/۲۴

امروز با آن که تعطیل عمومی به علت وفات حضرت مجتبی می‌باشد، باز هم شاهنشاه کار کردند. بالنتیجه ما هم کار کردیم. صبح شرفیاب شدم... موضوع قابل توجه، نقطه‌گرومیکو در خصوص سیاست آلمان غربی بود که صحبت شد. چون براندت، صدراعظم آلمان، فقط یک رأی اکثربت دارد، شوروی‌ها دست به تهدید زده‌اند که اگر قراردادهای بین آلمان غربی و شوروی و آلمان و لهستان - که در آن مرز لهستان و آلمان شرقی روی رودخانه مرزی ادر - نایسه تعیین می‌شود - از تصویب نگذرد، هرگز عوالم دوستی بین شوروی و آلمان غربی برقرار نخواهد شد. یکی دیگر هم از مواد قرارداد تقریباً به رسمیت شناختن آلمان شرقی است. شاهنشاه فرمودند من براندت را یک [کیسلینگ] (Quisling) دیگر می‌شناسم - کیسلینگ یک خائن نروژی بود که در زمان جنگ دوم جهانی نروژ را برای هیتلر اداره می‌کرد. با حسن وطن‌پرستی شدیدی که شاه دارد، اصولاً تعقیب چنین سیاستی قابل فهم

نیست.^۱ در عوض آقای براندت برای این سیاست جایزه نوبل گرفته است. اتفاقاً زن براندت، نروژی [و] خیلی هم بدترکیب است! پیش از عید نوروز این جا مهمان ما بودند.

سفیر پاکستان یازده هزار تفنگ و دو هزار مسلسل می‌خواهد. عرض کردم. فرمودند، او لا² برای چه؟ ثانیاً نداریم که بدھیم. سفیر یمن کمک می‌خواهد. پول، اسلحه، وسائل بهداشتی، تأسیس بیمارستان از طرف ما و غیره وغیره. در عوض قول می‌دهد سیاست طرفداری ایران را در پیش گیرد و عوامل عراقی را اخراج کند. به عرض رساندم. فرمودند، باید در این قسمت با عربستان سعودی همکاری کنیم. خود سفیر عربستان سعودی هم وسائل یدکی هوابیما می‌خواهد، آن را هم عرض کردم.

بعد از شرفیابی کمیسیونی تشکیل دادم که ترتیب پذیرایی نیکسون را بدهم. مسؤولین هر قسمت را تعیین کردم. چهار صد نفر همراه دارد!

... سر شام در کاخ والاحضرت شاهدخت اشرف رفتم. ایشان می‌خواهند روزنامه لوموند فرانسه را تعقیب کنند که به ایشان نسبت قاچاقی‌گری داده است. من ترتیبی داده‌ام که لوموند این ادعای خود را تکذیب کند و معدّرت بخواهد. والاحضرت سرخستی به خرج می‌دهند که باید قطعاً تعقیب قانونی بشود. مددّتی در این زمینه در پیشگاه شاهنشاه بحث شد. گفتم، معلوم نیست به نتیجه برسیم. شاهنشاه تصمیمی اتخاذ نفرمودند.

امروز صبح جزء کارهای عقب افتاده نامه کلنل علینقی وزیری پدر موسیقی جدید ایران را که حالا نود سال دارد و با پدرم خیلی دوست بود به طوری که او را عموجان خطاب می‌کنم، به شاهنشاه ارائه دادم^۳ و عرض کردم، ملاحظه فرمایید مردمان وطن پرست که دیگر در این سنین عمر هیچ غرضی نمی‌توانند داشته باشند، نسبت به اعلیحضرت چه قضاؤت می‌کنند. شاهنشاه خواندند، باعث خوشوقتی خاطر شاهنشاه شد.

۱. چندی بعد شاه به ارزش سیاست پویای براندت بی برد و نظرش نسبت به او به کلی تغییر کرد.

۲. رونوشت نامه کلنل وزیری به دنبال این یادداشت آمده است. برای آگاهی از رابطه نزدیک میان او و خانواده علّم، نگاه کنید به یادداشت‌های علّم، جلد یکم.

دیگر جسم در روح در داشتم - یعنی پسر داشتم - ترا علایم به شویگار
 آن دوست نمودم از همانم ! غریب این که در نوارش علیک از تو در قوه
 در دروز اول سال در سینه نداشتم آدم را فراموش میکنم
 بس از منی همچو در بجنواز بتوی
 حد او نیز را بپنیر خوش در سعادت چشیدم خوش بر سلم خانی خوب نمی
 عطا فرماید من با اینکه پس از این گفوار چشت خواهم باز نمیخواهد
 اینجا نشانی جدیدی سمعجا سمعه ای قوام بجهتی همی رفته و دشمنی دیگر
 نهاده است هم و دلیل نمود آن در همیست شست - در نهاده ایزرا هم اینها هم
 نمیباشد، بعد اکابر و ایندرودست و نیشی که به دین مسکن کار در داری فرموده در عیار کار
 از من نمودند همچو ...
 جو شو قدم نمی بدلند و داده هستند باده بیدر مرد بعضاها
 اینها را کنسته است - در آن دنیا دار مردیم - این بد دادم اینها در جهاد
 چنانی به همکر دلیر خود نمیباشد - با این راهی بمناسبت آن در رانی ،
 هم همکنی برتر کرد عصر پیکند و آنها از صلح قهقهه مجبور شدند

تهران ۲۰ / ۱۳۴۵
 در از نوادران نموده "نیشی" و بیک

جمعه ۵۱/۱/۲۵

امروز هوا مثل بهشت بود و آتفاقاً خبر هم نداده‌اند که سر نهار بروم. من صبح زود فکر می‌کردم لااقل سه چهار ساعتی سواری بکنم. کار هم کمتر داشتم. با کمال اشتیاق لباس می‌پوشیدم، تلفن زنگ زده، مهندس علینقی اسدی... با صدای گرفته به من گفت، دکتر اسدی مرد.^۱ خیلی تعجب کردم، چون دیروز دکتر با من بود و از آن بیشتر متأسف شدم، چون فوق العاده مرد خوبی بود. با من آن قدرها آمیزش نداشت، چون سنّش بیش از من بود و توافق اخلاقی زیاد نداشتیم... با مهندس [علینقی] اسدی به خصوص و با همه خانواده اسدی به طور کلی دوست هستم. قوم و خویش [هم] شده‌ایم، چون مرحوم دکتر اسدی، دختر حسام الدّوله، خواهر خزیمه عَلَم را به زنی گرفته بود. باری جمعه [ام] خراب شد. با وصف این سواری رفتم، ولی خیلی ناراحت بودم. با آن که سبزه و آب فراوان بود، قلب من تازه نبود. بعد هم برگشتم به خانه مرحوم اسدی، به خانم تسلیت دادم. آمدم منزل، مهندس اسدی را همراه آوردم. روز بسیار بدی گذشت. امشب هم سر شام نرفتم، حال نداشتیم. ولی خبرهای خوشی به شاهنشاه دادم که کار امیرهوشنگ و کارهای تبلیغاتی ما مربوط به او و هم‌چنین والاحضرت شاهدخت اشرف، خوب پیشرفت می‌کند.

شنبه ۵۱/۱/۲۶

صبح در رکاب شاهنشاه و علیاحضرت شهبانو به منطقه قیر و کارزین رفیم. تا شیراز با هواپیما و از آنجا با هلیکوپتر. طبیعت واقعاً ظلم کرده است. مردم بیچاره امسال حال و زندگی داشتند که به این مصیبت دچار شدند. ولی عجیب است وقتی برای ناهار به شیراز برگشتیم، من با یک استاد زمین‌شناسی دانشگاه پهلوی که در آن‌جا مطالعاتی کرده بود مذاکره داشتم. گفت، من پیش‌بینی زلزله را در این نقطه کرده بودم و نظر داده بودم که اگر قرار باشد سدی این‌جا بسته شود، باید احتمال قوی زلزله را در نظر گرفت. گزارش خود را هم به من نشان داد که تاریخ دو سال پیش داشت، و گرنه من باور نمی‌کرم... کارها خوب

۱. دکتر حسین اسدی، برادر بزرگتر علینقی اسدی، نماینده مجلس از دره گز بود.

پیشرفت داشت، باعث رضایت خاطر همایونی شد. عجیب این که مردم روحیه بسیار قوی داشتند. اغلب اظهار می‌کردند حالا که همه چیز را از دست داده‌ایم، چون تو را می‌بینیم، همه چیز داریم، خیلی باعث خوشوقتی من شد. واقعاً ریشه شاهدوستی ایرانیان عمیق است.

امروز اعلان شد که بین قوای مرزی ما و عراق زد خورد شده است. معلوم است عراقی نیست که این جسارت را بکند پشت سر او شوروی ایستاده است.

گرچه تیر از کمان همی گذرد از کماندار بیند اهل نظر

[شورویها] مثل دو نیش جلوی عقرب، از طرف عراق و افغانستان و هند و بنگلادش به طرف آب‌های گرم خلیج فارس و اقیانوس هند پیش می‌آیند. عجیب است که وقتی قرار دوستی و نظامی بین هند و شوروی بسته شد – شش ماه قبل از جنگ هند و پاکستان – شاهنشاه پیش‌بینی امر را فرمودند و من مکرّر این مطلب را به سفیر پاکستان و سفیر انگلیس و سفیر آمریکا از طرف شاهنشاه تذکر دادم. سفرای انگلیس و آمریکا می‌گفتند، این قرارداد برای این است که شوروی هند را تحت تأثیر بگیرد و نگذارد با پاکستان جنگ بکند... باری بگذریم، ولی ما دچار سردرد بزرگی شده‌ایم که بزرگتر خواهد شد... سر ناهار در باغ ارم که نخست‌وزیر و استاندار و فرمانده نیروی جنوب هم بودند، به اضافه سرکار فریده دیبا و خانم قطبی، صحبت چادرهای جشن شد. من خیلی به سادگی و خنده به صورت مسخره آمیزی گفتم، چادر^۱... که آتش گرفت و از بین رفت. علیا حضرت فرمودند، چرا می‌خنده و چرا همه کارها را این قدر آسان می‌گیری؟ شعری به خاطرم آمد، خواندم. عرض کردم، گفت آسان‌گیر برو خودکارها، گز روی طبع سخت می‌گیرد جهان برو مردمان سخت‌کوش شاهنشاه فرمودند عَلَم همین طوراست، از هیچ چیز ناراحت نمی‌شود.

یکشنبه ۵۱/۱/۲۲

صبح شرفیاب شدم... صحبت از جریان میتینگ قبل از عید – قبل از

۱. کلمه پس از چادر خوانا نیست.

تشریف فرمایی موبک مبارک همایونی^۱ شد، که در میدان سپه بود و تمام احزاب و دستگاهات مختلف شرکت داشتند. عرض کردم، دکتر کنی دیراکل^۲ حزب مردم می‌گفت، وقتی یک ترقه در قسمت اجتماع ما در رفت، من پشت سر خودم نگاه کردم، دیدم فقط دو نفر مانده‌اند. یکی علامه اوحیدی^۳ و یکی نفر دیگر – علامه سناتور است، ۹۰ سال دارد، سابقاً مجتهد کرمانشاه بود. هیئت رئیسه حزب ایران نوین هم که حزب حاکمه است و در بالکن شهرداری بودند، پس از انفجار ترقه در داخل میدان، از بالکن فراری شدند. شاهنشاه خیلی خنده‌یدند. فرمودند، «تعجب می‌کنم چرا مردم این قدر از مرگ می‌ترسند. من به هیچ وجه نمی‌ترسم و شاید علت پیشرفت‌های ده پانزده ساله اخیر ما همین مسئله باشد». درست هم هست. شاهنشاه راست می‌گویند، واقعاً نمی‌ترسند. چون دیگر جز برای مملکت به چیزی فکر نمی‌کنند. به علاوه اعتقاد زیادی به خداوند دارند، چنین عنصری از هیچ نمی‌ترسد.

بعد مرخص شده، به تشییع جنازه مرحوم دکتر اسدی رفتم. یک رفیقی که اسم نمی‌برم، می‌خواست مرا همراهی کند، به شوخی گفتم می‌دانید رفتن مسجد با وزیر در بار خیلی خوش‌یمن نیست، چون احتمال ترور می‌رود؟ از این شوخی من – که البته قدری حقیقت هم دارد – ترسید و با من نیامد.

بعد از ظهر در منزل ماندم، چندین ملاقات داشتم. بعد به فستیوال بین‌المللی سینما به تالار رودکی رفتم. صبح شاهنشاه به من فرموده بودند، که نخواهند آمد... من رفتم، وقتی تلف شد... علیحضرت تشریف آوردند. علیحضرت در خود آرایی امشب، تاج نادری را زیب کمر کرده بودند. به من خیلی گران آمد. مدتی سرم در دگرفت، نمی‌دانم چرا انسان این تعصّب‌های بی‌جا را دارد؟ هیچ خوشم نیامد، تاج نادرشاه افشار زیب کمر شهبانو باشد. هر چه سعی کردم، این مشکل را برو خود هموار کنم ممکن نشد. شهبانو واقعاً زن فهمیده فرشته خصالی است، نمی‌دانم چه طور به این امر توجه نفرموده بودند....

۱. شاه در آن هنگام، طبق معمول همه ساله، برای اسکی به سویس رفته بود.

صبح شرفیاب شدم، شاهنشاه سرحال بودند. بریده روزنامه‌های سویس و فرانسه را تقدیم کردم، ملاحظه فرمایند. همین روزنامه‌هایی که این قدر به ما بد نوشته‌اند، حالا تعریف می‌کنند و امیر هوشنج را ملانکه کرده‌اند. فرمودند، قبلًا وزارت خارجه داده است، خواندم. بعد فرمودند، این آقایان حالا بریده این جرائد را تلگراف می‌کنند که خدمت‌نمایی کنند. حال آنکه یک قدم هم در موقع سخت که لازم بود، برنداشتند. حالا که تو وضع روزنامه‌ها را از طریق دیگر رو به راه کرده‌ای، خجالت نمی‌کشند، تلگراف می‌کنند. البته این اظهار مرحمت زیاد نسبت به من بود....

بعد مرخص شدم، سفیر عربستان سعودی را پذیرفتم و اوامر شاهنشاه راجع به شیوخ خلیج فارس را به او ابلاغ کردم. بعد آقای نایت (Knight) مخبر مجله اکونومیست لندن را پذیرفتم. با او یک ساعت و نیم صحبت کردم، در خصوص خاورمیانه و وضع ایران - او یک هفته قبل مصاحبه‌ای با شاهنشاه داشت. راجع به عراق و افغانستان و پاکستان و خلیج فارس صحبت کردیم و من جدی بودن وضع را برای او تشریح کردم. گفت، راجع به خود ایران چه می‌گویی؟ گفتم، خیلی خوش‌بین هستم. زیرا شاه واقعاً جز به ایران و ایرانی نمی‌اندیشد و می‌بینید که در ده سال اخیر چه پیشرفت‌هایی کرده‌ایم. گفت، درست است ولی فکر نمی‌کنید که رژیم شما باید پیشتر لیبرال باشد؟ گفتم، حرف شما هم درست است، مشروط به این که این لیبرال بودن به پیشرفت ایران صدمه‌ای نزند. عده‌این است که کار مملکت پیشرفت کند، لیبرال بودن و نبودن را کسی به حساب نمی‌گیرد. مگر شما - دنیای غرب - که با رژیم چیز کمونیست و فرانکو هر دو می‌سازید، نسبت به خط‌مشی آنها ایرادی می‌کنید؟ گفت، نه. گفتم، پس چه می‌گویید؟ گفت، آخر طبقه جوان را می‌گویم که ناراضی هستند. گفتم، طبقه جوان همه‌جا ناراضی است. تمام این هیپی‌گری‌ها و [یاغی‌گری‌ها] (revolt) در دنیا و دانشگاه‌ها و غیره برای این است که طبقه جوان به یک صورتی می‌خواهد جلب توجه بکند، یا افسار پاره کند. به هر صورت منحصر به ما نیست. گفت، با وصف این روال دنیا بر این شده. گفتم، بین جانم، شاهنشاه ما به جایی رسیده است که به هیچ وجه در فکر تظاهر و

دماگوزی نیست. خودش می‌داند که در قلب او یک لکه سیاه – به این معنی که به چیز دیگری جز منافع ایران فکر نکند و به خودش بیندیشد – وجود ندارد. بنابراین همان طور که تمام مردم ایران او را پدر می‌شناستند، جوان‌ها هم که به نان و آب رسیده و می‌رسند این مطلب را خواهند فهمید، به علاوه همه جوان‌ها هم ناراضی نیستند، اقلیت ناراضی وجود دارد که بعضی‌ها در جهل هستند و بعضی‌ها هم مأمور دیگران‌اند. گفت، درست است. ولی مردم به خصوص طبقه جوان به همان دلیلی که خودت می‌گویی، باید حس کند که در اداره کشور شریک است. گفتم، این حرف شما را تصدیق می‌کنم و به شما اطمینان می‌دهم که این مطلب از نظر شاه دور نیست. اولاً موضوع انقلاب آموزشی را که شاهنشاه تحت نظر خویش گرفته‌اند، حکایت از همین مطلب دارد، بعد هم انتخابات شهرداری‌ها و انجمن‌های ولایتی واقعاً مردم را به این قسمت سوق می‌دهد. گفت، ممکن است، ولی بعضی [منافع پاگرفته] (Vested interests) ممکن است نگذارد این کارها بشود. گفتم، منافع کی؟ گفت، منافع ساواک. گفتم، جای تعجب است شما چنین فکر می‌کنید. ساواک اصلاً منافعی ندارد و نمی‌تواند داشته باشد، یک دستگاهی است تحت نظر شاهنشاه. آنها نمی‌دانند چه منافعی داشته باشند؟ گفت، منظورم این است که آنها ممکن است حافظ منافع دیگران باشند، مثلاً هیئت حاکمه که بر سر کار است. گفتم، خیلی غلط فکر می‌کنید – گو این که در دل خودم از این حیث نگرانی هست – و من به شما اطمینان می‌دهم شاهنشاه در راه آنچه که در فکر آن هستند و در راه منافع کشور است به هیچ وجه تحت تأثیر کسی و چیزی قرار نمی‌گیرند و هیچ مطلبی را هم از نظر دور نمی‌دارند. بعد موضوع محاکمات را گفت، که خیلی در دنیا برعلیه شما تبلیغ شد – محکومین اخیر که به علت خرابکاری و کشتار در دادگاه نظامی محاکمه شدند. گفتم، اولاً اینها مسلح بودند و مردم بی‌گناه را در کوچه و بازار کشتنند. می‌فرمایید اینها را باید آزاد می‌کردیم؟ پس مردم دیگر اطمینانی به هیچ وجه نمی‌توانند داشته باشند. بعد مثل والاحضرت اشرف را گفتم و جوابی که شاهنشاه به ایشان داده بودند که من در فکر پرستیز برای خودم نیستم، من باید وظیفه ملّی خود را انجام بدhem. گفت، کاش شما محاکمات را علنی می‌کردید. گفتم، این یک حرفنی است، ولی نمی‌شد. چون قانون این اشخاص را

سارقین مسلح می‌شناشد و باید در دادگاه نظامی محاکمه می‌شدند. گفت، ترکیه از این حیث از شما جلو افتاد، چون اینها را در دادگاه علی محاکمه کرد. گفتم، نتیجه‌اش هم این شد که اعدام قاتلین مسلم را به تعویق انداخت، مهندسین ناتو را از ازمیر دزدیدند و کشتند، یک کانادایی، دو نفر انگلیسی. گفتم، با وجود این من حس می‌کنم که همه این مطالب در نظر مبارک شاهنشاه است.

در قیر و کازرون، جمعیت بانوان برای کمک آمده بودند و داد سخن دادند. به شاهنشاه عرض کردم، دروغ می‌گویند، به محض آن که تشریف بردید، اینها هم خواهند رفت. به متصلی شیر و خورشید گفتم وقتی رفتند، تلگراف کن. تلگراف کرد. خنده‌ام گرفت. تلگراف را حضور شاهنشاه تقدیم کردم

سه شنبه ۵۱/۱/۲۹

صبح شرفیاب شدم ... گزارش سویس را عرض کرم که همه چیز به نفع ما در جریان است. شاهنشاه خیلی خوشحال شدند

شب منزل ماندم، کار کرم، امشب قرار بود به مهمانی که پهله‌د، وزیر فرهنگ و هنر، به [افتخار] اعضا فستیوال و آرتیست‌ها داده بود، بروم. صبح عرض کرم، آرتیست خوشگلی که نیست، با وصف این اگر اجازه بفرمایید، بروم. فرمودند، برای چه بروی؟ می‌خواهی «گرگ دهن آلوده و یوسف ندریده بشوی؟»

چهارشنبه ۵۱/۱/۳۰

صبح شرفیاب شدم، اوقات شاهنشاه تلخ بود. نفهمیدم چرا؟ به من هم بی‌جهت در سو موضوع بسیار کوچکی اوقات تلخی کردند، که من هم ناراحت شدم. ولی چون صبح بود و مشروب نخورد بودم، جرأت عکس العمل نداشت - یعنی عقلمن بر سر جا بود!

کارهای جاری را زود به عرض رساندم، که دست و پا را جمع کنم و مرخص شوم. باز صحبت از اوضاع دنیا پیش آمد و وضع مراکش، که پادشاه ناچار شده است بالآخره یک نوع انتخاباتی را اجازه بدهد و یک آزادی‌هایی را به مردم بدهد و هم‌چنین پاکستان، که بوتو ناچار شد پنج ماه قبل از موعدی که

قبل‌اً تعیین کرده بود، حکومت نظامی را لغو نماید و بعد هم قانون اساسی موقت را قبول کند (در مجلس ملی که بر حسب انتخابات یحیی خان انجام شده بود) و بعد هم طرح یک کشور فدراتیو، مرکب از سندی و بلوج و پختون، بریزد و آن را قبول نماید. فرمودند، به سفرای انگلیس و آمریکا بگواین وضع ما را هم دچار گرفتاری در سرحدات شرقی می‌کند. بعد فرمودند، بتوتو چاره‌ای هم نداشت و ندارد، زیرا که به ارتش شکست خورده که نمی‌تواند تکیه کند، تکیه‌گاه او فعلًاً فقط همین بازی کردن‌هاست، عرض کردم، صحیح می‌فرمایید، ولی به هر صورت این بازی کردن‌ها در همسایگی ما، در کشورهای دور، برای ما هم گرفتاری به بار می‌آورد.

اتفاقاً با [اندرونايت] مخبر اکونومیست، مذاکرات مفصل کرده بودم ... گذاشته بودم، روز جمعه، سر سواری عرض کنم. فرمودند، نه، بگوا! عرض کردم، امروز اوقات تلغی هستید، حوصله ندارید، من عرضی نمی‌کنم، فرمودند، نه، بگو! یک بار دیگر عرض کردم، امروز مناسب نیست. دیدم بیشتر اوقات تلغی شدند. عرض کردم، بسیار خوب، امر می‌فرمایید، عرض می‌کنم. مفصلًاً مذاکراتم را که در صفحات قبل نوشته‌ام، عرض کردم. اتفاقاً خیلی خیلی به دقت گوش دادند فرمودند، یک مقداری صحیح است. عرض کردم، به هر صورت چه بخواهیم چه نخواهیم، در دنیای پرآشوب پرغوغالی [هستیم و باید خودمان را تطبیق بدھیم. اعلیحضرت همایونی هم که همیشه می‌فرمایید، از حوادث جلو هستید، پس چرا در این زمینه‌ها فکری نکنیم؟ فرمودند، آخر چه فکری می‌شود کرد؟ بیش از این که کار می‌کنیم و صمیمانه هم کار می‌کنیم، که نمی‌توان کرد. عرض کردم بله، ولی باید قابل لمس برای مردم باشد. فرمودند، من علت نارضایی نسل جوان را فکر کرده‌ام چیست. تفاوت حقوق‌ها بین جوان‌ها و آنها که بر سر کارند، زیاد است، باید از بین برد. عرض کردم، این یک عامل است ولی عوامل دیگر زیاد است. اگر مردم به یک اصولی توجه بکنند و بفهمند که به آن اصول از طرف اولیاء امور هم توجه می‌شود، حاضرند با گرسنگی هم بسازند. فرمودند، آن اصول چیست؟ عرض کردم، مردم باید به حساب و به بازی گرفته شوند و برای آنها سرگرمی و وسیله بازی درست کرد. نمی‌دانم چه طور شد که به عرض من طور دیگر توجه کردند. فرمودند، تربیت

بدنی وسائل ندارد. نه زمین بازی داریم، نه بودجه کافی هست، نه مریضی داریم. من عرض کردم، منظورم این نبود، منظورم این است که مردم باید در سیاست بازی کنند و خود را در آن شریک بدانند. یکدفعه به عرض من توجه کردند. عرض کردم، چه دلیل دارد که دولت بر سر کار باشد، همه عوامل انتخاباتی را در دست بگیرد و مثلاً در انتخابات شهرداری و انجمن‌های ولایتی و ایالتی مداخله بکند؟ بگذارید مردم حسّ بکنند که انتخابات آزاد است. انجمن‌های شهر و ایالتی و ولایتی چه تأثیری در سیاست کشور دارد که دولت می‌خواهد در دست داشته باشد؟ بگذارید آزادانه سر و کله هم بزنند و اگر انتخابات مجلس، حالاها باید یک حدودی داشته باشد، چرا باید در انتخابات شهرداری چنین باشد؟ چرا باید مردم در مسائل زندگانی روزمره‌شان حرف نزنند. این که به جایی صدمه نمی‌زنند. فرمودند، چه طور صدمه نمی‌زنند؟ مثلاً مزخرفات عجیبی در مورد گرانی می‌گویند، که این طور نیست. عرض کردم، اولاً متاسفانه این طور است، ثانیاً بر فرض چرت و پرتی می‌گویند چه ضرری دارد، یک دریچه اطمینانی باز می‌شود. فرمودند، به همین مناسبت هم من گفته‌ام حزب اقلیت باشد. عرض کردم، فرموده‌اید، ولی شیر بی‌بال و دم و اشکم است. بزرگ را مردم چه طور توجه ندارد؟ عرض کردم، تبلیغات هم غلط است. یک مقداری را درست نمی‌گویند، یک مقداری را هم که می‌گویند، آنقدر مبالغه می‌کنند و آنقدر تملق نسبت به اعلیحضرت همایونی می‌گویند که مردم را بیزار می‌کنند. مثلاً در قضیه نفت که واقعاً فتح بزرگی فرمودید، یا جزایر، آنقدر مبالغه شد که من خودم هم که به عظمت کار واقف بودم، سر خوردم و بیزار شدم. باری صحبت، طول کشید، و من که می‌خواستم یکربع شریفاب باشم، دو ساعت و نیم شریفاب بودم. تمام منتظرین کلافه شده بودند و فکر می‌کردند چه مسائل فوری و مهمی در کار است، در صورتی که مسائل اساسی و کلی مطرح بود... شب کاخ ملکه پهلوی رفتم. سر شام بودم. شاهنشاه مذکوری با علیاحضرت شهبانو درباره این که ما چرا به روزنامه‌های خارجی باید گوش کنیم، صحبت فرمودند. منظور این بود که من بشنوم. معلوم شد از عرايص صبح من راضی نبودند. من هم گوش کردم. بالاخره عرض کردم، چه بخواهیم، چه

نخواهیم، با دنیا در تماس هستیم و در مورد نقادی می‌باشیم. البته نباید از آن‌چه آنها می‌گویند یا می‌نویسند بلرزم، ولی نمی‌توانیم به کلی هم بی‌اعتنای با آن‌چه می‌نویسند، باشیم. به همین‌جا مطلب تمام شد.

پنجشنبه ۵۱/۱/۳۱

صبح شرفیاب شدم. خبرهای خوشی باز هم از جریان کارهای سویس عرض کردم. راجع به تشریف بردن به انگلیس و ژنو، برای کنفرانس بین‌المللی کار مذاکراتی شد و برنامه را به طور کلی تصویب فرمودند، از ۱۱ تا ۲۵ ژوئن.

بعد از گزارش مذاکره تلفنی دیشب با دکتر فلاخ را که در لندن در خصوص نفت مذاکره می‌کند، به اختصار به عرض رساندم. عرب‌ها شرکت‌های نفتی را وادار کرده‌اند که ۲۰٪ در کلیه بهره‌برداری‌ها شریک آنها بشوند.^۱ ولی شاهنشاه پیشنهادات دیگری فرموده‌اند که از آن جمله است ساختن یک پالایشگاه بزرگ در بوشهر، واگذاری پالایشگاه آبادان به ما، راه انداختن صنعت عظیم پتروشیمی، درست کردن مراکز برق اتمی و غیره در ایران. به این جهت عرب‌ها چون احساس کرده‌اند ما با آنها همقدمی نداریم، می‌خواهند یک [اوپک] عربی تشکیل بدهند.^۲ باری شاهنشاه فرموده بودند که از فلاخ سوال کن، اولاً مذاکرات عرب‌ها با کمپانی‌ها در چه مرحله است، که عرض کرد خیلی بد است، چون بر سر پرداخت قیمت اشیاء اختلاف عمیق دارند. ثانیاً شاهنشاه فرموده بودند، به فلاخ بگو با مخارج هنگفتی که علت وضع عراق بر ما تحمیل می‌شود، استخراج $\frac{4}{3}$ میلیون بشکه کم است، باید به حد اعلای ظرفیت خودمان که پنج میلیون بشکه است برسیم. یعنی در حقیقت $\frac{2}{276}$ هزار میلیون دلار عایدی سالیانه از محل کنسرسیوم کم است، لاقل باید [به] $\frac{2}{376}$ [هزار میلیون دلار] در امسال برسیم – در حدود ۱۲۰ میلیون

۱. نگاه کنید به یادداشت توضیحی سال ۱۳۵۱.

۲. ایران که به ظاهر نفت خود را ملی کرده بود، نمی‌توانست با کشورهای عرب حوزه خلیج فارس «همقدم» باشد ولی کاملاً پشتیبان آنها بود. در این جا عالم درست مطلب را درنیافته است. اوپک عربی مورد اشاره در سال ۱۹۶۸ تشکیل شد و در آن بحرین، مصر و سوریه نیز که عضو اوپک نبودند، شرکت داشتند، ولی مذاکرات درباره مشارکت کشورهای نفت‌خیز حوزه خلیج فارس در شرکت‌های صاحب امتیاز، در چهارچوب اوپک و به رهبری عربستان سعودی صورت گرفت.

دلار هم از شرکت‌های کوچک نفتی که با آنها قرار علی‌حدّه داریم مثل آجیپ و آپک (ایران - پان آمریکن) و غیره درآمد داریم که اضافه بر این مبلغ است. عرض کرده بود همین امروز ملاقات دارد و جریان را جمعه به من اطلاع خواهد داد که به عرض برسانم

جمعه ۵۱/۲/۱

چه روز زیبایی،

چمن حکایت اردیبهشت می‌گوید نه عاقل است که نیمه گرفت و نقد بپشت!
 من صبح سواری رفتم، ولی در شرایط بسیار نامناسب ... باری دو ساعت سواری کردم، هوا عالی بود. من هم مقداری هواز تازه در محیط خفغان آور استنشاق کردم. موقعی که شاهنشاه با هلیکوبتر به فرج آباد تشریف آوردند، من آن‌جا را ترک کردم، چون باید در مورد نفت بالندن با دکتر فلاخ صحبت کنم امروز چون امر نشده بود سر شام و ناهار بروم، در منزل ماندم. بجهه‌های مرحوم اسدی به دیدنم آمدند. شب هم پیش مهناز - دختر اردشیر و والاحضرت شهناز - که مرا به شام دعوت کرده بود، به منزل اردشیر رفتم. خود اردشیر در سویس است ... ولی چون حالا از کار افتاده است، مخصوصاً رفتم.

شنبه ۵۱/۲/۲

صبح شرفیاب شدم. کارهای نفتی را عرض کردم
 آیت‌الله خوانساری که مقلد شیعیان و در تهران است گزارش عرض کرده بود، که مسجد و مدرسه جعفری جنب صحن عتبی را تعمیر کند،^۱ تصویب فرمودند. فرمودند، بهتر است پای خوانساری را در مشهد باز کنیم که آن‌جا درست در دست میلانی مجتهد و مقلد شیعیان که در مشهد سکونت دارد، نباشد.^۲ احسنت بر این فکر و پیش‌بینی دقیق شاه.

۱. مدرسه جعفری از آثار دوره صفویه و بانی آن بازرگانی به نام میرزا جعفر بود که در تجارت با هندوستان صاحب ثروت شد.

۲. آیت‌الله میلانی از هراخوان اهان دکتر مصدق و مخالفان اصلاحات ارضی بود و در نتیجه میانه شاه با او خوب نبود.

در مورد والاحضرت شاهدخت شهناز که زن خسرو جهانبانی شده است و معلوم شد این خسرو از پدر سوخته‌های روزگار است ... – با آن که خودش را به درویشی و هیپی‌گری می‌زند – فکری به خاطرم رسیده بود، عرض کردم. آن این بود که چون معلوم شد این پسره جز به پول و مال دنیا به چیزی نمی‌اندیشد، اجازه فرماید از طرف خودم به پدر او، سپهبد امان‌الله جهانبانی که اکنون سنااتور است، بگویم این طور احساس کرده‌ام اگر این رویه خسرو و شهناز ادامه پیدا کند، شاهنشاه شهناز را از ارثیه محروم خواهد ساخت. یقین دارم این حرف من تمام فامیل جهانبانی و این پسره را [شوکه] (choque) خواهد کرد و ممکن است در رویه این پسره که بیچاره دختر را برای منافع شخصی گرفتار [ال اس دی] خوردن و حشیش کشیدن کرده است تغییر بدهد. با خنده پسندیدند. فرمودند، فکر ماکیاولی است. عرض کردم، با مردمان بد باید بدرفتاری کرد، ولی استدعا دارم این عرض من در شاهنشاه اثر نگذارد و دختر را از ارثیه محروم نفرماید. فرمودند، هرگز، ولی فکرت خوب است.

ظهور با بجهه‌های محروم دکتر اسدی و دوست عزیزم علینقی اسدی پیش دخترم رودی نهار خوردم

سر شام در کاخ علیاحضرت ملکه پهلوی رفتم. آتفاقاً در حضور اعلیاحضرت فقط دامادهای شاه بودند: پهلهد، شوهر والاحضرت شمس و بوشهری، شوهر والاحضرت اشرف. بحث طولانی بین شاهنشاه و شهبانو در مورد عدم رضایت مردم درگرفت. شنیدنی بود. من مداخله کردم و بدیهی است که طرف شاه را گرفتم. چون شهبانو تحت تأثیر احساسات قرار می‌گیرند. درست است که این حرف‌ها به جای خود خوب است و واقعاً یک عامل تعديل‌کننده می‌باشد، اما نه این که بگویند، هر چه می‌کنیم بد است و هیچ کاری نمی‌کنیم و طرف روزنامه‌های بدخواه خارجی را بگیرند. اگر این طور باشد، پس باید بمیریم. عرض کردم البته از معايب بری نیستیم، ولی این قدر هم که می‌فرمایید معايب نداریم. اگر این همه از معايب خیر، از خرده‌گیری بداندیش‌ها بترسیم، در هیچ کاری موفق نمی‌شویم و دست به سیاه و سفید نمی‌توانیم بزنیم. این چه [عقده‌ای] complexe است که علیاحضرت را گرفته است؟ قدری در خوردن شراب بوردوی اعلازیاده روی کرده بودم، با جرأت حرف‌های خودم

رازدم.

عصری هم جلسه دو ساعته با معاونین خودم درباره اداره کردن محصلین ایران در خارج که تحت تأثیر خارجی قرار می‌گیرند، داشتم. می‌خواهم این کار را در دست بگیرم و این خدمت آخرین را هم به شاهنشاه عزیزتر از جانم بکنم. واقعاً که تنها و یک تن همه ناملایمات و سختی‌ها را به خاطر پیشرفت ایران می‌کشد.

یکشنبه ۵۱/۲/۳

صبح در منزل باز شلوغ بود. هر طور بود ارباب رجوع را از سر باز کرده، به کاخ نیاوران رفتم. واقعاً گلکاری اعلی و زیبایی دارد. مدتی قدم زدم و نفسی تازه کردم، گرچه در این مدت با آشپز فرانسوی که مورد علاقه شاهنشاه است و با آشپز ایرانی ما علی کبیری نمی‌سازد (یعنی علی او را اذیت می‌کند) چانه می‌زدم که استعفاء ندهد. من نمی‌دانم چند هزار رقم کار دارم، ولی برای راحتی و سلامت شاه همه را می‌کشم:

من که ملول گشتمی از نفس فروشگان قبیل و مقال عالمی، می‌کشم از برای تو
باری بعد شرفیاب شدم، کارهای جاری را عرض کردم. منجمله امر فرموده بودند، چه طور شده بازرس نخست وزیری رفته آستان قدس را بازرسی کرده است؟ سخت استیضاح کن! با یک دنیا تأمل نامه‌ای به عنوان نخست وزیر تهیه کرده بودم به نظر مبارک رساندم، پسندیدند. آنچه را در پراتز گذاشتهم و فکر می‌کنم که باید باشد آن را هم پسندیدند. باری این نامه را با خط خودم و البته بی شماره و تاریخ برای نخست وزیر فرستادم که در دفاتر ما منعکس نشود و تعییر به کارشکنی من برای نخست وزیر نشود.^۱ نامه‌ای از سفیر سابق آمریکا رسیده بود، به نظر مبارک رساندم. خیلی از ایران و شاهنشاه تعریف و تمجید کرده بود... بعد از ظهر در رکاب مبارک با هلیکوپتر به دانشگاه نظامی خلبانی رفتیم و هم چنین شاهنشاه مرکز فرماندهی هوایی را مورد بازدید قرار دادند. واقعاً عالی بود، مثل یک دستگاه آمریکایی تمام جزئیات روشن است. و چه فرزندان رشید و عاقل و تحصیل کرده‌ای در اینجا کار می‌کنند. واقعاً جنگ

۱. رونوشت نامه علم به دنبال این یادداشت آمده است.

امروز، علم است نه جنگ. رژه افسران چندان خوب نبود. عرض کردم، اینها که این همه درس می‌خوانند و از هر دانشگاهی بیشتر کار می‌کنند، دیگر نباید انتظار پاگرفتن از آنها داشت. ولی باز هم احساس کردم شاهنشاه از این یک تقیصه دلخورند.

سر شام رفتم، در کاخ والاحضرت شاهدخت اشرف. مدئی با معظّم‌لها کلنگار رفتم که تعقیب روزنامه لوموند و محکومیت آن که مورد علاقه شماست – برای این که شما را متهم به قاچاق کرده است – کار آسانی نیست. شاهدخت چون واقعاً قاچاق نکرده‌اند و ما تصدیق مقامات پلیس بین‌المللی در سویس را گرفته‌ایم، مطمئن هستند غالب می‌شوند. ولی به چه قیمتی؟ من از حیث پول حرفی ندارم، ولی لوموند روزنامه معروف وزیر فرانسوی ما را می‌تواند خیلی اذیت بکند. باری هرچه کردم به سر ایشان نرفت.

دوشنبه ۵۱/۲/۴

صبح طبق معمول شرفیاب شدم. ابتدا گزارشات کار ژنو و جریان کار والاحضرت اشرف را عرض کردم، والاحضرت از دریچه چشم و منافع خودشان به قضایا نگاه می‌کنند. آخر یک گوشه همه حرف‌ها مربوط به شاهنشاه می‌شود. دیشب به والاحضرت عرض کردم، دائماً من و من و من نفرمایید. این که ما همه به والاحضرت تعظیم و تکریم می‌کنیم، محض خاطر برادر تاجدار شماست. اگر بنا باشد در این جریانات منافع معظّم‌له ملحوظ نشود، پس حداقل این است که ما نوکران شاهنشاه مردمان خانی هستیم. شاهنشاه فرمودند، به همین صراحت گفتی؟ عرض کردم، بلی. دیگر چیزی نفرمودند. ولی حس کردم بدشان هم نیامد. من به هر صورت جز آنچه در راه منافع شاهنشاه باشد، به چیز دیگر فکر نمی‌کنم. هر کس می‌خواهد برنجد گویرنج!

کارهای جاری را بعد عرض کردم. مخصوصاً در خصوص ساختمان بیمارستان بسیار مججهز مشهد که مورد نظر شاهنشاه است، که در حقیقت مرکز طبی بزرگی برای پاکستان و افغانستان باشد. عرض کردم، از عهده آستان قدس ساخته نیست، اجازه فرماید سازمان برنامه در برنامه پنجم بگذارد، ما زمین

محب
نمر - ۱۹۸
تیر - ۲ - اردی ۱۳۵۱

جنتی طریق سخت نمر
 در این نظر صور نهاده رست که سحب روی بخرا آز و نهر مهی خود
 بجهش های آز نهاده اند و دلیل این آزادی اند
 این طبع بر کمال این شد اینم شی از این نظر استیفع نماید به جو اگر
 و چشم خل رست زد رست گرفته اند از این نظر سخت نماید
 و نک این رست بر قدر داشت اند و این دلیل این آستان نظر نهاده اند
 این دلیل رست استیفع نماید از این نظر نهاده اند

امیر بیان

امیر

بدهیم. تأیید فرمودند و من نفس راحتی کشیدم. زیرا مهندس [حیدر] غیائی که مهندس مشاور این کار است فوق العاده خام طمع است و آستانه را به افلاس می‌کشید. من که این مطلب را می‌دانم نمی‌توانم به آستان حضرت رضا خیانت بکنم و چنین بارگرانی برگردان حضرت بگذارم.

بعد صحبت‌های سیاسی بین المللی مطرح شد. پمپیدو، رئیس جمهور فرانسه، به تقلید دوگل رئیس جمهور فقید فرانسه خواست موضوع عضویت سه کشور ... انگلستان، دانمارک و ایرلند را به بازار مشترک به رأی عمومی [فراندوم] بگذارد. این کار اصولاً لازم نبود، ولی پمپیدو خواست به قول معروف بُل بگیرد و در این موقع برای موقعیت خودش استفاده کند. اتفاقاً مردم فرانسه، بیش از پنجاه درصد - آنها که می‌توانستند شرکت در رأی بگندند - رأی ندادند و شکست بزرگی برای رئیس جمهور شد. البته از این پنجاه درصد، هفتاد درصد به نفع عضویت سه کشور تازه رأی دادند. شاهنشاه هم که از حرکت رئیس جمهور هنگام جشن‌های دو هزار و پانصد ساله، با او نظر خوشی ندارند، قلبًا خوشحال بودند.^۱

هم‌چنین در انتخابات ولاستی بادوورتمبرگ (Baden Wurtemberg) آلمان، حزب سوسیال دموکرات - حزب براندت صدراعظم - شکست خورد، یعنی مردم از سیاست او هم بیزار شده‌اند. احتمال قوی دارد که سیاست به طرف شرق او - شناختن مرزهای آلمان شرقی و لهستان - مala دچار شکست شود. چون در مجلس هم فقط با ۲ رأی اکثریت دارد. شاهنشاه از این مطلب هم بدشان نیامده است، چون او لا روى تعصب در وطنپرستی، اصولاً این سیاست او را نمی‌پسندیدند، ثانیاً می‌ترسند اگر در اروپا [اکاوش تنش] (detente) بین شرق و غرب بیش باید، بیشتر توجه و وزن سیاست شوروی به خاورمیانه تحمل شود، که البته برای ما بسیار خطروناک است. چنان که همین حالا با قرارداد پانزده ساله آنها با عراق، دچار سردرد شده‌ایم و بیشتر هم خواهیم شد....

۱. به رغم تلاش‌هایی که از سوی مقام‌های ایرانی شد، پمپیدو از شرکت در جشن‌های شاهنشاهی خودداری کرد و نخست وزیر وقت، زاک شبان دلماس (Jacques Chaban Delmas) را به جای خود فرستاد.

صیغ عده زیادی از بلوچ‌ها را دیدم. چه دنیابی است. بخت اینها گل کرده، در صورتی که اصولاً کار ما در آنجا بر وفق مراد نیست. به این معنی که چون هند و بنگلادش بر علیه پاکستان دارند بلوچ‌ها را در پاکستان تحریک می‌کنند، ما متوجه اهمیت بلوجستان شده‌ایم و سبیل بلوج‌های خودمان را چرب می‌کنیم. این بیچاره‌ها از ده دوازده سال گذشته که من بر سر کارهای حساس هستم، دائمًا پیش من می‌آمدند – روی آشنایی خانوادگی من – و من نمی‌توانستم کمک مهمی بکنم. حالا می‌توانم هم برای آبادانی آنجا و هم به اشخاص و عده کمک بدhem....

ظهر سفیر جدید هند به دیدنم آمد. برخلاف آن‌چه از فین بالاکشیدن آن روز تقدیم استوارنامه به نظرمان آمد، مرد بسیار فهمیده‌ایست. نزدیک دو ساعت حرف زدیم. تمام پیش‌آمدهای اخیر و روابط هند و پاکستان و ایران و افغانستان و چین و شوروی و اثرات و عکس‌العمل‌های هر یک را به نظر آوردیم. از جمله می‌گفت، ما نمی‌خواهیم پاکستان بیش از این تضعیف بشود، چون به وجود آمدن کشورهای پختونستان و بلوچستان و غیره که تمام فقیر و گرسنه هم خواهند بود، در درسرهای بزرگتری در این منطقه به وجود می‌آورد. درباره کشمیر صحبت کردیم. می‌گفت، دست زدن به وضع کشمیر وضع اجتماعی هند را به خطر می‌اندازد، زیرا ما هنوز در هند هفتاد میلیون مسلمان داریم که همه با کشمیر در ارتباط هستند. عذر بدتر از گناه را همین می‌گویند، ولی من به روی خودم نیاوردم، خودش هم می‌دانست که مغلطه می‌کند. می‌گفت، ما جداً می‌خواهیم که با پاکستان کنار بیاییم و حالت جنگ را از بین بریم. بارک الله بر خانم گاندی که با یک ضربت در پاکستان شرقی هزاران استفاده سیاسی کرده است. با این رفتن حالت جنگ که خواه ناخواه پاکستان با ضعف خودش ناچار است قبول بکند – با بودن مسئله کشمیر همیشه دو طرف ادعا داشتند که بین ما حالت جنگ وجود دارد. مسئله کشمیر خود به خود حل می‌شود. بنگلادش هم که مستقل شده است فعلًاً در اختیار هند است، تا بعد چه شود و چیزی‌ها چه مدت سکوت کنند....

چهارشنبه ۵۱/۲/۶

صبح شرفیاب شدم. برنامه مسافرت نیکسون را که به طور تقریب تعیین کرده بودیم، تصویب فرمودند. عرض کردم، سفیر آلمان تلفن کرد که موضوعی که شاهنشاه به براندت صدراعظم فرموده بودند (براندت قبل از عید نوروز به تهران آمد) که [کاهش تنش] در اروپا باعث فشار شوروی بر این منطقه دنیا خواهد شد، صدراعظم با خست وزیر انگلیس در میان گذاشته (سفر اخیر به لندن)... او گفته است که متنقاً این مطلب را با شوروی‌ها در میان خواهیم گذاشت که اگر قرار باشد پس از اعمال سیاست به سمت شرق آلمان (Ostpolitik) که در حقیقت [کاهش تنش] در اروپا به وجود می‌آورد...، فشار شوروی در این منطقه دنیا و به کشورهای میانه رو افزایش یابد، ما در مقابل آن ایستادگی خواهیم کرد. شاهنشاه فرمودند، معلوم می‌شود این [براندت] بسیار شخص [مسئول] (responsible) و طرف اعتمادی است که به همه حرف‌ها توجه می‌کند.

بعد مرخص شدم. سفیر جدید چین و اسرائیل را پذیرفتم – سفیر اسرائیل رسمی نیست. با سفیر چین یک ساعت صحبت کردم. از علیاحضرت شهبانو برای مسافرت به چین دعوت می‌کرد. چین کمونیست از امپراتریس ایران دعوت به عمل می‌آورد! واقعاً معنی همه‌چیز تغییر کرده و آن بدیخت‌هایی که دنبال دکترین‌های مختلف می‌روند، واقعاً آلت بلاراده هستند....

... بعد در رکاب علیاحضرت شهبانو به مهمانی آخر فستیوال فیلم جهانی رفیم، که شهبانو جوانز را تقسیم فرمودند. بعد هم شام در آنجا خورده، مراجعت فرمودند. حالا ساعت یک است آمده‌ایم من هنوز هزار کار نکرده دارم. نخست وزیر هم مست کرده بود، بی شباهت به [دلخک‌ها] نشده بود.

جمعه ۵۱/۲/۷

امروز صبح شرفیاب شدم. دعوت سفیر چین را عرض کردم، که از شهبانو به عمل آورده بود و در شرفیابی حضور خودشان عرض کرده بود. خیلی خیلی تعجب فرمودند، که چه طور اولاً شهبانو چیزی به شاهنشاه اظهار نظر نفرموده‌اند و ثانیاً چه طور به خود اجازه داده است به جای این که از رئیس

کشور دعوت کند، علی‌حدّه از شهبانو دعوت می‌کند. فرمودند، او را بخواه و بگو بسیار کار بی‌جایی کرده‌اید. مجدهاً در آخر شرفیابی بعد از مذکور فرمودند، لازم نیست، خوب اگر ما قبول نکردیم که ایشان بروند، همین منظور حاصل می‌شود.

موضوع مذاکرات با سفیر اسرائیل را عرض کردم که دو مطلب عمده داشت. یکی این که عراقی‌ها از این که زیاد تحت تأثیر روس‌ها باشند، ترسیده‌اند و خبرهای غیر مطمئن و جسته‌گریخته که به اسرائیل رسیده، حاکی از این است که می‌خواهند با آمریکایی‌ها رابطه برقرار کنند و به عنوان حفظ روابط فرهنگی دو کشور اجازه بدنهند آمریکایی‌ها آنجا مرکز فرهنگی داشته باشند. فرمودند، فکر نمی‌کنم این خبر صحیح باشد و اگر هم صحیح باشد، به راهنمایی خود روس‌هاست که عراقی‌ها را گول بزنند و باز هم عوامل علاقه‌مند به غرب را پیدا کنند. مطلب دیگر [سفیر اسرائیل]... این بود که پیش از آمدن نیکسون، گلداهایر نخست وزیر یا ابیان، وزیر خارجه اسرائیل بی‌آیند شرفیاب شوند. فرمودند، ما کار مهمی با آنها نداریم ولی اگر آنها بخواهند مرا بینند، باید در محramانه نگاهداشتمن این مهم تمام مسؤولیت را از خود آنها بخواهیم.

مطلوب دیگری که بلا فاصله فرمودند این بود که بیشتر مایل هستم مذاکراتم با نیکسون دو نفری باشد، هم روز اول و هم روز دوم. فقط کیسینجر مشاور او در جلسه دوم باشد. من هم یک نفر را برای یادداشت [برداشتمن] خواهم برد، یا اصلاً کسی نمی‌برم. صورت مذاکرات را کیسینجر نوشت، می‌خواهم. اگر گفتم خوب است، دیگر احتیاج به هیچ گونه یادداشتی نیست - در اینجا وضع نخست وزیر و وزیر خارجه هم برایش روشن شد. فرمودند، به وزیر مختار آمریکا خبر بده، مگر آن که رئیس جمهور بخواهد عده زیادتری از طرف آنها باشند که در این صورت ما هم همتراز آن را بخواهیم داشت.

در ساعت ۱۰ صبح والاحضرت شاهدخت اشرف گزارش ۲۵ ساله فعالیت سازمان شاهنشاهی را با حضور تمام هیئت مؤسسه به عرض رساندند و شاهنشاه اوامری دادند که مهم بود... برای اصلاح نطق والاحضرت که اولاً خیلی خودمانی به اعلیحضرت برادر عزیزم خطاب کرد و ثانیاً به دستگاه دولت شدیداً حمله کرده بودند، روز پیش من زحمت عجیبی داشتم که اصلاح کم.

بالاخره گفتم، امر است. آن وقت گوش کردند.
سر شام رفتم. نخست وزیر هم بود. می‌گفت، دیشب تا ساعت ۳ بعد از
نصف شب با آرتيست‌ها رقصیده است. گفتم، خوش به حالت!....

۵۱/۲/۸ جمعه

صبح زود استاندار خراسان و نایب‌التلیه آستان قدس را پذیرفتم. روی هم رفته
صبح جمعه مرا خراب کرد ولی کارهای ايشان را انجام دادم. من کارهای
حضرت رضا را خالصاً مخلصاً انجام می‌دهم، چون نفع آن فقط برای مردم
بیچاره است. بعد سواری رفتم. هوا و زمین و زمان مثل بهشت بود. دو ساعت
سواری حسابی کردم. در مراجعت به موکب شاهانه برخوردم که تازه به سواری
تشریف می‌بردند. خواستم بگذرم، اجازه خواستم. فرمودند، با من بیا! با آن که
خسته بودم، اطاعت کردم. در حدود یک ساعت هم در رکاب شاهنشاه سوار
شدم. از هر دری سخن رفت. شاهنشاه کاملاً سرحال بودند. بعد نیم ساعتی
تاخت کردند. اسب من سرکشی زیاد کرد، بیچاره‌ام کرد. وقتی برگشتم نه پا و نه
بازوی من، دیگر قدرت حرکت داشت. فوق العاده فرسوده شدم – البته دلیل
مهم آن پیری است نه تاخت و تاز!

ناهار منزل ماندم، با آرتيست‌های فرانسوی که برای فستیوال آمده‌اند،
ناهار خوردم. به اعتقاد من خیلی بدترکیب و بی‌ادب هستند، ولی جوان‌های
امروزی و منجمله دخترها و دامادهای من آنها را می‌پسندند....

۵۱/۲/۹ شنبه

صبح... شرفیاب شدم. شاهنشاه سرحال نبودند. تقریباً هر چه را عرض کردم،
رد کردند. یکی این بود که آیت‌الله خوانساری تقاضا دارد مولد حضرت رسول
تعطیل شود. رد کردند. جای تعجب شد، چون شاهنشاه شخصاً مسلمان معتقد
است ولی فرمودند، چرا حالاً بعد از دو سال که این روز را موقوف کرده‌ایم،
تجدید مطلع می‌شود؟ عرض کردم، ولی حق با خوانساری است. فرمودند، به
هنگام تولد، حضرت رسول پیغمبر نبوده‌اند. عرض کردم، مسیح هم نبوده
است، ولی تولد ايشان را مسیحی‌ها جشن می‌گیرند. فرمودند، یکی از

تعطیل‌های مذهبی را کم کنید و به جای آن بگذارید. دیگر چیزی عرض نکردم. در یکی دو مورد دیگر هم مستعدیات مرا با آشتفتگی رد کردند. البته مربوط به خودم نبود و دیگر من هیچ استدعا یابی درباره خودم نمی‌کنم؛ بیش از این که دارم چه می‌خواهم؟

باری، مطلب کوتاه، در رژیم‌هایی مثل ما، هر قدر صاحب قدرت بزرگوار و آقا باشد، چنان که شاه ما [هست]، این مشکلات موجود است. من چه می‌دانم که صبح سوء‌هاضمه پیش آمده، گفت و گویی با علیا حضرت پیش آمده، اخبار بدی رسیده و قس علیهذا... اما باید مقاومت کرد و حقایق را گفت. تا هم خیانتی واقع نشود و هم وظیفه انسانی شخص انجام شده باشد و هم حق مردم ادا شود....

یکشنبه ۵۱/۲/۱۰

صبح شرفیاب شدم. گزارش طرز اداره محصلین در خارج کشور را که قبل از تقدیم کرده بودم، شاهنشاه به من مرحمت کردند. من فکر کرده بودم سابقاً در کیش فرموده بودند که این کار را باید خود دربار بکند، ولی در کمال تعجب دیدم به من فرمودند، فکر کرده‌ام این کار را بنیاد پهلوی بکند، چون آنها بودجه زیاد دارند. من دیگر خجالت کشیدم عرض کنم، این کار بسیار بزرگی است، به علاوه دلسوزی می‌خواهد، با ارادی تکلیف کار از پیش نمی‌رود. بعد که مرخص شدم فکر کردم علت این امریه شاهنشاه چیست؟ یکی از دلیل ازیر را ممکن است داشته باشد: یکی این که اگر چنین دستگاهی من به وجود بیاورم که با چهل هزار دانشجوی ایرانی در خارج رابطه مستقیم برقرار کند، دولت وحشتزده می‌شود؛ دیگر این که اصولاً چون رئیس دولت و رئیس مجلس سنا، شریف‌امامی، که ضمناً رئیس بنیاد پهلوی هم هست، هر دو فراماسون هستند، شاهنشاه فکر فرمودند بهتر با هم کنار می‌آیند. حالا چه جور دانشجویی از آب در آید و به کجا سرسپرده شود، خدا می‌داند....

اوامری در خصوص حزب مردم فرمودند، که به دکتر کنی دیر کل بگو تشكیلات خود را گسترش دهد و جوان‌های تازه بی‌آورد. عرض کردم، چشم، ولی تا اجازه حرف زدن و انتقاد کردن نداشته باشند، فایده ندارد. فرمودند،

منظور من هم همین است، زیرا اگر این دریچه اطمینان را باز نکنیم، حرف‌ها از حلقوم گریلاها و جنگلی‌ها و آدمکش‌ها در می‌آید. عرض کردم کاملاً صحیح است، ولی چندین دفعه تصمیم اتخاذ فرموده‌اید و باز دریچه را بسته‌اید! مگر همین زمستان گذشته نبود که برای دو کلمه حرف که این بدیخت‌ها در مجلس در مورد بودجه زدن، تلگراف صریح فرمودید که به آنها ابلاغ کنند «همان معامله با شما خواهد شد که با کمونیست‌های غیرقانونی می‌شود». فرمودند، آخر مزخرف گفته بودند. عرض کردم، به هر صورت این است، باید مزخرف‌گویی را هم تحمل کرد و الاکار حزب اقلیت هرگز به سامان نمی‌رسد. دیگر چیزی نفرمودند. حالا شما این اوامر را به دکتر کنی بگویید.

بعد فرمودند، خیلی فکر کرده‌ام مشاورینی برای کارهای مختلف برای خودم تشکیل شود. عرض کردم، از روزی که وزیر دربار شده‌ام به شهادت خود اعلیحضرت همایونی لااقل ده دفعه این پیشنهاد را کرده‌ام، چون با این وضعی که شاهنشاه دارید و اوامر تان بلا فاصله اجراء می‌شود، لااقل قبل از صدور اوامر، خصوصاً در امور اقتصادی و اجتماعی، کارها باید مطالعه مختصراً توسعه اهل فن بشود. فرمودند، پس دولت من و سازمان برنامه چه صیغه‌ایست؟ این دولت در دولت می‌شود. عرض کردم، آخر وزرا مستقیماً از شاهنشاه دستور می‌گیرند، بعد هم که دستور اجراء می‌فرمایند، دیگر فلک جلودار آنها نمی‌شود. این است که در دستگاه دولت هم از هم گسیختگی عجیبی موجود است. به هر حال یک عامل هم آهنگ‌کننده لازم است، که باید در دفتر مخصوص شاهنشاه تشکیل شود. فرمودند، باز هم به عقیده سابق خودم فکر می‌کنم لازم نیست. فرمودند، مگر این همه پیشرفت‌های بزرگ کرده‌ایم، کسی به ما مشورت داده است؟ عرض کردم خیر، درست است که اعلیحضرت همایونی درست می‌بینند و درست می‌سنجدند و درست اوامر صادر می‌فرمایند، ولی طبیعت کار امروز دنیا یک طبیعت فنی است. یک نفر محال است بتواند همه جهات کارها را ببیند. مگر در کاخ سفید مشاور برای نیکسون در هر امری نیست؟ دیگر چیزی نفرمودند.

دوشنبه ۵۱/۲/۱۱

امروز به مناسبت تولد حضرت رسول اکرم تعطیل بود، با وصف این شاهنشاه کار کردند. من شرفیاب شدم، مقدار زیادی کارهای جاری و عقب افتاده را عرض کردم. برخلاف دیروز که سرحال بودند، امروز کسل بودند. بعد معلوم شد روزنامه توفیق – که روزنامه فکاهی بسیار خوبی بود – که به علت ارتباط مدیران با [...] تعطیل شده بود، از چاپ بیرون آمده و شاهنشاه از این حیث عصبانی بود و مسؤولین را بازخواست کرده‌اند ولی به من چیزی نفرمودند.

اجازه خواستم برای مسافرت همایونی به سویس ... سفرای شاهنشاه را در آن‌جا احضار کنم.^۱ اجازه دادند. فرمودند، خودت از علیا حضرت پرس که به انگلیس می‌آیند یا نه؟ به من که گفته‌اند نمی‌آیم ... من حضور شهبانو، بعد که مرخص شدم، تلفن کردم. فرمودند، نمی‌آیم. فوری به شاهنشاه گزارش دادم ... ساعت ۳ بعد از ظهر سر ناھار بودم، شهبانو مجدداً تلفن فرمودند. با خنده فرمودند، می‌آیم! خیلی باعث تعجب من شد. باز هم به شاهنشاه گزارش عرض کردم، فرمودند، می‌دانم، فردا صحبت می‌کنیم.

امروز سفیر اسرائیل را خواستم. گفتم، پیش از آمدن نیکسون، ما با شما کاری نداریم ولی اگر شما کار و عرایض دارید، می‌تواند گل‌دامایر نخست وزیر یا ایان وزیر خارجه بیاید. اما محرومانه نگاهداشت کار مطلقًا با شماست.

بعد سفیر پاکستان را خواستم، گفتم، ده هزار مسلسل که خواسته‌اید، ما نمی‌توانیم به شما بدھیم. به علاوه حالا که جنگی ندارید، اسلحه برای چه می‌خواهید؟ گفت، برای مقابله با عوامی لیگ پاکستان غربی، یعنی تقریباً بلوج‌ها و پختون‌ها که وسیله عوامی لیگ پاکستان شرقی و روس‌ها و افغان‌ها تحریک می‌شوند ...

سه شنبه ۵۱/۲/۱۲

صبح طبق معمول شرفیاب شدم. برنامه تقریبی مسافرت انگلیس را عرض

۱. سفیر ایران نزد دولت سویس در برن و سفیر ایران نزد مرکز اروپایی سازمان ملل منحد در ژنو.

کردم (به دعوت خصوصی ملکه). صورت ملتزمین را خواستم که بفرمایند. فکری فرمودند، بعد فرمودند، کار یک جور دیگر شد، چند نفر افسر نیروی دریایی با سواد، یکی دو نفر نوکر و دکتر ایادی. اسمی از من نبردند، من هم چیزی عرض نکردم. در آخر شرف‌بایی عرض کردم، من برای تشریف فرمایی به ژنو ناچارم بیایم، چون نمی‌دانیم وضع چه صورتی پیدا می‌کند. از ژنو مرخص می‌شوم. فرمودند، بله لازم است آن‌جا بیایی. اتفاقاً مایل بودم به انگلستان بروم، چون به اسب‌سواری و [است] (tradition)‌های قدیمی علاقه‌مندم. ولی سال‌هاست عهد کرده‌ام هیچ‌چیز و هیچ‌چیز برای خودم از شاهنشاه نخواهم، ولو التزام رکاب باشد ... قدری راجع به بلوچستان صحبت شد. فرمودند، هیچ بعید نیست در حدود ده میلیارد ریال ظرف چند سال خرج آن‌جا بکنیم، چه از لحاظ ساختن فرودگاه‌ها و چه بندر چاه‌بهار. من خندهیدم. البته خنده مؤدبانه. فرمودند، چرا خنده‌یدی؟ عرض کردم، «عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد». مدت‌ها برای بلوچستان کاری انجام نمی‌شد. فرمودند، به هر صورت امکانات در این‌جا کم بود و درست هم هست. به هر صورت به قدری شاهنشاه بزرگوار است که هیچ از این مسائل نمی‌رنجد و بر دل نمی‌گیرد، مضافاً به این که درست می‌سنجد و حساب می‌کند. بازیگر به تمام معنی ماهر و زبردست است.

فرمودند، به [اد] بگو، با فلان شخص که تماس می‌گیرد، مستقیماً نباشد، از طریق امیرهشنسگ اقدام کند. من این فرمایش را نفهمیدم، ولی با چنان تعجب به این امر نگاه کردم که شاهنشاه متوجه شدند. فرمودند، آخر اینها هر کدام می‌خواهند به این وسیله با ما ارتباط داشته باشند و این افتخار را از دست یک دیگر بقاپند. واقعاً یک پارچه هوشیاری و در عین حال بزرگواری و آقایی است که این مسائل را می‌داند و به روی هیچ‌کس نمی‌آورد. آفرین بر این سعه صدرا ظهر سفیر جدید پرتوال را پذیرفتم. چیزی دستگیرم نشد، شبیه آرتیست‌های ایتالیائی بود.

بعد از ظهر منزل کار کردم. ناهار خدمت مادرم بودم. تنها کسی که در دنیا مرا به خاطر خودم دوست دارد. شب فیلم دیدم. فیلم‌های امروز یا وحشتناک یا مسائل جنسی است.

فیلم‌های موضوع‌دار خیلی کم است. فیلم امشب جنسی بود، انسان از سکس هم بیزار می‌شود.

چهارشنبه ۵۱/۲/۱۳

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری زیاد بود همه را به عرض رساندم. منجمله عرب‌پهای از دکتر علی امینی تقدیم کردم.^۱ که فکر می‌کنم سبقاً درباره او در این کتاب نوشته باشم. خواندند و خنده‌یدند... چون امینی یک وقتی به زور و فشار آمریکایی‌ها در زمان کندي، برخلاف میل شاهنشاه نخست وزیر شد. اوّل هم عروتیز کرد، بعد جا زد و من نخست وزیر شدم. من معنی خنده را فهمیدم. عرض کردم، گمان می‌کنم حالا در عرابیش صادق باشد. فرمودند، بسته به این است که وضع دنیا چه بشود. اشخاصی مثل تو، اقبال و امثال شما عوض نمی‌شوند. ریاضی رئیس مجلس را که تازه به دوران رسیده، اسم بردن. فرمودند، آدم محکمی به نظر می‌رسد. ولی امثال امینی و شریف‌امامی و اینها هیچ معلوم نیست اگر باد مخالف بورزد چه خواهند کرد. وقتی اسم شریف‌امامی را بردن، عرض کردم، این مسئله دانشجویان را چه طور به شریف امامی می‌سپارید، با این عقیده که دارید؟ بعد هم که فراماسون است. فرمودند، خوبحالاکه کار بدی نمی‌کند و جرأت نمی‌کند که بکند. بعد هم بگو معاون تو –باهری –برود آن‌جا، کار را انجام بدهد. دیگر خجالت کشیدم عرض کنم، این چه شتر گاو‌پلنگی می‌شود؟ در مسئله‌ای که باید شب و روز با دقت و دلسوزی و مراقبت و فداکاری کار کرد. دیگر من هیچ نگفتم و عرضی نکرم.

مدتی از فلسفه فراماسونی بحث کردیم که [انترناسیونالیسم] است. فرمودند، خودشان آذعا دارند که در هر کشوری نسبت به رئیس کشور وفادارند. عرض کردم پس چه طور لوثی شانزدهم را به کشتن دادند؟ تاریخچه آن را عرض کردم، شاهنشاه چیزی نفرمودند.

آیت‌الله خوانساری در مورد اعدام این گریلاها وساطت کرده بود، مدّتی در این خصوص صحبت شد، بی‌اثر نبود. باز در خصوص والاحضرت شهناز،

۱. رونوشت نامه امینی به دنبال این یادداشت آمده است.

صحبت شد که می‌خواهند به آمریکا تشریف ببرند. شاهنشاه کدر و کسل شدند. خیلی من متأسف هستم. در مورد مسافرت به سویس و انگلیس و برنامه آن صحبت شد که چه جور باید جرائد به ما coverage خوب بدهند. ظهر با سفیر انگلیس و سفیر شاهنشاه در لندن ناها را خوردم. برنامه تشریف فرمایی به انگلیس را تمام کردیم.

بعد از ظهر در هیئت نظار بانک عمران شرکت کردم. شام مهمان سفیر عربستان سعودی که به افتخار من مهمانی داده بود، بودم. سفیر پاکستان و سفیر اردن هم در آن جا به من گفتند، که بوتو رئیس جمهور پاکستان و ملک حسین میل دارند به ایران بیایند – مقارن سفر نیکسون.

پنجشنبه ۵۱/۲/۱۴

صبح شرفیاب شدم. برنامه تشریف فرمایی به خراسان و کرمانشاه را عرض کردم، تصویب فرمودند.

عرض کردم، وضع زلزله‌زدگان بد شده، پس از آن که بازدید فرمودید، دیگر کسی آن‌جا نمانده. فرمودند، فوری نخست وزیر و وزیر کشور و مدیر شیر و خوارشید را بخواه و از آنها بازخواست کن. این از مواردی است که باید دربار مداخله کند. آیا مفهوم مخالف فرمایش شاه این است که در کارهای دیگر فضولی نکن؟ من که برحسب امر خودشان دائمًا مشغول مداخله – ولی متأسفانه مداخله ناقص کم‌نتیجه – هستم. فرمودند، یک زمینی برای خواهر بزرگم همدام‌السلطنه بخر و یک منزل یک طبقه بساز که بیچاره علیل شده، نمی‌تواند در منزل دو طبقه زندگی کند. عرض کردم، چشم. آیا زمین را برای دربار بخرم و بسازم، یا برای خودشان؟ چون فعلًاً دو منزل یکی در شهر، و یکی در شمیران دارند. فرمودند، نه برای خودشان. بیچاره نسبت به خواهرهای دیگرم هیچ ندارد. یک انگشت آنها به اندازه تمام زندگی اوست، واقعاً شاه آفاست. خدا عمرش بدهد و سایه‌اش را بر سر همه ما پایدار بدارد

فکر شاه باز ناراحت کارهای سویس است. مدعی با من صحبت فرمودند که چرا سویسی‌ها نمی‌خواهند ما به آن‌جا برویم؟ مدعی مطلب را تشریح کردم، که سیاست خارجی که نمی‌تواند باشد، مگر آن که آنها از لحاظ خودشان

این طور فکر بگند که تشریف بردن شاهنشاه برای اکنفرانس دفتر بین‌المللی کار] جنجال راه بیندازد و چرا بی جهت در دسر داشته باشند.

جمعه ۵۱/۲/۱۵

صبح زود برخاستم ... دو ساعت سواری کردم. دره رزک در فرح آباد، آب مفضلی دارد، خیلی زیبا بود. هوا هم مثل بهشت. چه قدر بک و تیهو و شکار بزرگ دیدیم. در مراجعت به موکب شاهنشاه برخوردم که تازه تشریف می‌بردند سواری کنند – در حدود ساعت ۱۱. فرمودند، باز با من بیا. یک ساعت هم در رکاب شاهنشاه رفتم تمام صحبت از جنگ ویتنام و اوضاع آلمان بود که اگر آمریکایی‌ها در ویتنام شکست بخورند، وضع دنیای آزاد و کشورهایی که روی کمک‌های آمریکا حساب می‌کرده‌اند چه می‌شود؟ عرض کردم، اگر اعلیحضرت همایونی هم به مشورت آمریکایی‌ها و به‌طور کلی غربی‌ها گوش داده بودید که می‌گفتند، چرا این‌همه تسلیحات فراهم می‌کنید و خرج بیهوده می‌کنید، با شوروی که نمی‌توانید مقاومت بکنید، دیگران هم اگر آمدند با شما جنگ کنند، وضع دنیا اجازه نمی‌دهد، همین عراق حالا سیل ما را دود داده بود. فرمودند، به حرف خارجی‌ها من هرگز گوش نکرده‌ام. راست هم می‌فرمایند. شاهنشاه همیشه آنها را گول زده‌اند، جز به منافع وطن به چیزی فکر نمی‌کنند. عرض کردم، در خصوص ذوب آهن هم همین‌طور بود. می‌گفتند چرا این‌قدر مخارج می‌کنید؟ به علاوه چه‌طور این‌همه مشاور روسی به ایران می‌آورید، آیا می‌دانید نتیجه‌اش چیست؟

در مورد سفری که با شاهنشاه به مسکو رفتم، صحبت شد که آن وقت حتی خود روس‌ها هم قبول نمی‌کردند که ما چنین حرأتی به خرج خواهیم داد. واقعاً شاه هنگامه می‌کند. افسوس که کارهای کوچک را ماما خراب می‌کنیم و این‌همه زحمت و مرارت و فداکاری شاه را ضایع و آلوده می‌کیم

شنبه ۵۱/۲/۱۶

صبح به وزارت کار رفتم و پیام شاهنشاه را به مناسبت روز ملّی کار و کنفرانس کارگر و کارفرما را قرائت کردم ... بعد شرفیاب شدم. در مورد مسافرت سویس

و این که توقف موكب ملوکانه در کجا خواهد بود، مطالubi عرض کردم و عرض کردم، بهتر این است که در داخل شهر ژنو و دفتر نمایندگی توقف نفرمایید. در هتل [رزرو] reserve باشد. قبول فرمودند.

درباره مسافت نیکسون جزئیاتی بود، عرض کردم. زن سپهبد آزموده مرده بود، استدعا داشت در امامزاده صالح تجربیش بر حسب وصیت او دفن شود. فرمودند، حالا امامزاده وسط بازار قرار گرفته، مگر می شود چنین کاری کرد. بگویید به مشهد ببرند. سپهبد [حسین] آزموده خیلی طرف مرحمت است زیرا دادستان نظامی بود، هنگامی که افراد توده‌ای را محاکمه می کردیم؛ همچنین دکتر مصدق را محاکمه کرد....

یکشنبه ۵۱/۲/۱۷

امروز صبح که شرفیاب می شدم، فکر می کردم باید شاهنشاه خیلی سرحال باشند زیرا در تمام کشور باران آمده است. هوا هم به حد سرد است که ما پیشمان هستیم چرا شوافاژها را خاموش کردیم. درجه شمیران هفت درجه بالای صفر است. در رضائیه هم برف باریده است. امسال بارندگی عجیبی در تمام کشور شده، حداقل در همه جا دو برابر سالهای معمولی است ... منجمله در بیرون چند که حد متوسط بارندگی همیشه کمتر از ده سانتیمتر است، تاکنون ۲۳ سانتیمتر باران نازل شده است.

باری با این خیال که شاهنشاه سرحال هستند، شرفیاب شدم. برخلاف انتظارم شاه را کسل دیدم. معلوم شد در پاکستان غربی، در کوتیه، تظاهراتی بر علیه ایران شده است، به من فرمودند، آن چیزی که در انتظارش بودم، واقع شد و من با بوتو صحبت کردم. [بوتوم] معتقد است که انگشت روسها در کار اخلال این به قرار تقریر حتی روسها به هندیها و افغانها گفته‌اند، شما در کار اخلال این نواحی اقدام نمی‌کنید، ما خودمان می‌دانیم چه بکنیم؛ چنان‌که در عراق و سرحدات غربی ایران عمل می‌کنیم، در شرق هم عمل خواهیم کرد. عرض کردم، اتفاقاً بوتو عکس خودش را تقدیم کرده و استدعا کرده است شاهنشاه تمثال خودتان را به او مرحمت کنید. ضمناً قسمتی از تلگرافی که به سفير پاکستان کرده و استدعا نموده است والاحضرت اشرف تشریف ببرند، سفير

پاکستان به من داد که تقدیم می‌کنم، ملاحظه فرماید. به دقت خواندن. بعد هم پیام بتو [درباره]... نتیجه مذاکرات میسیون هندی... که برای [انزدیکی] (rapprochement) بین هند و پاکستان به اسلام‌آباد رفته‌اند، عرض کردم.... دیدم شاهنشاه خیلی کسل هستند، مقداری از قصه‌های زمان مصدق که در آنوقت واقعاً غصه بود برای شان تعریف کردم، که به من در تبعید مصدق چه می‌گذشت و چه فکرها کرد. منجمله مدیریک روزنامه مصدقی را در مشهد که فکر می‌کنم نام خوشی یا سنبله داشت و به زن من فحاشی کرده بود، وسیله مرحوم محمد رفیع‌خان خزانی تربیتی که از اقوام من بود، در مشهد دزدیدم و محمد رفیع‌خان او را برای من به بیرجند فرستاد... در بین راه میخ طوله‌ای به مقعد او فرو کرده بودند که واقعاً خیلی باعث ناراحتی من هم از لحاظ انسانی و هم از لحاظ این که مبادا بمیرد شد. بالآخره آنقدر او را نگاهداشتم و معالجه کردم تا مصدق افتاد. شاهنشاه خیلی خنده‌یدند و قدری از وضع کسالت در آمدند.

بعد مسئله خستگی مضحک دیروز خودم را عرض کردم. از آن هم خنده‌یدند. فرمودند، گاهی انسان به مطالب مضحک برخورد می‌کند، مثلًاً من حسن می‌کنم که اگر افرادی را من به دولت بگویم در فلان کار بگذارید، مثل [اسیروس] فرزانه را که رئیس سازمان جلب سیاحان کرده‌ایم، دولت در کار او دائمًاً کارشکنی می‌کند. عرض کردم، مطلب مضحک نیست، جدی است. دیگر چیزی نفرمودند.

بعد کارهای جاری را عرض کردم، خیلی طولانی شد. یک کار و دو کار که نیست، از وضع زلزله‌زدگان و لژیون خدمتگزاران بشر و آستان قدس رضوی و مذاکرات با خارجی‌ها و نفت و امور خصوصی وغیره وغیره، نمی‌دانم چه طور این‌همه کار در کله‌ام جا می‌گیرد. راجع به مرحوم دکتر اسدی فرمودند، بگو بانک عمران قروض او را نگیرد (سیصد هزار تومان). خدا به شاه عمر بدهد، واقعاً انسان و آفاست.

... بعد از ظهر جلسه عمران کیش را با پنج نفر از وزاری دارایی، آبادانی و مسکن، کشاورزی، آب و برق و راه داشتم. هیئت مدیره هم حاضر بودند: معاون دربار [محمد جعفر] بهبهانیان، رئیس ساواک ارتшибد [نعمت‌الله] نصیری، دکتر

[هوشتنگ] رام، خودم، مهندس [محمد] منصف.^۱ دو سه ساعت طول کشید. بعد سفیر شاهنشاه آریامهر در برن را پذیرفتم. فکر می‌کنم این شخص به ما خیانت می‌کند و نمی‌خواهد کار امیرهوشتنگ به سامان برسد. انشاء الله که اشتباه می‌کنم ...

دوشنبه ۵۱/۲/۱۸

صبح شرفیاب شدم. کارهای معمولی را عرض کردم. در خصوص ویتمام مذاکره شد، که نیکسون، راجرز وزیر خارجه خود را به واشنگتن خواسته است. راجرز به اروپا آمده بود که اعضای ناتو را در خصوص مذاکرات نیکسون در مسکو واقف سازد. عرض کردم، نیکسون هیچ چاره ندارد، جز آن که در ویتمام حالا سرسرخی نشان بدهد. اگر ندهد باخته است. یعنی هم چوب را می‌خورد، هم پیاز را. زیرا اگر شکست خورد، طبعاً رئیس جمهور نمی‌شود، ولی اگر فتح کرد، هم رئیس جمهور می‌شود و هم یک رئیس جمهور مقنول. فرمودند، درست می‌گویی، ولی چه طور است که ویتمام شمالی‌ها با این قدرت و زیر این آتش سهمگین آمریکا می‌جنگند. عرض کردم، چون با اعتقاد جنگ می‌کنند. شاهنشاه فرمودند، درست است. اما تعجب است اینها که هیچ‌گونه منابعی ندارند، الا آن که بگوییم بالسویه فقیرند و به علاوه احساس [فساد] (corruption) در دستگاه‌های بالا نمی‌کنند. عرض کردم، کاملاً صحیح می‌فرمایید. به علاوه آن که اصولاً از سنین طفویلت هم [ششش روی مغزی] شده‌اند.

در خصوص مسافرت سویس صحبت شد. عرض کردم نطق شاهنشاه در کنفرانس [دفتر بین‌المللی کار] – که قرار بود یک ساعت باشد – فکر می‌کنم باید بیش از نیم ساعت طول بکشد، چون سفیر شاهنشاه در سازمان ملل می‌گفت، نطق‌های طولانی ملال آور است.^۲ فرمودند، همین‌طور است، کوتاه

۱. عمه مهندس محمد منصف یکی از چهار همسر امیر شوکت‌الملک بود. امیر از هیچ یک از همسران خود، جز مادر عَلَم، فرزندی نداشت. گذشته از رابطه خانواردگی، محمدعلی منصف، پدر مهندس منصف، از دولستان بسیار نزدیک عَلَم بود و چندین بار نماینده مجلس و مدّتی نیز معاون بانک رهنی شد. از این رو عَلَم اجرای طرح کیش را به عهده مهندس منصف – مدیرعامل شرکت ساختمانی مرکوری – گذاشت.

۲. سفیر ایران در مرکز اروپایی سازمان ملل در زنو خسرو هدایت بود.

تهیه کنید. عرض کردم، تعجب است که مقاله‌نامه‌های سازمان ملّ از مجلس ما نگذشته است و این امر هم پس از نطق شاهنشاه باعث ایراد نمایندگان خواهد شد. مخصوصاً مقاله‌نامه شماره ۸۷ مربوط به سندیکاهای شماره ۹۸ مربوط به [اماکره نمایندگان کارگر و کارفرما] فرمودند، یادداشت به من بدی که عصری به نخست وزیر بدhem، بجنبد. عرض کردم، اتفاقاً هر دو اصل در قوانین کار مترقبی مانگنانده شده است.

مرخص شدم. سفیر پاکستان را پذیرفتم. در خصوص شرفیابی بوتو صحبت کردیم و تشریف بردن والاحضرت اشرف به کویته، برای همراهی با بوتو در مقابله با بلوچ‌ها. البته بلوچ‌های بلوچستان پاکستان.

بعد از ظهر با دخترم روتابه و نوهام نیلوفر گذراندم. تقریباً دو ساعت خیلی خوش گذشت. یک قسمت وصیت‌های خودم را به طور شفاهی به دخترم گفتم که اگر غفلتاً مردم، بداند چه بکند. از آهن آنها، تریت استادان علوم برای بیرجند و سیستان و بلوچستان است. گفتم، چهار صد هزار دلار از ثروت مرا باید برای این کارکنار بگذارد و از منافع آن این مهم را انجام دهد.^۱

سه شنبه ۵۱/۲/۱۹

صبح خیلی زود کاردار سفارت آمریکا به من تلفن کرد که کار فوری دارم - هنوز سفیر جدیدشان نیامده است. ساعت ۸ به او وقت دادم. پیام نیکسون را برای شاهنشاه آورد، که تصمیم خودش را در مورد مین‌گذاری آب‌های ویتنام شمالی و بمباران ویتنام شمالی و قطع مذاکرات پاریس به اطلاع شاهنشاه رسانده بود. گفت، فقط به لندن، پاریس، بروکسل، رم، بن، ترکیو و تهران اطلاع می‌دهیم، چون متّحد ما محسوب می‌شویم. من پیام او را وقتی شرفیاب شدم، به عرض رساندم و عرض کردم، شاهنشاه باید جواب مشتبی مرحمت فرماید. فرمودند، آخر ما همه‌جا گفته‌ایم باید مقررات کنفرانس ژنو اجرا شود... چه طور جواب مشیت بدhem؟ عرض کردم، با کمال تأسف شیشه عمر ما هم در دست

۱. ورنه عالم طبق نظر او این مبلغ را در یکی از بانک‌های ایران در حساب سپرده ثابت گذارند و از محل بهره آن به چند تن از کسانی که در خارج دروس می‌خوانندند کمک‌هایی کردند. ولی پس از انقلاب، اصل سرمایه ضبط و برنامه متوقف شد.

آمریکاست، یعنی اگر آمریکا اینجا شکست بخورد، دیگر فاتحه دنیای آزاد خواهد شده. فرمودند، درست است، ولی با این گردن کلفت شمالی چه کنم؟ عرض کردم، من جوابی تهیه خواهم کرد و به عرض مبارک می‌رسانم. بعد که مرخص شدم جوابی تهیه کردم... ولی باز هم شاهنشاه با فکر تیزین و دوراندیش خودشان هر جا که رایحه پشتیبانی هم داشته، حذف فرمودند.^۱ ... امشب مهمانی در کاخ نیاوران از دیپلمات‌ها و ایرانی‌ها بود - سه دفعه در سال مهمانی می‌دهیم، یعنی دیپلمات‌ها را سه دسته می‌کنیم و با ایرانی‌ها مخلوط می‌کنیم. شام می‌دهیم؛ این از اختراعات من است. از طبقات مختلف ایرانی هستند: عالم، تاجر، نویسنده، انتلکتوئل، صاحبان صنایع، وزرا و غیره. خیلی خوب است و حسن اثر کرده... دیروز و امشب تمام باران آمد. تگرگ عجیب و بی‌سابقه که مثل یک پرده سفید آسمان را به زمین وصل می‌کرد، باعث تأخیر ورود مهمان‌ها به کاخ شد.

چهارشنبه ۵۱/۲/۲۰

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم، [گلدا] مایر نخست وزیر اسرائیل خودش شرفیاب می‌شود. پنجشنبه ۱۸ ماه مه خواهد آمد. فرمودند، پس ترتیب کار را بده. حالا چه اندازه من باید در اختفاء این کار بکوشم، مسئول فقط و فقط من هستم. من نمی‌دانم که خود اسرائیلی‌ها مبادا این مطلب را بروز بدهند. واقعاً ناراحتی عجیبی دارم. عرض کردم، خبر قطعی دارم، که روزنامه‌ها اخباری را پخش خواهند کرد که عمل آمریکا را در ویتنام محکوم کند. فرمودند، هر طور می‌توانی جلویش را بگیر. نامه‌ای از سفیر شاهنشاه آریامهر در ریاض رسیده بود... مربوط به کمک فلسطینی‌هاست و کمکی که به آنها می‌کنیم. فرمودند، یک دفعه کردیم، بعد با دشمنان ما هم‌صدا شدند که هیچ، تروریست‌های ما را هم دارند بر علیه ما تریست می‌کنند. جواب بده که دیگر هیچ کمک نخواهیم کرد. درست هم همین است....

۱. متن تلگرافها به دنبال این یادداشت آمده است.

May 9, 1972

Your Imperial Majesty:

At 9:00 p.m., May 8, Washington time, I will be making a major speech on Vietnam.

In this speech I will review Hanoi's escalation on the battlefield, involving most recently a massive and brutal invasion of South Vietnam in blatant contravention of the bombing halt understandings reached by our two sides in 1968. I will also review North Vietnam's absolute refusal to negotiate, either in public or private.

I will then announce that, in coordination with the Government of the Republic of Vietnam, I have ordered the mining of all entrances to North Vietnamese ports to prevent access and also to prevent North Vietnamese naval operations from those ports. I have also directed U.S. Forces to prevent the delivery of seaborne supplies to North Vietnam within its claimed territorial waters. Rail and other transportation means will be interdicted.

All foreign ships in North Vietnamese ports will have three daylight periods during which to leave in

His Imperial Majesty
Mohammad Reza Pahlavi,
Shahanshah Aryamehr.

TOP SECRET

سال پنجاہ و بیک ۱۳۵۵

9TH MAY, 1972.

DEAR MR. PRESIDENT,

I THANK YOU FOR YOUR LETTER OF 9TH MAY AND FOR
YOUR THOUGHTFULNESS IN LEAVING INFORMED ME OF YOUR DECISION
TO MAKE A MAJOR SPEECH ON VIETNAM AT 9:P.M., MAY 8, WASHINGTON
TIME.

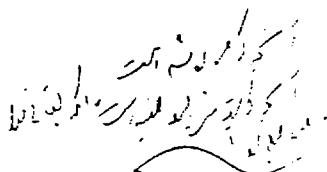
IT IS WITH GREAT INTEREST THAT I READ YOUR LETTER
AND THE TEXT OF YOUR SPEECH, AND I ONLY WISH AND PRAY THAT
THE MEASURES WHICH YOU HAVE DECIDED TO TAKE WITH REGARD TO
THE CURRENT DEVELOPMENTS IN VIETNAM WILL BRING ABOUT PEACE
AND STABILITY IN THIS TORMENTED AREA.

I FULLY REALIZE THE IMMENSE RESPONSIBILITY THAT LIES
ON YOUR SHOULDERS IN ENDEAVOURING TO FIND A JUST AND DURABLE
SOLUTION TO THIS UNFORTUNATE CONFLICT IN SOUTH-EAST ASIA.
WITH KINDEST PERSONAL REGARDS,

SINCERELY,

MOHAMMAD REZA PAHLAVI

THE HONOURABLE
RICHARD M. NIXON,
PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA,
WASHINGTON, D.C.

پنجشنبه ۵۱/۲/۲۱ و جمعه ۵۱/۲/۲۲

در رکاب شاهنشاه به مشهد مشرف شدیم. قرار بود علیاحضرت شهبانو هم تشریف بیاورند، بعد منصرف شدند. نفهمیدم چرا. در مراجعت که پرسیدم، شهبانو فرمودند، چون چند دفعه برای رفتن مشهد دو دل شده بودم، از امام رضا خجالت کشیدم، فکر کردم بعداً یک دفعه تصمیم بگیرم و بروم. ما قرار بود جمعه به سرخس برویم، ممکن نشد. چون هوا در آن‌جا ابر و بارانی بود. در سرخس زیاد کار شده است، افسوس که نرفتیم.

روز پنجشنبه که روز اوّل ورود بود، مستقیماً به حرم مشرف شدیم. تا آن‌جا بد نبود، بعد شاهنشاه به موزه تشریف بردن. من در حرم ماندم که سر مقبره اجدادم و پدرم نماز بخوانم. وقتی بعد از چند دقیقه به موکب شاه ملحق شدم، دیدم سخت عصبانی هستند. پارسال فرموده بودند، چند عدد در آهنی بدترکیب تعویض شود، عوض نشده بود. اگر رضاشاه بود – اعلیحضرت رضاشاه فقید کبیر – قطعاً شخصاً در رامی شکست، ولی شاه ما به حدی آفاست که لابد خجالت کشید، امر داد گاردها در را شکستند. از آن ساعت دیگر عصبانیت شاه شروع شد. با آن که در فرودگاه سرحال بودند، زیرا آن‌جا با من شوخی کردند. شرح از این قرار است که من بدون اجازه اتومبیل [ضدگلوله] فرستاده بودم، وقتی آن را دیدند، فرمودند در اتومبیل رو باز سوار می‌شوم. یا للعجب از این توکل شاه. وقتی در اتومبیل رو باز نشستند، نگاهی به من کردند و خندیدند و دستی به بینی خودشان زدند – یعنی دماغ سوخته می‌خریم!

باری، آن‌جا اوقات شاه تلغی شد. به این جهت سرناهار هم به اوقات تلخی گذشت. چند نفر وزرا را همراه برده بودیم که در امور خراسان مذاکره شود. سرناهار یک کلمه صحبت نشد. استاندار را هم اجازه نفرمودند شریفیاب شود، در صورتی که غفلت از استاندار ماقبل بوده است. نمی‌دانم برای استاندار ماقبل، [باقر پیرنیا]، چه کسی در حضور شاه بدگویی می‌کند که در اتاق خواب که تشریف بردن و من هم رفتم که برنامه‌ها را عرض کنم، خیلی به او فحش دادند که دزد بود. من دفاع کردم، فایده نکرد. با من هم عصبانی شدند.

سرشام هم وزرا آمدند، باز هم صحبت از جنگ ویتنام و آبادانی خوزستان و آذربایجان شد و از مشهد صحبتی نشد. من عرض کردم، در مورد

خراسان فیلمی مستند با ارقام و غیره برای آبادانی آن تهیه شده، اجازه فرمایید بعد از شام به نظر مبارک برسد. خوشبختانه موافقت کردند. تنها همان نیم ساعت بعد از شام بود که قدری نسبت به خراسان مذاکره شد.

به خود من هم زیارت زیاد نچسید، زیرا نمی‌دانم به چه مناسبت وقتی سر مقبره اجدادم نماز می‌گواردم، به این فکر افتادم که آنها، مخصوصاً پدرم، مردمان خیلی بزرگتر، شریفتر و با صفاتی از من بوده‌اند. راستی از خودم بدم آمد و دیگر از زیارت چیزی دستگیرم نشد.

صبح جمعه فقط محل عمارت جدید که باید ساخته شود - در باغ ملک آباد - تعیین و به نظر شاهانه رسید. بعد هم با هلیکوپتر روی شهر پرواز کردیم و جای بیمارستان بزرگ را هم تعیین فرمودند... بعد به فرودگاه آمده، از راه گرگان و مازندران به تهران بازگشتم. تمام گرگان و مازندران را آب گرفته است.

من صبح زود که گردش در باغ می‌کردم و بلبل‌ها می‌خواندند، به یاد چنین روزی که با دوستم در همین باغ دو سال قبل گردش می‌کردم، افتادم. لااقل نیم ساعتی به من خوش گذشت.

جمعه بعد از ظهر - امروز - به علت ناراحتی‌هایی که برای کار امیرهوشنگ که امروز به ژنو فرستادم داشتم، بهترین راه این دیدم با آن که خسته هستم برای سواری بروم. دو ساعتی سوار شدم.

سر شام رفتم، خوشبختانه خبرهای خوشی از ژنو از ورود امیرهوشنگ رسید، گزارش دادم، شاهنشاه هم خیلی خوشحال شدند. چیز عجیبی است که تمام درخت‌های کاج مشهد خشک شده‌اند، به علت سرمای ۳۶ درجه زیر صفر امسال خراسان.

شنبه ۵۱/۲/۲۳

صبح شرفیاب شدم. تفصیل کار امیرهوشنگ را عرض کردم. شاهنشاه خیلی خوشحال شدند. بعد هم کارهای جاری و آخرین برنامه نیکسون را عرض کردم. ولی کارهای جاری خیلی زیاد بود، دو ساعتی طول کشید. از جمله کارها، استدعای آیت‌الله میلانی از مشهد بود که می‌خواهم من هم

عرايض خودم را از طريق دربار به عرض برسانم. فرمودند، او را هم درباری کردی؟ اين که هميشه با ما بدبود، یا لاقل صاف نبود. عرض کردم، کار خوانساری که در تهران است و مورد مرحمت می‌باشد به سرعت پيش می‌رود، به اين جهت او هم به اين فکر افتاده است. اتفاقاً شريعتمداری و ديگر آفایان قم، هم همين ميل را دارند، حسب الامر رد کردیم. فرمودند به هر حال تقاضای ميلانی را پيذير.^۱

بعد از ظهر در منزل کار کردم، خيلي طول کشيد. بعد دیدن مادرم که کمی کسالت دارند، رفتم. از آن‌جا به ديدن عموجان وزیری رفتم – کلنل وزیری. يك ساعتی با ايشان بودم. خيلي خوش گذشت....

یکشنبه ۵۱/۲/۲۴

[صبح]... على رضانی،^۲ صاحب کارخانه فولاد، پيش من آمده بود. قبلأ به او امر همایونی را ابلاغ کرده بودم که باید سهام کارخانه را بین کارگران قسمت کند – تا حدود سی درصد. آمده بود که بگویید، اطاعت می‌کنم. ضمانته به من گفت، بهتر است ما اين کار را بکنیم بعد از آن که شاهنشاه به مناسبتی اين امر را اعلام بفرمایند. من که شرفیاب شدم، عرض کردم، حرف رضانی صحیح است. باید به يك مناسبتی اعلام فرماید... [تا] اين کار را هم کارگرها از اعليحضرت همایونی بدانند. فرمودند، فردا اين کار را می‌کنم، مدیر ايران ناسيونال^۳ شرفیاب می‌شود. عرض کردم، فرمایشات شاهنشاه به مدیر يك کارخانه

۱. اصل داستان تاحدودی با آن‌جهه در اين یادداشت آمده است تفاوت دارد. هنگامی که دکتر باهری معاون امور اجتماعی وزارت دربار برای تثبيع جنازه يكی از روحانیان – گویا آیت‌الله کفائي – به مشهد رفته بود، از آیت‌الله ميلاني نيز ديدار کرد. پسر ميلانی بسيار روی خوشی نشان داد ولي خود آيت‌الله هيج‌گونه درخواستی نکرد. به هر صورت پس از اين ديدار از سردي روابط او و دربار کاسته شد. [آگفت و گو با دکتر باهری]

۲. على رضانی از صاحبان صنایع فعال کشور و پایه‌گذار چندین کارخانه نورد فولاد و لوله بی‌درز در اهواز بود.

۳. مدیر مورد اشاره محمود خیامی بود که با برادر بزرگترش، احمد خیامی، نخست به اتسوبوس‌سازی پرداختند و سپس مجموعه بسيار گسترده‌ای برای ساختن اتومبیل سواری و موتورسازی به وجود آوردنند. ولی مغز فعال، محمود خیامی بود و پس از چند سال احمد از کار ايران ناسيونال کناره گرفت.

اتومبیل سازی خصوصی کافی نیست، باید در یک جلسه عمومی باشد. فرمودند، بعد هم در شورای اجتماعی خواهم گفت. عرض کردم، شورای اجتماعی چه کسانی هستند؟ فرمودند، یک چیزی شبیه شورای اقتصاد! معنی این فرمایش شاه این بود که تو نیستی. من هم با خودم عهد کردام که در مورد خودم عرضی نکنم. باعث تعجب من شد. چه طور شاهنشاه همه اوامر را به من می فرمایند و اجرا می کنم، ولی این امر را نفرمودند که در این شورا باشم. خودم می دانم علت چیست، ولی نمی نویسم.

مرا دردی است اندر دل که گرگویم، زبان سوزد

و گر پنهان کنم. تو سه که مغز استخوان سوزد

باری، فوری از این امر گذشتم و به عرض سایر مسائل پرداختم. در دلم هم خوشحال شدم، چون وقتی در جریانی نباشم وظیفه ندارم. ولی اگر بودم نمی توانم از ذکر حقایق خودداری کنم.

بعد که مرخص شدم، فوری امر ابلاغ شد که تو هم فردا در شورای اجتماعی خواهی بود. نمی دانم شاهنشاه از قیافه من چیزی استنباط فرمودند؟ در موقع شرفیابی عرض کردم، بلوچ های بلوچستان ما پیش من آمده اند و می گویند زمزمه خود مختاری بلوچستان بلند است. بوتو هم دو نفر را که سال ها به علت استقلال طلبی بلوچستان حبس بوده اند – به نام بیزنجو و گل خان نصیر – آزاد کرده و در دولت منطقه وزیر کرده است. فرمودند، درست است. آخر به چه امیدی می خواهند بلوچستان مستقل تشکیل بدهند؟ مگر یک کشور کوچک به این شکل چه می تواند بکند؟ عرض کردم، موضوع این نیست. موضوع انگشت پشت پرده است، اگر بلوچستان مستقل ضعیفی تشکیل بشود، افغانستان را هم هر آن می توانند روس ها به هم بیریزند و رژیم کمونیستی بر سر کار بیاورند. بنابراین از این راه خیلی زودتر به اقیانوس هند می رسند تا از راه بنگلاڈش که به هر صورت هند بین آنها واقع شده، یا از راه عراق که تازه به انتهای خلیج فارس می رسند. فرمودند، به هر صورت فعلاً وضع ما بسیار خطروناک است، زیرا دو شاخه گازانبر از دو طرف – مغرب عراق و مشرق افغانستان و بلوچستان – ما را در میان گرفته است. عرض کردم، جای شکر باقی

است، که بدین‌بخت آمریکا در ویتنام ایستادگی می‌کند و گرنه حساب این منطقه هم به زودی صاف می‌شد... بعد فرمودند، یا باید مثل من که برای خودم و ملتمن جز به خداوند امیدی ندارم و تمام سعی دنیابی خودم را هم می‌کنم بود، یا هم مثل پادشاه افغانستان که می‌گویند، من آخرین پادشاه افغان هستم، شد... سر شام هم در کاخ والاحضرت اشرف رفتم. مهاجه عجیبی با والاحضرت کردم. ایشان چون اخیراً در سازمان‌های بین‌المللی شرکت می‌فرمایند،^۱ خیال می‌کنند ماها هیچ نمی‌فهمیم – البته این را ما قبول داریم! لکن مضحك این است که ایشان می‌فرمایند، کشور رو به نیستی می‌رود، مختصر آبرویی هم که من برای کشور درست می‌کنم، شما بر باد می‌دهید. خیلی عجیب است. اگر آبروی شاه بر باد می‌رود، محض خاطر شماه است. من دیگر تحمل نکردم و سخت به ایشان که واقعاً علاقه قلبی هم دارم، حمله کردم. شاهنشاه خیلی خنده‌یدند و بعد که والاحضرت دیدند با دیوانه‌ای طرف شده‌اند و اتفاقاً دارد دیوانه درست هم می‌گویند، خودشان را به خنده زدند و گفتند، عالم امشب مست شده. در صورتی که من فقط یک گیلاس شراب قرمز خورده بودم. یاللعجب از این زرنگی خانم‌ها!

دوشنبه ۵۱/۲/۲۵

امروز صبح مصباح‌زاده مدیر کیهان را پذیرفتم. او صحبت‌های خود را با کاسیگین، نخست وزیر شوروی، با من در میان گذاشت... مهم است. نخست وزیر شوروی خواسته بود که مصباح‌زاده در روزنامه و انmod کند که قرار شوروی‌ها با عراقی‌ها برعلیه هیچ کشوری نیست. دیگر این که کسی از آنها نخواسته که بین عراق و ایران میانجیگری کنند و الا حاضرند – در تخت جمشید هنگام برگزاری جشن‌ها، شاهنشاه از پادگورنی رئیس جمهور شوروی خواستند، جواب سرپالا داد.

از اتفاق خصوصی با مصباح‌زاده به سالن پذیرایی آمدم که از او مشایعت کنم، آنقدر جمعیت بود که مصباح‌زاده وحشت کرد و بر تحمل من آفرین گفت

۱. اشرف از چند سال پیش ریاست هیئت نمایندگی را در مجمع عمومی سالیانه سازمان ملل متحد به عهده داشت.

که چه طور این همه جمعیت را راه می‌اندازم. من خودم هم در تعجب هستم که چه طور می‌توان این همه سر مردم را به طاق کویید و دروغ گفت! ولی فکر می‌کنم چیزی که مرا نجات می‌دهد این است که واقعاً در دلم میل دارم به مردم کمک کنم. خودشان می‌دانند که این میل در من هست و اگر دستم برسد، مضایقه نمی‌کنم.

باری، بعد شرفیاب شدم. اولاً شاهنشاه از مهاجه دیشب من با والاحضرت اشرف خیلی راضی بودند. با صدای بلند خنديدهند و فرمودند، حقش را کف دستش گذاشتی. اينها خجالت نمی‌کشند؟ اين همه به من صدمه زده‌اند و باز می‌گويند آبروی کشور را ما حفظ می‌کنیم.

گزارش مربوط به تصمیم نیکسون در مورد اضافه کردن به [سهیمه] واردات نفت به آمریکا تا ۱۵٪ عرض کرد. فرمودند، خبر دارم. گزارش دیگری در روزنامه [فاینانشال تایمز] (*Financial Times*) عرض کرد، که مذاکرات اعراب با شرکت‌های نفتی درخصوص [اشارتک] معلوم می‌شود به جایی نخواهد رسید. با دقت گوش دادند. بعد هم فرمودند، این امر برای ما مطرح نیست، زیرا چنین خیالی نداریم. بعد هم مانفت را ملی کرده‌ایم. تمام مال خودمان است، در صورتی که مال اعراب امتیاز است.

... بعد از ظهر شورای امور اجتماعی تشکیل شد. شاهنشاه فرمایشات مهمی در مورد فروش سهام کارخانجات به کارگران - سی درصد سهام - بیان فرمودند که خیلی اهمیت دارد. تا حالا به کارگران فقط بیست درصد از منافع داده می‌شد... با مزه بود که ضمن فرمایشات خودشان صحبت فروش به افراد فرمودند. بعد از جلسه به خاطرشنان رسید که این افراد در درجه اول کارگران هستند، مجدداً جلسه را تشکیل دادیم که این نکته را برای رادیو و تلویزیون اضافه فرمایند.

بعد از جلسه من شرفیاب شدم و گزارش کار امیرهوشتگ را عرض کردم که تمام شد. شاهنشاه خیلی راضی شدند. فرمودند، به علیاحضرت چیزی عرض نکن، چون خوشحال نخواهند شد! فرمودند، علیاحضرت از اطرافی‌های من خوش‌شان نمی‌آید. بعد فرمودند، حق هم البته دارند! خودت می‌دانی برای چه. عرض کردم بلى و اینجا یک نکته به عرض شاهنشاه

می‌رسانم که اگر احیاناً وجود من باعث نگرانی خاطر علیاحضرت باشد و بالنتیجه در اثر این ناراحتی، علیاحضرت موجبات ناراحتی شاه را فراهم فرمایند، همان آن مرا مرخص فرماید. فرمودند، البته موجب نارضایی علیاحضرت هستی ولی من ابدآ چنین اجازه‌هایی که مداخله در امور من بشود نمی‌دهم. عرض کردم، به هر صورت اعلیاحضرت بدانید که برای من چه در این مقام و چه در کوچکترین مقام یا بی مقام باشم، هیچ تفاوتی نمی‌کند و راضی نیستم مقام من یک ثانیه ناراحتی برای وجود عزیر شما که برای کشورم مفتتم است فراهم آورد. شاهنشاه خیلی اظهار مرحمت کردند. واقعاً من این مطلب را با خلوص عرض کردم. حالا هم که می‌نویسم متاثر می‌شوم زیرا به قول سعدی:

در عهد تو می‌بینم آزاد خلق پس از تو ندانم سرانجام خلق

بعد شاهنشاه از من پرسیدند، فکر می‌کنی این توصیه مرا صاحبان صنایع همه قبول خواهند کرد؟ عرض کردم، تردید ندارم. زیرا مردم حس می‌کنند که نیات شما در راه رفاه آنهاست. همان مالکین که خیال می‌کردند چون املاک آنها را گرفتید دنیا خراب شد، حال می‌فهمند که اگر اعلیاحضرت این کار را نکرده بودید حالا «نه از تاک نشان بود و نه از تاک نشان». باری یک ساعتی شرفیاب بودم، صحبت از این مقوله بود. فرمودند، چیز عجیبی است که وزرا هم می‌گویند آن چه تو می‌گویی ما فوراً به آن عقیده قلبی پیدا می‌کنیم. من دیگر این جا حرامزادگی و بدجنSSI نکردم که پته آنها را به روی آب بیندازم....

سه شنبه ۵۱/۲/۲۶

صبح مطابق معمول شرفیاب شدم. کار زیادی ممکن نشد عرض کنم، چون ساعت ۱۱ باید در شهر در کارخانه ایران ناسیونال می‌بودم و برای کارگرها سخنرانی می‌کردم. این کارخانه اولین کارخانه‌ای است که بیش از سی درصد از سهام خود را بین کارگرها تقسیم می‌کند

بعد از ظهر در حضور شهبانو کانون پرورش فکری کودکان تشکیل شده بود. چون من نایب رئیس هستم، حضور داشتم. شهبانو خوب صحبت کردند. اصولاً شهبانو به مسائل اجتماعی خوب توجه می‌فرمایند و همان طور که سابقاً نوشته‌ام عامل تعديل‌کننده در تندروی‌هایی که به هر حال لازمه یک

حکومت [فردی] (autocrat) است می باشد - خوشبختانه این حکومت چون یک فرمانده انسان و به تمام معنی دلسوز به حال مردم دارد، خیلی مفید است....

چهارشنبه ۵۱/۲/۲۲

صبح در رکاب شاهنشاه به کرمانشاه رفتیم. شهبانو هم تشریف آوردن. علت مسافرت افتتاح قسمت های جدید پالایشگاه نفت کرمانشاه بود، ولی قسمت های شهری و به خصوص پارک های جدید شهر را [هم] ملاحظه فرمودند. مردم استقبال پر شوری از شاه و ملکه کردند. علت به نظر من این است که در همسایگی عراق قدر این نعمت آسایش را می دانند و واقعاً همه جا پیشرفت های چشمگیری کرده است که انسان را به تعجب وا می دارد. خاطرمن هست درست بیست سال قبل در رکاب شاهنشاه به همین پالایشگاه آمدم. آنوقت یک مدیر انگلیسی داشت که متساقنه در داخل اتومبیل شاهنشاه، پهلوی دست شاهنشاه برای بازدید از کارخانه نشست و من داشتم دیوانه می شدم. حالا دیگر اثری از این آثار نیست و شکر خدا را به جا می آورم.

ساعت یک و نیم برگشتیم به تهران و ناهار در تهران صرف فرمودند. هوا به قدری عالی و زمین و زمان طوری سبز و خرم بود که من افسوس خوردم چرا ذر همان جا ناهار میل نفرمودند. در کرمانشاه تا این تاریخ ۶۶۰ میلیمتر... باران آمده است....

پنجشنبه ۵۱/۲/۲۸

صبح شرفیاب شدم. خیلی مختصر بود، چون شاهنشاه خیلی گرفتاری داشتند. فقط کارهای ژئو را عرض کردم. عرض کردم، گلدازیم ساعت ۷ صبح وارد شده و حالا خواب است. فرمودند، پیززن عجیب قدرتی دارد. کی پیش من خواهد آمد؟ عرض کردم، همان طور که مقرر فرمودید، ساعت ۳ بعداز ظهر، فرمودند، ترتیب آن را بده. من با ارتشبند نصیری رئیس ساواک و گارد شاهنشاهی ترتیب را دادم از ساعت ۳ تا ۵/۳۵ دقیقه شرفیاب بشود. از شرفیابی هم مستقیماً به

فروندگاه رفت و به اسرائیل برگشت.^۱ آنوقت من نفس راحتی کشیدم. از اخبار مهم جهان، تصویب معاہدات آلمان با شوروی و لهستان است... شب مهمانی دیپلمات‌ها – دسته سوم – با عده‌ای از ایرانی‌ها در کاخ نیاوران بود. بعد از شام دسته موذیک اشتون‌تگارت که خیلی معروف است و به تهران آمده که به ژاپن برود، چند قطعه عالی زد که لذت بردم. سفیر آلمان جزء مهمان‌ها بود، اعلامیه صدراعظم آلمان را به طور خصوصی به من داد که به نظر شاهنشاه رساندم.^۲ بعد که مهمان‌ها رفتند، شاهنشاه [فیلم] دیدند ولی من اجازه گرفته مرخص شدم. اجازه گرفتم تمثال شاهنشاه [را] به رئیس دسته موذیک بدhem، اجازه فرمودند و یک تمثال توشیح کردند. این شخص مهمی است و از سادگی دربار شاهنشاهی خیلی تحت تأثیر قرار گرفته بود. حالا نصف شب است، از سر شب تا حالا به شدت باران می‌بارد.

جمعه ۵۱/۲/۲۹

صحیح زود برخاستم. باران تازه قطع شده بود و هوا مثل بهشت بود. ساعت ۸ سواری رفتم، خانم عَلَم هم آمد. دو ساعت اسب تاختم، عالی بود. ساعت ۱۱ برگشتم. فوری لباس پوشیده، شرفیاب شدم. چون دیروز فرموده بودند برای کارهای جاری عقب افتاده امروز شرفیاب شوم.

شاهنشاه در حدود ساعت ۱۲ از بیمارستان برگشتند. پهلوی گوش شاهنشاه بناگوش – قدری ورم کرده بود که به نظر می‌رسید، و درست هم بود، که بابت آبله کوبی باشد. ولی دکترهای احمق اول آنتی‌بیوتیک زیادی به شاه دادند، بعد هم گفتند عکس بگیریم. من خیلی قرق‌کردم. ولی شاهنشاه عرض مرا قبول نکردند و دنبال حرف مزخرف دکترها رفته‌اند. وقتی هم برگشتند، فرمودند، تصمیم گرفتیم چند روزی دیاترمی بکنیم. عرض کردم، چه چیز را دیاترمی بکنید؟ دیگر ورمی باقی نیست. خنده‌یدند. فرمودند، تو با این دکترها و

۱. در این دیدار درباره وضع خاورمیانه و به ویژه مصر گفت و گشود. شاه که از همان هنگام روابط صمیمانه‌ای با سادات برقرار کرده بود، به گلدازایر توصیه کرد تفاهم بیشتری تسبیت به مصر نشان دهد. شاه معتقد بود باید به مصر امکان داد که خود را از زیر نفوذ شوروی بپرون آورد. نگاه کنید به: Samuel Segev, The Iranian Triangle, 1988, p.77.

۲. اعلامیه درباره قراردادهای آلمان با شوروی و لهستان بود.

دوا و همه چیز مخالف هستی. عرض کردم، اینها فقط می‌خواهند به یک بهانه اعلیحضرت را در دست داشته باشند، ناراحت تان می‌کنند.

گزارشات ژنو را عرض کردم که بالأخره همه چیز تمام شد و امیر هوشنگ مصاحبۀ [ای] کرده بود، که خوب بود. ولی در مصاحبه، احمد اظهار کرده بود که باز هم در رکاب شاه چهاردهم ژوئن به ژنو برمی‌گردم. البته این حرف خیلی احمقانه بود و فهمیدم که شاهنشاه ناراحت شدند و بعد از آن هم تقریباً عرایض مرا در کردند.

فرموده بودند از رئیس کنسرسیوم نفت پرسم که [شرکت‌های نفتی] به تهدیدات عراق تسلیم خواهند شد؟ عرض کرده بود، تا دو شبیه جواب می‌دهد. چند نفر آخرond از قم آمده بودند و به نفع محکومین تظاهرات کرده بودند. فرمودند، «به آیت الله خوانساری بگو به آنها بگویید، هر کدام دلتان می‌خواهد، نه تنها گذرنامه بلکه پول هم می‌دهیم که به شوروی یا عراق بروید. همان بهشتی که این خرابکارها را به ایران می‌فرستد».

شنبه ۵۱/۲/۳۰

دیشب هم باران مفصلی آمد. صبح هوا واقعاً بهشتی بود... طبق معمول... شرفیاب شدم. شاهنشاه خیلی سرحال بودند، چون موضوع فروش سهام کارخانجات به کارگران و کارمندان در دنیا اثر بسیار خوبی گذاشت. بعد هم روزنامه‌های انگلیس، به خصوص مجله اکونومیست، گویا بسیار خوب نوشته است - من هنوز تدبیدام. فرمودند همان طور که تو گفتی، گویا انگلیس‌ها از این عمل خیلی (*impressed*) شده‌اند، مخصوصاً سفیر انگلیس در اینجا، و به این جهت این مجله خوب نوشته، در صورتی که همیشه با ما بد است و بد می‌نویسد. پس معلوم می‌شود همه بدرجنسی‌ها زیر سر خودشان است. اگر از این‌جا سفیر اشاره بکند، او هم خوب می‌نویسد - چون من عرض کرده بودم سفیر انگلیس خیلی (*impressed*) شده است. عرض کردم ممکن است، ولی هرگز بدینی را به نظر چاکر نباید این‌همه توسعه داد. کار خوب را می‌گویید، بد را هم می‌گویید. باید به نفس کار نگاه کرد که ما خودمان چه می‌کنیم. فرمودند خیلی خوب‌ها را هم بد می‌گویید. عرض کردم از دریچه چشم او باید دید، ولی

این کار دیگر منکر ندارد و نمی‌تواند داشته باشد. عرض کردم من در نقط خودم به اشاره گفتم که سفیر انگلیس به من چه گفته بود، یعنی گفتم یک خارجی مسؤول می‌گفت ما خیال می‌کردیم این ثبات ایران و آرامش و عدم اعتصابات و ناراحتی‌ها به علت قدرت و سلطه حکومت است، حال آن که حالاً می‌فهمیم به علت پیش‌بینی‌های صحیح و فلسفه‌های اجتماعی شاهنشاه است که ما چنین چیزی در کشور خودمان نداریم. فرمودند، من نقط تو را نشینیدم. در صورتی که یقین دارم شاهنشاه هم در رادیو شنیدند، هم در تلویزیون شنیدند و هم در روزنامه خواندند. ولی معمولاً این طور می‌فرمایند. یعنی می‌خواهند وانمود کنند که شما اهمیتی ندارید که من به نقط شما گوش بدhem، یا بخوانم. حال اگر در همین نقط یک اشتباه کوچک بشود، در همان موقعی که حتی از رادیو گفته می‌شود، تلفن شاهنشاه زنگ می‌زند که چرا چنین گفتی و چنان نگفتی؟ چنین کنند بزرگان چو کرد باید کارا....

سر شام رفتم. مقداری صحبت از مقاله تایمز لندن بود که چرا نوشه است این غلیان جوان‌هایی که محکوم به اعدام شده و می‌شوند – به علت جرم‌های خلاف استقلال کشور – به علت فقر است. فرمودند چرا روزنامه‌های ما حمله نمی‌کنند و به انگلیس‌ها این چیزها را نمی‌نویسند؟ عرض کردم مانع ندارد، ولی آنها آنقدر که ما به نوشه‌های آنها اهمیت می‌دهیم [به نوشه‌های ما] اهمیتی نمی‌دهند. فرمودند، اگر زیاد بنویسند، چون می‌دانند روزنامه‌های ما نسبتاً دولتی است، بالاخره اهمیت می‌گذارند و صحیح می‌فرمایند.

یکشنبه ۵۱/۲/۳۱

فراموش کردم دیروز بنویسم که صحیح برای بدرقه موکب مبارک علی‌حضرت شهبانو به فرودگاه رفتم ... باری این از بازدیدهای منطقه‌[ای] علی‌حضرت شهبانوست که بسیار هم مفید واقع می‌شود. پایه آن را من گذاشتم و یک سفر شهبانو را به بلوچستان و یک سفر دیگر هم به آذربایجان غربی و شرقی بردم. بعد‌ها که نخست وزیر موفق شد – از طرق زنانگی – رئیس دفتر علی‌حضرت شهبانو را از اطراف ایان خودش بگذارد و کریم پاشا بهادری معاون نخست وزیر را رئیس دفتر علی‌حضرت گذاشت، وضع تغییر کرد و در این سفر علی‌حضرت

نخست وزیر^۱، عمد^۲ بودند. چنان که مکرّر نوشته‌ام، شهبانو بسیار زن خوبی است و منحوتی صفات است، متنها تحت تأثیر حرف و کلام قرار می‌گیرد – مثل هر زنی و هر بچه، چون هنوز سی سال بیشتر ندارد – و من یقین دارم در مراجعت از سفر کرمان باز هم نسبت به من بدین بنتر خواهند شد. ولی من اهمیتی نمی‌دهم، به دو دلیل. یکی این که شاهنشاه می‌داند من چه می‌کنم و نسبت به او چه قدر علاقه‌مند هستم. دیگر این که به شغل و مقام خودم اهمیت نمی‌دهم، بر فرض از دست برود، رفته.

به قول حافظ:

خشش زیر سر و بر تارک هفت اختر پای
اگرتو سلطنت فقر به بخشند ای دل

دست قدرت نگر و منصب صاحب جاهی
کمترین ملک تو از ما بود تماشی

باری بگذرم. امروز صبح سفیر جدید آمریکا اعتبارنامه تقدیم گرد.^۳ در وهله اول به نظرم آدم [برجسته‌ای] نیامد. خدا به خیر کند. قرار است فردا مرا بیسند. ضمن همین شرفیابی چند دقیقه به من فرمودند، عصری که مسابقه تنیس رومیزی – پینگ‌پونگ – چین کمونیست با تیم ایران است یکی از والاحضرت‌ها تشریف ببرند. من هم اطاعت کردم. بعد از رفتن سفیر دیگر من شرفیاب نشدم، چون شاهنشاه خیلی گرفتار بودند. یک ساعتی که صرفه‌جویی شده بود، به دیدن مادرم رفتم. چون از من خواسته بود که یک وقت تنها به دیدنش بروم. تنها دلخوشی من در دنیا همین مادر عزیز است. چون هیچ چیز را برای خودش نمی‌خواهد. تمام وجودش مستغرق من است. افسوس که مثل شمع تحمل می‌رود و دیگر این امر هیچ علاجی ندارد. عمر است که به پایان می‌رسد. مادرم امروز مرا نصیحت می‌کرد و می‌گفت برای تو نگرانم، چون دشمن زیاد داری ... باید خیلی دقت داشته باشی. بعد این شعر قشنگ دهاتی را برايم خواند:

من خودم یک تن و دشمن ز هزار افزون است!

عرض کردم باک نداشته باشید، آن را که حساب پاک است، از محاسبه چه باک است؟ من در همه چیز زندگی خودم صادق هستم، نسبت به شاهم، نسبت به کشورم، نسبت به مردم کشورم، صادقانه مهر می‌ورزم و تا آن‌جا که عقلمن راه

می‌دهد، خدمتگزارم. بر فرض بدی پیش بیاید نگرانی ندارم. چون:
زندن جامه ناپاک گازران بر سرگ

مادرم راحت شد. دستش را بوسیدم او هم گونه‌های مرا غرق در بوسه
کرد و مرخص شدم

عصر با سفیر شاهنشاه آریامهر در منزل جلسه داشتم،^۱ دو ساعتی کار
کردم. وضع شیخ‌نشین‌ها آن طرف خلیج به قیادت شیخ زاید، شیخ ابوظبی، که
حالا حاکم امارات است، بسیار شدید بر علیه ما شده. شاهنشاه فرموده بودند
در این زمینه مطالعه کنیم.

دوشنبه ۵۱/۳/۱

صبح شرفیاب شدم. چون دیروز شرفیاب نشده بودم، کار عقب افتاده زیاد بود.
من فقط توانستم یک‌ثلث آن را به عرض برسانم، که از آن جمله بود برنامه‌های
سفر نیکسون، عرض گزارش‌های خارجی و منجمله گزارش سفیر شاهنشاه در
رباط در مورد تماس فدائیان فلسطین با پادشاه مراکش و جواب تندی که پادشاه
مراکش به علت عدم قدردانی آنها از کمک‌های شاهنشاه به آنها داده است.
شاهنشاه از پیشرفت سهیم شدن کارگران در سرمایه کارخانجات خیلی
خوشحال هستند به این جهت که اولاً با یک فرمایش شاه همه عمل کرده‌اند،
دیگر این که در دنیا بسیار عکس العمل مطلوب داشته است.

امروز نیکسون وارد مسکو می‌شود، در این خصوص قدری صحبت شد و
در خصوص سیاست شوروی در خاورمیانه که آیا روی عراق تکیه خواهد کرد
یا مصر فرمودند، به هر حال مصر عامل مهمی نمی‌تواند باشد، چون نه از لحاظ
روحی قوی هستند – یعنی ارتش ندارند – و نه از لحاظ مالی – یعنی نفت
ندارند. عراق هم که به وضع عجیبی افتاده است: اولاً کمپانی‌های نفتی تولید
عراق را خیلی تقلیل داده‌اند، ثانیاً از لوله نفت عراق به مدیترانه که قیمت نفت
آن‌گرانتر است کمتر نفت حمل می‌کنند و بیشتر نفت را با کشتی حمل می‌کنند،
این هم یک قدری در حدود ۷۵ میلیون لیره به عراق [ازیان] می‌زنند. در توافق

۱. گویا منظور سفیر ایران در امارات متحده عربی است.

تهران قرار شده بود نفت خلیج فارس ارزان‌تر از مدیترانه باشد – به اندازه مخارج حمل آن – بعد کمپانی‌ها کمک مختصری به عراق کردند، همچنین به لیبی ... [و] این تفاوت را بیش از قیمت حمل و نقل قرار دادند؛ ولی به هر صورت از لوله عراق کمتر نفت حمل می‌کنند.^۱ عراقی‌ها می‌خواهند که کمپانی‌ها بیشتر از لوله حمل کنند. به علاوه آن، حوزه نزدیک لوله را به عراق واگذارند.^۲ فرمودند، بعد از ظهر هم به نایابنگان کمپانی‌ها که برای مذاکره با ما آمده‌اند، وقت بدھید و هم به اوناسیس میلیارد معروف یونانی – حالا شوهر ژاکلین زن سابق کنندی است – که برای اجاره دادن کشتی نفتکش به ما به ایران آمده است.^۳ اطاعت کردم

پس از مرخصی به کارهای جاری رسیدم و سفیر جدید آمریکا را در دفترم پذیرفتم. به او گفتم آخرین برنامه سفیر نیکسون مورد تصویب قرار گرفت. باز هم سفیر جدید را خیلی [برجسته] نیافشم، ولی آدم با حسن نیتی به نظر آمد، تا بعد ببینیم چه می‌شود. متن نامه خصوصی نیکسون را به من داد که تقدیم کنم.

بعد از آن به دفتر رفتم. به کارهای جاری رسیدم. بعد منزل آدم متأسفانه نوہام رفته بود در منزل خودشان بخوابد. خیلی متأسف شدم او را ندیدم ... باری به دیدن مادرم رفتم و دست عزیزش را بوسیدم

سه شنبه ۵۱/۳/۲

صبح طبق معمول عده زیادی را در منزل راه انداختم. بین اینها یک نفر بود که در

۱. عراق در دسامبر ۱۹۶۱ به موجب قانون ۸۰ آن قسمت از حوزه‌های موصل، کركوک و بصره را که نفتی تولید نمی‌کرد، ملی کرد و پس از آن پیوسته با شرکت نفت عراق (IPC) و شرکت‌های فرعی آن، که ادعای خسارت می‌کردند، اختلاف داشت. در ۱۹۷۱ هم که نزدیک را به نفتکش پایین آمد و صادرات از راه لوله چندان صرف نمی‌کرد، عراق این را به حساب سوء تیغ شرکت‌های نفتی گذارد.

۲. منظور همان اجرای قانون ۸۰ بود که اگر شرکت‌های نفتی در حوزه قرارداد خود متحمل هزینه‌ای نشده‌اند، نباید ادعای خسارت کنند. سرانجام نیز از ژوئن ۱۹۷۲ به بعد عراق به تدریج همه عملیات نفتی را ملی کرد.

۳. اوناسیس به طمع افتداده بود که به موجب قراردادی درازمدّت، صادرات نفت شرکت ملی نفت ایران و سپس شرکت‌های نفتی دیگری که در ایران فعالیت داشتند، به صورت انحصاری به وسیله نفتکش‌های او انجام پذیرد. پشتیبان او در این طرح، دکتر رضا فلاج بود.

فیروزکوه دامداری می‌کند. مراتع والاحضرت محمود رضا را اجاره کرده. والاحضرت با آن که از او پول اجاره را گرفته‌اند، باز در عین حال به کسی دیگر اجاره داده‌اند. شکایت کرده بود، من رسیدگی کردم، دیدم راست می‌گوید. گزارش به عرض رساندم. شاهنشاه فرمودند ژاندارمری پس بگیرد و به همین شخص بدهد. خیلی خوشحال شدم که بالاخره به درد دل یک نفر مظلوم رسیدم. خدا به شاه عمر بددهد. اگر حقایق به عرض برسد، محال است برخلاف عدالت امری صادر کند.

باری، بعد شرفیاب شدم. نطق شاهنشاه را برای نیکسون تقدیم کردم. دیروز خیلی شدید برعلیه شوروی دیکته فرموده بودند، چون از قرارداد دوستی پانزده ساله‌ای که شوروی با عراق بسته است شاهنشاه خیلی عصبانی هستند. به علاوه هنگام جشن‌های شاهنشاهی در تخت جمشید -پیش از عقد پیمان شوروی و عراق - به شوروی‌ها گفتیم ما از دوستی شما با عراق نگرانی داریم، آنها تقریباً به حرف ما بی‌اعتنایی کردند. باری امروز فرمودند قدری تعديل شود. خودشان اصلاح فرمودند ... قدری در مورد نطق‌های پادگورنی و نیکسون گفت و گو شد که دیشب در ضیافت کرملین ایراد شده. هر دو خواسته‌اند که همکاری نزدیک بکنند و در مسائل جهانی راه صلح بیمایند و دنیا را به جنگ نکشانند. در ملاقات امروز هم در خصوص سعی در برانداختن امراض و جلوگیری از فساد محیط (ecology) تصمیم گرفته‌اند. خیلی عجیب است، مهم‌ترین علت فساد خود آنها هستند. نه این که هوا را فاسد می‌کنند، بلکه این کره خاکی را اخلاقاً و معنایه کنافت کشیده‌اند. البته تا بوده، همین بوده. اقویا غالباً اند و در غلبه، همه کار جائز است: الحكم لمن غالب. از این مذاکرات زیاد شد. باز هم شاهنشاه از رویه انگلیسی‌ها اظهار رضایت فرمودند که به کلی عوض شده‌اند. از وقتی که انگلیس بیشتر خود را اروپایی حس می‌کند، رویه آنها با ما به کلی عوض شده است و صمیمانه‌تر کنار می‌آیند. عرض کردم آمریکایی‌ها هم همین طور. فرمودند آخر کس دیگری در این منطقه ندارند. درست هم فرمودند. قدری در مورد عربستان سعودی صحبت کردیم که بیچاره ملک فیصل خیلی به ارتقای گراییده، اخیراً سینماها را بسته است. من عرض کردم او را روشنفکرتر از این تصوّر می‌کرم. فرمودند، سال گذشته مگر سر

نهار در فرودگاه ندیده‌ی چه مزخرفاتی گفت؟ واقعاً هم حرف‌های عجیبی می‌زد. مثلاً می‌گفت جهودها باید هر سال یک دفعه نان با خون مسلمان بخورند و هر جهودی وظیفه دارد این کار را بکندا! راجع به جانشینی او صحبت شد. فرمودند، «پرنس فهد بیشتر از پرنس محمد^۱ شانس دارد. فرمودند یک انگلیسی - فکر می‌کنم وزیر خارجه انگلیس باشد - به من گفت فهد خیلی خوشگذران است. من گفتم خوشگذرانی مانع کار نمی‌شود و در آنوقت فکر می‌کردم خود ما هم که آخر قدری خوشگذرانی می‌کنیم». عرض کرد، شاهنشاه هر هفته یکی دو ساعت وقت به این کار می‌دهید، غیر از آن است که فکر و ذکر شما همین باشد. اگر این کار را نکنید، با این بار و فشار روحی تلف می‌شوید.

باری مرخص شدم ... بعد از ظهر منزل آمدم، قدری کار کردم. مقدار زیادی پیاده روی کردم ... شاهنشاه صبح فرموده بودند، به نفتشاً بگو تا قبل از آمدن نیکسون باید جواب مطالب مرا بدهن. آنها را خواستم و ابلاغ کردم. آمریکایی‌ها در ویتنام به شدت به بمباران ادامه می‌دهند. ویتنامی‌های شمالی هم سعی دارند [شهر] هونه را بگیرند و تلفات سنگینی در زیر بمباران بی‌امان آمریکایی‌ها می‌دهند. نیکسون و برزنف هم در مسکو بر سر مسائل آلدگی هواگفت و گو می‌کنند! عربیشه[ای] درخصوص اعدام نکردن محکومین عرض کردم

چهارشنبه ۵۱/۳/۳

صبح دوست عزیزم ... را پذیرفتم. نظرات بسیار خوبی در مورد نحوه اجرای امر شاهنشاه در خصوص فروش سهام به کارگران و کارمندان کارخانجات داشت که کار طوری ادامه باید که [مبتدل] (banalise) نشود. یادداشت کردم و بعد که شرفیاب شدم به نظر شاهنشاه رساندم. فرمودند، فوری به یک کمیته مخصوصی که در وزارت اقتصاد به این منظور تشکیل است،

۱. پس از کشته شدن فیصل در ۱۹۷۵، برادر دیگرش، خالد، جانشین او شد و پس از او در ۱۹۸۲ فهد بر تخت نشست. محمد برادر تنی خالد و دو سال از او بزرگ‌بود ولی در ۱۹۶۵ از حنخ خود برای جانشینی فیصل صرف نظر کرد. روش نیست چه گونه شاه از این امر آگاه نبوده است.

داده شود.

هنگام شرفیابی، گزارش فلاخ را در خصوص مذاکره با نفتشی‌ها به عرض رساندم – چون شاهنشاه امر فرموده بودند باید قبل از آمدن نیکسون وضع ما روشن باشد – که خلاصه‌اش این است:

۱. آن چه مربوط به تأمین نظر شاهنشاه است خیلی سنگین است (very expensive)؛

۲. وضع آنها را در برابر اعراب و اوپک خیلی تضعیف می‌کند؛

۳. در هر صورت تا با مراکز خود مشورت بکنند بیش از یک هفته طول می‌کشد؛ ولی استدعا دارند در ماه ژوئن در سنت‌موریتز وقت شرفیابی به آنها مرحمت شود.

نظر فلاخ این است که قبول پیشنهادات ایران، پیشنهاد آنها را به اعراب خیلی مضحك جلوه می‌دهد. فکر می‌کند تا تعیین تکلیف اوپک، طفره خواهند رفت و جواب قطعی نمی‌دهند تا در ضمن بدانند که رفتار اوپک چه خواهد بود. تصور می‌کند وضع اعراب آنها را به مقاومت در برابر اوپک برانگیخته است؛ روی هم رفته می‌خواهند ایران را به هر طریق شده، راضی نگاهدارند. شاهنشاه فرمودند، وضع ما با اعراب به کلی متفاوت است. آنها می‌خواهند ۲۰٪ در امتیازی که داده‌اند تازه شریک شوند، ما نفت را ملی کرده‌ایم و علاوه بر آن امتیازاتی که می‌خواهیم، مثل گرفتن تصفیه‌خانه آبادان یا ساختن تصفیه‌خانه جدید در بوشهر... وغیره وغیره، با مال اعراب قابل تطبیق نیست. فوری به آنها بگو. ^۱ بعد که مرخص شدم، ابلاغ کردم.

مقاله روزنامه [سود] دویچه تزای تونگ آلمان را که بسیار خوب از ایران نوشته بود، تقدیم کردم. شاهنشاه خواندند و خیلی خوشوقت شدند.^۲

والاحضرت اشرف گزارش محروم‌انه از مسافرت خودشان به بلوچستان پاکستان و ملاقات با بوتو تقدیم کرده بودند که شاهنشاه به من مرحمت کردند که بخوانم و بعد پس بدهم. بوتو ناراحتی زیادی از وضع بلوچستان و این که در

۱. در همه این بخش منظور از «آنها» شرکت‌های نفتی است.

۲. برای دریافت ارزش راستین این گونه مقاله‌ها، نگاه کنید به جلد یکم یادداشت‌های علم، فصل دوم مقدمه، «سال‌های وابسین شاهنشاهی» – تبلیغات.

تحریکات آن جا انگشت روسها و هندی‌ها در کار است عرض کرده بود و این که الان هیچ‌گونه قدرتی در سرکوبی عناصر مخالف ندارد جز آن که با آنها راه برود ببیند عاقبت کار چه شود. ولی به هر صورت امیدوار است که موفق شود. راجع به وقت ملاقات نیکسون با والاحضرت همایونی مذاکره کردیم. بعد صحبت خود والاحضرت پیش آمد. باز هم از این که زیر دست این خانم فرانسوی^۱ باقی مانده‌اند، من اظهار تأسف و نگرانی کردم ... صحبت هوا پیش آمد. واقعاً عجیب است. امروز تمام ایران هوا سرد است. در خراسان هم سیل خرابکاری کرده است.

بعد مرخص شدم. در دفتر به کارهای جاری رسیدم. منجمله خواهر سفیر لبنان پیش من آمده بود که مشورت کند مثل جشن شاهنشاهی ما در شهر [صورا] (Tyre) لبنان به مناسبت قدمت آن جشنی برپا کنند. بسیار خانم خوشگل مطبوعی بود. مدتی ایشان رانگاه داشتم و در خصوص جشن مذاکره کردیم؛ به قول جلال المالک:

نهی از جین سخن گفتم گه از روم ولی مطلب از اوّل بود معلوم!
متأسفانه کار به جایی نرسید و به همان مذاکرات رسمی پایان پذیرفت.
ناهار خدمت مادرم رفتم. بعد از ظهر باز هم کمیسیونی درخصوص پذیرایی
نیکسون داشتم. ساعت هفت علیاًحضرت شهبانو به اتفاق نخست وزیر از سفر
کرمان برگشتند؛ خیلی شاداب بودند. شاهنشاه هم به استقبال آمده بودند. سر
شام رقم، صحبت مهمی نشد. شاهنشاه فرمودند، نقطه مراهنوز هم به
آمریکایی‌ها نده، چون به مناسبت موقعیت‌های نیکسون در مسکو، ممکن
است تغییراتی در آن بدهم. مذاکرات نیکسون در مسکو در اطراف
[آلودگی] (pollution)، مبارزه با امراض سرطان و غیره است. ولی بمباران در
ویتنام به حد اعلاً ادامه دارد و مقدمات عقب‌نشینی ویتنام شمالی‌ها که بی‌امان
به جنوب تاخته بودند، فراهم می‌شود. ذهنی بر غفلت آن بدیخت‌ها و آفرین بر
قدرت و استحکام نیکسون!

منزل آمده کار کردم. در دفترم نشسته‌ام، نصف شب است. بلبل بیداد

۱. پرستار و مرتبی ویعهد در دوران کودکی باتویی فرانسوی به نام ژوئل فویت بود که در زمینه تربیت کودک تخصص داشت. عَلَمْ به این که زنان تا این اندازه ویعهد را احاطه کرده بودند، ایجاد داشت.

می‌کند. اوّلین شب نسبتاً معتمد شمیران شروع شده.

پنجشنبه ۵۱/۳/۴

صیح شرفیاب شدم. یک بار دیگر نقط سر شام نیکسون را چک و اصلاح فرمودند... اوناسیس عریضه‌های تملق آمیز عرض کرده بود، به نظر شاهنشاه رساندم.^۱ ... فرمودند یونانی می‌خواهد ما را خر کند! آفرین بر این هوش شاهنشاه، من تعجب می‌کنم چه طور از بعضی اشخاص گول می‌خورد. آن‌چه فکر می‌کنم این است که در این قبیل جاها میل دارند گول بخورند، نه این که واقعاً گول می‌خورند. فرمودند به‌هرحال به فلاخ بگو، ما از مذاکره با نفتی‌ها در این دور ناراضی هستیم و این عدم رضایت ما را به آنها بگویید. بعد هم ما تغییری در نظرات خود نمی‌دهیم، حتی تعدیلی هم نخواهیم کرد؛ باید بگویند بلی یا نه. قرار شد نفتی‌ها در سنت‌موریتز شرفیاب شوند.

خبری در نیوزویک خوانده بودم که چیزی‌ها در کوت خیلی فعالیت خواهند کرد. به نظر شاهنه رساندم. خیلی دقّت فرمودند، چون گوگرد خواهند خرید، جنس خواهند فروخت و از کشتی‌های کوتی استفاده خواهند کرد.

صورت مهمان‌های شام نیکسون را به عرض رساندم. عرض کردم والاحضرت‌ها همه قبول کردند تشریف بی‌آورند. فرمودند معلوم می‌شود که محض خاطر نیکسون [است]، چون از مهمانی‌های ما که اغلب فرار می‌کنند! آفرین بر این تحمل و بزرگواری که باز هم اجازه می‌دهد دعوت شوند.

بعد از ظهر با نوه بازی کردم. چند ملاقات در منزل داشتم. به خصوص برای گرفتن یک قرضه سیصد میلیون دلاری برای آبادانی بلوچستان و ساختمان‌های نظامی. فرموده بودند با سمعی که سابقاً رئیس سازمان برنامه

۱. اوناسیس دو نامه – هر دو به تاریخ ۲۴ مه ۱۹۷۲ – به شاه نوشته و در یکی از آنها چنین آمده است «... سالیان درازی است که من نیز جزو بزرگ تحسین کنندگان شما هستم. ارزوی من این است که با عرضه دستاوردهای قابل خود در راه تلاش خوب آسای آن اعیان‌حضرت به منظور پیشرفت کشور بزرگ و مردم گرانمایه‌تان، تحسین خود را تبدیل به کردار کنم...» نامه دوم اوناسیس گویا در دو برق بوده و برگ تحسین در پرونده‌های غلم پیدا نشد ولی از فحروای کلام روشن است که به شاه توصیه می‌کند میان اعراب و اسرائیل میانجی بشود. نامه‌های اوناسیس – که خالی از غلط املانی نبست – به همان صورت به دنبال این یادداشت آمده است.

Royal Persian History

TEHRAN PERSIA

Dear Imperial Majesty
Please accept my gratitude for the peculiarity
and honour by granting me such an exalted part of
your most precious time.

I like to state that for many years
belong to the long list of your admirers. It is
my ambition to deserve their admiration in turn
by offering you my humble contribution to the
scientific progress of your subjects toward the development
of your great country and the welfare
of your wonderful people.

With my prayers that the highest
mission with which our Lord has entrusted your
Majesty - not only for the good of your people
but also for the good of humanity is always
accompanied by long success and happiness.

My wife joins me in my request to convey
to Her Imperial Majesty and to H.H.
Princess Ashraf our greeting.

With devotion and loyalty
Yours sincerely

3
1/22.

Royal Tehran Filters

TEHRAN IRAN

I believe > our majority has the ideal qualifications for such an arbitrator.

History tell, us that from the grecs, and the Persians from the polytheists to the monotheist, from the magianism to the zoroastrianism from the old and new testament, and last but not least the prophet said by Christ it all concurring beyond any doubt that all four we have been periodically the fundamental elements which provided the very infrastructure of the world we live on.

You are neither a Jew nor an Arab, plus > our wisdom intell. genuine and shrewd, no one else could qualify as a better arbitrator.

There is a "poor man Christ" and "poorer man" reckoned I know the president and I believe he like me, next week if you think it might assist him contact him on this thing.

My wife going to the imperial residence to convey to Her Imperial Majesties and a Princess Ashing our greetings.

With cordially regards
to your my

23/7
23

بود و حالا سفیر سیار برای همین گفتگوهاست، مذاکره کنم. یک ساعتی مذاکره کردم.

سر شام رفتم، مطلب مهمی نبود. روزنامه کیهان شرحی نوشته بود که باید سهام که به کارگرها داده می شود به قیمت اولیه خود باشد. فرمودند، در این صورت پس زحمت کشیدن صاحبان صنایع چه می شود؟ بعد دیگر چه کسی رغبت به سرمایه‌گذاری می کند؟ به علاوه تکلیف شرکای خارجی صنایع چه می شود؟ ماشاء الله به این دقت شاه. آنوقت – چنان که قبلًا نوشته‌ام – اظهار می فرمایند حرفهای تورا نشینیدم و نخواندم. من هم باید باور کنم!

۵۱/۳/۵ جمعه

صبح زود سواری رفتم. هوا بهشت بود و صحراء پرازگل و سبزه و شقایق. من هرگز صحرای بالای قصر فیروزه را – که حالا محل تدفین رزدشتی هاست – چنین باصفا ندیده بودم ... در فکر دوستم بودم که اگر بود این منظره دلچسب‌تر می شد. به قول نمی‌دانم کدام شاعر:

به هر دیار که وقت، به هر چمن که رسیدم به آب دیده نوشت، که بار جای تو خالی!
 باری به هر حال خیلی خوب بود. دو ساعتی سواری کردم. وقتی برگشتم به موكب شاه برخوردم که ساعت ۱۱ تشریف آورده بودند. متنه از راه دیگری رفته بودند و در حدود ساعت ۱۲/۳۰ مراجعت می فرمودند. اظهار مرحمتی کردند و چای صرف کردند. ضمن صرف چای من تنها شرفیاب بودم. اوّل سئوالی که کردند، فرمودند به مصباح‌زاده کیهان مطلب دیشب را تذکردادی؟ عرض کردم دیشب تلفن کردم، ولی ناهار هم پیش من می‌آید. سئوال فرمودند، کاخ سفید سعدآباد حاضر است؟ عرض کردم هیچ نقصی نداریم و همه پیش‌بینی شده است. فرمودند به نظرم می‌آمد اسقالت جلوی دفتر تو خراب است. عرض کردم واقعاً به خاطر ندارم. مرحبا بر این دقت و هوش و باریک‌بینی! بعد شاهنشاه با هلیکوپتر تشریف برداشت. من با اتو میل آمدم. با مصباح‌زاده و چند نفر از دوستان و مهندس اسدی ناهار خوردم. مطلب را گفتم فردا خواهد نوشت.
 بعد از ظهر کار کردم. بعد خدمت مادرم رفتم. از آنجا سر شام رفتم. اوّلین

مطلوب را باز سر شام که شاهنشاه پرسیدند، این بود که به مصباح‌زاده گفتی؟ عرض کردم تمام اوامر شاهنشاه را ابلاغ کردم، فردا می‌نویسد. فرمودند یک نکته را هم بگو که الان در حمام خاطرم آمد و آن این است که اگر سهام را به قیمت اولیه بدھیم، تکلیف سرمایه‌گذارهای خارجی چه می‌شود؟ اینها دیگر حاضر نیستند در ایران سرمایه‌گذاری بکنند. من عرض کردم اگر واقعاً وزرای اعلیحضرت هم درباره کارها این قدر فکر بکنند، وضع کشور ما خیلی بهتر از این می‌شود.

بعد مرخص شدم در منزل کار کردم. باز هم رعد و برق و طوفان است، ولی بلبل هم می‌خواند. هوا مجدداً سرد شده....

شنبه ۵۱/۳/۶

صبح شرفیاب شدم. بریده روزنامه اطلاعات را نشان شاهنشاه دادم و عرض کردم برحسب تصادف روزنامه اطلاعات این دفعه اخبار را درست نوشته است، یعنی اگر خبر اعدام را نوشت، خبر عفو ملوکانه را هم نوشته است و در عین حال عکس پاسبان بدبختی هم که کشته شده است گذاشته است. پس اگر شاهنشاه کسی را اعدام می‌فرماید، در حقیقت به خونخواهی این بیگناهان است. فرمودند، درست می‌گویی و این چند نفر را که عفو کرده‌ام – البته هیچ کدام را نمی‌شناسم – همان‌هایی است که پس از رسیدگی معلوم شده خیلی مقصر نبوده‌اند. عرض کردم خدا به اعلیحضرت همایونی عمر بدهد. اگر واقعاً دست کسی به خون آلوده نباشد چرا باید کشته شود؟ [برای] صرف همکاری با محركین، مجازات اعدام زیادی است. شاهنشاه فرمودند، ولی در قانون محکمات نظامی اینها هم متهم در آشوب و بلوا هستند و باید اعدام شوند. عرض کردم درست است، ولی وجود آن صحیح نیست. چه بسا که راه بی‌آیند و بعدها اصلاح شوند. فرمودند، مثل این است که تو هم دیگر پفیوز شده‌ای. عرض کردم ممکن است، ولی حقیقت این است که باید به عرض برسانم من از این نظامیان ها اطمینان ندارم. می‌ترسم اعلیحضرت همایونی فرموده باشید کلاه بی‌اورند، برای شما سر بی‌اورند و آن وقت بی‌جهت شاهنشاه که واقعاً یک ملائکه هستید، بی‌جهت به خون بی‌گناهان آلوده بشوید. فرمودند، من اطمینان دارم که

این طور نیست، خیلی رسیدگی کرده‌اند. عرض کردم خدا کند این طور باشد. شاهنشاه فرمودند، می‌دانی اگر اینها روی کار بیایند با امثال تو چه می‌کنند؟ عرض کردم کاملاً می‌دانم، ولی اگر ما هم به این خیال با آنها سخت‌گیری بکنیم، پس مثل آنها هستیم. شاهنشاه خیلی به این عرض من توجه فرمودند. البته قدری هم خنده‌یدند، ولی من متوجه شدم که عرض من مؤثر شد. بنابراین مطلب را رها نکردم و عرض کردم شاهنشاه چرا یک عده را به کلی مأیوس بفرمایید؟ اینها بالاخره اعضای خانواده‌هایی هستند. هر وقت هم که لازم شد در دسترس هستند. ولی اگر اعدام شدند، دیگر برگشتنی نیستند. خیلی خیلی توجه فرمودند. بعد عرض کردم اعلیحضرت همایونی با آن اعتقاد محکمی که به عدالت خداوندی و نظارت خداوندی دارید، البته بیش از من به این مسائل توجه دارید. فرمودند، همین طور است، ولی آخر آنها هم که بی‌گناه از بین رفته‌اند، در همین حال هستند. من از حق آنها نمی‌توانم صرف نظر کنم. عرض کردم درست است خون را با خون بشویید؟....

یک مطلب مهمی عرض کردم. آن این بود که یک افسر اهل بیرجند برای مأموریتی به غرب رفته بود گزارشات بسیار نامطلوبی از وضع پادگان‌های غرب که مایه همه امید ما در دفاع در مقابل عراق است می‌داد – من به دقت معایب را یادداشت کرده بودم و به عرض رساندم. خیلی خیلی تعجب فرمودند. فرمودند، پادگان‌های ما در غرب دائماً در حال مانور و تحت مراقبت دقیق هستند. چه طور همچو چیزی ممکن است؟ عرض کردم، این یک افسر مأمور در آن منطقه است و دلیلی ندارد به من دروغ بگوید. به علاوه اهل بیرجند و پسر نوکر پدر من است. آن چه گفته است روی خیرخواهی و دولتخواهی است. فرمودند، سرلشگر فیروزمند رئیس بازرگانی ارتش را با این افسر بخواه و بگو تمام مراتب را فیروزمند شخصاً رسیدگی کند و به من گزارش بدهد. شکر خدا را کردم که از عیبی که به ارتش گرفتم مورد خشم و غضب شاه واقع نشدم. چون معظم له به ارتش خیلی علاقه دارند و حساسیت غریبی نسبت به آنان نشان می‌دهند. همه دستگاه‌ها را هم دائماً در ارزش‌یابی کار وزارت‌خانه‌ها و منجمله وزارت دربار، امر فرموده‌اند همین فیروزمند نحوه بازرگانی را به موقع اجرا بگذارد. حتی شاهنشاه دو سال قبل که بازرگانی داشتگاه‌ها را به من محول فرموده بودند،

اصرار داشتند که باز هم از بازرگانی ارتضی الگو بگیرم. با دلائل متعدد به عرض رساند که باز این نوع بازرگانی در دانشگاه قابل پیاده کردن نیست.

عرايض جاري ديجري كردم و مرخص شدم. فرموده بودند رسيدگي کن آيا مناسب است سفير شوروی و لهستان برای اهمانی در اکاخ سر ميز نیکسون دعوت شوند - چون نیکسون از شوروی می آید و به لهستان می رود. با وزیر خارجه رسیدگی کردم، معلوم شد مناسب است. آنها را دعوت کردم. فرمودند، هدایای خوبی در نظر بگیريد مخصوصاً برای کيسینجر.^۱

یکشنبه ۵۱/۳/۷

صبح زود برخاستم. خيلي خسته بودم، ولی به کارها رسیدم. بعد شرفیاب شدم، قدری در مورد جنگ و یتنام و این که کاتنوم سقوط نکرد، صحبت شد. عرض کردم شکر خدا که سقوط نمی کند و آمریکایی‌ها ایستادگی دارند، ولی از حق نباید گذشت، ارتضی یعنی این ارتضی و یتنام شمالی. فرمودند، دو اصل مهم دارد، یکی اعتقاد و دیگری عادت به تمرین و سختی.

مقاله مجده کیهان که اصلاح کرده بود، یک نکته را فراموش کرده بود که ارزش يابي به قيمت اوليه روز اوّل سهام، به نفع کارخانه‌های ورشکست مفلوک در مقابل کارخانه‌های پيشرفته است. فرمودند، مگر صد دفعه نگفتم اين نکته را هم باید بگذارد، باز هم فراموش کردي؟ عرض کردم، به تقصیر خودم قائل هستم ولی فردا اصلاح می‌کنم. ماشاء الله به این دقت و خردگيري شاه!

دوشنبه ۵۱/۳/۸

صبح شرفیاب شدم. سفير پاکستان اجازه خواسته بود پیام مهمی از جانب بوتو، قبل از آمدن نیکسون، تقدیم کند. اجازه مرحمت فرمودند. برنامه مسافرت لندن را به دقت خواندند. جای تعجب شد. چون هم کار و گرفتاری زیاد بود و هم برنامه چیز تازه نداشت، فقط چون سواری را پیش‌بینی کرده بود، فرمودند دستور بدۀ برای من لباس سواری خوب حاضر کنند.

۱. در یادداشت‌ها تا مدتی این نام کیسینجر نوشته شده است ولی در ویرایش از نظر یک دست کردن، تلفظ صحیح آن به کار رفته است.

در دانشگاه تهران، داشتکده فنی شلوغ کرده بود. دستور فرمودند سخت‌گیری بکنند ولی داشتکده را تعطیل نکنند.

شهردار پرسیده بود برای تزئین موزه پهلوی نقشه حاضر است، من حضور شاهنشاه یا شهبانو برای کسب اجازه شروع کار شرفیاب شوم؟ فرمودند، البته پیش من.

ظهر وزیر خارجه مهمان من بود. گفت عصری سفیر چین پیش من می‌آید که بداند آیا علیاحضرت دعوت چین را برای بازدید از آن کشور قبول می‌فرمایند یا نه؟ صبح که به شاهنشاه عرض کردم، فرمودند از خود علیاحضرت بپرس. حالا چه کار کنم؟ گفتم الان تلفن می‌کنم. وقتی تلفن کردم، شاهنشاه و شهبانو سر ناهار بودند. معلوم می‌شد با هم بحث زیادی می‌کنند. من می‌دانستم که شاهنشاه از این که شهبانو به تهابی دعوت شده‌اند، راضی نیستند. یعنی قبل از فرمودند که چه معنی دارد؟ درست هم هست. باری بالآخره قبول فرمودند.

بیوگرافی خانم نیکسون را صبح تقدیم شاهنشاه کرده بودم. فرمودند زن بزرگی است ... به نظر می‌رسد که برای مسافرت نیکسون همه چیز مرتب باشد. ستاد فرماندهی خودم را در دفترم برقرار کردم که در تمام بیست و چهار ساعت به گوش خواهد بود، با تمام وسائل با سیم و بی‌سیم و اتومبیل و موتورسیکلت و هلیکوپتر مجهز شده است.

از صبح باران به شدت و به تناوب می‌بارد. خدا کند فردا این طور نباشد. اعلامیه نهائی مسافرت نیکسون [یه شوروی] صادر شد ... باز هم در مورد ویتنام و خاورمیانه مطلب مبهم و معلق مانده است. من با یک دوست خارجی شرط بسته بودم که این طور صادر خواهد شد. شرط را بردم.

سه شنبه ۵۱/۳/۹ و چهارشنبه ۵۱/۳/۱۰

گزارش این دو روزه را امشب که چهارشنبه شب است می‌نویسم. به قدری کار زیاد و گرفتاری ورود نیکسون ما را کلافه کرده بود، که فرست نشد. بیشتر کار من کارهای حفاظتی بود، تاکارهای مربوط به خودم. باری زیاد پرچانگی نکنم. صبح سه شنبه که شرفیاب شدم. به اختصار گذشت. گزارش دکتر فلاخ را

عرض کردم.^۱ بعد هم درخصوص درگذشت دوک اف ویندزور،^۲ که آیا لازم است کسی از طرف دربار برود؟ معلوم شد لازم نیست. آخرین طرح نطق سر شام خود را هم ملاحظه فرمودند، تصویب فرمودند... بعد مرخص شدم. تمام جاهای پذیرایی را که عبارت از کاخ سفید، کاخ پذیرایی چسیده به سعدآباد و چهار هتل بود، سر زدم. بعد به عجله ناهار خوردم و به فرودگاه رفتم. از مسیر رفتم، دیدم در راه جمعیت نیست – ساعت ۳ بعدازظهر. فوق العاده ناراحت شدم، چون قرار بود جمعیت زیادی باشد. بعد هم گفته بودم دانشآموزان را در شهر بگذارند. همه را جلوی شهیاد تا فرودگاه آوردۀ بودند. اوقات تلخ شدم. جمعیت اصناف و احزاب را هم خیلی خارج از شهر برده بودند. باری چه بنویسم که بر من چه گذشت. همه را فحش دادم. به خودم بیشتر از همه که به حرف رئیس شهربانی اعتماد بی جهت کردند. دستور دادم پنج هزار نفر از بجهه‌ها را فوری به شهر منتقل کردن و اصناف را هم به خیابان‌های داخل شهر کشانند. حالا چه قدر زحمت و ناراحتی داشت که در یک ساعت این کارها انجام بگیرد.

ساعت ۴ نیکسون وارد شد. خوب بود. فقط هنگام رژه گارد احترام چون باد شدید بود، کلاه پرچم دار را پراند! به نظرم آمد که [خرشیدن] نیست، با آن که خندیدیم. هنگام حرکت به شهر خوشبختانه جمعیت خوب بود. هوا آرام شده بود، جمعیت برای دیدن نیکسون خوب از خانه‌ها بیرون آمده بودند. شاهنشاه و نیکسون هم در اتومبیل رو باز تمام مسیر را گذشتند. رئیس جمهور خیلی تحت تأثیر احساسات مردم قرار گرفته بود. در داخل کاخ سفید [سعدآباد] والاحضرت همایونی و بچه‌های شاهنشاه از رئیس جمهور استقبال کردند. خوب بود.

بلافاصله پس از ورود، شاهنشاه و نیکسون یک ساعت و نیم مذاکره کردند. بعد شام در کاخ نیاوران داده شد. ترتیبات بد نبود، ولی شام خوب نبود،

۱. این گزارش – که به مناسبت دیدار نیکسون تهیه شده بود. درباره طرح مجدد گرفتن سهمیه مخصوص واردات نفت برای شرکت مختلطی بود که ایران قصد داشت با شرکت نفت اشنلند (Ashland) در آمریکا تشکیل دهد.

۲. برادر بزرگتر جورج ششم، برای مدت کوتاهی در ۱۹۳۶ با عنزان ادوارد هشتم پادشاه انگلستان شد. پس از استعفا، عنزان دوک آف ویندزور به او اعطای شد.

چون [سرآشپز] فرانسوی ما رفته است. من باز هم ناراحت شدم به خصوص گه در متوا [بریونڈ] (houillon) نوشته بودیم، بعد [سوب مارچویه] دادیم! من شخصاً از خجالت خیس عرق شدم، ولی معلوم شد کسی ملتفت این اشتباہ نشده است. نطق‌های شاهنشاه و نیکسون بسیار خوب بود... شاهنشاه سنگ تمام گذاشتند. او هم بعد از خاتمه نطق رسمی مدّتی صحبت کرد که معلوم بود هم از روی احساسات و هم از روی حساب سخن می‌گوید....

بعد از شام من به ستاد فرماندهی خودم رفتم، زیرا در شهر چند انفجار کوچک وسیله خرابکاران شده بود. همه را می‌توانستیم جلوگیری کنیم، [ولی] نکرده بودیم.

بعد از شام نخست وزیر، کیسینجر مشاور امنیتی نیکسون – یا به قولی مغز متفکر نیکسون – را با معاون وزارت خارجه، سیسکو، همراه بود. به ظاهر برای این که به آنها تهران را نشان بدهد و در باطن به اعتقاد من برای کون‌لیسی! چون می‌داند که آمریکایی‌ها حمایت او را می‌کنند. اینها همان دار و دسته خائن منصور هستند که به حمایت و راهنمایی آمریکایی‌ها روی کار آمدند. چون شاهنشاه نخست وزیر را در مذاکرات شرکت ندادند و فقط دو نفری با نیکسون مذاکره کردند – با حضور کیسینجر – نخست وزیر شدیداً نگران شده بود و فکر می‌کنم کیسینجر را بیشتر برای کسب خبر و هم‌چنین اظهار بندگی و چاکری برد. من ساعت ۳ صبح که در ستاد خودم مشغول کار بودم، دیدم کیسینجر به عمارت پذیرایی جنب کاخ سعدآباد برگشت. به یک کاباره رفته بودند و از آنجا هم در مهمانی وزارت اطلاعات که برای روزنامه‌نویس‌ها داده بود، شرکت کرده بودند.

چهارشنبه ۵۱/۳/۱۰

شب فقط چند ساعتی – شاید سه ساعت – استراحت کرده، با عجله برخاستم که به ستاد خودم بروم. در حدود ساعت ۶/۳۰ صدای انفجاری در حدود دزآشیب شنیدم. بعد معلوم شد در قیطریه در اتومبیل مستشاران آمریکایی

بمب گذاشته‌اند. ژنرالی که جزء مشاورین ارش ا است،^۱ در اتومبیل صدمه دیده ولی کشته نشده است. ولی چون اتومبیل در حرکت بوده، از جاده منحرف شده، یک عابر – یک پیرزن و یک دختر شانزده ساله – را کشته است. به دفترم رفتم که ستاد عملیاتی من در آنجا بود. خبر دیگری رسید که روی دیوار آرامگاه بمبی گذاشته بودند، بمب منفجر شده و قدری از دیوار را خراب کرده است.^۲ جای تعجب شد که چه طور اینجا را محافظت نکرده بودند، در صورتی که من قبلاً به قوای انتظامی دستور کافی داده بودم، ولی غفلت کرده بودند. من نمی‌دانم آیا بازخواستی خواهد شد یا نه؟ این آقایان تمام مزایا را می‌خواهند، ولی در عمل صفر هستند. خوشبختانه تمام صورت جلسات ستاد عملیاتی [را] که دستورات من در آن منعکس است، دارم.

باری ساعت ۸/۳۰ طبق برنامه قرار بود رئیس جمهور برای گذاشتن گل به آرامگاه برود. چون من قرار نبود همراه ایشان بروم، در دفترم نشسته بودم و منتظر بودم که حرکت کند. ساعت ۸/۳۰ نرفت. تلفن من زنگ زد و رئیس امنیتی آنها به من گفت، ما مصلحت نمی‌دانیم رئیس جمهور به آرامگاه برود، چون در آنجا بمب منفجر شده است. من خیلی ناراحت شدم. به شاهنشاه تلفنی عرض کردم. فرمودند، به نظر خود آنها واگذار کنید، اگر نخواهند برونده، اصرار نکنید. عرض کردم آبروی ما در دنیا می‌رود. چه طور نرونده فرمودند، به هر حال همین حالا فرمانده گارد هم به من اطلاع داد، همین امر را دادم. عرض کردم این نمی‌شود. فرمودند، چه می‌کنی؟ عرض کردم، خودم می‌روم، او را برمی‌دارم و می‌برم. فرمودند، اگر اتفاقی بیفتد، چه می‌کنی؟ عرض کردم اتفاقی نمی‌افتد! فرمودند بسیار خوب ... با عجله خودم را به کاخ سعدآباد رساندم. دیدم رئیس جمهور در اتومبیل نشسته است و یک ساعت است که در اتومبیل نشسته و مقامات امنیتی خودش او را از حرکت منع کرده‌اند. در اتومبیل را باز کردم و سلامی گفتم. پرسیدم، چرا نمی‌روید؟ گفت

۱. ژنرال هرولد پرایس (Harold Price)

۲. این انفجار و همچنین سه قصد عليه ژنرال پرایس، به وسیله اعضای سازمان مجاهدین خلق صورت گرفت. نگاه کنید به:

مقامات امنیتی یک نظراتی دارند – البته با من آشنایی سابقی دارد و روی من به او باز است. گفتم خیلی بی ربط می گویند، هیچ خطری شما را تهدید نمی کند. من خودم با شما می آیم، حرکت کنید! به طوری قاطع حرف زدم که گفت، بلی اینها زیاد احتیاط می کنند و مزخرف می گویند، یا بروم، و تعارف کرد که پهلوی او بنشینم. گفتم، در برنامه شما بود که داخل اتومبیل تا آنجا کار بکنید. به این جهت من در اتومبیل عقب می نشینم که مزاحم شما نشوم و شما با مشاورین خودتان مشغول بحث و گفت و گو باشید. خیلی ممنون شدم. حرکت کردیم. رفیم و آمدیم، خبری نشد. خوشبختانه در مسیر جمعیت بسیار زیادی بود، بیش از دیروز. وقتی برگشتیم، به رئیس جمهور گفتم [آیا می شد این جمعیت را مایوس کرد؟] How could we let down so many people? گفت از تو بسیار ممنون هستم.

خانم نیکسون ساعت ۱۰/۳۰ حضور علیا حضرت شهبانو رفت. قرار بود اول آن جا برود، بعد به اتفاق شهبانو به کتابخانه کودک پارک نیاوران و بعد هم به پرورشگاه کورش برود. هر دو در راه است. متاسفانه در راه، قبل از آن که به کاخ برسد، او را به مهد کودک برداشتند. باز هم شهریانی – قسمت راهنمایی – اشتباه کرد. من نمی دانم این احمق‌ها کی باید تنبیه بشونند؟ حالا فکر می کنم ما چه طور با این دستگاه‌ها جشن‌های شاهنشاهی را با آن نظم و دقّت برگزار کردیم، شکر خدا را به جا می آورم. باری هر طور بود به خوشی گذشت.

شاهنشاه یک ساعت و نیم، باز هم تنها، با نیکسون مذاکره فرمودند – فقط کیسینجر مشاور نیکسون حضور داشت. سر ساعت ۱۲ سر ناهار رفیم، در کاخ سعد آباد. این جا مهمان نیکسون بودیم. عده خیلی کم و ۲۴ نفر بودند. ناهار بسیار خوبی بود. صحبت‌های مختلف بود، منجمله این که در آمریکا دانشگاه‌ها به چه صورت مضمونی افتاده‌اند و مصالح کشور را رعایت نمی کنند. نیکسون می گفت، این بدخواهان را باید قبل اعدام و بعد محاکمه کرد. در تل آویو چند نفر ژاپنی که طرفدار فلسطینی‌ها بودند به قسمت پذیرایی فرودگاه وارد شده و مردم بی‌گناه را به مسلسل بسته بودند – بیست و سه نفر کشته شده و هشتاد نفر زخمی شده‌اند. صحبت بر سر این مسئله بود. من کنار خانم نیکسون نشسته بودم. به من گفت، در کشورهای کمونیستی هیچ از این حرف‌ها و از این

بمب‌ها خبری نیست. من گفتم، لازمه زندگی کشورهای آزاد همین است که ما داریم و کشورهای کمونیستی، چنان که شوهرتان می‌گویند، خرابکاران را قبل اعدام، بعد محاکمه می‌کنند. به خانم نیکسون گفتم، از مقاومت شوهر شما در ویتنام ماه‌ها خیلی راضی هستیم و الاتاحه کشورهای آزاد خوانده می‌شد. این حرف من البته از روی عقیده است، برای تملق‌گویی نبود. ولی او خیلی خوشحال شد.

نیکسون نظری کرد و خیلی خصوصی و دوستانه بود. تعجب است که رئیس کشوری به خود جرأت بدهد و سر ناھار تقریباً رسمی، گو این که عده محدود بود، بگوید با آن که کرملین یک قصر است، ولی هشت روز توقف در آن جا خفقان آور است و من اینجا دارم نفس می‌کشم؛ آن هم در خانه شخصی شاه هستم، پس ما خانه یکی هستیم و خود را در خانه خود احساس می‌کنیم. شاهنشاه هم جواب گرمی به او دادند. به علاوه هم اقدامات او را [پشتوانی] کردند. این هم برای من تعجب آور بود. با آن که به قول معروف در اتفاق درسته بود، ولی از حزم و احتیاط شاه اندکی دور می‌نمود.

بعداز ظهر ساعت ۱/۳۰ برای رفتن به فرودگاه از طریق شاهراه ونک راه افتادیم. راه از کنار خوابگاه دانشجویان دانشگاه تهران می‌گذرد که اتفاقاً نسبت به جاده سرکوب است. از آنجا دانشجویان به [اسکورت موتورسوار] سنگ پرتاب کردند. خوشبختانه اتومبیل اعلیحضرت همایونی و نیکسون و علیاحضرت و خانم نیکسون گذشته بودند که سنگ پرانی شروع شد. یک سنگ به اتومبیل من خورد. باز هم پلیس غفلت کرده و این کار را پیش‌بینی نکرده بود. باری به خیر و خوشی گذشت. به فرودگاه رسیدیم و آنها در ساعت دو بعداز ظهر پرواز کردند و من نفس راحتی کشیدم. در رکاب اعلیحضرتین با هلیکوپتر بالا آمدیم ... علیاحضرت هم با خانم عَلَم برای بازدید بازاری که در کاخ پذیرایی درست کرده بودیم که اگر خانم نیکسون خواست خریدی بکند آن جا برود، تشریف بردند

پنجشنبه ۵۱/۳/۱۱

صبح شرفیاب شدم. دیشب خوب خوابیده بودم، سرحال بودم. شاهنشاه

مختصری از مذاکراتی که با نیکسون فرموده بودند، برای من شرح دادند. فرمودند، اولاً همه چیز که خواستم، داد.^۱ عرض کردم، موضوع صدور نفت به آمریکا چه طور؟ فرمودند، این هم یک مطلب طبیعی است و به خودی خود پیش می‌آید، چون آنها احتیاج به این امر دارند. آمریکا ناچار است گاز و نفت بیشتری وارد بکند تا منابع خودش بیشتر عمر بکنند – یعنی از آنها کمتر استخراج بشود. فرمودند، نیکسون به من گفت که راجع به تصمیم من در وینتام نه تنها کنگره مخالف بود، حتی وزارت خارجه و پنتاگون هم مخالف بودند؛ من این تصمیم را شخصاً گرفتم ولو آن که به برهم خوردن برنامه مسافرت من به شوروی می‌انجامید یا انتخاب مجده‌دار مرا به خطر می‌انداخت. ولی به هر صورت مثل این است که به نتیجه می‌رسد. فرمودند، مسؤولیت ما را در خلیج فارس خیلی قیمت می‌گذارد، به علاوه ثبات ما را در این قسمت دنیا خیلی ارج می‌گذارد. فرمودند، کیسینجر گفت روس‌ها در عراق خیلی جلو رفته‌اند، باید جلوی آنها را بگیریم

بعد از ظهر منزل ماندم. شب سفیر شوروی را مهمان داشتم. شاهنشاه امر فرموده بودند مطالبی در خصوص عراق به او بگویم. سفیر شوروی ابتدا به ساکن به من گفت، نطق شاهنشاه سر میز شام بسیار خوب بود، ولی صحبت‌های نیکسون خوب نبود، من گفتم اتفاقاً به نظر من صحبت‌های نیکسون بسیار خوب بود. گفت آخر رئیس دولت نباید بدون نوشته سخن بگوید: آن جایی که گفت کشورهایی که با آمریکا دشمن بودند، شامل همه کشورهای سوسیالیستی می‌شد. گفتم مگر این طور نبود؟ خودش هم خنده‌اش گرفت. به هر صورت من فرصت پیدا کردم که اولمر شاهنشاه را ابلاغ نمایم – یعنی از طرف خودم بگویم – که ما به‌هرحال دنبال برقراری صلح در دنیا هستیم، ولی مدام که گرفتاری‌هایی مثل عراق داریم که نوکر و وارث کثیف استعمار است، نمی‌توانیم از تقویت خودمان غفلت بکنیم. حالا عجیب است که عراق با پشتیبانی شما این همه طعنه به ما می‌زند. گفت ما ابدآ عراق را در این راه

۱. اشاره شاه به توافق نیکسون در مورد فروش هرگونه سلاح متعارفی به – بدون موافقت قبلی وزارت دفاع آمریکا – ایران است. در عرض پنج سال بعد از این تاریخ، ایران در حدود ۱۲ میلیارد دلار اسلحه به آمریکا سفارش داد.

پشتیبانی نمی‌کنیم. به علاوه مگر دکتر مصباح‌زاده – مدیر کیهان – به شما نگفت، کاسیگین چه قدر اصرار به عراقی‌ها کرده است که باید با ایران کنار بیایند. گفتم ما قسم حضرت عبّاس را قبول کنیم، یا دم خروس را؟ درست نفهمید! برایش تشریع کردم، خوشش نیامد. بعد گفت من خیال می‌کنم در مورد این اختلافات مبالغه می‌شود. به علاوه مقاماتی هستند که نمی‌خواهند بین شما و عراق اصلاح شود. گفتم آخر وقتی شما با ما دوست هستید، چه طور با دشمن ما قرارداد متعقد می‌کنید؟ گفت اینها مانعه‌جمع نیست، مگر شما با آمریکا قرار دوستی ندارید؟ گفتم شما که الان گفتید دشمنی با آنها نداشته‌اید؟ باری ناچار شد قدری وسکی بخورد و حرف‌ها را به شوخی کشاندیم. این، شخصاً بسیار آدم‌خوبی است. گفتم به هر صورت شما اگر بخواهید از جنگ جلوگیری کنید، باید از اصطکاک‌های محلی جلوگیری نمایید، نه آن که به آن دامن بزنید. گفت آخر عراق کشور مستقلی است، با وصف این صدام حسین تکریتی گفته است ما حاضریم با ایران کنار بیاییم. گفتم با حرف یا با عمل؟ بعد از شام باز صحبت کردیم گفت دوستی ایران و شوروی برای حفظ صلح در این مناطق ضروری است. دوستی چین و شوروی هم ضروری است برای صلح دنیا. ولی آنها بسیار مردم عجیب و غریبی هستند و به هیچ عمل و کار آنها نمی‌توان اطمینان کرد. مسائلی را می‌خواهند که از شوونینیسم سرچشمه می‌گیرد. باز راجع به ایران و اعراب گفت که شما کار بحرین را خوب انجام دادید، ولی در امر جزائر عجله کردید. گفتم چه عجله؟ طرف ما که اعراب نبودند، انگلیسی‌ها بودند. انگلیسی‌ها هم زیر بار نمی‌رفتند تا مانگفتم و لو شکست از شما بخوریم، جنگ می‌کنیم. آنوقت این فورمول پیدا شد. گفت باز راجع به شارجه و ابوموسی خوب عمل شد و طبق قراری بود، ولی راجع به تنب‌ها خیلی زور گفتید. گفتم مال ما بود، چاره‌ای نبود.

جمعه ۱۲/۳/۵۱

... ساعت ۱۲ شرفیاب شدم. تا ساعت ۲ بعدازظهر شرفیاب بودم ... مذاکرات دیشب را به عرض رساندم. فرمودند، دویاره سفیر شوروی را بخواه و تعبیر ماده ۲ قرارداد [شوروی و عراق] را از او بخواه که [از میان بردن هر گونه

تهدیدی به صلح Eliminate any threat to peace معنی آن چیست؟ چه طور شما و عراق تشخیص می‌دهید که صلح به خطر افتاده است؟ مگر آن که منافع شما به خطر افتاده باشد که به این صورت تعبیر کنید. بعد هم فرمودند، پدرسوخته دولت عراق به من می‌گویید، اگر با شما موفق به مذاکره نشویم، شما را سرجای خود خواهیم نشاند. این را هم به سفیر شوروی بگو.

شنبه ۵۱/۳/۱۳

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم، فلاح جریان ملی شدن نفت عراق را گزارش کرده است. شاهنشاه به دقت خواندند. فرمودند، با آن که پیش‌بینی می‌کند عراق به زحمت خواهد افتاد و نمی‌تواند نفت خود را بفروشد، ولی این نتیجه‌ها آنقدر کونگشناد هستند که بالاخره به هر فلات و دیوپتی راضی می‌شوند. برای یک شاهی حاضرند همه چیز بدهنند، ولی به هر صورت فعلًا برای ما خوب است. تا کار آنها رویه راه بشود، ما خیلی جلوتر رفه‌ایم. قدری درخصوص امضای قرارداد برلن بین دولت‌های بزرگ بحث شد – امروز امضاء خواهد شد – که بعد از ۲۷ سال پاکشاری دو طرف بالآخره قرار بین متفقین در مورد وضع برلن به امضاء می‌رسد. روس‌ها آنقدر کش دادند تا قرار صلح براندت با شوروی و لهستان از مجلس گذشت.

یکشنبه ۵۱/۳/۱۴

صبح شاهنشاه برای پرواز با هواپیمای کنکورد تشریف بردند. این هواپیمای تجاری مسافری مافوق سرعت صوت است. من نرفتم، چون کار داشتم. نزدیک ظهر شاهنشاه مراجعت فرمودند. من به اختصار شرفیاب شدم. نظری که باید در سازمان بین‌المللی کار قرائت فرمایند، ملاحظه و اصلاح فرمودند. از مقاله مجله اکونومیست لندن خیلی عصبانی و ناراحت بودند. از من سوال فرمودند، تو دیده‌ای؟ عرض کردم خیر. فرمودند بین، خیلی پدرسوختگی کرده‌اند....

دوشنبه ۵۱/۳/۱۵

صبح شرفیاب شدم، باز هم کوتاه. ولی مطلب مهمی درک کردم؛ این بود که

برای اوّلین دفعه وقتی عرض کردم دکتر کنی دبیرکل حزب مردم شکایت دارد که هر کس به طرف حزب او می‌آید دولت از کار برکنار می‌کند، شاهنشاه عکس العمل خیلی شدیدی به خرج دادند. فوری به نخست وزیر با تلفن تغییر کردند و فرمودند این [مورد] به خصوص را دفتر مخصوص تحقیق بکند. تا ظهر تحقیق کرد و معلوم شد درست است که یک رئیس مدرسه چون دکتر کنی را دعوت کرده، از کار برکنار کرده‌اند. تغییر رویه سابق که این مطالب را شاهنشاه با خنده برگزار می‌فرمودند، باعث تعجب شد. البته آبی برای حزب مردم گرم نمی‌کند، ولی بالاخره حیات کوچکی به آن می‌بخشد که این حزب را از [بله بله قربان] (yes) بودن در آورد. یکی از روزنامه‌های انگلیس نوشته بود در ایران دو حزب موجود است، یکی حزب بر سر کار که نسبت به اوامر همایونی [البته] (of course) است و دیگری حزب مخالف که آن هم حزب [بله بله قربان] (yes) است. واقعاً غیر از این هم نمی‌شود. انگلیس گه می‌خورد که برای ما تکلیف تعیین می‌کند.

راجع به اردشیر زاهدی عرض کردم که ناز می‌کند، می‌گوید می‌خواهم بروم در خارج کار کنم.^۱ فرمودند، بگو برود، به سلامت

بعد از ظهر جلسه چهار ساعت در حضور اعلیحضرت همایونی و علیاحضرت شهبانو بود که رئوس برنامه پنجم با مسئولین و وزرا بحث شد. امر فرموده بودند من هم حضور داشتم. مأشارله شاه چه قدر وارد است و چه قدر دزدی اینها را به اصطلاح می‌گیرد. با وصف این باز هم به خود جرأت می‌دهند که به شاه دروغ عرض کنند. برنامه پنجم برای پنج سال ۱۳ میلیارد دلار برآورد شده است و به قول فرمایش شاه اگر معادن ما جدّاً به کار بیفتند، مثل معدن مس و غیره و همین گاز ما بیشتر بفروش برسد و غیره.

سه شنبه ۱۶/۳/۵۱

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه خیلی از اکونومیست عصبانی بودند. عرض کردم خواندم خبر مهمی نداشت، حقیقت نوشته است ... به قدری عصبانی شدند که

۱. اردشیر زاهدی به عنوان اعتراض به برکناری از وزارت امور خارجه، از پذیرفتن شغل سفارت - که چندین بار به او پیشنهاد شده بود - سر باز می‌زد.

حد نداشت. فرمودند، پس خوب، یک کاغذ تشکر به آنها بتویسید. فهمیدم خیلی عصباً شدند، در صورتی که نوشته است محکمات سری است، کسی را راه نمی‌دهند.

بعد از ظهر مهمان داشتم و کمیسیونی درباره مسافت شاهنشاه به ژنو با رؤسای امنیتی و گارد داشتم. امیر متقی معاون کارداران و زرنگ من هم حضور داشت. سه ساعت طول کشید. در ژنو با مشکلات زیادی مواجه هستیم....

چهارشنبه ۵۱/۳/۱۲

صبح به اختصار شرفیاب شدم چون کار شاهنشاه زیاد بود. چند ملاقات خارجی داشتند که ممکن نبود ساعت آن جلو و عقب بشود، از جمله معاون رئیس جمهور رومانی ... سر شام رفتم. شاهنشاه را خیلی سرحال یافتم. فرمودند به انگلیسی‌ها خبر بدۀ جرائد ما پدر شما را در می‌آورند. ممکن است بگویند جرائد شما در کشور ما تاثیر ندارد، ولی لائق در کشور ما که وضع شما انگلیسی‌ها را خراب می‌کند. همین بس است. فرمایش شاه خیلی درست است، البته مشروط به این که جرايد ما وزنی هم در ایران می‌داشتند!

* * *

[شاه در ۲۳ خرداد به سویس و سپس به انگلستان سفر کرد و چهارم تیر به ایران بازگشت. به علت این سفر و همچنین بیماری عَلَم، در نگارش یادداشت‌ها یک ماه وقفه حاصل شده است. در این هنگام شاه، طبق معمول همه ساله، در نوشهر بود.]

دوشنبه ۵۱/۴/۱۹

امروز حالم بهتر بود و کار مثل معمول داشتم. بعد به ناهار مهمان سفیر انگلیس بودم. سفیر انگلیس خیلی به اصرار مرا به دعوت خوانده بود، با آن که مریض بودم رفتم. این سفیر گله می‌کند که تو چرا سفیر ماقبل مرا بیش از من می‌دیدی.^۱ آن آدم خوبی بود، اخلاقش با من نزدیک بود، به علاوه مرد

۱. در آن هنگام پیتر رمزبانام (Peter Ramsbotham) سفیر انگلستان در ایران جانشین سردنس رایت بود.

[ورزشکار] (sportsman) و سوارکار بود، حالا هم که سفیر نیست او را در فوریه گذشته در [اروزا] Arosa سویس مهمان کردم، پنج روز با من بود. من برای سفير انگلیس که تره خورد نمی‌کنم، دوست حرف دیگری است. هیچ اعتقاد ندارم که خارجی می‌تواند در سرنوشت ما مداخله داشته باشد، گو این که هنوز این فکر نحیف در کله بعضی سیاستمداران ما مخصوصاً در مورد انگلیسی‌ها هست. گو این که اگر هم مداخله می‌شود، شاید مداخله آمریکایی‌ها باشد. از این سفیر خوش نمی‌آید. مرد میرزابنیس و ملانقطی است، به این جهت با او معاشرت نمی‌کنم. باری اصرار کرده بود که آبروی من در وزارت خارجه انگلیس بر باد می‌رود، هر طور هست باید ناهار پیش من بیایی. به علاوه حالا که با این موقیت از انگلیس برگشته‌ام و شاهنشاه هم راضی هستند، این حق من است. مضافاً که تا حالا در ده مهمانی چه در دربار و چه در منزل تو شرکت کرده‌ام و تو یک‌دفعه پیش من نیامده‌ای. وقتی به شاه عرض کردم خندیدند. فرمودند، خیلی اصرار می‌کند، عیبی ندارد، برو! با حالت کسالت رفتم. سه ساعت طول کشید. جریان مسافرت شاهنشاه را به تفصیل گفت و این که قبل از مسافت، هنگامی که شاهنشاه به سویس تشریف می‌بردند که از آن‌جا به انگلیس تشریف بیاورند، در فرودگاه به من فرمودند، با این ترتیب که بی‌بی‌سی حرف می‌زند و جرائد شما نسبت به کشور من می‌نویسند، دیگر آمدن من به انگلیس معنی ندارد. خیلی ترسیده بود و گزارش مفصلی به وزارت خارجه داده است. بعد معلوم شد ترجمه مطالب صحیح به عرض نرسیده است. گله می‌کرد که چرا باید حقایق معکوس به عرض برسد و البته حق با او بود.

بعد گفت چنان که می‌دانی ما در خاور میانه جز ایران کشوری که بتوانیم روی آن تکیه کنیم، نداریم، هیچ جا ثبات و استحکام ایران و لیدری مثل شاهنشاه ندارد. به این جهت روی ایران خیلی قمار کرده‌ایم: «We have put all our eggs in one basket.» بنا بر این اگر من گله می‌کنم و حرفی می‌زنم، از این بابت است که اگر کار ایران خراب بشود، زندگی ما هدر و عبث می‌شود. بعد شاهنشاه را با دوگل مقایسه کرد. گفت من از طرف وزارت خارجه انگلیس مأمور مطالعه در حالات دوگل بودم و در فرانسه می‌زیستم. خیلی حالات شاه به دوگل شبیه است. گفتم همین طور است، حتی خیلی جلوتر از او. گفت دوگل

می‌گفت فرانسه یعنی من، شاهنشاه هم همین را می‌گویند. گفتم همین طور است. شاه در ایران محبوب است. چندی پیش که من کاخ کیش را به نام شخصی شاه ثبت کردم، شاه سند را پیش من پرتاب کرد. فرمودند مگر می‌خواهی فقط یک وجب خاک ایران مال من باشد؟ تمام ایران مال من است. اصلاً من هیچ چیز دیگر برای خودم نمی‌خواهم. پسر من هم اگر شاه مقدری شد، همه چیز مال اوست و اگر نشد هم این یک وجب خاک را نمی‌خواهد. [سفیر] گفت من هم به همین نتیجه رسیده‌ام و می‌ترسم که همان معایب که در کار دوگل بر اثر لجاجت و خودسری پیدا شد، در شاه هم پیدا بشود. گفتم ممکن است، ولی تا حالا اثری نیست. شاه فوق العاده منطقی، حسابگر، مآل‌اندیش، آرام و مستحکم است.

مدّت زیادی هم نسبت به مسائل اروپایی صحبت کردیم. در خصوص بازار مشترک، کامانولت و غیره؛ همچنین راجع به نفت و فرمول تازه شاه. بعد هم مسائل جاری و جریانات مجلس عوام انگلیس را به من گفت و گله کرد که چرا جرائد این مسائل را منعکس نمی‌کنند؟ احياناً اگر یک روزنامه ما بدی نوشته، که در دست دولت ما هم نیست، همه گله می‌کنند. ولی حالا که نخست وزیر و لیدر اقلیت راجع به کشور شما این طور حرف می‌زنند و نسبت به شاه این قدر [ستایش] (eloge) می‌کنند، در جرائد شما منعکس نمی‌شود. باز هم حق با او بود....

یکی دیگر از مسائلی که سفیر انگلیس امروز ظهر می‌گفت این بود که اوامر شاه همه‌جا اجرا نمی‌شود. به پایین‌ها که می‌رسد طور دیگر می‌شود. مجریان خوب ندارید. گفتم تمام این طور نیست، ولی البته در بعضی موارد هم این طور است. می‌گفت اگر شاهنشاه خودشان را به جزئیات مشغول نکنند، بهتر است. گفتم نمی‌شود. در ایران اگر به همه کارها شخص رئیس نرسد، کار بر باد است. بعد هم معذرتخواهی کرد که اگر من فضولی می‌کنم، برای این است که حال دیگر عظمت ایران برای ما یک مسئله حیاتی و مماثقی شده است ...

وزیر جنگ شرفیاب شد، کارکمی داشت. بعد شاهنشاه بیرون تشریف آوردند، روی اسکله همان طور لخت نشستند، که من عرایضم را بکنم. هوا به شدت گرم بود – ۳۹ درجه با هشتاد درجه رطوبت. عرض کردم واقعاً اینجا جای ماندن نیست. فرمودند، من دوست دارم!

باری دو ساعت شرفیاب بودم. در این ضمن علیا حضرت شهبانو، پادشاه و ملکه یونان آمدند. او اخراج کار علیا حضرت و پادشاه و ملکه یونان به قرقفر افتادند که مگر چه کار دارید؟ شاهنشاه به آنها فرمودند، وزیر دربار من همیشه به من خیلی کار دارد.

تمام مذاکرات با سفیر انگلیس را به عرض رساندم، اما با خیلی دقّت. مثلاً این که گفته بود، آخر کار شاهنشاه مثل دوگل لجوج و سرسخت نشوند، عرض کردم، می‌گفت البته فرق دوگل با شاهنشاه این است که ایشان جوان هستند و در جوانی این تجارب را آموخته‌اند و مرد جوان، مثل پیرمرد دوگل، از خود راضی و لجوج و سرسخت نمی‌شود. شاهنشاه فرمودند، البته همین طور است و من سعی خواهم کرد که در پیری هم این طور نباشم. باری همه حرف‌ها را در لباس نزاکت گفتم، زیرا وظیفه من است که هیچ چیز را از شاهنشاه پنهان نگاه ندارم.

بعد صحبت‌های سفیر آمریکا را گفتم. فکر می‌کنم در صفحات دفترچه قبل نوشته باشم، به سفیر آمریکا گفته بودم که شاهنشاه به من فرمودند که شما خیلی مورد اعتماد رئیس جمهور هستید. فرمودند خوب کردی که این مطلب را گفتی و وقتی برگشته مخصوصاً بگو که اگر خواسته باشیم مطلبی از طریق وزارت امور خارجه شما نزود و مستقیماً به نیکسون برسد، مطلب را به شما خواهیم گفت. اجازه فرمودند که سفیر را به بیرون چند و بلوچستان ببرم، چون برای چاه‌بهار شاهنشاه برنامه‌های مهمی دارند که باید پولش را به آمریکایی‌ها بدهند. علاوه بر آن که این کار برای بلوچستان لازم است، این بندر باید بر اقیانوس هند نظارت داشته باشد.

باری فرمودند ۲۳ ژوئیه باید قطعاً تهران باشی، چون من برای مذاکره نفت به تهران می‌آیم و نفتی‌ها خواهند آمد....

باز هم صحبت اقلیت پیش آمد. عرض کردم دکتر کنی مادر مرد این روزنامه‌ها را تقدیم کرده و عرض می‌کند در عکس‌ها ملاحظه می‌فرماید مردم

رشت چه از دحامی کرده بودند. خنديدينند؛ فرمودند، در انتخابات معلوم خواهد شد – مقصود انتخابات انجمان‌های ولايتي و انجمان‌های شهر است. عرض کردم استدعای او [نيز همین] است، فقط با يك شرط که وزير کشور بي طرف را شاهنشاه مأمور انتخابات فرمایند. ديگر چيزی نفرمودند، من نمی‌دانم اين کار چه گيري دارد. محظورات شاه چيست؟ چه تعهدی به اين نخست وزير گوژيست تردام – دارند؟ اينها برای من معماست.

چهارشنبه ۵۱/۴/۲۱ پنجشنبه ۵۱/۴/۲۲ جمعه ۵۱/۴/۲۳

در گاجره بودم. عصر سه‌شنبه ۲۰ به اينجا آمدم. واقعاً چه بهشتی است. بعد از گرمای ۴۰ درجه تهران و گرما و رطوبت فوق العاده نوشهر اينجا بهشت است. روز ۲۵ درجه و شب ۱۹ درجه بعد هم چه سبزه و چه گل‌های وحشی. واقعاً هیچ جای دنیا به قشنگی کشور من نیست. کجا اين‌همه لطفات و آفتاب هر روز هست بعد هم اين‌همه لطف و آشنايی؟

اين‌جا با خانم علّم و دکتر عاليخانی و عزيزالله قوامي^۱ بودم. همه روز دو سه ساعت در كوه‌ها پياده روی کردم. خيلي با اتومبيل جيپ [ایه] راهى که از اين‌جا تا شمشک کشیده شده رفتم. خيلي به تهران، مخصوصاً منزل من، نزديک است. ولی چون قرار بود امروز جمعه برای مهمانی [محمد على] اقطبي که جهت اعليحضرت همایونی و پادشاه یونان در نوشهر داده است بروم، متاسفانه نتوانستم از اين راه به تهران برگردم. حيف شد. با بى سيم به من اطلاع دادند که والاحضرت شهناز با شوهرشان می‌خواهند به سويس بروند. به عرض شاهنشاه رساندم. خوشبختانه اجازه نفرمودند اين پسره برود، باز يك بي‌آبروبي تازه راه بیندازد.

بالاخره والاحضرت شاهدخت اشرف هم روزنامه لوموند را که تعقيب قضائي کرده بودند، حاكم شدند – در مورد اين که خبر دروغی نوشته بود که والاحضرت اشرف هر وئين قاچاق کرده‌اند و چند سال قبل در سويس گير افتاده بوده‌اند و دولت سويس به کلی تکذيب کرد و لوموند به هزار فرانك محکوم

۱. عزيزالله قوامي پسر عمومی بانو علّم بود.

شد. گرچه ما آذعای صد هزار دلار غرامت کرده بودیم. ولی به هرحال نفس محکومیت ارزش دارد. اما باید بعد طوری از این کار استفاده کنیم که با لوموند دوست بشویم، نه دشمن.

عالیخانی در کنفرانس [مرکز بررسی‌های مدیرانه‌ای در رم که وابسته به چند دانشگاه آمریکایی است] از طرف ایران شرکت کرده بود... مطلبی را می‌گفت که نمی‌دانم چه جور به عرض شاهنشاه برسانم که این گفت و گوی ما با شرکت‌های نفتی و قرار و مدار تازه که می‌خواهیم با آنها بگذاریم، به این صورت ممکن است خوب نباشد. چون غرب فوق العاده احتیاج به نفت خاورمیانه دارد. چه لزوم دارد ما دنبال آنها برویم؟ چرا آنها دنبال ما ندوند؟ بعد هم چرا اویک را به این صورت خراب کردیم؟ مهمترین کشور طرف توجه غرب [در] خاورمیانه عربستان سعودی خواهد بود که می‌تواند تولید را به پانزده میلیون بشکه در روز برساند... گفتم گزارش کتبی بنویسد که به عرض برسانم.

از اخبار مهم جهان نامزدی مک گاورن به ریاست جمهوری آمریکا از طرف حزب دموکرات است... مک گاورن خواست سنتور [ادوارد] کنדי را به معاونت ریاست جمهوری برگزیند. خوشبختانه قبول نکرد - چون کندي‌ها با ما میانه و سابقه خوبی ندارد.^۱ در جشن‌های شاهنشاهی هم خیلی التماس کرد دعوتش کنم، شاهنشاه اجازه نفرمودند... فکر می‌کنم کندي خود را برای انتخابات ریاست جمهوری در سال ۱۹۷۶ آماده کند. تا آنوقت خدا بزرگ است.

عصری پس از مختصری استراحت در هتل چالوس به نوشهر به اقامتگاه شاهنشاه که سابقاً هم شرح آن را نوشتیم، چند تا اتفاق چوبی محقق در کنار اسکله نوشهر است، رفتم. تا وارد شدم، شرفیاب شدم. شاهنشاه در حمام بودند، چند دقیقه در حمام بودم. فرمودند، برای تو خیلی گرم است... فرمودند،

۱. شاه هرگز جان‌کندي را به علت تحمل امينی و فشار برای اجرای برنامه اصلاحات اجتماعی و سياسی، بخشید (نگاه کنید به جلد يكم يادداشت‌های علم. از رايرت کندي نيز که با دانشجویان ايراني مخالف رژيم تماس دوستانه برقرار کرده بود، سخت بیزار بود. به عنوان نمونه درباره حمایت کندي از صادق قطبزاده، نگاه کنید به:

Carole Jerome The Man in the Mirror, 1987, pp.58-61.

برویرون یک ویسکی بخور تا من برسم و از آن جا با هم به مهمانی پادشاه یونان در عمارت مجاور – متعلق به قطبی، دائی علیا حضرت شهبانو – برویم. اطاعت کردم. هوا نسبتاً بد نبود. ویسکی با قدری نان پنیر خوردم، تا شاهنشاه تشریف آوردن. علیا حضرت شهبانو قبل از شاهنشاه آمدند. مرا دیدند، مصاحبه بسیار سردی فرمودند و گفتند لابد متظر اعلیحضرت هستی. عرض کردم بلی. خودشان تشریف بردن. شاهنشاه تشریف آوردن، کارهای جاری را عرض کردم

نامه‌ای از نیکسون سریسته برای شاهنشاه رسیده بود – تشکر از پذیرایی گرم شاهنشاه در این سفر بود. فرمودند، اگر جوابی لازم دارد بده. عرض کردم فکر نمی‌کنم جواب لازم داشته باشد. نامه تشکری هم از نیکسون برای من رسیده بود. آن را هم به نظر مبارک رساندم. بعد به مهمانی رفتیم. مهمانی خنکی بود. اصولاً برای ما که از پنجاه سالگی سرازیر شده‌ایم، دیگر این طور مهمانی‌ها و رقص‌ها، به خصوص بدون داشتن هیچ دلخوشی، کیفیتی ندارد. من بعد از شام به هتل برگشته، خوابیدم.

شنبه ۵۱/۴/۲۹ تا پنجشنبه ۵۱/۴/۲۹

این چند روزه چون جز سه شنبه ۲۷ شرفیابی نداشتم، یک جا می‌نویسم و فقط به ذکر مطالب مهم اکتفا می‌کنم.

در روز شنبه ۲۴ مطلب مهم این بود که پیش مادرم ناهار خوردم. بعد از ناهار به منزل آمدم. هنوز استراحت نکرده بودم، تلفن زنگ زد. دخترم ناز بود. معلوم شد وقتی او هم از منزل مادرم به منزل خودش برگشته، همین ماجراجویان راه او را گرفته، می‌خواسته اند او را بربایند ... و بعد البته در مقابل یا [بای] بگیرند یا امتیازات دیگر، از قبول استخلاص زندانیان و غیره. خوشبختانه جایی که راه را برابر او گرفته بودند – پشت منزل خودش – در ساعت ۳ بعدازظهر که معمولاً در این ساعت ایام تابستان همه‌جا خلوت است و درست حساب کرده بودند، یک طرف آن هنوز بیابان است. با آن که گودال بزرگی بر سر راه بود، دخترم دستپاچه نشده، دل به دریا زده و اتومبیل را با سرعت پیچانده، به گودال افتاده ولی خوشبختانه در آمده است و از طرف دیگر فرار کرده، به منزل

خودش رسیده است. خیلی شکر خدا را به جای آوردم. بعد به پلیس اطلاع دادم. مضحك این است که رئیس شهربانی، سپهد [جعفرقلی] صدری، که اصفهانی هم هست، بالهجه اصفهانی می‌گفت دختر خوشگلی بوده است، چند نفر لات دنبالش افتداده‌اند، چیز مهمی نیست. همین مرد روزی که ماجراجویان بمب در اتومبیل مستشار نظامی آمریکا گذاشته بودند و اول وقت من علت انفجار را از او جویا شدم، می‌گفت چیز مهمی نیست، یک اتومبیل از سراشیبی تند بدون ترمز آمده است پایین، به تیر چراغ برق خورده است، باکش ترکیده است! این هم روزی بود که نیکسون اینجا بود.

ساعت ۷ بعداز ظهر والاحضرت‌ها از مسافت سویس برگشتند. ماشاء الله ولیعهد بزرگ شده و چه قدر عاقل و هوشمند است.

دوشببه صبح با یک انگلیسی که در امور عراق و کردستان اطلاعات عمیق دارد ملاقات کردم. خیلی عمیقانه نقشه‌ای در پیش است که بین کردها و عراقی‌های فراری از رژیم بعضی عراق اثناله پیش بیاید و با این زور رژیم فعلی عراق را سرنگون کنیم. آمریکایی‌ها و انگلیسی‌ها با ما همکاری نزدیک می‌کنند، تا نتیجه چه شود.

عصری با سفیر آمریکا ملاقات داشتم. در خصوص تحويل همه‌جور اسلحه که خواسته‌ایم، صحبت می‌کرد و می‌گفت هیچ چیز مضایقه تحراشد شد. حالا صبر کن بین من چه خواهم کرد. حتی رفت و نشستن ایران ایر در لوس آنجلس ... که مذکورها مورد تقاضای شما بود و انجام نمی‌شد، من ترتیب دادم که بروند، چون دیدم مورد علاقه شاهنشاه است و این کار باعث گله خطوط هوایی دیگر از قبیل بی.او.ا.سی و غیره خواهد شد. راجع به هواپیماهای مختلف DC-10 و F-15 و F-111 و Lockheed 10-12 که دو تای آخر هنوز ساخته نشده‌اند و مورد تقاضای ما برای آینده است - اطمینان می‌داد.

شرحی راجع به وضع یمن شمالی، که مجدداً با آمریکا ارتباط برقرار کرده و کمک‌هایی که خواسته است، می‌گفت که همه‌جور کمک خواهد شد. می‌گفت اطلاعاتی که از منابع [اطلاعاتی] (intelligence) در دست دارم، شیخ زايد حاکم امارات خلیج عربی بر سر عقل آمده، می‌خواهد با شما و ملک فیصل کنار بیاید. من گفتم، شنیدم از اجازه تأسیس سفارت شوروی در آنجا هم فعلاً منصرف

شده است. خیلی تعجب کرد که من این خبر را از کجا دارم.

مدّتی راجع به وضع پاکستان غربی و شرقی صحبت کردیم – این شخص قبل از مأموریت این جا، سفیر آمریکا در پاکستان بود. من گفتم در این ماجرا از اول تا آخر بودم. یعنی خان اشتباها سیاسی و تاکتیکی بزرگی کرد. می‌گفت یعنی می‌ترسید که اگر [خودمختاری] پاکستان شرقی را گردن نهد، پاکستان غربی هم تجزیه خواهد شد و مخصوصاً از این مسئله زیاد اظهار نگرانی می‌کرد. می‌گفت در پاکستان شرقی هم اول صحبت زبان بود.

من گفتم شاهنشاه هنگام جشن‌ها خیلی سعی کردند و به وساطت پادگورنی رئیس جمهور شوروی، بین رئیس جمهور هند و پاکستان سازش بدهند. می‌گفت آنوقت دیگر دیر شده بود، چون هندی‌ها تصمیم به مداخله مسلحانه گرفته بودند و روس‌ها هم فوق العاده مایل بودند چنین عملی بشود، زیرا در سرحدات غربی چین نفوذ غیرقابل انکاری به دست می‌آوردند. این طور هم شد.

راجع به عراق و نقشه محروم‌های که در دست عمل است، با او صحبت کردم. می‌گفت خدا کنند عمل شود و دوباره قبل از عمل بر ملا نگردد. قدری راجع به نفت و نقشه شاهنشاه صحبت کردیم. قرار شد با هم به بلوچستان برویم – چون شاهنشاه اجازه فرموده‌اند.

ملاقات با نظامی‌ها مسئله مضمونی بود که عنوان کرد. می‌گفت برای این که بدانم دستگاه‌های مختلف مستشاری نظامی ما که با شما کار می‌کنند، خوب یا بد کار می‌کنند، می‌خواهم با نظامی‌های مسؤول ملاقات کنم، همچنین با ساواک – سازمان امنیت کشور – ارتباط مستقیم بقرار سازم، نظر تو چیست؟ خیلی تعجب کردم. گفتم صحیح به نظر نمی‌رسد، با وصف این به شاهنشاه مطلب را عرض می‌کنم. می‌گفت می‌خواهم در سفارت به همه بفهمانم که من هستم. این چه ربطی به موضوع دارد؟

شب مهمان سفیر جدید چین بودم. فقط خانم عَلَم و من بودیم، او و خانم و مترجم و کاردار آنها بدون خانم بودند. پذیرایی خیلی گرمی کرده، غذاهای مختلف دادند که دیگر جا برای خوردن نداشتیم. من گفتم یک غذا برای ما ایرانی‌ها حتی اعیان ما کافی است، مثلاً خود من در هر وعده فقط از یک نوع

غذا استفاده می‌کنم. بعد از انقلاب سفید شاه هم غیر از این نمی‌شود، چون من صاحب پنج هزار هکتار زمین بوده‌ام، که فعلاً صاحب صد و پنجاه هکتار هستم. گوشه و کنایه حرف مرا فهمید. گفت ما هم فقط وقتی مهمان داریم این قدر غذا می‌دهیم، چون ما شرقی‌ها مهمان دوست هستیم.

سر شام نطق کرد – برای دو نفر! – و اهمیت دوستی ایران و چین را گفت. من هم جوابی دادم و منجمله گفتم شاهنشاه همیشه می‌فرمودند که سازمان ملل بدون دوستی چین معنی ندارد. از این مطلب خیلی خوشحال شد. هدایایی داد که تقدیم پیشگاه همایونی و علیا حضرت شهبانو شود. یک فرش چینی هم به من هدیه داد. در خصوص نفت و سیاست نفتی شاهنشاه از من سوالاتی کرد، من به اختصار ولی به طور کافی جواب دادم و خلاصه گفتم که سیاست نفتی ما در یک نکه خلاصه می‌شود، آن این است که وقتی ما احتیاجات کشور را از خارج می‌خریم، از قبیل کارخانجات و سایر لوازم مورد احتیاج کشور، تردیدی نیست که قیمت این اجنباس به طور دائم چه در آمریکا چه در اروپا، بالا می‌رود. دلیلی ندارد که آن وقت نفت را به قیمت ثابت شده برای ده یا بیست سال بدهیم. باید قیمت نفت به همین تناسب بالا برود. خیلی تعریف و تمجید کرد و غلتاً گفت، فکر می‌کنم عراقی [ها] در مورد ملی کردن نفت خودشان اشتباه کردن، عمل نسنجیده و احساساتی کردن. یک دفعه گفت، فکر می‌کنم گول روس‌ها را خورده باشند، ولی شوروی که نمی‌تواند همه نفت عراق را بخرد یا جذب کند. تازه نفت را گرفت، ناچار ماشین‌آلات می‌دهد. در صورتی که عراق احتیاج به ارز دارد. من گفتم نمی‌توانم بگوییم ملی کردن نفت عمل بی‌جایی است، ما هم نفت خودمان را ملی کرده‌ایم. ولی در این که عمل عراق نسنجیده بود و الان گیر کرده است، تردیدی نیست. تا چند سال در زحمت خواهد بود. فرانسه هم نفت زیادی نتوانست بخرد، فقط ۲۶٪ تولید را گرفت، آن هم برای این بود که نفت فرانسه بیشتر آن از عراق تامین می‌شد و کمپانی‌های غربی موافقت کردند فرانسه این کار را بکند، بعد هم برای این که یک کشور غربی جای پایی در عراق داشته باشد. بیش از این کمکی به عراق نخواهد شد. تا بعد ببینیم چه می‌شود. سه شنبه صبح به نوشهر رفتم. شرفا باب شدم. هوا فوق العاده گرم و رطوبت در حد اعلا بود. تمام مذاکرات با سفر را به عرض همایونی رساندم. در

مورد ملاقات سفیر آمریکا با مقامات نظامی و ساواک فرمودند، وقتی بروگشتی به او بگو، یعنی یک طوری حالی کن، که آنها بدون اجازه دربار که نمی‌توانند شمارا ببینند، بنابراین اگر مطلبی دارید که می‌خواهید با آنها بگویید، بهتر است یا وقتی شرفیاب می‌شوید به عرض برسانید، یا به من بگویید.

بعد گزارش عالیخانی را تقدیم کردم که به دقت خواندند. عرض کردم با زبان بی‌زبانی حالی کرده است که خیلی دنبال شرکت‌ها نباید دوید. آنها ناچارند دنبال ما بی‌آیند به علاوه [قدرت] عرب‌ها از لحاظ موجودی نفتی آنها – به خصوص عربستان سعودی – خیلی زیاد است. این است که خیلی هم تک رو بودن شاید نتیجه خوب نداشته باشد. فکر می‌کردم که از این گزارش شاهنشاه عصبانی خواهند شد. بر عکس فرمودند، حرف حسابی است. همین الان طبق اطلاعاتی که داریم [پیشنهاد]های خوب به عرب‌ها داده‌اند... باری دو ساعت شرفیاب بودم. کارهای جاری زیادی عرض کردم.

قبل از ناهار تمام شد – ناهار را داشتند می‌چیزند. به شاهنشاه عرض کردم اجازه فرمایند مرخص شوم، اینجا هوا خیلی گرم است. فرمودند بسیار خوب، اما ممکن است به جای یکشنبه، من شنبه به تهران بیایم... شاهنشاه مشغول اسکن شدند. من که داشتم از اسکله خارج می‌شدم، به علیحضرت شهبانو برخورد کردم. برخلاف انتظار من تعارف گرمی با من کردند. فرمودند کجا می‌روی؟ عرض کردم، مرخص شدم، تهران بر می‌گردم. فرمودند چرا ناهار نمی‌خوری؟ بمان ناهار بخور و برو. عرض کردم، سپاسگزارم، ولی باید به عرض برسانم آنقدر اینجا گرم است و آنقدر من بی‌جان عرق ریخته‌ام، که می‌ترسم اگر یکی دو ساعت دیگر بمانم، فقط روح روح به تهران برگردد. خیلی خنده‌یدند. فرمودند بسیار خوب، بروید.

چهارشنبه و پنجشنبه در تهران به کارهای جاری گذشت. کمیسیون پذیرایی از ملک حسین را تشکیل دادم و مسؤولین امر را تعیین نمودم. برای قراری که شیر و خورشید سرخ می‌خواست با اطباء چشم آمریکایی بگذارد و دچار رحمت شده است – برای این که آنها می‌گویند بیمارستان شیر و خورشید آمادگی کار دقیق و حسابی ندارد و فقط ما می‌توانیم با دانشگاه پهلوی کار کنیم – مدتی وقت صرف کردم. نمی‌توانم به والاحضرت شاهدخت شمس پهلوی

رئیس جمیعت شیر و خورشید سرخ حالی کنم که قربان، همه کار با رنگ و روغن و ظاهرسازی درست نمی‌شود، کار باید مایه و پایه داشته باشد – مطلب را به شاهنشاه عرض کردم – حالا والاحضرت می‌فرمایند حالا که می‌خواهند در [دانشگاه] پهلوی کار کنند، من پول نمی‌دهم – یک میلیون دلار برای پنج سال.^۱ باری بگذریم، این از کارهای جاری و گرفتاری‌های روزمره من است.

از اخبار مهم جهان این است که انور سادات، رئیس جمهور مصر، یک دفعه مصمم شد که عذر متخصصین نظامی روسی را از مصر بخواهد. این خبر مثل بمب در دنیا منفجر شد

شنبه ۵۱/۴/۳ تا یکشنبه ۵۱/۵/۸

یک هفته پرکار و مهم و پرمشقت گذشت که من فرصت نوشتن نکرده‌ام و اکنون رئوس مسائل را اینجا می‌گذارم.

اول این که روز شنبه صبح با سفير روس و انگلیس مذاکره کردم. با سفير روس راجع به مسافرت شاهنشاه به مسکو [بود] و همچنین نظرات مطلقاً اظهار نظری نکرد، ولی معلوم بود که از پیش آمد مصر یکه خورده است. من سوال پیچیده از او کردم. بدیهی بود به هیچ‌کدام

سفیر انگلیس راجع به وضع مصر گزارشی داد که به شرف عرض برسانم. خلاصه این که به‌حال این پیش آمد ... و قطع خدمت مستشاران نظامی شوروی در آنجا یک شکست برای شوروی محسوب می‌شود ... یادداشتی هم از وزیر خارجه انگلیس برای شاهنشاه داشت، از مذاکراتی که در افغانستان کرده است

بعداز ظهر شاهنشاه از شمال مراجعت فرمودند. من در فرودگاه شرفیاب شدم. قرار است فردا مذاکرات نفت در پیشگاه شاهانه بشود. وقتی به سعد آباد رسیدیم، در باغ دنبال شاهنشاه بودم و احساس می‌کردم مثل این که از من گله دارند. یک دفعه برگشتند، فرمودند این دکتر کنی – رئیس و دبیر کل حزب مردم – چه غلط‌هایی کرده است؟ عرض کردم نمی‌دانم. فرمودند، بلی در

^۱. منظور برداخت این مبلغ از بودجه سازمان شیر و خورشید سرخ است.

اصفهان میتینگ داده و گفته است، این دولت یک دولت ارتقای اجتماعی است و به علاوه اگر انتخابات شهرداری‌ها و انجمن‌های ولایتی آزاد باشد، حزب ما خواهد برد. اوّلًا چه طور به خود جرأت داده است بگوید دولت من دولت ارتقای اجتماعی است، ثانیاً چه طور ممکن است تفهه این حرف بکند که انتخابات در سلطنت من آزاد نیست؟ عرض کردم من که خبر نداشتم چه گفته است، ولی رئیس حزب اقلیت یک چیزی که باید بگوید. هر چه می‌گوید، اگر شاهنشاه [ابرباری] (tolerance) نداشته باشند، البته برخورنده است و به ابروی یار بر می‌خورد. بسته به این است که چه جور به عرض برسد و چه جور شاهنشاه آن را تعبیر و تفسیر بفرمایند. البته به نظر رئیس اقلیت، اکثریت ارتقای اجتماعی است. در مورد آزادی انتخابات هم که این یک حقیقتی است. حالا نباید می‌گفت علیحده است. فرمودند بسیار خوب، چه طور انتخابات را می‌برد؟ با پشم خایه‌اش می‌خواهد اکثریت ببرد؟ عرض کردم خیر، ولی دولت هم اکثریتی ندارد. به علاوه مردم لایحه علی، بل از بعض معاویه، به اورای ممکن است بدهند، ولی من چنین فکر نمی‌کنم، این اذاعای خود است. فرمودند گه خورده است همچو خیالی کرده. من دیدم خیلی عصبانی هستند، دیگر حرفی نزدم. فکر کردم از دو حالت خارج نیست. یا می‌است شاهنشاه مجبور هستند کسی را که چنین برعلیه دولت قد برافراشته، کنار بزنند، که دیگر دلیل و برهان فایده ندارد، یا این که موقتاً دولت به قول معروف چو قولی کرده است که در این دو روزه رفع خواهد شد و به هر حال یکی دو روز دیگر معلوم می‌شود. به هر صورت گزارشات دیگرم را عرض کردم ... بعد دولت وزیر دارایی و رؤسای شرکت ملی نفت برای عرض گزارش شرفیاب شدند. من گزارش عالیخانی را که عرض کرده بودم، گفته بودم ممکن است کمپانی‌ها به اعراب [زمایای] بیشتر بدهند. به این جهت فرموده‌اند مطالعه دقیق در این امر بشود، به خصوص که زکی یمانی وزیر نفت عربستان سعودی هم شرفیاب شده بود و مطالبی در تأیید نظر من عرض کرده بود که ممکن است مازیادتر بگیریم.

روز بعد شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. تعمدًا راجع به کنی خبری عرض نکردم که فاصله شود. شاهنشاه مصاحب به رادیو تلویزیون فرانسه داشتند. بعد از ظهر هم شرفیابی بود. مخبرین فرانسوی می‌گفتند شاه شما واقعاً

نابغه است. همین طور هم هست.

دوشنبه صبح به اختصار شرفیاب شدم... بعد از ظهر به تفصیل، قریب سه ساعت شرفیاب بودم. کار دکتر کنی را عرض کردم و آنقدر غصه خورده که استعفا داده است. حالا استدعا کرده در دربار کاری به او داده شود. عربیشه او را تقدیم کردم، خواندندا. فرمودند، در دربار هم برای او جایی نیست. فهمیدم کار خیلی ریشه دارد و به این سادگی‌ها نیست.

فرمودند، با سفیر آمریکا که به بیرونی می‌روی - چون قبلًا خواسته بود بیرونی و بلوجستان را بیست و تصویب فرموده بودند که او را بیرم و ضمناً با او پیشتر رفیق بشوم - بگو پس این قول‌های رئیس جمهور چه شد؟ من «blue suiter»^۱ برای قوای هوایی خواسته بودم - تعلیمات دهنده‌گان هوایی که نظامی هستند - شما حالا می‌گویید از بازنثستگان نیروی هوایی یا [اسیویل] می‌دهیم. این که به درد من نمی‌خورد. پس چه طور کیسینجر به نخست وزیر گفته بود خوب شد اعلیحضرت تمام [ازرّادخانه] (arsenal) آمریکا را نخواستند و گرنه رئیس جمهور می‌داد؟

روز سه‌شنبه ملک حسین وارد شد و شاهنشاه به اتفاق ایشان به شمال رفتند. همسر ملک حسین مونالحسین همراه نیست. ملک به عنوان دوست خواهرش، یک دختر خوشگل انگلیسی همراه آورده است. ملک و خواهر و دختر آمده‌اند، به علاوه ژنرال خمامش رئیس رکن ۲ ستاد که طرف اعتماد است... در این هفته بین تهران، عمان، جده و ابوظبی دائمًا در رفت و آمد است که روابط ما را با ابوظبی بهبود بخشند.

من چهارشنبه که چهارم مرداد بود، بعد از ادای احترام در آرامگاه اعلیحضرت فقید به مناسبت سالروز درگذشت معظم‌له، با سفیر آمریکا به بیرونی رفتم. دو شب در بیرونی ماندیم، خوش گذشت. هوا خیلی خنک و عالی بود. روز پنجشنبه صبح با هوایپیما تمام بلوجستان و چاه‌بهار را از بالا دیدیم. شش ساعت پرواز کردیم. در این شش ساعت خیلی با سفیر حرف زدم. اوامر شاهنشاه را ابلاغ کردم. گفت قطعاً "blue suiter"‌ها را می‌دهیم، ولی در

۱. کارمندان فنی که در خدمت آکتبور هستند.

نیروی هوایی به من می‌گویند در موقع اضطراری باید خود آنها هم هوایپماها را هدایت کنند، این صحیح نیست. اینها به عنوان معلم یا مکانیسین می‌آیند. در مورد همه مسائل دنیا و منجمله وضع مصر گفت و گو کردیم. او هم معتقد است روس‌ها شکست خورده‌اند. گفتم، پس باید منتظر بود در عراق تقویت بیشتری از رژیم بعضی بکنند. تصدیق کرد. گفتم، پس باید شما بیشتر و زودتر بجنبد و به ما کمک کنید. گفت، غفلت نداریم.

راجع به انتخابات آمریکا صحبت کردیم که اگر مخالف نیکسون برد برای دنیای آزاد خطرناک است، زیرا در مقابل کمونیسم جز از راه قدرت نمی‌توان ایستادگی کرد. اینجا مطلبی به من گفت که احتیاط می‌کنم بنویسم؛ حتی ممکن است پنجاه سال بعد از مرگ من برای روابط ایران و آمریکا زیان آور باشد، گو این که حالا خیلی خوب است و نشانه نهایت اطمینان رئیس جمهور آمریکا به شاهنشاه ماست – راجع به انتخابات آمریکاست. گفتم یقین دارم شاهنشاه با حسن قبول تلقی می‌کند و من مطلب را عرض خواهم کرد، مطمئن باشید اجابت می‌شود.

روز جمعه ظهر برگشتم. خیلی خسته شده بودم. بعداز ظهر و شب استراحت کرده، کارهای شرف‌عرضی را مرتب کردم. صبح شنبه [در نوشهر] شرفیاب شدم، جریانات را عرض کردم. باعث تعجب خاطر شاهنشاه هم شد، ولی خوش‌شان آمد. مطلب را قبول فرمودند، حالا متظریم ببینیم از رئیس جمهور چه خبر می‌رسد.

راجع به "blue suiter"‌ها هم عرض کردم امر مبارک اطاعت می‌شود. گزارش دیگری از [اینتلیجنس سرویس] رسیده بود که روس‌ها واقعاً دارند از مصر می‌روند. یعنی هم [ایگاه‌ها] را بر می‌چینند – جایی که بدیخت مصری‌ها اجازه ندادشند اصولاً وارد شوند؛ مثلاً در اسکندریه، و تماماً در دست شوروی‌ها بود – و هم [مشاوران] (advisers) و هم [مستشاران] (integrated advisers) را خارج می‌کنند. گزارش مفصل بود؛ شاهنشاه به دقّت ملاحظه فرمودند، تعجب کردند. من هم عرض کردم چه طور حالا که تمام اسلحه آنها ساخت شوروی است، ممکن است چنین خطروی را مصری‌ها تحمل بکنند؟ چون دیگر ارش آنها معنی و اثر خود را از دست

می‌دهد و عرض کردم من به این نتیجه می‌رسم که بین آمریکا و سوروی در سفر نیکسون

برای تمام خاورمیانه توافقی حاصل شده باشد، منجمله این که حتی اهمیتی ندارد، مخصوصاً اگر بر اصول تجاری باشد و این را من به خود نیکسون هم گفتم. ولی نفوذ سیاسی روس‌ها خطرناک است. ای کاش توافق آنها فقط در امور نفتی و تجاری شده باشد. بعد فرمودند، نکند احیاناً ما را هم به معامله گذاشته باشند. عرض کردم گمان نمی‌کنم، چون در چنین صورتی نیکسون به اینجا نمی‌آمد. به علاوه کشورهای غربی هم به اهمیت ایران به خصوص در جلوگیری از سرمازیر شدن روس‌ها به خلیج فارس واقف هستند. اعلیحضرت همایونی هم در بهترین موقع در مذاکرات نفت را باز کردید و به آنها دارید برای ۲۲ سال امید می‌دهید. مگر خیلی احمق و نادان باشند که ما را به معامله بگذارند. فرمودند، درست می‌گویی؟ به علاوه وقتی راجع به کرستان و کردهای عراق و نفوذ شوروی در آنجا از طریق عراق با نیکسون صحبت کردم، خیلی سخت ناراحت شد و گفت هر نقشه خنثی کننده که به من بدھید، اجرا می‌کنم. نامه نیکسون و جوانی که داده بودم ملاحظه فرمایند، فرمودند لازم نیست جواب بدھی. اطاعت کردم.....

ظهر با آن که هم اعلیحضرت همایونی و هم اعلیحضرت شهبانو امر فرمودند بمانم، نماندم. به کلاردشت رفتم، مهمان دوستم دکتر [هوشنگ] رام رئیس بانک عمران بودم. کلاردشت یک بهشت است.... صبح یکشنبه به تهران برگشتم.

یکشنبه ۵۱/۵/۹ تا پنجشنبه ۵۱/۵/۱۲

از یکشنبه که از کلاردشت برگشتم تا امروز پنجشنبه پیش آمد مهمی نبوده است. یک ملاقات با سفیر آمریکا داشتم که جریانش را کتاباً به شرفعرض همایونی رساندم. جواب‌هایی مرحمت کرده‌اند... گو این که در حاشیه عرضه به جای «متاع»، مطاع مرقوم فرموده‌اند. این اشتباه از شاه خیلی عجیب است. البته توجه نداشته‌اند. بس ما متملقین امر مطاع، مطاع می‌گوییم، این کلمه پیش چشم‌شان بوده است.

دیشب چهارشنبه شب در دفترم با معاون کل ایتالیجنس سرویس انگلیس و از خبرهای امور شوروی در دنیاست شام خوردم. این شخص خیلی اترسان است. زمان جنگ [افسر رابط] (liaison officer) بین ارتش شوروی و ارتش انگلیس بوده است ... این شخص روسی را مثل زبان مادری حرف می‌زند. باری دو سه ساعت با او حرف زدم. او معتقد بود که در مصر، پولیت بورو گول نظامی‌ها را خورده است و آنها اطمینان داده‌اند که حالا که ما پیست هزار نفر متخصص و این‌همه آلات و ادوات در مصر داریم، آنها نمی‌توانند سیاست دیگری جز دنباله‌روی از سیاست ما ... [داشته باشند] و حالا روس‌ها فهمیده‌اند که اشتباه می‌کنند. به این جهت در عراق و سوریه می‌خواهند با احزاب سیاسی بست و بند بکنند. درخصوص این که سوریه چرا قرارداد دوستی با شوروی مشابه آن چه که با عراق بسته است امضاء نکرد، معتقد بود که نفوذ چین در سوریه و [گرایش] سوری‌ها به طرف چینی‌ها، همچنین نفرت از دنباله‌روی عراق، باعث این امر شده‌است. گفتم شما و آمریکا که کاملاً بی‌تقصیر هستید! خنده‌ید. نمی‌دانم خنده را از این جهت کرد که بی‌جهت من چنین فکری می‌کنم و اینها خیلی پیغام‌تر از آن هستند که ما خیال می‌کنیم، یا این که حقیقتی در این گفته من بود

جمعه ۵۱/۵/۱۳

صبح با خانم عَلَم سواری رفتم. دیشب باران مفصلی در شمیران و شهر بارید. هوا بسیار لطیف بود. شکار و کبک زیادی در دره رزک دیدم. بچه کبک‌ها هنوز کوچک هستند. سر سواری فکر می‌کردم این سیستم یک حزبی که دارد مورد قبول شاهنشاه واقع می‌شود، یا بر شاهنشاه تحمیل می‌شود، خطر عجیبی برای رژیم سلطنتی است. البته تا شاهنشاه زنده و پایدار است، خطری نیست، زیرا همه کس حدود خود را می‌داند و جرأت تخطی ندارد. ولی خدای نکرده بعد از شاه، یک رفراندوم صحیح یا غلط وسیله یک حزب می‌تواند به رژیم پایان دهد. با این همه بینایی شاه، چنین وضعی عجیب می‌نماید ولی من به هر صورت این فکر خودم را به شاه عرض خواهم کرد.

روز جمعه و جمعه شب را در منزل گذراندم. فقط به دستبوسی مادرم

رفتم و سر شب به تبریک مشروطیت به سنا رفتم.

شنبه ۵۱/۵/۱۴

حدود ساعت ۱۲ شاهنشاه به اتفاق ملک حسین از شمال تشریف آوردند.
ملک حسین بلافضله از فرودگاه به عمان رفت.

من در رکاب شاه سعدآباد آمدم و ناهار را در حضور شاهنشاه و ملکه مادر خوردم. فقط سه نفری بودیم. شاهنشاه سرحال بودند. درخصوص اعتصاب باراندازهای انگلیس صحبت شد. قضیه این است که برحسب قانون جدید که روابط کارگر و کارفرما را تعیین می‌کند، پنج نفر کارگر را حبس کردند، چون تخطی به حدود کارفرما کرده بودند. باراندازها اعتصاب کردند. دولت تسليم شد و آن پنج نفر را مرخص کرد. بعد باراندازها اعتصاب کردند که ما نمی‌خواهیم وسائل مدرن برای تخلیه کشته‌ها بگذارید، چون عده‌ای بیکار می‌شویم. حالا کار بالاکشیده و به کلی وضع انگلیس فلج شده است. شاهنشاه فرمودند این که حکومت نمی‌شود؛ در حقیقت اقلیت حکومت می‌کند نه اکثریت. در آمریکا هم که وزیر دادگستری سابق آمریکا می‌رود به ویتنام شمالی و حق را به ویتنامی‌های شمالی می‌دهد. بعد هم مردم او را تشویق می‌کند. ما هرگز نمی‌خواهیم از چنین دموکراسی تقلید کنیم و نخواهیم کرد. من عرض کردم راه دیگری نیست، چون حالا خدا خواسته، پادشاه عاقل و بزرگواری داریم، دیکتاتوری هم می‌کند، به نفع جامعه می‌کند. اگر نباشد چه کنیم؟ یا باید سیستم [توتالیتر] را قبول کرد، یا هم طور دیگری میسر نیست. تصدیق فرمودند. صحبت‌های مختلف بود، منجمله چفتدرکاری خراسان. عرض کردم متوجه تولید چفتدر در خراسان ۲۵ تن در هکتار است، فرمودند خیلی بیش از اینهاست. عرض کردم بیش از این نیست، چون با بیژنیکی‌ها ما قرارداد برای [کشت چفتدر در زمین‌های] آستان قدس رضوی می‌بنديم و آنها برای خودشان فکر می‌کنند و حساب می‌کنند. برای گزارش کردن و خوشحال کردن شاهنشاه نیست. خیلی خیلی تعجب فرمودند.

ساعت ۴ بعداز ظهر مجدها برای کارهای جاری شرفیاب شدم ... منجمله عرض کردم، در سلام‌ها قضات که نماینده قوه مستقل قضائی هستند، باید مقدم

بر قوه مجریه باشند و این تقاضای وزیر دادگستری هم هست. فرمودند هر دو غلط می کنند، این روها را به اینها ندهید. اگر ما می خواستیم این مراجعات را بکنیم، کی می توانستیم این همه پیشرفت ها را در ظرف فقط ده سال بکنیم؟ این دادگستری با حقه بازی تمام سواحل شمال را به مردم داد که خراب کردند؛ حالا این جور ادعاهای هم دارد؟ عرض کردم باید آنها را اصلاح کرد نه این که تروی سرشان زد. دیگر چیزی نفرمودند.

عرض کردم، سازمان برنامه اطلاع می دهد که در برنامه پنجم دولت میلیون تومان برای ساختمان دانشگاه بزرگ بهلوی گذاشته^۱ و دولت میلیون تومان هم برای دانشگاه آریامهر که باید از تهران به اصفهان منتقل گردد.^۲ فرمودند بنویس که هر دو دانشگاه باید در برنامه پنجم ساخته شود هزار میلیون تومان برای هر دانشگاه در برنامه پنجم چیزی نیست. چرا اینها این قدر نادان و احمق هستند؟ فرض کنید داریم دو فرودگاه نظامی می سازیم. من می خواهم این دو دانشگاه را قبل از درگذشت خودم ساخته شده ببینم.

بعد از درآمدهای سرشار نفت صحبت فرمودند که حداقل در سال چهار میلیارد دلار خواهد بود و امسال هم پول زیادی داریم. عرض کردم خدا سایه شاه را از سر این کشور زوال نیاورد. با بودن اعلیحضرت همه چیز داریم و اگر نباشی هیچ نداریم. فرمودند این طورها هم نیست. عرض کردم برای من که این طور است و بعد از اعلیحضرت زندگی نمی خواهم و می دانید که تعارف هم نمی کنم، زندگی اصولاً برای من پیشی ارزش ندارد. فرمودند، می دانم؛ این که از چیزی نمی ترسی هم برای این است. باز فرمودند، قطعاً موضوع دانشگاهها را بنویس، گو این که چه خانه هایی در این دو دانشگاه دستگیر کردیم! عرض کردم اعلیحضرت باید کار خودتان را بفرمایید. فرمودند، بعدها خواهند فهمید که من چه کرده ام.

سر شب من برای تبریک عید مشروطیت به مجلس رفتم. از آنجا که

۱. طرحی به وسیله تان که، معمار معروف ژاپنی، برای ساختمان های جدید دانشگاه بهلوی روی تپه های اطراف دانشگاه نهیه شده بود، ولی فقط بخش کوچکی از آن اجرا شد.

۲. قرار شد دانشگاه آریامهر دو پرdis (Campus) داشته باشد، یکی در تهران و دیگری در اصفهان. قسمتی از طرح اصفهان، پیش از انقلاب اجرا شد.

برگشتم، کاخ شهوند رفتم. دیدم آن‌جا تشریف دارند... تعظیمی کردم، اجازه گرفتم مرخص شده، منزل آمدم....

۵۱/۵/۱۵ یکشنبه

ساعت ۱۰ صبح به مانور نظامی بالای سد کرج رفتیم. من در هلیکوپتر شاهنشاهی رفتم. مانور یک گردان کماندو بود. فوق العاده عالی و در سطح عالی بود. هم از لحاظ پرش با چتر از هلیکوپتر و هواپیما و هم از لحاظ شناوری و عبور از دره‌ها و موانع و هم از لحاظ تیراندازی با تیر حقیقی. چون دیشب هم باران آمده بود، هوا فوق العاده سرد بود - در حدود ۱۹ درجه سانتیگراد. شاهنشاه از آن‌جا با هلیکوپتر مازندران تشریف بردند. من با فرمانده نیروی هوایی به تهران برگشتم که ناهمان هم مهمنان من بود. فرانسوی‌ها فیلمی از ایران تهیه می‌کنند. منجمله از قوای هوایی ایران فیلم برداشته‌اند. فوق العاده تحت تأثیر قرار گرفتند. از این‌جهت فرمانده نیروی هوایی را که داماد شاه هم هست، دعوت کرده، تبریک دادم....

۵۱/۵/۱۶ دوشنبه

صبح به کارهای جاری رسیدم. چند نفر از خانواده نقشبنده عراقی که فعلاً در کردستان سکنی دارند، ملاقات کردم.

ناهار سفیر انگلیس مهمنان من بود. مسائل مختلفی صحبت کردیم. اولًاً انگلیسی‌ها آن‌قدر خاک بر سر و بیچاره شده‌اند که مطلب مهم و اساسی آنها مسائل تجاری است، چه فروش اسلحه، چه کارهای دیگر. آن را در درجه اول اهمیت می‌گذارند و پاافشاری برای انجام این‌گونه کارها دارند... بعد از آن به مسائل سیاسی پرداختیم. او مطلقاً به این که شوروی‌ها در عراق نفوذ زیادی به هم می‌زنند، اهمیت نمی‌دهد، حتی از این که نفت عراق را ببرند. می‌گفت تنها همه اعراب اقدام دست‌جمعی در بستن نفت به روی ما بکنند. و گرنه یک کشور چه اهمیتی دارد؟ تازه روس‌ها کمک زیادی به عراق نمی‌توانند بکنند. خود آنها هم چون نمی‌توانند نفت عراق را در بازارهای دنیا بفروش برسانند، استفاده

زیادی نمی‌توانند بکنند. تنها استفاده آنها، ضرر رساندن به غرب است.

راجع به شیخ زاید حاکم ابوظبی می‌گفت بر سر عقل آمده است و می‌خواهد حالا که لندن می‌رود، سفیر شاهنشاه را بینند. در خصوص جنگی که سلطان قابوس، سلطان عمان، وسیله انگلیسی‌ها با شورشیان ظفار می‌کند، گزارش داد که شکست سختی به شورشیان داده‌اند. از این که سلطان قابوس کمک‌های نظامی ما را که با هواپیماهای غولپیکر روسی سی – ۱۳۰ فرستاده‌ایم قبول نکرده، یعنی انگلیسی‌ها نپذیرفته‌اند، معذر تخریحی کرد که افسر مربوطه در روز ورود هواپیماها در آنجا نبوده است! گفتم به هر حال گاهی شما حرکاتی می‌کنید که انسان سوء‌ظن پیدا می‌کند که هنوز هم به بقایای نفوذ پوسيده خودتان، که قابل دوام هم نیست، دلیستگی دارید. گفت قسم می‌خورم که این کار عمده نبوده است، ولی خوب شانه ما پنهن است هر چه بگویید قبول می‌کنیم و این جور انتقادات را می‌پذیریم. می‌پرسید ملک حسین چه مذاکراتی با شاهنشاه کرد؟ گفتم نمی‌دانم! او هم باور نکرد. گفتم شما هم که حرف مرا با سوء‌ظن تلقی می‌کنید تعجب آور نیست؟ گفت متقابل (reciprocal) است!

سه شنبه ۵/۱۶

صبح ... با هواپیما به نوشهر رفتم. ناهار در پیشگاه شاهنشاه خوردم. بعد از ظهر کارهای جاری را عرض کردم. یک ساعتی طول کشید.

مذاکرات با سفیر انگلیس را به عرض رساندم. فرمودند، به او بگو، اولاً شما شانه پنهن ندارید، کون فراخ دارید. ثانیاً به ملک حسین گفته‌ام که ما نفوذ اردن را به جای نفوذ سابق مصر در خلیج فارس معتبر می‌شماریم و تشویق می‌کنیم. بعد هم اگر [اشیخ] زائد تقاضا کرد، اجازه می‌دهیم در لندن اشار را بینند و الا خیر. یعنی ما اصراری به دیدن زائد و مذاکره با او نداریم.

فرمودند، ملاقات بوتو و مجیب^۱ هم که در لندن صورت نمی‌گیرد و این حیف شد. و به هر صورت ما خبرهایی داریم که [بانو] گاندی می‌خواهد به بوتو سخت‌گیری‌هایی کند، به بهانه این که مجیب چنان و چنین می‌خواهد، و این

۱. مجیب الرحمن، رئیس جمهور دولت نوبنیاد بنگلادش.

هیچ صحیح نیست. عریضه‌ای از بوتو رسیده بود، ... خواندند. فرمودند جواب بدۀ که تاشما بنگلادش را نشناختید، ما هم نخواهیم شناخت. من از این امر شاه تعجب کردم که چه طور چنین تعهد محکم و صریحی می‌فرمایند. بعد فکر کردم که او لا شاهنشاه از محبوب و عملی که کرد و خود را به دامن هند انداخت، خوشان نمی‌آید، بعد هم پاکستان شرقی برای ما اهمیتی ندارد، پاکستان غربی از هر لحاظ برای ما مهم است

پنجشنبه ۵۱/۵/۱۸

عصری در منزل پذیرایی‌های مفصل برای کار داشتم. منجمله مدیران اطلاعات و کیهان را خواستم و اوامر شاهانه را ابلاغ کردم ... آنها در تفسیر نطق شاهانه به مناسبت عید مشروطیت نوشته بودند که وقتی از طریق تشکیل انجمن‌های ده و انجمن‌های ایالتی و ولایتی مردم خوی دموکراسی گرفتند، ما هم عیناً مثل غرب صاحب دموکراسی می‌شویم. فرمودند، به آنها بگو، ابدآ ما دموکراسی غرب را نمی‌خواهیم که اقلیت عملاً باید حکومت کند و خائن تشویق شود. باید در این خصوص مقاله بنویسند. من خودم این عقیده را ندارم، به شاهنشاه هم عرض کرده‌ام. ولی تصدیق می‌کنم که از طریق دموکراسی، قرطاس بازی و حزب بازی، این همه ترقیات چشم‌گیر شگرف نصیب کشور نمی‌شد. خدا خواسته که چنین پیشوایی داریم، همیشه این طور نیست.

شنبه ۵۱/۵/۲۰

صبح ... با سفیر آمریکا ملاقات داشتم و درخصوص موضوعی که در بیرون گذاشتند با او صحبت کرده بودم و نوشتتم که چیست، جواب نیکسون و کیسینجر را آورد. همچنین در مورد تیم‌های briefing که باید به ایران بسیارند. همچنین در مورد کردن ... یک شکایتی از این داشت که بعد از آن که کمپانی آمریکایی در یک مناقصه برنده شده است، مناقصه را به کسی دیگر داده‌اند.

بعداز ظهر شاهنشاه و خاندان سلطنت از شمال مراجعت فرمودند. سر شام در کاخ علی‌احضرت ملکه پهلوی رفتم. چند نفر فرانسوی که می‌خواهند بوقلمون‌کشی بزرگی در ایران دائر کنند، نمونه بوقلمون‌ها و خوراک‌هایی که از

بوقلمون ساخته می شود آوردنند. خیلی عالی بود. ولی صحبت سیاسی سر شام نشد.

یکشنبه ۵۱/۵/۲۱

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. شاهنشاه سرحال بودند. قسمت های یک و دو مقالات هرست (Hirst) روزنامه نگار معروف گاردین را به نظر رساندم. اجازه دادند منعکس شود. له و علیه داشت، ولی له آن بیشتر بود. کارهای جاری دیگر را عرض کردم و مرخص شدم.

نزدیک ۲ بعداز ظهر تلفن مخصوص زنگ زد. گوشی را برداشتیم، صدای گرفته شاهنشاه از آن طرف تلفن نگرانم کرد. فرمودند، «قسمت سوم مقالات هرست را دیدی؟» عرض کردم، «خیرا از دفتر مطبوعاتی^۱ خبر دادند... که تعریفی ندارد» فرمودند، «تعریفی ندارد؟ آنقدر پدرسوتگی کرده است که حدی بر آن متصور نیست. فوری این مسائل را باید خود انگلیسی ها تکذیب کنند. در مورد مخارج اضافی لوله گاز که مشاور یک شرکت انگلیسی بوده است^۲ باید توضیح بدهند. معاملات اسلحه ما هم که دولت به دولت است هم با آمریکا، هم انگلیس، هم با شوروی. پس سوء استفاده ها کجاست؟ این چرا اینقدر پدرسوتگی کرده است؟... من خیلی ناراحت شدم، به دو دلیل. اول این که شاهنشاه خیلی ناراحت شده بودند، دوم این که من به اصرار سفیر انگلیس واسطه بودم که این پدرسوتخته با خود شاهنشاه مصاحبه کرد و از این حیث احساس مسؤولیت می کردم.

امروز تروریست ها سرتیپ طاهری رئیس زندان را جلوی منزل او ترور کردند. از این حیث، هم صبح و هم موقع تلفن، اوقات شاهنشاه بسیار تلخ بود. عرض کردم بازی اشکنک دارد، سر شکنک دارد. قدری خندي دندند. فرمودند تو همه چیز را به مسخره می گیری. عرض کردم:

گفت آسان گیر بر خود کارها، کز روی طبع

سخت می گیرد جهان، بر مردمان سخت گوش

بعد از ظهر در منزل کار کردم. چند نفر از نمایندگان انگلیسی‌ها را خواسته، آن‌چه از دهانم ممکن بود در آید، به آنها گفتم – سفير در مسافرت داخلی است. قول دادند اصلاح کنند. بینیم چه پیش خواهد آمد. سر شام رفتم. در کاخ والاحضرت اشرف بود. شاهنشاه در همین خصوص و مذاکراتی که قرار بود با سفير آمریکا بگشم با من مذاکره فرمودند. عرض کردم، مطمئن باشید این مطلب انگلیسی‌ها را جبران می‌کنم. ولی در مورد سفير آمریکا عرض کردم، امر مبارک را با تلفن ابلاغ کردم، که می‌دانم در مورد کرستان شما شخصاً اقدامات جدی کرده‌اید. [سفير] خیلی خوشحال شد. همچنین فرمودند، تمام تیم‌هایی که برای briefing قسمت‌های مختلف ارتش، چه نیروی زمینی و چه هوایی خواهند آمد، خواهم پذیرفت.

دوشنبه ۵۱/۵/۲۲

امروز صبح شرفیاب شدم. اول مطلبی که بحث شد باز هم همین مطلب پدرسگ گاردن بود. جای تعجب است شاهنشاه چه قدر حساسیت نشان می‌دهند و چه قدر سوء ظن دارند. فرمودند هیچ نمی‌دانم به چه مناسبت این مقاله آخری را این پدرسوخته نوشت؟ مثل این است که حتی به من هم سوء ظن دارند که چون مسائلی راجع به اقلیت عرض کرده‌ام و این که باید در مسائل سیاسی به مردم آزادی عمل بیشتری داد، نکند من هم در [الهام] این شخص دست داشته‌ام. ياللعجب! پس دیگر صمیمیت من کی باید روشن شود؟ در روز قیامت؟ البته این حدس و گمان است و خدا کند که این حدس و گمان اشتباه باشد.

بعد از ظهر کار کردم. برنامه شهرسازی کرج والاحضرت شاهدخت شمس را افتتاح کردم. هیچ موقع آن نبود، با این وضع تروری بازی. ولی صبح که مجدداً کسب تکلیف کردم، فرمودند عیبی ندارد برو. اطاعت کردم.

سه شنبه ۵۱/۵/۲۳

صبح شرفیاب شدم... کارهای جاری را عرض کردم. منجمله این که سفير آمریکا به من تلفن کرده است که فرمانده نیروی هوایی راملقات می‌کند. خیلی

برآشستند، که با اجازه چه کسی؟ فوری از فرمانده نیروی هوایی توضیح بخواه! من بعد توضیح خواستم. فرمانده نیروی هوایی، ژنرال خاتم، گفت من گفتم باید اجازه داشته باشم. سفیر گفت من مطلب را به وزیر دربار گفته‌ام. به این جهت موافقت با ملاقات کردم. به‌هرحال فردا گزارش عرض خواهم کرد.

امروز صبح به تشییع جنازه سرتیپ طاهری، که بعد از فوت سرلشگر شد، به مسجد سپهسالار رفتم. حضور من برای همه تعجب آور بود، چون تروریست‌ها همه را ترسانده‌اند و هو راه انداده بودند که حتی در تابوت بیچاره سرتیپ بمب کار گذاشته شده است.

بعد از ظهر نمایشگاه صنایع روستایی هند را گشودم. شاهنشاه امر داده بودند مخصوصاً من بروم.

ولیعهد تلگراف تبریکی به ولیعهد مراکش کرده‌اند. نسخه اول را که تقدیم کردم، امضاء کرد، دیدم خیلی با دقّت و قشنگ ماشاء‌الله با دست چپ امضاء کرد. خواهش کردم کبی تلگراف را برای یادگار، جهت من امضاء کنند. قبول فرمودند....

چهارشنبه ۵۱/۵/۲۵

صبح شرفیاب شدم... عرض کردم، سفیر انگلیس چندین دفعه تلفن کرده و می‌خواهد مرا ببیند، فرمودند، خوب قطع رابطه که نمی‌خواهیم بکنیم، او را ببین. ولی به طور رسمی در منزل....

بعد از ظهر... سفیر انگلیس را پذیرفتم. دو ساعت حرف زدیم. خلاصه آن این است:

شاهنشاه مطالبی به وزیر خارجه و یک انگلیسی دیگر فرموده‌اند که «حالا معلوم می‌شود که ما هیچ دولتی نداریم و این که خیال می‌کردیم انگلیس دولت ماست اشتباه بود. شما فقط به منافع خودتان نگاه می‌کنید و با ما مثل [مردمان درجه دو] (second rate people) رفتار می‌کنید. برای من فرقی نمی‌کند... دموکراسی خودتان را نگاه کنید جز [هرج و مرچ] (chaos) چیزی نیست. ظرف ده سال ما از شما قوی تر خواهیم شد و آن وقت فراموش نخواهیم کرد که شما با ما چه رفتاری می‌کردید - مفهوم دیگر این است که تلافی خواهیم

کرد. شما خیال می‌کنید فقط شما عاقل هستید؟ اصلاً شما که هستید؟» از این مطالب به شدت گله کرد و حال آن که من می‌خواستم باز هم راجع به مقاله لعنتی گاردن بر او بتازم. البته من گله خودم را شروع کردم. باز هم با خونسردی گفت، همین امروز روزنامه‌های شما به ما بد گفتند. به علاوه اعلیحضرت همایونی حتی در مصاحبه خودشان به ما بد گفتند. این که گله ندارد. گو این که باید از اعلیحضرت گله کنم. به علاوه چه طور برای حرف مزخرف یک نفر روزنامه‌نویس یک دفعه این همه اظهار دوستی و غیره که از سفر لندن تاکنون فرموده‌اند، به هم زده می‌شود؟ به علاوه مجموع این مقالات گاردن coverage خوبی از ایران می‌دهد. اعلیحضرت و کشور ایران قوی و بزرگ شده‌اند. یا باید رژیم توالتیر داشته باشید و روزنامه‌نویسی را پذیرید و یا اگر می‌پذیرید، باید این مشکلات را در نظر بگیرید و این قدر حساسیت نشان ندهید. همین امروز روزنامه‌های شما راجع به ایرلند و لیبی فحشی نیست که به ما نداده‌اند. با آن که می‌دانیم روزنامه‌های شما کاملاً تحت کنترل هستند، به روی خودمان نمی‌آوریم، چون روزنامه هستند و به هر حال نظر دولت نیست – من در دلم گفتم، ما به کون گشادی شما نیستیم.

باری، شب با آن که سر شام اعلیحضرت ملکه پهلوی می‌رفتم، به سفارت غیر رسمی اسرائیل رفتم ... رئیس ستاد آنها ژنرال دیوید العرز [David Alazar] آمده – دعوت غیررسمی کرده بودند – و شاهنشاه فرموده بودند برو. خیلی از اوضاع ایران و پیشرفت‌های ایران تحت تأثیر قرار گرفته است. در آن جا که بودم، خبری رسید که پادشاه مراکش پس از سفر سه هفته در اروپا به مراکش مراجعت می‌کرد. در راه، هواییمای جت ۷۲۷ او از کار افتاده، به سلامت نشسته است. آن که دو موتور هواییمای جت ۷۲۷ او از کار افتاده، به شاهنشاه برای او خبر تا نصف شب ما را مشغول داشت و تلگرافی از جانب شاهنشاه برای او فرستادم و تا یک صبح مشغول گرفتن اخبار مختلف هستم

پنجشنبه ۵۱/۵/۲۶

صبح شرفیاب شدم. قهرآ صحبت از پیش آمدهای مراکش بود. به شاهنشاه عرض کردم، مثل این که دیگر کار پادشاه مراکش به سامان نمی‌رسد.

فرمودند، همین طور است. آخر تمام خواب است، یا لای لنگ زن هاست. این طور که نمی شود کار کرد. عرض کردم، به نظرم می رسد که نزدیکان او وزیر دفاع باید در این کار دست داشته باشند – وزیر دفاع ژنرال او قبیر^۱ معروف است که از ببرهای مراکش است می باشد؛ او مرد شماره یک مراکش و مرد قوی مراکش بود؛ بن بر که رئیس حزب مخالف سلطنت را در فرانسه دزدید و کشت؛ خیلی طرف اعتماد شاه است و سال گذشته پس از کودتای نافرجام کاخ شاه در قصر سخیرات ریاط به وزارت دفاع برگزیده شد و ظرف چند روز تمام افسران مربوطه را گرفت و کشت و هنوز هم وزیر دفاع است. شاهنشاه فرمودند بعيد نیست، اما اگر او هم این کار را کرده، به علت وطن پرستی است، چون می بیند دیگر از شاه کاری ساخته نیست. حال تا بیینم چه می شود؟

یک مطلب مضحکی عرض کردم که پشیمان شدم. عرض کردم دیشب که با رئیس ستاد اسرائیل صحبت از پیشرفت های کشور بود، رئیس ستاد ارتش، ارتشید [غلامرضا] ازهاری،^۲ که سر میز من بود گاف عجیبی کرد. فرمودند، چه بود؟ عرض کردم، به رئیس ستاد اسرائیل گفت، ما اگر کاری می کنیم، علت آن است که بی نهایت از شاهنشاه می ترسیم و اگر کارها سر موعد مقرر انجام نشود، شدیداً مواخذه می شویم. فرمودند، کجا این حرف گاف است؟ عرض کردم، آخر باید کارها را از روی حق وطن پرستی و علاقه بکند نه از ترس. فرمودند، خیر، هیچ هم گاف نکرده است. یعنی تو هم تکلیف خودت را بدان و از این فضولی ها نکن! دیگر نخواستم فضولی بکنم و عرض کنم به سر خودت یک ذره ازت نمی ترسم، چون به زندگی و هیچ چیز اهمیت نمی دهم. من اگر خدمتی می کنم فقط برای این است که علاوه بر علاقه سال ها به خودت و دوستی چندین ساله که با شیر اندرون شد و با جان بدر رود، وجودت را برای کشورم نه تنها مفید بلکه [ضروری] (indispensable) می دانم. تو غیر از این

۱. ژنرال محمد او قبیر، عضو شورای سلطنت، وزیر دفاع و فرمانده نیروهای مسلح مراکش، یکی از نزدیکترین محارم سلطان حسن به شمار می رفت. توطئه نافرجام او علیه پادشاه بسیار شگرفانگیز بود و موجب اعدام بی درنگ او شد. او قبیر چندین بار به عنوان فرستاده ویژه سلطان حسن به ایران سفر کرده بود و شاه او را خوب می شناخت.

۲. ارتشید غلامرضا ازهاری در پاییز ۱۳۵۷ برای مدتی کوتاه نخست وزیر شد.

می‌پستدی، من چه کنم؟ وقت دیگر البته خواهم گفت، تاکی پیش بیاید.

جمعه ۵۱/۵/۲۷ تا جمعه ۵۱/۶/۳

در این چند روز نتوانستم یادداشت‌ها را روزانه بنویسم ... حیف بود اوقات به بطالت و کتابت بگذرد و رشته پاره شد. ولی باید گفت:

رشته تسبیح اگر بگستت، معدور بدار دستم اندر ساعد ساقی سیمین فام بود
با وصف این بعضی مطالب مهم را حالا ... اینجا می‌گذارم.

علوم شده اوافقیر در حمله به هواپیمای پادشاه مراکش دست داشته و بعد نیست آمریکایی‌ها با او در تماس بوده‌اند چون به روایتی اوافقیر خودکشی کرد، به روایتی او را به قصر برده، کشتند.

جشن ۲۸ مرداد طبق معمول در کاخ ملکه پهلوی برگزار شد. روز جمعه چهار ساعتی تنها با شاهنشاه گذراندم. مقدار زیادی دریاره کودتای مراکش و وضع جوان‌های ایران که ناراحتی دارند و فراماسونی که نمی‌خواهد یک قدرت ملی متصرکز در هیچ کشوری پیدا بشود و خیانت‌های منصور - مرحوم حسنعلی منصور که به زور آمریکایی‌ها نخست وزیر شد - و این که با چه وفاحتی بر سر کار آمد و مذاکرات نفت و این که به اردشیر زاهدی باید کار داده شود و من نامه به او نوشتیم که [سفرارت] بن یا پاریس را قبول کند و امینی که او هم با زور آمریکایی‌ها و با چه ترتیباتی بر سر کار آمد - چون امینی نامه به من نوشته و تبریک به شاه عرض کرده و پیشرفت‌های مذاکرات را تبریک داده بود - و این که چرا چربیک‌ها در ایران پیشرفت می‌کنند و غیره و غیره. باری هفته بسیار خوشی گذشت

عمر اگر خوش گذرد، زندگی نوح کم است ور به ناخوش گلردد، یک نفس بسیار است

شنبه ۵۱/۶/۴

صبح شرفیاب شدم. باز صحبت بر سر این است که این مقالات گاردین را چه کسی به هرست مخبر آنها داده است. شاهنشاه سوء ظن عجیبی به همه چیز دارند

صبح شرفیاب شدم. صحبت بر سر مراکش بود و این که چه طور هرست نوشته است هنوز فساد مالی در ارتش ایران هست. نکند دستگاه‌های داخلی خبر داده باشند. دیگر این که روزنامه‌ها را موآخذه کنم که چرا نام تختی قهرمان سابق [کشتی] را که در المپیک‌های سابق مدارا طلا برده، نوشته‌اند – تختی در اوآخر مصدقی شده بود، بعد هم چون قدرت مردی نداشت، از خجلت خودکشی کرد. ممکن نیست شاه از خطای در بگذرد، حتی بعد از مرگ کسی. البته از این‌گونه خطاهای، یعنی هم‌فکری با دشمنان و بدخواهان کشور، و الا از خطاهای دیگر می‌گذرد. دیگر این که از بچه‌های درباری طرف اعتماد، در صورتی که لایق باشند در پست‌های حساس بگمارم، از جمله در سازمان امنیت.

امروز محاکمه مهدی رضائی^۱ به طور علنی شروع شد. این محاکمات سابقان^۲ سری بود، [از] بس [سازمان] عفو بین‌المللی در دنیا سر و صدا راه انداخت، علنی کردیم. سابقان مکرر عرض کرده بودم علنی باشد، قبول نفرموده بودند و نظامی‌ها گزارش داده بودند اینها حین محاکمات فحش می‌دهند. حال بعد از آن که بر اثر فشار [عفو بین‌المللی] محاکمات را علنی می‌کنیم، هم فحش دنیایی را وسیله عفو بین‌المللی خورده‌ایم و هم فحش اینها را در محاکمات علنی خواهیم شنید.

امشب سفرای اردن، قطر و عربستان سعودی مهمان من بودند که از آنها به علت آن که نامه کشورهای عرب را به سازمان امنیت ملل متعدد دائم بر عربی بودن جزایر امضاء نکرده‌اند، قدردانی کنم.^۳ سر شام نطق کردم و به آنها گفتم. خیلی خوشوقت شدند. وزیر خارجه و چند تن دیگر از وزرا هم بودند. مهمانی در کاخ دربار سعدآباد بود....

۱. مهدی رضائی مانند دیگر افراد خانواده‌اش از سازمان مجاهدین خلق بود. خود او و چند تن از برادران و همجنین خواهرش پیش از انقلاب کشته شدند. نگاه کنید به:

Ervand Abrahamian, Radical Islam: The Iranian Mojahedin.

۲. منظور جزیره‌های نسب و ایروموسی است.

یکشنبه ۵۱/۶/۵ تا پنجشنبه ۵۱/۶/۳۰

تا امشب توانستم یادداشت بنویسم متأسفانه به علت کار و گرفتاری زیادی بود، نه این که حال و روز خوشی داشتم

راجع به امور داخلی من می‌دانم که اگر از روز آن بگذرد، دیگر چیز نوشتمن من فایده ندارد، چون مهم در این یادداشت‌ها این است که همه‌روزه طرف برخورد با شاهنشاه و طرز و روند فکر معظم‌له را بنویسم و گرنه تاریخ‌نویسی که نمی‌خواهم بکنم، باری ... دو سفر به تبریز و اراک در رکاب شاهنشاه کردم، برای بازدید از کارخانجات ماشین‌سازی که به وجود آمده‌اند. در هر شهر در حدود یک میلیارد تومان در حدود صد و پنجاه میلیون دلار سرمایه‌گذاری شده. در تبریز توسط دولت و بخش خصوصی و در اراک فقط بخش دولتی. در تبریز کارخانه‌های ماشین‌سازی و تراکتورسازی و بلبرینگ‌سازی - این خیلی مدرن است - و موتورسازی با سرمایه‌گذاری‌های خارجی و داخلی شده است. بیش از بیست هزار کارگر مشغول کار شده‌اند. تازه این اول کار است. وقتی دو شیفتی کار کرد سی هزار کارگر خواهد شد. در اراک کارخانه [ماشین] سازی سنگین و آلومینیوم سازی ... واقعاً و از صمیم قلب به شاه دعا کردم. برای مادرم حکایت کردم آنچه دیدم، که او هم بیش از پیش به شاه دعا کند.

مذاکرات نفت کمپانی‌ها با اعراب حوزه خلیج فارس ادامه دارد و ما گفته‌ایم تا با آنها تکلیف روشن نشود، ما قرار نهائی را نخواهیم بست. زیرا صحیح نیست که آنها بیش از ما - احیاناً - چیزی به دست بیاورند. از اخبار مهم دیگر داخلی تشریف بردن علیاً‌حضرت شهبانو به چین است. هم‌اکنون که من این یادداشت را می‌نویسم، ۵ روز است در چین کمونیست تشریف دارند. در این سفر نخست وزیر و سرکار خانم دیبا مادرشان همراه هستند. واقعاً چینی‌ها سنگ تمام گذاشتند و استقبال بی‌نظیری کردند. اینها اهمیت کشور و شاهنشاه ما را نشان می‌دهد. ممکن است احیاناً علیاً‌حضرت خیال بفرمایند محض خاطر خودشان است!

در این بین‌ها دو سه مسئله کوچک داخلی اتفاق افتاده است که قابل ذکر می‌باشد. یکی اینکه محاکمات خرابکاران علنی شد. یعنی [از] بس روزنامه‌های

خارجی و [اعفو بین المللی] سروصدای کردند، محاکمات را علّتی کردیم. یعنی هم چوب را خوردیم و هم پیاز را. هم فحش‌های خارجی را خوردیم که محاکمات علّتی نبوده، بعد هم محاکمات را علّتی کردیم که فحش محاکمه شدگان را بشنویم و تازه از این طرف افتادیم، یعنی در جلسه محاکمه، مخبر و عکاس و تلویزیون گذاشتیم. به طوری که مایه مضحکه خارجی‌ها شد و این قسمت را مسخره و بزرگ کردند. منجمله مخبر بی‌بی‌سی در این خصوص گفت [محاکمه نمایشی] (show trial) و این امر شاهنشاه را به شدت عصبانی کرد. صبحی که یک سفیر شریفیاب شده بود اعتبارنامه بدهد، به من فرمودند، این پدرسوخته بی‌بی‌سی محاکمات ما را مسخره کرده است. عرض کردم، من نشنیدم، ولی متن آن را می‌گیرم و می‌بینم. متن را گرفتم و دیدم چیزی نگفته، الا آن که جریان را تعریف کرده و گفته است مثل این بود که [محاکمه نمایشی] بوده است.

وقتی به کاخ علیا حضرت ملکه پهلوی برای شام رفتم و شاهنشاه تشریف آوردند، از من سؤال کردند گزارش بی‌بی‌سی را دیدی؟ عرض کردم، بله، چیز مهمی نبود، جریان را تعریف کرده. فرمودند پیش تو هست؟ عرض کردم، بله. گرفتند خواندن. در آنجا گفته بود، [دادستان...] مقداری بدکاری‌های گریلاها را تعریف کرد که مربوط به متهم نبود و کلیات بود. فرمودند، «به به! می‌گویی چیزی نبود؟ پس این چیست؟» عرض کردم، عین جریان است. فرمودند، «بسیار خوب، بسیار خوب! پس ما هم می‌فهمیم عین جریان یعنی چه؟ و شروع کردند دادزن، به طوری که علیا حضرت پهلوی و شهبانو و سایر والاحضرت‌ها که حضور داشتند، تعجب کردند. خودم هم تعجب کردم که او لاً این مطلب که عین جریان است، ثانیاً آن قدرها مهم نیست. هیچ وقت هم شاهنشاه با من چنین رفتاری نمی‌کنند. اما خونسردی خودم را حفظ کردم. حقیقت این است که عصبانی هم نشدم و جدّاً متعجب شده بودم که یعنی چه؟ باری دیگر عرضی نکردم.

روز بعد در رکاب شهبانو برای بیست و چهار ساعت جشن هنر شیراز به شیراز رفتم ولی تمام مدت در فکر این عکس العمل شاهنشاه بودم. بالأخره به این نتیجه رسیدم که باید شاهنشاه از جریانات دیگری عصبانی باشند و الا این که عصبانیت نداشت. وقتی برگشتم شاه آرام‌تر بودند و خلاصه آن که سه چهار

دفعه با سفیر انگلیس مذاکره کردم. او ابا داشت که در این کار مداخله کند. تهدید کردم که کارهای تجاری شما و معاملات شما را قطع می‌کنیم. آنوقت ترسید و بالاخره رفت شرفیاب شد، به اصرار من ... به این نتیجه رسیدیم که شاهنشاه از جریان شیخ زائد حاکم ابوظبی، رئیس فدراسیون شیخنشین‌های خلیج فارس، که برای ماکوراغلی می‌خواند و همچنین وضع عراق که هنوز خیال می‌فرمایند با تمام رقیت نسبت به روس‌ها تحت نفوذ انگلیسی‌ها هستند، عصبانی می‌باشند ... خلاصه شاه قلبًا سوء ظن عجیبی به انگلیسی‌ها دارند و همه اتفاقات را خیال می‌فرمایند اینها انگشت می‌کنند. در صورتی که من آنها را خیلی خاک برسر تر و بدبخت تراز آن می‌دانم که حالا بتوانند این کارها را بکنند. بر عکس فکر می‌کنم آمریکایی‌ها هم احمق و پرقدرت و هم [ساده‌لوح] (*naïf*) هستند، ممکن است این جور مداخلات بکنند و می‌کنند. باری در درس غربی بود که بالآخره به این صورت ختم شد که [رابطه صمیمانه] (*cordial relationship*) یا رابطه ویژه (*special relationship*) معنی ندارد، مگر آن که در این قضایا مداخله بکنید و نگذارید که روزنامه‌های شما با بی‌بی‌سی این جور کثافتکاری‌ها بکنند.

در این اثناء سفیر مصر هم مرا دید. او شکایت داشت که با اسرائیل زیاد نزدیک هستیم و چند مثال از نزدیکی ایران و اسرائیل گفت. به عرض رساندم. فرمودند، به او بگو شما هر کار دلتان می‌خواهد می‌کنید. تو مار بر علیه ما و به نفع عراق و کویت امضاء می‌کنید، بعد هم از ما گله می‌کنید که چرا با اسرائیل نزدیک هستیم؟ دوستی یک طرفی نمی‌شود. سفیر شوروی را دیدم. از وضع عرب‌ها دل پری داشت. می‌گفت محال است که بین آنها توافق بوجود آید – چون من گله کردم که شما چرا این قدر به عراق کمک می‌کنید که او هم با پشت‌گرمی شما موجبات دردرس ما را فراهم می‌کند.

این کلیاتی بود که از جریانات این سه هفته نوشتمن. ولی این دو سه روز آخر کاملاً یاد مانده است. اول این که وزیر دربار مغرب به تهران آمد که عرايضی از طرف پادشاه مغرب به پیشگاه شاهنشاه بکند. عجیب این است که شاهنشاه به من فرمودند به استقبال او نروم. معلوم می‌شود وضع پادشاه مغرب را خیلی خراب می‌بینند. با سفیر آمریکا هم که صحبت فرموده‌اند، همین نتیجه

عاید شده بود. خوشبختانه من شخصاً با او دوست نبودم که خجالت بکشم. به هر صورت معاون دربار را فرستادم. ۳۶ ساعت ماند. دو دفعه با من ملاقات کرد. یک ناهار به او دادم. از من می‌پرسید چه قدر کار می‌کنند، ما باید ۱۴ ساعت کار کنیم که بتوانیم هم آهنگی با کار ایشان داشته باشیم. گفت چه کشور با سعادتی هستید. پادشاه ما فقط در روز دو ساعت از اندرون بیرون می‌آید، آن هم گلف بازی می‌کند! یک شرفیابی دو ساعته هم در پیشگاه شاهانه داشت. بعد شاهنشاه به من فرمودند که به او گفتم ما حاضر به کمک هستیم. مخصوصاً کمک نظامی که خواسته‌اید، حاضریم افسر و معلم به شما بدھیم، وسائل هم بدھیم. ولی ارتش که امروزه از مردم جدا نیست، اگر مردم ناراضی باشند، ارتش مجّهز که خطر آن بیشتر است. حالا شنیده‌ایم [اصلاحات ارضی] اشروع کرده‌اید – تقسیم نود هزار هکتار زمین بین زارعین. (در صورتی که شاهنشاه بیست و چند سال پیش املاک خودشان را که بیش از ششصد هزار هکتار بود، بین ۱۲۰ هزار خانواده کشاورز خودشان تقسیم کردند. وقتی بود که هنوز مجلس و مخصوصاً مصدق برخلاف تقسیم املاک بودند و به ما فحش عجیبی می‌دادند. آنوقت من رئیس املاک شاه بودم. این است فرق بین کشور ما و مغرب و شاهنشاه ما و شاه مغرب. بعد هم که [اصلاحات ارضی] در سطح مملکتی انجام شد که با خوشنیزی و شدت عمل به پایان رسید. آنوقت من نخست وزیر بودم که شرح این موقع را اگر بازنیسته شدم و فرصت به دست آمد، مشروح خواهم نوشت.)

سه شنبه شب سفیر انگلیس به دیدنم آمد. پیامی از داگلاس هیوم وزیر خارجه انگلیس آورده بود، به من داد که به شرفعرض بر سانم – راجع به مذاکرات با شیخ زائد است...^۱ من به عرض رساندم. با آن که شام خیلی خصوصی داشتیم، مدتی مذاکره شد. فرمودند، به او بگو که هنوز این پدرساخته پرت‌وپلا می‌گوید.^۲ حالا منتظر گزارش اشاره هستم که برسد. بعد جواب پیام هیوم را خواهم داد.

... ضمناً سفیر گفت، روزی که شرفیاب بودم، شاهنشاه فرمودند پول‌های

۱. رونوشت پیام داگلاس هیوم به دنبال این یادداشت آمده است.

۲. اشاره به مقاله دیوید هرست. نگاه کنید به یادداشت ۵۱/۵/۲۱

CONFIDENTIAL

LONDON,

18 September 1972

Your Imperial Majesty,

You will remember that I promised when we talked at Windsor that I would find an opportunity to talk to Shaikh Zaid about certain aspects of his policies which I know have been causing You much concern. The Prime Minister and I have each had lengthy talks with Shaikh Zaid during the past week and I thought You might find it helpful to have a brief account of our discussions.

Both the Prime Minister and I stressed the need for Shaikh Zaid to get on good terms with Iran. We said that the time had come to build a new relationship with Iran which would contribute greatly to security and stability in the area and that the interests of the Union of Arab Emirates and Iran were identical. I emphasised that You had recently spoken of withdrawing recognition from the UAE if satisfactory relations were not established in the near future. I said that the UAE should look to its own interests first. We believed that those Arab States who could, if they wished, damage the Union's interest, notably Egypt and Saudi Arabia, would not object to the Union drawing closer to Iran. As for the more extreme States such as Iraq, Libya, South Yemen and Syria, I very much doubted whether their views really mattered and said that Shaikh Zaid must take a calm look at the interest of his own State which was quite clearly neighbourly relations with Iran. I concluded our discussion

by/

- 1 -
CONFIDENTIAL

by urging Shaikh Zaid in the strongest possible terms to seek an early meeting with Mr Afshar so that the foundation could be laid for a better understanding leading to an exchange of Ambassadors. I also expressed the hope that UAE Ministers would in future refrain from referring in public to the Gulf Islands, particularly in the forthcoming debate at the United Nations.

Shaikh Zaid reiterated several times, with every sign of sincerity, that he wanted nothing more than good relations with Iran. His Foreign Minister, who was also present at the talks, spoke in similar terms. Mr Suwaidi had just come from a meeting of Arab Foreign Ministers in Cairo and claimed that he came under very strong pressure to accept a strongly worded reference by the Meeting to the question of the Islands. He did, however, assure us that he had made it absolutely clear during the Meeting that Iran's friendship was much more important to the Union than sovereignty over the disputed Islands.

In conclusion, Shaikh Zaid said that he would greatly welcome a meeting with Mr Afshar and asked us to get in touch with the Ambassador on his behalf. We have done so and I understand that a meeting has already taken place.

If the outcome of the dialogue which has been initiated through Your Majesty's Ambassador in London is positive, I hope that Your Majesty will feel that the momentum of contact

can/

can be sustained in whatever way You judge best. This would lay the foundation for further exchanges between Yourself and Shaikh Zaid about issues of mutual concern. As You know, we strongly believe that the best way to achieve this would be to send an Ambassador to Abu Dhabi, so that You can be informed of developments there at first hand. I do hope that this insistence by the Prime Minister and me on the steps which Shaikh Zaid should take will bear fruit.

Alec Douglas-Home

خودم را که از معاملات گرفته‌ام، برای ایام پیری در بانک‌های انگلیس خواهم گذاشت. معنی این فرمایش چه بود؟ چون قبلاً شاهنشاه مذاکرات با سفیر را به من فرموده بودند، گفتم معنی این فرمایش همایونی این بود که شما می‌گویید – یعنی روزنامه‌نویس شما – که در معاملات ارتش [فساد] (corruption) هست، من حصه خودم را در بانک‌های انگلیس پیش شما خواهم گذاشت. آخر چه طور ممکن است در این معاملات [فساد] باشد، وقتی که معامله دولت به دولت است؟ مگر آن که دولت شما فاسد باشد. خیلی خجل شد. گفت واقعاً منظور شاهنشاه این بود؟ گفتم، صدرصد همین بود. گفت گزارش بدhem؟ گفتم بده.

چهارشنبه ۵۱/۶/۲۹

صبح شرفیاب شدم شاهنشاه کاملاً سرحال بودند موضوع مذاکرات دیشب را حکایت کردم. خیلی خوش‌شان آمد. فرمودند، اضافه کن پول‌هایی هم که از آمریکایی‌ها بگیرم در بانک‌های شما خواهم گذاشت، تا کمکی به بانک‌های ورشکسته انگلیس کرده باشم. حالا قرار است روز شنبه سفیر را برای مطالب متعدد دیگری بیینم، این مطلب را خواهم گفت. خدا به شاه عمر بدهد. واقعاً مایه سربلندی است. افسوس که ایرانی‌ها خوب نمی‌دانند و افسوس که روال کار دولت به طریقی است که بین شاه و مردم جدایی می‌افکند که خود در زیر پر و بال شاه محفوظ بماند. من در این خصوص فکر کرده‌ام جدأً با شاهنشاه صحبت کنم، فقط عیب کار این است که ممکن است شاهنشاه خیال بفرمایند که من نظر و قصد نخست وزیری دارم. مگر دیوانه شده باشم! ولی برای نجات کشور اگر لازم باشد، جانم رامی دهم و اگر نخست وزیر شدم، چنین هم نخواهد شد. شاه به رسمت بختیار که حالا جای رئیس تشریفات کار می‌کند – چون قریب به چین رفته است – فرمودند بگو چای بیاورند و مطالب دیگری هم فرمودند که یادداشت کرد و رفت ولی از چای خبری نشد. عصبانی شدند، زنگ زدند، پیشخدمت آمد و معلوم شد فراموش کرده است. من عرض کردم، اینها بی‌اندازه از اعلیحضرت همایونی می‌ترسند. از این جهت است که دستپاچه می‌شوند. به خصوص که مطالبی به او فرمودید که در حدود ظرفیت او نبود، چای را فراموش کرد! خنده‌شان گرفت. فرمودند، اینها کون گشاد هستند و

مخصوصاً همهٔ ما ایرانی‌ها کون‌گشاد هستیم. بهتر است همیشه بترسند. عرض کردم، اگر نترسند و از راه دوستی و صمیمیت کار کنند بهتر است، چنان‌که خودم اصلاً از شما نمی‌ترسم، ولی کار اعلیحضرت را کار خودم می‌دانم. اگر ناراحت بشوید، من قلبم درد می‌گیرد که چرا شاهنشاه عزیزم ناراحت شد. به این جهت است که تا کار خیلی فوری نباشد، حتی به شما تلفن هم نمی‌زنم، همیشه عرض عریضه می‌کنم، مباداً تلفن بی‌موقع من اعصاب شاهنشاه را بیازارد. چیزی نفرمودند، ولی معلوم بود قبول فرموده‌اند، زیرا در آخر شرفیابی امروز خیلی اظهار محبت کردند، چون عرض کردم، چند روزی است قلبم درد می‌کند، اجازه فرماید بروم بخوابم، چون دکتر می‌گوید فشار عجیبی است، باید ساعت‌های طولانی بخوابی. فرمودند، قطعاً برو! چون حیف است بمیری؛ لازمت دارم. اماً متأسفانه بعد از ظهر کار داریم، دوباره باید تو را بیینم، پس امروز نمی‌توانی بروی.

بعد از ظهر شرفیاب شدم... موضوع اعلامیه مشترک شوروی و عراق که نسبت به کمک نظامی شوروی تکیه و تاکید زیاد شده بود، قدری مذاکره شد - البکر اخیراً به مسکورفت و پنج روز آن‌جا بود. فرمودند، گو این که بیشتر اعلامیه برای پرسنل طرفین است، ولی به‌حال برای ما قابل تأمّل است. به این جهت هم من حالاکه به شوروی خواهم رفت، خیلی با دست و زبان باز به آنها خواهم گفت ما ناچاریم در زمرة کشورهای نزدیک به غرب به حساب بیاییم، چون هیچ وقت نمی‌توانیم از شما اطمینان قلبی پیدا کنیم. باز هم قدری از دو دوزه بازی کردن انگلیسی‌ها صحبت فرمودند که هنوز خیال می‌فرمایند البکر نوکر خود انگلیسی‌هاست.

سر شام رفتم، در کاخ اعلیحضرت ملکه پهلوی. شاهنشاه سرحال بودند. سپهبد یزدان‌پناه رئیس بازرگانی شاهنشاهی آن‌جا بود. صحبت از رضایت مردم بود که مراجعت به بازرگانی شاهنشاهی خیلی کم شده است، پس مردم راضی هستند. من به شوخی گفتم، ممکن است دیدند اثری ندارد دیگر عریضه نمی‌دهند. نه شاهنشاه و نه یزدان‌پناه خوش‌شان نیامد، ولی من این شوخی را مخصوصاً کردم که شاه را به اشتباه نیندازند.

شنبه ۵۱/۲/۱

امروز صبح شاهنشاه، والاحضرت همایونی و والاحضرت‌ها را به مدرسه بردنده^۱ چون سال تحصیلی شروع می‌شود. این کار را علیاحضرت شهبانو همه‌ساله می‌کردد. چون تشریف ندارند، اعلیاحضرت همایونی این کار را فرمودند، از حق نباید گذشت، و ادار کردن شاهنشاه به این‌گونه امور خانوادگی در اثر تلقین علیاحضرت شهبانوست و بسیار هم خوب است. ما دیدیم که بر والاحضرت شهناز بر اثر بی‌توجهی چه آمد. والاحضرت ثریا – علیاحضرت سابق – اجازه نمی‌داد این بجه، پدرش را ببیند. عروسی ایشان هم با اردشیر زاهدی بر سر همین بی‌توجهی بود. ملک فیصل پادشاه مقتول عراق خواستگار ایشان شده بود که باز هم بر اثر بی‌توجهی سر نگرفت. در این مورد که باید شکر خدا را کرد.

صبح شرفیاب شدم و اتفاقاً اول صحبت شهناز پیش آمد که شاهنشاه اجازه نفرموده بودند شرفیاب شود، نامه عرض کرده بود. فرمودند، در این زمینه تحقیقاتی بکنم ... که تعهداتی بر عهده دولت ایران از این بابت تعلق نمی‌گیرد، چون این کار را شوهر دیوانه ایشان می‌کند.

باری صبح که شرفیاب شدم، شاه را ناراحت یافتم. تعجب کردم آیا بر سر این است که من ۳۶ ساعت غیبت کرده‌ام؟ با آن که اظهار مرحمت زیاد کردد، ولی احساس ناراحتی در شاهنشاه کردم ... به عرض رساندم عراقی‌ها می‌خواهند لوله نفتی را به مدیترانه بکشند و مسافت بکر به آنکارا برای این بوده است. مدعی از ترک‌ها اظهار عدم رضایت فرمودند، که نسبت به ما فعلًا عقده پیدا کرده‌اند، چون از همه حيث ما جلو افتاده‌ایم.

مثلاً ترکیه می‌خواهد در ظرف ده سال هیجده میلیارد لیره ترک، که تقریباً ۹ میلیارد تومان یا یک میلیارد دلار می‌شود، خرج تسليحات بکند که ارتش خود را مدرنیزه کند، در صورتی که ما هر سال یک میلیارد دلار صرف ارتش می‌کنیم. معلوم است نسبت به ما عقده پیدا می‌کند، اسم مضمونی هم در اعلامیه ترکیه و عراق روی خلیج فارس گذاشته‌اند: خلیج فارس و عرب! و

۱. در شمال خاوری کاخ نیاوران، مدرسه مخصوصی برای ولی‌مهد و فرمانز برپا شد. علیرضا مدعی به کودکستان همین مدرسه و سپس به مدرسه رازی فرستاده شد.

مدّتی با عصبانیت خندهیدند....

عرض کردم، آیا گزارش مذاکرات افشار، سفير شاهنشاه در لندن، با شیخ ابوظبی در لندن بعرض رسید؟ فرمودند بلی، سفير انگلیس را بخواه و بگو با هر دو راهی که افشار جهت رفع کدورت ما جلوی پای شیخ گذاشته است، موافقم. من دیگر نپرسیدم که آن راه چیست، چون فکر کردم لابد وزارت خارجه انگلیس به سفير خبر می‌دهد – اتفاقاً امشب که سفير را خواستم و به او گفتم، اطلاعی از این دو راه نداشت؛ فردا مجدداً از پیشگاه شاهانه خواهم پرسید.

مدّتی راجع به افغانستان و این که دارند با ماکنار می‌آیند و منافع خودشان را درک کرده‌اند و موقعیت خودشان را هم درک کرده‌اند که کشور فقیر و بدبهختی هستند و فقط ما می‌توانیم به آنها کمک بدهیم، [گفت و گو کردیم]. گزارشی در خصوص این که مذاکرات اعراب با کمپانی‌های نفتی در لندن دارد به نتیجه نزدیک می‌شود، عرض کردم.

شاهنشاه از من پرسیدند، نطق مرا در دانشگاه پدافند ملی خواندی؟ عرض کردم از رادیو شنیدم. فرمودند، [نکته‌های] (nuances) آن چه بود؟ عرض کردم، تمام جواب دندان‌شکن به اتحاد سوری و عراق بود. خوش‌شان آمد که مطلب را کاملاً درک کرده بودم.

بعد از ظهر در رکاب شاهنشاه به دانشگاه تهران رفتیم، به مناسبت آغاز سال تحصیلی. مراسم خوبی بود.

سر شام در کاخ علیا حضرت ملکه پهلوی رفتم. خوش آمد که سر شام شاهنشاه این مطلب را مطرح فرمودند که شوروی کشور جلوافتاده‌ای نیست. از لحاظ اجتماعی کاملاً درست می‌فرمایند، ولی خود این فکر به انسان [دلگرمی] (courage) زیاد می‌دهد که شاه وضع خود و کشورش را خیلی بالا می‌بیند. قدری هم در خصوص مسافرت علیا حضرت شهبانو به چین مذاکره شد و احترامات فوق العاده که برای شهبانو قائل شده‌اند.

یکشنبه ۵۱/۷/۲

امروز پانزدهم شعبان یعنی تولّد حضرت صاحب الزمان است ... تعطیل رسمی است ولی ما کار می‌کنیم. برای ما تعطیل نیست. صبح پس از عید مبارکی‌ها با

عده بسیار زیادی که به منزل آمده بودند، رفتم به مادرم تبریک عرض کردم و دستش را بوسیدم و سپس به دفترم رفتم

بعد شرفیاب شدم. شاهنشاه سرحال بودند. عرض کردم صبح امروز فلاح را دیدم. عرض می کرد اگر کمپانی ها با عرب ها موضوع نفت را حل بکنند، دیگر آن احتیاج فوق العاده که قبل از حل مسئله با عرب ها به ما احساس می کردند، نخواهند داشت. به این جهت امتیازاتی که فقط به خاطر اعلیحضرت همایونی و به خاطر ... [نقش] ما در حل مسالمت آمیز مسئله نفت به ما می دادند - از آن جمله واگذار کردن تصفیه خانه آبادان و به وجود آوردن تصفیه خانه خارک است - شاید ندهند. ممکن است از جنبه مالی عقب نمانیم، ولی این امتیازات قیمت بسیار دارد و حال آن که دستور قبلی این بود که ما تمام توافق ها را بکنیم ولی [بهره نهند] از لحاظ مقدار و قیمت طوری قابل تغییر باشد که جنبه مالی قرارداد ایران هیچ وقت از اعراب کمتر نشود ... باز هم برای این که دنبال رو اعراب نشویم، قرار بر این شده بود قبل از آن که پیشنهادی به اعراب بدھند، ایران مطلع شود. ولی فعلًا هیچ امراضی از آنها نداریم و این خوب نیست. ضمناً استنداعی شرفیابی برای عرض گزارش در خصوص خرید تانکرها را می کرد و قرارهایی که با اوناسیس میلیارد معروف یونانی گذاشته است. فرمودند، شرفیاب بشود ولی اگر کمپانیها بخواهند زیر قرارهای شفاهی خود بزنند چنان پیسی سر آنها در بیاوریم که توانند قراری با عرب ها بگذارند، یعنی هیچ دولت عربی جرأت کند قراری با آنها بینند. بارک اللہ به طرز فکر و قدرت شاه. بعد عرض کردم سفیر انگلیس می خواهد دو شرطی که افشار با شیخ ابوظبی گذارده است، بداند. فرمودند، یکی این است که ولیعهد خود را به اینجا برای معذر ت Xiaohei بفرستند؛ دیگر این که در اعلامیه برقراری روابط از ما عذرخواهی کند. ضمناً فرمودند، خیلی عجیب است، یک هیئت پارلمانی به سوریه فرستاده است. او لا کدام پارلمان؟ ثانیاً همین هیئت خاک بر سر اعلامیه با سوریه امضاء کرده است که جزائر عربی خلیج فارس باید به میهن عربی برگرد! فرمودند، به سفیر بگو تو که عقیده داشتی سوری ها معتقدند. پس این اعلامیه یعنی چه؟

بعد کارهای جاری را عرض کردم. مرخص شدم. سه ساعت هم در منزل

بودجه امسال دربار را رسیدگی کردم که چه جور به تصویب برسانم. بودجه ما فقط ۷۵ میلیون تومان است و شاهنشاه سخت‌گیری می‌کنند و پر وبالش را می‌زنند که صحیح نیست بودجه دربار بزرگ باشد. واقعاً شاه ملاتکه است. با این‌همه زحمت که برای کشور می‌کشد، چه نکاتی را توجه می‌کند. افسوس که ما اطرافی‌ها تا اندازه [ای] در اثر طمع کاری، به حسن شهرت شاه لطمہ می‌زنیم. صبح فرمودند، موضوع پول‌گذاشتن مرا در بانک‌های انگلیس به سفیر انگلیس گفتی؟ عرض کردم بلی! فرمودند، چه گفت؟ عرض کردم، او هم به شوخی گفت:

As long as he puts it in the British banks, what more could we ask?
و البته گفت، من از روز اول هم فهمیدم که فرمایش شاه [طعنه آمیز] بود....

سر شب سفیر انگلیس را خواستم و موضوع مذاکرات افشار را به او گفتم. انگلیسی‌ها خیلی خونسرد هستند. گفت لزومی نمی‌بینم تا شیخ ابوظی لگد محکمی نینداخته است، زیاد او را push کنیم. یعنی زیاد او را به راه راست و کنار آمدن با ایران هدایت کنیم. واقعاً مضحک هستند.

از سفیر انگلیس امروز پرسیدم راجع به فرمایشات شاهنشاه در دانشگاه پدافند ملی نظرت چیست؟ گفت شدیداً برعلیه روس‌ها بود. بهتر نبود این فرمایشات پس از رفتن مسکو می‌شد؟ گفتم نه؛ شاهنشاه میل دارند [در آن موقع] وضع روشنی داشته باشند که شوروی‌ها هم بدانند با چه کسی طرف هستند.

از اخبار مهم جهان تصمیم مجمع عمومی سازمان ملل در مورد بحث مجمع عمومی برعلیه تروریسم بین‌المللی است که با وجود مخالفت اعراب و افریقایی‌ها و رای ممتنع شوروی، در دستور مجمع قرار گرفت. خیلی به نفع اسرائیل است. البته به نفع ما هم هست.

را در مورد [انبار لوازم الکترونیک] (electronic depot) جهت تمام تأسیسات ارتش، بررسی کنیم.

بعد شرفیاب شدم. اوّل شرفیابی پرسیدند، موضوع وستینگهاوس را کی رسیدگی می‌کنی؟ عرض کردم، همین الان در دفترم مشغول هستند. استنباط کردم شاهنشاه خوش‌شان آمد. بعد باز در مورد اثر فرمایشات خودشان در دانشگاه پدافند ملی سئوال فرمودند. عرض کردم، فکر می‌کنم خوب بود، جز این که اگر ما بخواهیم در مقابل عراقی هم همه چیز را ویران کنیم، معنی آن این است که خودمان را ضعیف می‌دانیم. در قبال سوروی چیز دیگر است... فرمایشات شاهانه کلی بود، ممکن است چنین تعبیری بشود. قدری فکر کردند، چیزی نفرمودند. ولی فرمودند، چینی‌ها عین این دکترین را دارند. بعد در مورد کمک فوق العاده نظامی سوروی به سوریه بحث شد. فرمودند اصولاً من به غربی‌ها گفته‌ام که شما در مورد [امنیت] یک منطقه در دنیا مثلاً اروپا پافشاری می‌کنید، اگر منطقه دیگر را رها کنید، این پافشاری هیچ نتیجه ندارد. زیرا در حقیقت جنگ بین کله‌گنده‌های است، در منطقه دیگری که شروع شد، باز هم را آلوده می‌کند. به این جهت به توسط خود تو، برآndت... بعد از مذاکره من با او، از لندن جواب فرستاده که من این نکته را درک می‌کنم و در سفر خود به انگلیس با رئیس وزاری انگلیس هم صحبت کردم که سیاست کشورهای غربی و [امنیت] مناطق مختلف جهان باید یک سیاست مجمعع باشد. البته سوروی‌ها خیلی علاقه‌مندند که از اروپا خیال‌شان راحت شود که خود را در مقابل چین جمع و جور کنند. بر عکس چینی‌ها مایلند تا آن‌جا که ممکن است در قبال سوروی موی دماغ بتراشند. این هم که به ما این قدر اهمیت داده‌اند، همین موضوع است. البته کاملاً نظرات شاهنشاه صائب است و هیچ [وهی] (illusion) ندارد.

بعد راجع به والاحضرت‌ها صحبت شد. من عرض کردم، والاحضرت همایونی از کاخ سعدآباد به تیاوران به مدرسه [می‌رونند]، اجازه فرماید با اتومبیل مرسدس زره‌پوش اعلیحضرت همایونی که من پارسال خریدم، تشریف ببرند. فرمودند نمی‌خواهم روح بچه را این قدر ناراحت کنم. عرض کردم، چاره نیست. بعد درخصوص هوش والاحضرت همایونی و قدرت ایشان

در اتومبیل راندن صحبت شد. عرض کردم قدری خطر دارد. فرمودند، بهتر است خطر داشته باشد تا یک بچه نه پخم، مثل احمدشاه قاجار تربیت کنم. در خصوص والاحضرت علیرضا صحبت کردند. فرمودند، از من پرسید که مرا هم مثل ولیعهد، خودت به مدرسه می‌بری؟ گفتم، نه چون آنجا تو به مدرسه فرانسوی می‌روی. به هر صورت بچه به این کوچکی خیلی احساسات دارد. عرض کردم ولی باید طریقه‌ای اتخاذ کرد که ایشان هر قدر هم باهوش باشند، والاحضرت همایونی را نه تنها گردن بگیرند، بلکه ناجی و کمک خود بدانند. فرمودند، چون اختلاف سن آنها نسبتاً زیاد است، فکر می‌کنم همین طور بشود. عصری دوستی به دیدنم آمد و می‌گفت که شرفیاب بوده است و شاهنشاه فکر می‌کند از این که دکتر کسی را از حزب مردم و ادار به کناره‌گیری فرموده‌اند، باید من راضی باشم. یاللعلجّب! واقعاً باید گفت الملک عقیم. من اگر کنی را در مقامی می‌خواهم، برای حفظ منافع سلطنت است، نه برای خودم.

۵۱/۷/۴ سه شنبه

صبح شرفیاب شدم. تمام به کارهای جاری گذشت، فرموده بودند، ببینم پیشنهاد کمپانی وستینگهاوس برای تأسیس یک [انبار لوازم الکترونیک] جهت تمام تأسیسات ارتش چیست. کمیسیونی از مدیر عامل سازمان برنامه و رئیس تسليحات ارتش و رئیس دانشگاه صنعتی آریامهر تشکیل داده بودم مطالعه کنند. خلاصه گزارش را عرض کردم که فعلاً برای ما فقط خرج است. فرمودند، امروز خبرهای خوشی دارم. بالآخره قرارداد استخراج مس با کمپانی آمریکایی [آناکروندا] Anaconda امروز امضاء می‌شود.^۱ همچنین

۱. شرکت آمریکایی آناکروندا صاحب معادن مس بزرگی به ویژه در شیلی بود. پس از روزی کار آمدن دولت دست چیز آنده و ملی شدن معادن مس آن کشور، آناکروندا به دنبال راهی بود تا نیروی انسانی ورزیده خود را از دست ندهد و آن را برای روزهای بهتری نگاه دارد. استدلال مقامهای رسمی دولت ایران در مورد گزینش آناکروندا این بود که به علت داشتن کارکنان اضافی، شرایط مناسب تری را خواهند پذیرفت. در صلاحیت فنی آناکروندا کوچکترین تردیدی نبود ولی قراردادی که در آغاز به امضاء رسید، از نظر میزان هزینه به سود ایران نبود. چندی بعد رضا نیازمند - از بر جسته ترین کارشناسان صنعتی ایران - به مدیریت عامل شرکت مس سرچشمه گماشته شد و قرارداد موجود را رد کرد و آناکروندا را واداشت شرایطی را که حافظ منافع ایران بود، پذیرد.

قراردادهایی برای ... [تأسیس] کارخانه ذوب آهن ... [گازی از طریق احیاء مستقیم] یعنی بدون کوره مرفع خواهیم بست. ژاپنی‌ها که می‌خواهند گاز بخرند - شرکت دوم. اوّلی‌ها که خریدند، کارشان به زحمت افتاده، تو سط من مهلت خواسته بودند. فرمودند، بیش از یک ماه نمی‌شود. آنها شش ماه خواسته بودند.

بعد بودجه دربار را عرض کردم و به زحمت زیاد این بودجه مختصر صد میلیون تومانی را به تصویب رساندم - یعنی دربار و بیوتات با هم. اگر توجه شود که بودجه سری نخست وزیر پانصد میلیون تومان است، آنوقت می‌توانیم بودجه ناقیز دربار را پذیریم که واقعاً ناقیز است.

بعد طرح‌های عمرانی کیش را با هیئت مدیره شرفیاب شده، به عرض رساندم که تصویب شد. در آنجا یک هتل و کازینوی شیک درجه اول می‌سازیم. به عرض رساندم که کارهای زیرسازی جزیره یعنی (infrastructure) همه شروع شده: بندرسازی، جاده‌سازی، تأمین برق و از همه مهم‌تر، شیرین کردن آب دریا. شاهنشاه خیلی خوشوقت شدند ... من بعد سر شام نرفتم. منزل آمدم کار کردم. ملاقاتی با [علی] رضائی مدیر کارخانه نورد اهواز داشتم که به او امر شده بود ذوب آهن گازی را بسازد، حالا امر شده دولتی باشد.^۱ خیلی گله‌مند بود، چون سنگ روی یخ شده. مجددأ بودجه دربار را با معاون مالی دربار بهبهان بررسی کردم، باز هم دو میلیون تومان به زحمت کسر کردیم که فردا به عرض برسانم.

چهارشنبه ۵۱/۷/۵

صبح شرفیاب شدم ... عرض کردم، والاحضرت اشرف کسالت زبانه دارند، باید در نیویورک عمل مختصری بکنند. فرمودند، احوالپرسی کن. گله علیاحضرت

۱. با آن که شاه پشیمان گسترش سهم بخش خصوصی در توسعه صنعتی کشور بود، از همان آغاز اصرار داشت که در مورد ذوب آهن، مرحله اول تولید - شمش فولاد - به وسیله دولت انجام بذیرد و بخش خصوصی به مرحله بعدی - تولید ورق، تیرآهن، میلگرد و غیره - بپردازد. در صنعت پتروشیمی نیز مواد اولیه را باید دولت تولید می‌کرد؛ ولی در این زمینه تناقضی وجود داشت و به شرکت‌های خارجی اجازه شرکت داده شده بود. اصولاً پس از اصلاحات ارضی، شاه گرایش داشت به کارهایش تاحدودی رنگ سوسیالیستی بذهد.

ملکه پهلوی را در قبال بخشنامه من عرض کردم، که باید وقتی شمال تشریف می‌برند، پول هتل را که متعلق به بنیاد پهلوی و وقف است بپردازند. فرمودند، دوباره اگر گله کردند، سخت جواب بده. این هتل‌ها و سهام کارخانجات و غیره، تقریباً نود درصد ثروت خود را، شاهنشاه ده سال قبل وقف بر امور خیریه فرمودند که حالا خیلی هم بزرگ شده است – در حدود صد میلیون دلار می‌شد. آن وقت من رئیس املاک پهلوی [بودم] و این کار بعد از تقسیم املاک پادشاهی هرگز ایران به خود دیده باشد. صحبت تشریف بردن مسکو شد. فرمودند، ممکن است باز هم معاملاتی با روس‌ها بکنیم و در مقابل گاز بیشتری که به آنها می‌دهیم ترتیباتی شاید بدھیم که مشتی به دهن عراقی‌ها بکوییم و حمایت شوروی از آنها کمتر بشود. عرض کردم، این به نظرم خیلی مشکل می‌رسد. باز هم فرمودند، من گمان می‌کنم حکومت عراق دست‌نشانده انگلیس هاست، متنهای این لباس روسوفیل در آمده است.

بعد من مرخص شدم. رفتم فیلم جشن‌ها را دیدم.^۱ ... ساعت هفت کمیسیونی درباره فیلم جشن‌ها با وزیر فرهنگ و هنر پهله‌بد، شهر والاحضرت شمس، و سایر مسؤولین این امر و شورای جشن داشتم. سر شام رفتم. پهله‌بد هم بود. صحبت فیلم شد. فرمودند، همین الان می‌خواهم ببینم. فرستادم فیلم را به کاخ آوردند. تا ساعت یک صبح طول کشید. من واقعاً خسته و فرسوده شدم....

پنجشنبه ۵۱/۷/۶

صبح با سر درد شدید از خواب برخاستم. امکان شرفابی نبود، حالت تهوع و بدبوختی عجیبی داشتم. عریضه عرض کردم، تلگرافی از سفیر سیار همراه والاحضرت اشرف – [ایرویز] راجی – که حالا با ایشان در نیویورک است رسیده بود که کتابی بر علیه والاحضرت در فرانسه چاپ شده که به شاهنشاه هم اهانت کرده است. وکیل والاحضرت می‌گوید ممکن است آن را جمع آوری کرد، چون

۱. منظور جشن‌های ۲۵۰۰ ساله شاهنشاهی است.

در خصوص قاچاق والاحضرت می‌گوید صحبت کرده و چون ما در همین خصوص به علت دروغ بودن مطلب، لوموند را محکوم کردیم، این کتاب را هم می‌توانیم جمع کنیم و ضمناً گفته بود ناشر خود لوموند است. من در عرضه اماظهار نظر کردم که بهتر است اعتنا نکنیم. چون بر فرض موفق شویم کتاب را حالاً جمع کنیم، خیلی بیشتر باعث شهرت آن می‌شویم. شاهنشاه جواب دادند که دستور جمع آوری را به وزارت خارجه صادر فرموده‌اند. اگر لوموند خیال می‌کرد که جمع آوری آن ممکن است، هرگز به چنین کاری دست نمی‌زد. به هر صورت به نظرم تصمیم صحیحی نبوده است.

تمام روز را در منزل ماندم، کم کم حالم بهتر شد. عصری شخصی که دوست من است و گاهی شرفیاب می‌شود، به دیدنم آمد. گفت در شرفیابی اخیر شاهنشاه فرمودند، علّم نه تنها دوست من، بلکه [مشاور] (advisor) من است و خیلی اظهار التفات‌های دیگر که اگر من در ایران نباشم و کار محترمانه به من داشته باشند، تنها فرد طرف اعتماد قطعی من علّم است.

شب دخترهایم به دیدنم آمده بودند. فصلی از کتاب یادداشت‌های خانلرخان^۱ که زمان جدّم امیر علم خان حشمت‌الملک بیرون گردید رفته است، دادم خواندند. خیلی احساس افتخار کردند....

جمعه ۵۱/۷/۷

منزل ماندم. صبح چند فصل از خاطرات سرلشگر آیرون‌ساید (Ironside) که در [سال‌های ۱۹۲۰-۱۹۲۱] فرمانده قوای انگلیس در شمال ایران بود و با اعلیحضرت شاهنشاه فقید، که آن وقت در دیوبیزیون قزاق قزوین بودند، رابطه داشته است، خواندم. این کتاب اخیراً توسعه پسر این ژنرال چاپ شده است.

صبح محمود فروغی که در رأس هیئت ایران برای مذاکرات هیرمند به

۱. میرزا خانلرخان اعتضام‌الملک، جدّ دکتر پرویز نائل خانلری که خود از دوستان نزدیک علّم بود.
سفرنامه میرزا خانلرخان در ۱۳۵۱ در تهران انتشار یافت.

۱8. Lord Ironside, ed. *High Road to Command: The Diaries of Major-General Sir Edmund Ironside 1920-22* London 1972.

کابل رفته بود، ... دیدن آمد. با آن که صدراعظم استعفا کرده، باز هم به نتیجه مذاکرات خوشبین بود. می‌گفت شاه مجددًا همین صدراعظم را مأمور تشکیل کابینه می‌کند. می‌گفت شاه میل دارد مجلس را به دست این صدراعظم منحل و انتخابات تازه‌ای بر طریق [دموکراسی ارشادی] (*guided democracy*) انجام دهد،^۱ زیرا از این که وکلای فعلی تحت تأثیر ملاکین و آخوندها و نفوذ خارجی رفته‌اند، خسته شده است و هیچ کاری از پیش نمی‌برد. در پیام محرمانه و خصوصی که به شاهنشاه داده است، این نکته را متذکر گردیده. قابل توجه است. اگر به نتیجه برسد، تازه می‌شود مثل ما! ولی فکر نمی‌کنم قدرت و فهم و شعور بازی کردن با سیاست‌های خارجی و داخلی را مثل شاهنشاه ما داشته باشد. شاه ما واقعاً نابغه است و میخ سلطه و نفوذ خود را تایخ در گلوی داخلی و خارجی فرو کرده است. جای شکر این است که ایشان [دیکتاتور نیک خواه] (*benevolent dictator*) هستند و واقعاً یک فرشته آسمانی است که خدا بر این کشور نازل کرده است. اما معلوم نیست همه‌جا این طریقه مطلوب باشد. گویا دختر پادشاه و شوهرش عبدالولی خان که ژنرال و فرمانده قوای کابل است و پارسال زمستان چند روزی در سنت‌موریتز مهمان شاهنشاه بود، تحت تلقین و تأثیر فرمایشات شاهنشاه قرار گرفته است. ولی:

کیرم که مارچوبه کند تن به شکل مار کو زهر پهر دشمن و کو مهر پهر دوست؟
ناهار منزل با دکتر فلاخ خوردم. دیروز که شرفیاب شده بود، شاهنشاه را
متقاعد کرده بود که باید اعضای کنسرسیوم برای مذاکرات نهانی نفت زودتر
سیانید و منتظر کار عرب‌ها نشویم....

از اخبار مهم جهان توافق چین و ژاپن است. نخست وزیر ژاپن تاناکا که به چین رفت، در اعلامیه نهانی همه جور توافق با چین بعمل آورد و روابط سیاسی خود را با تایپه و چیان کای شک قطع کرد. از مسافرت نخست وزیر ژاپن به چین، لطمہ بی ربط حیثیتی به ما وارد آمد. زیرا او با مائو تسوونگ رهبر چین ملاقات کرده ولی، [مأثُور] وقت ملاقاتی به علیا حضرت شهبانوی ایران نداد.

۱۱. اصطلاح دموکراسی ارشادی را نخست ایوب خان در پاکستان باب کرد. در اینجا نیز منظور همان است که نیس، کمود در انتخابات به طرف نماند.

صبح دو سفیر داشتیم، سفیر کانادا و سفیر دانمارک.^۱ وقتی شاهنشاه تشریف بردند برای دانمارک نشان عوض کنند، یک دفعه سوال فرمودند، حمایل نشان دانمارک از راست به چپ می‌افتد یا از چپ به راست؟ تشریفات نمی‌دانست. خودشان فرمودند، فکر می‌کنم بر خلاف نشان ما از چپ براست است. بالاخره به یک صورتی از اعضای سفارت دانمارک که با سفیر آمدند، جواباً شدیم. آنها هم نمی‌دانستند. تا بالآخره تلفن کردیم و از دفتر پروتکل وزارت خارجه پرسیدیم. آنها جواب دادند از چپ براست است. ماشاءالله به این هوش و توجه شاه. البته بعد به تشریفات هم پرخاش فرمودند که چرا این مسائل را در داخل جعبه نشان‌های من علامت نمی‌گذارید؟ حق هم با شاه بود. خودم هم اشتباهی کردم، به خیال آن که سفیر دانمارک اول شرفیاب می‌شود من هم نشان و حمایل او را هنگام شرفیابی سفیر کانادا انداخته بودم... شاه که تشریف آوردن فرمودند، این چیست؟ عرض کردم، نشان دانمارک، فرمودند، می‌دانم، ولی حالاً سفیر کانادا شرفیاب می‌شود. از این [بی] توجهی و غفلت خودم خجل شدم. ولی چون پنج دقیقه وقت باقی بود، فرمودند حمایل را می‌توانی عوض کنی. آن وقت فوری از تالار خارج شده، حمایل تاج یک را انداختم. واقعاً در دقت و فراست شاهنشاه تالی ندارد.

ناهار رؤسای پلیس ژنو و برن را که مهمان ما هستند و بر حسب دعوت ما به ایران آمده‌اند، دعوت داشتم.^۲ خیلی طولانی شد.

بعداز ظهر تمام در دفتر کار کردم. منجمله [میس لمبتن] (Miss Lambton) را که سابقًا در ایران بود و راجع به [زمین‌داری] در ایران از زمان هخامنشیان تا کنون مطالعه عمیق دارد و حالاً استاد دانشگاه [لندن] است پذیرفتم. برای چند روزی برای مطالعه پیشرفت حاصل انقلاب سفید و همچنین نقادی آن به ایران آمده است. به کرمانشاه، ایلام، یزد و کرمان سفر

۱. منظور مراسم تقدیم استوارنامه از سوی سفیران نازه است. در این مراسم، شاه و همراهان او لباس رسمی با نشان بر تن داشتند و از نظر تشریفاتی نشان کشور متبع سفیر را به سینه می‌زدند.

۲. علم تربیتی داده بود که از رؤسای پلیس کانتون‌های سویس که هنگام سفرهای سالیانه شاه ذحمتی کشیده‌اند، همواره از راه‌های گوناگون قدردانی شود.

کرده است. یک ساعت با او مذاکره کردم. روی هم رفته پیشرفت ما را می‌ستود، ولی البته انتقادهایی هم داشت.

سر شام رفتم. مطلب مهمی نبود. شاهنشاه به من فرمودند، به سفیر انگلیس به طور مسخره بگو، شما که سوریه را معتدل می‌دانید، پس این همه کمک اسلحه شوروی و تشکیل پایگاه‌های شوروی در سوریه چیست؟ معنی اعتدال همین است؟ همچنین بگو که موتور تانک‌های چیفتین که از شما خریده‌ایم، ۵۰ تا ۶۰ اسب کمتر از آن... است که قبلًاً به ما گفته بودید.^۱

یکشنبه ۵۱/۷/۹

صبح کارهای جاری را انجام دادم... از آن جمله کار [آقامیر ارسنجانی] برادر حسن ارسنجانی که وزیر کشاورزی من بود. فرموده بودند، قرض‌هایش را به بانک‌ها بدهم. ترتیب آن را دادم. آقامیر سابقًاً وکیل بود.^۲ امسال دولت او را زد. فرموده بودند کار دیگری دولت به او بدهد، آن را هم نداد.

بعد شرفیاب شدم. بیشتر کارهای جاری را عرض کردم... زین العابدین رهنما^۳، واسطه فلسفی واعظ شده بود. فرمودند، ... خورده، جواب بدھید، این مرد... را مگر چند بار باید امتحان کرد؟

بودجه دربار را به صورت نهائی تمام کردم. - با بیوتات ۹۷ میلیون تومان... عرض کردم اجازه فرماید دفتری برای والاحضرت همایونی پیش‌بینی

۱. پس از این که شاه تصمیم به خرید تانک چیفتین گرفت، ارتشد طوفانیان نظر فرماندهان نظامی اسرائیل را که با این تانک آشنا نیکامی کامل داشتند، خواستار شد. بر این پایه و با توجه به شرایط جغرافیایی ایران، پیشهاد شد قدرت موتور از ۷۵۰ اسب افزایش یابد و برد توب پیشتر شود. سازنده انگلیسی ادعای کرد این کار یک سال به درازا می‌کشد و در این میان بهتر است ۵۰ تانک با مشخصات ۲-Mark در اختیار ارتش ایران بگذارد و پس از تحويل ۸۰۰ تانک سفارش شده ۵-Mark با مشخصاتی که ایران خواسته بود، آن ۵۰ تانک را بلاعوض پس بگیرد. چندی بعد ایران درخواست کرد تغییرات دیگری در این تانک داده شود: قدرت موتور ۱۱۰۰-۸۰۰ اسب، زره نیرومندتر و از این قبیل. تانک اخیر که به هزینه ایران طراحی و ساخته شد، «شیر ایران» نامیده شد و همان تانک Challenger است که اکنون در ارتش انگلیس به کار برده می‌شود. [گفت و گو با ارتشد طوفانیان]
۲. آقامیر ارسنجانی در شهریار سرگرم کشاورزی بود و چندین دوره از حوزه کرج به نمایندگی مجلس شورای ملی انتخاب شد.

۳. زین العابدین رهنما، نویسنده کتاب [بی‌امبر]، پدر مجید و محمد رهنما که هر دو در دولت هویدا به ترتیب به وزارت علوم و وزارت اطلاعات منصوب شدند.

کنم و بودجه آن را بگذارم، لازم است. فرمودند، آخر هنوز پیشکاری تعین نشده. عرض کردم، تا شش ماه دیگر وقت داریم. فرمودند، با تزلزل علیاحضرت شهبانو و عدم تصمیم خودم به علت رعایت‌هایی که باید به نظرهای مادرم بکنم نمی‌توانیم تصمیم بگیریم. نظر شاهنشاه و شهبانو که با هم توافق کرده‌اند، رضا قطبی پسردانی علیاحضرت شهبانوست که حالا رئیس تلویزیون است و بسیار پسر فهمیده و دنیادیده و درس خوانده‌ایست ولی چون علیاحضرت ملکه پهلوی با فامیل علیاحضرت شهبانو، به خصوص مادر ایشان، نظر خوشی ندارند، شاهنشاه رعایت می‌فرمایند که لله ولیعهد فعلًاً از فامیل مادر شهبانو انتخاب نشود. قبلًاً هم که فرموده بودند، من دو سرشگر در نظر گرفتم، شهبانو مخالفت فرمودند که تربیت نظامی برای بجهه به این سن، فعلًاً نه مدادست و نه صحیح است. حال آن که من به تربیت نظامی عقیده داشتم
بعد از ظهر علیاحضرت شهبانو [از سفر چین] تشریف آوردن. تعجب‌آور بود که اعلیاحضرت همایونی نسبت به نخست وزیر بی‌اعتنایی فرمودند

دوشنبه ۵۱/۷/۱۰

صبح شرفیاب شدم ... از همه‌جا صحبت شد، منجمله این که عرض کردم، من به دستگاه‌های امنیتی اعلیاحضرت همایونی و به خصوص به بعضی افراد آن که خوب می‌شناسم و به روابط آنها آگاهم، سوء ظن دارم. عرض چنین مطلبی به شاهنشاه خبیثی مشکل است. فقط چون می‌دانند من واقعاً و قبلًاً شاه را دوست دارم، ایرادی نمی‌فرمایند. نام بعضی اشخاص را هم بر زبان آوردم که اتفاقاً یکی از آنها به علت این که به ظاهر خدمتی کرده است، سال گذشته آجودان کشوری شاهنشاه شد.

راجع به مسافرت شهبانو و مذاکره با سفیر چین عرض کردم که واقعاً تحت تاثیر سادگی شهبانو و حوصله ایشان و برخورد ایشان با مردم واقع شده است. فرمودند، اینها تصویری که از ما رسم می‌کنند این است که ما اصولاً خودمان را بالاتر از مردم می‌دانیم و با [توده مردم] تماس نمی‌گیریم و نداریم. ممکن است حتی خود سفیر آنها هم که قاعدتاً باید به اوضاع دنیا وارد باشد، نمی‌دانسته است، پس تحت تأثیر اعمال شهبانو قرار گرفته است.

راجع به همراهان سفر مسکو صحبت شد. تعیین فرمودند. فرمودند، شهبانو می‌خواهند زن تو را همراه ببرند، عرض کردم چه بهتر. ولی وقتی ظهر منزل آمدم و با خانم علّم گفت و گو کردم، خودش را به ناخوشی زد و می‌گوید اگر بروم ناخوش می‌شوم!... [شهبانو] بیش از سه ندیمه ندارند: خانم من، خانم قطبی - زن دائی - و خانم اسفندیار دیبا - زن عموم. آن دو نفر به علت قوم و خوشی هر چه می‌خواهند می‌کنند، چنان که امسال که لندن تشریف می‌بردند، خانم دیبا به علت این که در قصر ویندزور برای او جا نیست، نرفت. خانم قطبی هم که قهر است که چرا او را به چین نبردند. زن من هم که خودش را به ناخوشی زده است.

باری پیامی برای نیکسون فرستادند و امر فرمودند سفیر آمریکا نیست، از طریق مخصوص فوری رسانده شود. پیام این است:

پیام [نگران‌کننده‌ای] از ملک حسین داریم که از وضع سوریه اظهار نگرانی زیادی کرده است. به قراری که اطلاع داریم روس‌ها تانک‌های تی-۶۲ نزد عدد به سوری‌ها داده‌اند. مارشال باباجانیان روسی در عراق است. اگر از همین تانک‌ها و هواپیماهای میگ ۲۳ به عراق بدهند، توازن قدرت در خاورمیانه به هم خواهد خورد. اردن از ما کمک خواسته است که موتورهای تانک خودش را عوض و نو بکنند. ما که آن قدر نداریم که بدھیم. شما اگر فوزی به اردن کمک نکنید، وضع چه خواهد شد؟

فرمودند، سفیر انگلیس را هم بخواه و مطلب را به او بگو. من بعداز ظهر پیام را به نیکسون رساندم ولی سفیر انگلیس را فردا بعداز ظهر خواهم دید. همچنین صحبت سن و جوانی شد. فرمودند، تا چشم بهم بزنیم شصت ساله شده‌ایم. عرض کردم چه عیبی دارد؟ فرمودند، چاره هم ندارد. عرض کردم، من که از به سر رسیدن عمر ناراضی نیستم. فقط به قول نمی‌دانم کدام شاعر:

مرا به روز قیامت غمی که هست این است که روی مردم دنیا دوباره خواهم دید
قدرتی خنديبدند.

بعداز ظهر به دانشگاه جنگ تشریف برند. وضع تشریفات و انصباطی خوب نبود. نطق خیلی مختصری فرمودند که من به انصباط علاقه‌مندم، به

خصوص اگر قلبی و از روی ایمان باشد. ولی انضباط ظاهری هم یکی از ارکان ارش است. به این جهت فرمان می‌دهم که کاملاً باید رعایت شود و مسؤولین را مخصوصاً از رده‌های بالا برای عدم رعایت انضباط شدیداً تنبیه خواهم کرد. عجیب همگی دستپاچه شدند. تمام نطق شاهنشاه این بود. بعد هم دیلم‌ها را مرحمت کردند و بیرون آمدند. فقط بیست دقیقه طول کشید. برنامه که برای ۱/۵ ساعت [تهیه شده بود]

من سر شام نرفتم. تمام شب در منزل ماندم کار کردم. فقط نیم ساعتی به عروسی دختر آشیز شاهنشاه – علی کبیری – رفتم.

سه شنبه ۱۱/۲/۱۱

صبح که شرفیاب می‌شدم، نخست وزیر را در کاخ سعدآباد دیدم. بدون اجازه شرفیابی آمده بود. یعنی قریب رئیس تشریفات که خود فراماسون و به قول معروف اهل بختی و هم‌سلک معنوی نخست وزیر است، گفته بود بیاید، شرفیاب می‌کنم. من هم طبق معمول همه روزه برای شرفیابی رفتم. قریب طبق معمول که اوّل صبح شرفیاب می‌شود، چند دقیقه برنامه‌های شاهنشاه را تقدیم می‌کند، قبل از ما شرفیاب شد و بعد با سیل آویزان آمد که فرموده‌اند وزیر دربار شرفیاب شود. نخست وزیر خیلی در هم شد. من که شرفیاب شدم، جریان را عرض کردم. شاهنشاه خیلی خنده‌یدند. عرض کردم، اجازه فرمایند. عرایض را کوتاه کنم که نخست وزیر سکته نکند. فرمودند، عیبی ندارد.

کارهای جاری را عرض کردم. فرمودند، با وسیله‌ای که داریم به نیکسون اطلاع بده که موضوع تانک‌های اردن فوریت دارد. باید به ملک حسین جواب بدھیم. اگر وسائل را شما به من بدھید و به علاوه اجازه ندهید که در کارخانه تعمیر تانک ما در مسجد سلیمان تانک‌های اردن را تعمیر بکنیم، کار آن کارخانه را ما ۳ شیفت می‌کنیم که کار این بیچاره انجام شده باشد – چون قرار بین این دو کشور این است [که] تانک کشور سوم را، طبق قوانین آمریکا، نمی‌توانیم تعمیر بکنیم.

بعد هم فرمودند، همه مراکشی‌ها می‌گویند مگر شاه ایران به ملک حسن پادشاه آن‌جا بتواند کمکی بکند. وزیر دربار او هم که آمده بود، همین را

می‌گفت. ولی باز هم نامه‌ای دائر بر تقاضای خود پادشاه به من نداد. بنابراین من نمی‌دانم چه بکنم. این را هم نیکسون بداند ... در حدود نیم ساعت شرفیابی طول کشید. مرخص شدم. وقتی بیرون آمدم نخست وزیر از عصبانیت نمی‌توانست حرف بزند. تعجب می‌کنم این شخص چرا این قدر حسود و [عقده‌ای] (complexe) است.

ظهر خارج شهر، در کن، مهمان دکتر [علینقی] اکنی بودم، ولی ناهار خورده نخورده برگشتم ... در مراجعت سفیر انگلیس را خواسته بودم، دیدنم آمد. برحسب امر شاه این مسائل را با او صحبت کردم:

شیخ زائد شیخ ابوظبی اعلامیه مربوط به برقراری روابط بین دو کشور را امضا کرد و متن اعلامیه به قراری که سفیر ما اطلاع می‌دهد همان است که تصویب کرده بودیم. پس معلوم می‌شود فشار شما بر او اولاً راست بوده و بعد هم مؤثر بود. بنابراین تصدیق می‌کنم که شما حالا با ما [رفتار منصفانه] (fair play) دارید و راضی هستم. البته این کار به نفع خودتان هم هست، زیرا یک متحد قوی خود را مطمئن می‌سازید که نمی‌خواهید محض خاطر عرب‌ها کلاه بر سر او بگذارید. بعد هم فرمودند، باز هم به شوختی به او بگو که این سوریه معتقد شما ... که بدتر از مصر سابق می‌شود. بعد هم به او بگو تانک‌های چیفتین شما که من خریده‌ام، ۳۰ تا ۴۰ اسب قدرت آن کمتر از قدرتی است که در معامله قرار گذاشته بودیم. این یعنی چه؟

سفیر آنقدر از پیام اول خوشحال شد که از جا جست و خیلی اظهار خوشوقتی کرد و گفت این پیام آنقدر مهم است که من همین الان به وزیر خارجه و نخست وزیر پیام می‌فرستم. اما در مورد سوریه، هنوز هم خیال می‌کنم رویه سوریه نسبت به جزایر خلیج فارس از عراق و لیبی معتقد‌تر است. در مورد تانک‌ها، نماینده وزارت دفاع می‌آید و تعهد کتبی می‌سپارد که ما این نقص را به خرج خودمان مرتفع خواهیم کرد. اما شاهنشاه از پیش آمدهای سوریه و عراق خیلی هم ناراحت نباشد، زیرا اولاً موضوع اتحاد بعث سوریه و عراق تقریباً غیرممکن است. زیرا آنقدر رقابت بین آنها هست، که محل است با هم راه بروند و این خبر از طرف مسکو هم تأیید شده است. به این صورت که برحسب تصادف معاون وزارت خارجه شوروی با سفیر ما صحبت می‌کرده و

گفته است که محال است بین سوریه و عراق اتحاد این شکلی به وجود بیابد. به علاوه ارتش عراق [روحیه] (moral) ندارد. ارتش بدون [روحیه] دیگر وحشتنی ندارد. من گفتم خرابکاری که می‌تواند بکند. بعد هم مذاکرات تجاری کرد که ارزش ندارد اینجا بنویسم.

پس از رفتن سفیر، رابط نیکسون را پذیرفتم و اوامر شاهنشاه را گفتم. گفت اقدام می‌کند و فوری طرف چند دقیقه به نیکسون می‌رساند. بعد مدتی با او در خصوص وضع مراکش و این که اعلیحضرت همایونی نمی‌تواند کمک مستقیم مؤثری به ملک حسن بفرمایند صحبت کردم. او هم معتقد بود که اگر ما آلوهه این کار مراکش بشویم، مثل آمریکا در ویتنام گرفتار می‌شویم؛ وبالاخره او معتقد بود این که همه مراکشی‌ها این قدر تشبیث می‌کنند، برای این است که راهی برای نجات بیابند، اما هنوز راه و برنامه معین ندارند و نمی‌دانند چه می‌کنند و چه می‌خواهند. من گفتم ملک حسن جز یک اسم نوی پیغمبر که ممکن است اثری در بیابان‌نشینی‌های مراکش داشته باشد، نه دهقان، نه کارگر، نه مردم متواتر را – مثل آن است که ما صد درصد با خود داریم – اصلاً در دست ندارد، زیرا ملک حسن حامی یک طبقه فاسد است. ارتش را هم که در کنترل ندارد، احزاب را هم که ندارد، قدرت منکوب کردن احزاب را هم که ندارد. چه طور می‌شود به او کمک کرد و او را نجات داد؟ تصدیق کرد. با وصف این گفت، آخرین نظر واشنگتن و آخرین تحولات آنجا را خبر خواهم داد....

چهارشنبه ۵۱/۷/۱۲

... سر شام رفتم. صحبت مهمی نبود. آنجا که بودم، رئیس شهربانی مرا پای تلفن خواست. دو نفر خرابکار مهم دستگیر شده بودند، شاهنشاه خوشحال شدند.

پنجشنبه ۵۱/۷/۱۳

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. مدیر (Foreign Reports) آمریکا [هری کرن] از پیش پادشاه عربستان سعودی آمده، پیشنهادی از ملک فیصل آورده بود که چه طور است ما مسئله خلیج فارس را یک کاسه حل

کنیم، تا امر جزایر هم در بین به تحلیل برود؛ یعنی در دفاع خلیج فارس به حساب بیاید و زبان من هم پیش اعراب باز شود. فرمودند، نه ملک فیصل و نه [هری کرن] می‌فهمند چه می‌گویند. جزایر مال ماست. حالا هم در دست ماست. هیچ کس هم حق حرف زدن ندارد. آفرین بر قدرت شاه. بیزمارک هم صد سال پیش گفته بود حرف حساب فقط از دهن توپ خارج می‌شد.

جمعه ۵۱/۷/۱۴

با این که جمعه است، ولی چون در متن قانون، افتتاح سالیانه مجلسین روز ۱۴ مهرماه است، شاهنشاه امروز مجلسین را بعد از تعطیل تابستان افتتاح فرمودند. نطق مفصلی فرمودند... تمام حاکی از پیشرفت کشور است. حقیقتاً انسان به این امور نگاه می‌کند، جز تحسین و استعجاب برای شاه چیزی ندارد. در مجلس سنا یک لوحه گذاشته بودند که کورش هم مجلس سنا داشته و آن را مهستان می‌نامیده. شاهنشاه آن را پرده برداری کردند.

بعد از نطق شاهنشاه... به اتاق مخصوص شاه در مجلس سنا آمدیم... شهبانو ایراد کردند که این که تمام تعریف بود، چرا معايب را نگفتید؟ شاهنشاه باختنه فرمودند، این همه پیشرفت را می‌گوییم، تازه بمب می‌ترکانند. وای به وقتی که خودم بد بگویم! – منظور از بمب ترکاندن، خرابکارها هستند. بعد از این قدر انقلابی شده‌اید؛ کار که به دست شما افتاد بباید نطق انقلابی بکنید و معايب را بفرمایید و کشور را هم اداره بفرمایید. حالا شما که شهبانو با آن که فرمایشات شاه تمام شوخی بود، ولی چون در حضور رؤسای مجلسین و نخست وزیر و من بود، قدری ناراحت شدند.

والاحضرت شاهپور غلامرضا حضور داشتند. ایشان حالا سرتیپ ارتش هستند. موی سرشان بلند بود. شاهنشاه فرموند، «چرا کوتاه نمی‌کنید؟ این برخلاف مقررات ارتش است. یک دفعه هم سابقًا به شما تذکر داده‌ام». البته باز هم با روی باز و شوخی فرمودند. ایشان ماشاء الله از بس باهوش است، عرض کرد اگر کار ارتش با اصلاح سر من اصلاح می‌شود، چشم، خواهم زد. شاهنشاه به طور جدی به من بیچاره فرمودند، فردا موی سر آقا را بزنید! من هم ناچار از

اطاعت هستم. از نخست وزیر پرسیدند، به بلوچستان رفتید، اقوام عَلَم اذیت نکردند؟ عرض کرد خیر – نخست وزیر برای انتخابات انجمن‌های ایالتی و ولایتی و شهرداری سفر انتخاباتی می‌کند. من عرض کردم، شاهنشاه امری نفرموده بودید که نباید برود، و گرنه نمی‌توانست پایش را آن‌جا بگذارد!

بعد با هلیکوپتر از باغ شاه در رکاب شاهنشاه بالا آمدیم. من دو ساعت تمام شرفیاب بودم و عرایض عقب افتاده را عرض می‌کردم. پسر شاهپور حمیدرضا را که وارد دیبرستان نظام کرده‌ام – والا حضرت بهزاد – حضور شاه بردم. چون در انگلیس داشت خراب می‌شد. این‌جا خیلی خوب و پاکیزه و مؤدب شده است. شاهنشاه خوشحال شدند.

عرض کردم، مذاکرات نفت کشورهای عربی خلیج فارس با کمپانی‌ها به نتیجه رسید. در مورد مشارکت که از صدی بیست شروع و تا صدی پنجه و یک خواهد رسید. در مورد [برداخت غرامت] (compensation) هم به نتیجه رسیدند و قرار گذاشتند هر کشوری به طور علیحده با کمپانی‌ها برطبق وضع و شرایط خودش صحبت کند. پرنسب این خواهد بود. تعجب فرمودند. فرمودند، از کجا شنیدی؟ عرض کردم از بی‌بی‌سی، هم دیشب و هم امروز صبح زود. فرمودند، عجیب است که رادیوی خود ما خبر نداشت و نداد – تازه حالا که ساعت ۱۱ شب است و من این یادداشت‌ها را می‌نویسم، وزیر اطلاعات به من تلفن می‌کند که این خبر مهم را به عرض برسانم.

عرض کردم، نخست وزیر از فرمایشات شاهنشاه تعجب خواهد کرد که فرمودید اقوام عَلَم تو را اذیت نکردند؟ فرمودند، چرا؟ عرض کردم برای این که پریروز پیش از آن که برود، در این زمینه از من می‌پرسید و این تصادف عجیبی بود. من به او گفتم، تو که به شهبانو [به] دروغ می‌گویی عَلَم در چابهار زمین برای خودش خوبیده است، باید اذیت می‌کردم. افسوس که اجازه ندارم. فرمودند، عجب تصادف غریبی شنده است.

عرض کردم شیخ زائد توسط انگلیسی‌ها خواسته است که اعلامیه برقراری روابط را که امضاء کرده است، آخر رمضان منتشر کند. فرمودند، فوری بگو هر چه زودتر باید منتشر شود. عرض کردم گرفتاری محلی دارد. باید با شیوخ دیگر صحبت کند فرمودند، به هر حال باید همین حالا منتشر شود.

عرض کردم در کردستان عراق، انگلیسی‌ها و آمریکایی‌ها دارند جُدًا جُدًا اقداماتی می‌کنند. بهتر نیست با هم باشند؟ فرمودند، ابداً. بهتر است جُدًا با ما ارتباط داشته باشند، نه با یک‌دیگر! معنی این فرمایش شاهنشاه دستگیرم نشد.

در مورد کنی و حزب مردم عرض کردم، که تازه حالا که کنی بر کنار رفته، حزب ایرانیان – صدر –^۱ می‌خواهد با مردم ائتلاف و دیگر آن‌جا بشود. آمد با من حسب‌الامر همایونی ملاقات کرد. فرمودند، من ابداً چنین چیزی نگفته‌ام. قریب رئیس تشریفات که این مطلب را به تو گفته، خودش هم نفهمیده که من چه می‌گویم. فرمودند، من خودم فکرهایی برای حزب مردم کرده‌ام. اما نفرمودند که چیست. به هر صورت شاهنشاه هر فکری بفرمایند، تا نسبت به هر اقلیتی [ابرباری] (tolerance) نشان ندهند، امکان دو‌حزبی شدن یا چند‌حربی شدن کشور از محالات می‌نماید. ولی امروز من چیزی عرض نکردم. یک گرفتاری دیگری که پیدا کرده‌ام این است که شاهنشاه گزارشات خیلی محرمانه را به من می‌دهند که بخوانم. اگر از منع دیگری این اخبار درز بکند، من نمی‌دانم چه خاکی به سر بریزم. دائمًا فکرم مشغول این قضیه حیاتی است.

۵۱/۷/۱۵ شنبه

صبح مانور لشگر گارد بود با گلوله و اسلحه حقیقی. مانور بسیار بزرگ و عالی بود، که قوای هوایی و زمینی همکاری نزدیک داشتند. عده در حدود هفت هزار نفر، دوازده هواپیمای اف ۴ فاتوم،^۲ هلیکوپتر، هفتادوپنج تانک و شش هواپیمای نیروبر بزرگ سی – ۱۳۰ شرکت داشتند. گرد و خاک و باد شدیدی بود. ما هم با آن که زیر چادر بودیم، با گرد و خاک چنگ می‌کردیم. صبح که وارد شدیم – من در رکاب شاه بودم – نظامی‌ها از عصبانیت چند روز قبل شاه در دانشگاه چنگ، رنگ به صورت نداشتند. خوشبختانه مانور خوب برگزار شد و

۱. دکتر فضل الله صدر، چندین دوره از قم نماینده مجلس شورای ملی شد. در آغاز عضو حزب پان ایرانیست بود. با استیضاح این حزب از دولت در باره استقلال بحرین مخالفت و از فراکسیون پان ایرانیست استعفا کرد. سپس با پشتیبانی هودا، حزب ایرانیان را برپا ساخت.

شاهنشاه خوشحال شدند. تمام وابسته‌های نظامی خارجی مقیم تهران شرکت داشتند. مانور در راه ساوه در ارتفاعات پرنده بود. تیراندازی و بمب اندازی دقیق هواییماها خیلی جلب توجه همه را کرد.

وقتی برگشتیم، خبر مذاکرات نفت را کنسرسیوم فرستاد که به پیشگاه همایونی تقدیم کردم. خبر تازه‌ای جز همان کلیات که پریروز نوشتہ‌ام، نبود. دادم ملاحظه فرمودند. از یک نکته آن که یک خبرگزاری داده بود که ایران هم مثل اعراب عمل خواهد کرد، اوقات شاهنشاه تلغی شد. یعنی از این جهت که دنبال رو اعراب خواهد شد. ولی کاری نمی‌شد کرد.

بعداز ظهر با والاحضرت همایونی، به مناسبت روز پلیس، به داشکده پلیس رفیم. ماشاء الله این بچه باهوش است و با متانت عجیبی رفتار می‌کند. در این ضمن توفان گردوخاک عجیبی شد، که من تاکنون به این شدت در تهران ندیده بودم. ولی والاحضرت وظائف خود را انجام دادند.

از آن جا به قalar محمد رضا شاه رفیم که شاهنشاه و شهبانو تشریف آوردند، برای روز سپاه دانش. مراسم خوبی بود. بد نیست این جا بنویسم که سپاه دانش که حالا ۱۵ هزار نفر است و در دهات به تعلیم بیسواندان مشغولند و تا حالا ۶۰ هزار نفر به این صورت خدمت کرده و از این عده هم تاکنون ۲۴ هزار نفر به خدمت تعلیمات ابتدایی در آمده‌اند، از کارهای بزرگ انقلابی شاه است و امسال هم یونسکو مدال کرویسکایا - زن لئین - را به این سپاه اهدا کرد. وقتی من نخست وزیر بودم، این فکر که دیپلمه‌هایی که به دانشگاه‌ها وارد نشده‌اند و به خدمت نظام می‌روند، چهار ماه تعلیم ببینند و بعد در دهات درس بدھند، به خاطرم رسید. به شاهنشاه عرض کردم، دکتر پسندیدند. فرمودند، با ارتضی مطلب را تمام کن. کمیسیون‌ها کردم، نشد. آذربایجان بودند. فریاد فرهنگ من بود. شاهنشاه در یک بازدید سه هفته‌ای آذربایجان بودند. عرضه به شاه عرض کردم و به وزیر فرهنگ دادم که کمیسیون‌های ما به جایی نمی‌رسد. دادم به رضاییه برد. در آن‌جا شب را در پیشگاه همایونی شام خورد و شاهنشاه آنقدر مجدهاً این فکر را پسندیدند که صبح به ارتضی تلگراف فرمودند، بدون چون و چرا تعلیمات نخست وزیر اجرا شود. واقعاً مرد روشین بین بزرگی است. از آن وقت تاکنون چنین اسمی در دنیا

پیدا کرده‌ایم.

باری سر شام رفتم. شاپور غلام‌مرضا حضور داشتند. موی سرشان را کوتاه نکرده بودند. من ترسیدم که شاه به من ایراد فرمایند. خوشبختانه فراموش کرده بودند که به من امر فرمودند موی سر شاپور را بزنم. خود شاپور را به باد فحش گرفتند، به طوری که من هرگز ندیده بودم و بیچاره، مخصوصاً خانمش، فوق العاده جلوی جمع خجل و سرشکسته شدند. تلافی آن جسارت شاپور در مجلس سنا که اگر کار نظام باکوتاه کردن سر من اصلاح می‌شود، چشم، مویم [را] می‌زنم، در آمد. هیچ نکته‌ای را شاه فراموش نمی‌کنند.

یکشنبه ۵۱/۷/۱۶

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم دیشب سر شام خیلی عصبانی شدید. فرمودند، چاره‌ای نبود. اینها حدّ خودشان و حرف زدن خودشان را باید بفهمند. پریروز من در دانشگاه جنگ - که اسم آن حالا دانشگاه عالی ستاد مقرر شده - می‌گوییم انضباط را بیش از همیشه در ارتش برقرار می‌کنم، آن وقت برادرم گوش نکند و جواب مرا هم آن‌طور بددهد، باید نتیجه‌اش را ببینند. خودشان هم قبول داشتند که تاکنون به هیچ فرد عادی هم این قدر سخت فحش نداده بودند و داد نزدۀ بودند.

انگلیسی‌ها جواب تحقیقات ما را در مورد سوریه داده بودند، به عرض رسانند. خلاصه این است که این‌همه تبلیغات درباره حمل اسلحه شوروی به سوریه خود نشانه آن است که تبلیغات بیش از اصل عمل است ... تمام این مطالب را که عرض می‌کنیم حقایق است و امیدواریم که اعلیحضرت همایونی خیال نفرمایند ما حاضر به خوش خدمتی نسبت به شوروی هستیم

دوشنبه ۵۱/۷/۱۷

... شرفیاب شدم. شاهنشاه را خیلی ناراحت دیدم. نفهمیدم چرا. عرض کردم رئیس بانک عمران که امر فرموده‌اید پانصد هزار تن گندم فوری بخرد، عرض

می کند معامله بزرگی است، می ترسم بعد دولت دبه کند.^۱ من هم که عامل خرید برای دولت هستم. فرمودند، مگر دفتر مخصوص امر را به دولت ابلاغ نکرده؟ عرض کردم، چرا. فرمودند، پس این الاغ دیگر چه می گوید و چرا می ترسد؟ دیدم امروز بسیار روز بدی است و الا با شوخی عرض می کردم، چنان از زیر ممکن است کارش را خراب کنند که خود اعلیحضرت همایونی او را تنبیه بفرماید. همان بلاابی که بر سر کنی آمد. ولی چون شاه را ناراحت یافتم، عرض نکردم

سه شنبه ۱۸/۲/۵۱

امروز ساعت ۱۱ شاهنشاه به اتفاق شهبانو به مسکو تشریف بردند. مسافت ده روزه خواهد بود. حدسیات مختلف از مذاکرات مسکو در جرائد دنیا نوشته می شود. ولی من می دانم که مذاکره مهم بر سر عراق و روابط هند و پاکستان و مذاکره درخصوص امور تجاری و تخصیص معامله گاز بیشتری خواهد بود. آن هم به صورت رشویه که قدری در مورد عراق، شوروی کوتاه بیاید. بعد چه پیش بیاید، لابد شاهنشاه به من خواهند فرمود. در فرودگاه به اعلیحضرت شهبانو عرض کردم، برای افتتاح فیلم جشن ها، به نام فروغ جاویدان، والاحضرت همایونی را به تالار رودکی برم؟ اعلیحضرت همایونی اجازه دادند، اعلیحضرت چه می فرمایند؟ فرمودند، ولم کن، دیگر نمی خواهم در این کار جشن ها اسمی از ما بردۀ شود. با خودم گفتم، یعنی چه، شترسواری دولا دولا؟ اماً دیگر فرصت مباحثه نبود. اماً یک دفعه اعلیحضرت فرمودند - خیلی صریح - که آخر نظرات من تماماً در همه چیز با اعلیحضرت فرق دارد. هرگز به این روشنی چنین مطلبی نشینیده بودم. خیلی خیلی از این فرمایش اعلیحضرت تعجب کردم و همچنین از جرأت اظهار آن. با آن که البته به من خیلی اطمینان دارند که ممکن نیست از زبانم حتی در حضور همایونی تراوش کند. این

۱. سالیان درازی بود که واردات غله مورد نیاز سازمان غله - در آن هنگام وابسته به وزارت دارایی عملاً در انحصار بانک عمران بود و این امر مرجب اختلاف پیوسته دولت و این بانک می شد. درباره خرید مورد اشاره در این یادداشت، دولت مدعی بود که بهای آن بالاتر از نرخ بین المللی است. در سال ۱۳۵۳ فریدون مهدوی، وزیر بازرگانی وقت، مسؤول تأمین غله کشور شد و با پشتیبانی هویدا به انحصار بانک عمران پایان داد.

نخست وزیر گوژپشت تتردام، نمی‌دانم در این سفر چین چه به گوش شهبانو خوانده است. خدا به خیر بگذراند. باری به سلامت تشریف بردند.

من عصری در دفتر قدری کار و ملاقات کردم. بعد به کاخ والاحضرت همایونی رفت. نیم ساعتی در حضورشان بودم. والاحضرت مشغول ساختن ماکت‌های مختلف هواپیما و کشتی و زبردیایی و غیره بودند، با کمال پاکیزگی و دقیق که واقعاً تعجب کردم و به خصوص که تمام مارک و مشخصات همه این وسائل جنگی را برای من شرح دادند. خدا او را حفظ کند. بچه باهوشی است و در آینده انشاء‌الله باید چه باری بر دوش بکشد، خدا می‌داند.

چهارشنبه ۱۹/۷/۵۱

صبح ملاقات‌های مفصلی داشتم. منجمله با یک نفر آمریکایی که در رم، مرکز بررسی‌های مدیترانه‌ای وابسته به دانشگاه‌های آمریکایی را اداره می‌کند...^۱ اینست ب مسائل خاورمیانه مرد واردی است، یهودی هم هست. نزدیک دو ساعت ابررسی کلی اکرده‌ام، مفید بود. عقیده‌ای پیدا شده که آمریکا واقعاً کمک خود را به اسرائیل کم بکند. تعجب می‌کنم. چرا؟ آن‌هم بعد از آن که با اعراب به این پراکندگی شده‌اند و به علاوه قرارداد نفت آنها هم با شرکت‌های نفتی تجدید شد. ثانیاً اگر اعراب از چیزی و کسی ترسند، خدا را بنده نیستند. از قدیم انگلیسی‌ها می‌گفتند، باید اعراب را همیشه گرسنه و [در] وحشت نگاه داشت. در این خصوص خیلی بحث کردیم.

از مطالب مهم جهان این است که کیسینجر مشاور نیکسون که برای مذاکرات محترمانه صلح پاریس آمده بود، اکنون چهار روز است در پاریس می‌باشد. برای ۲۴ ساعت آمده بود و مراجعت خود را به عقب می‌اندازد. این مسئله امید صلح را در آمریکا افزایش داده است و باید یک چیزی هم در بین باشد که حتی کیسینجر با شومان وزیر خارجه فرانسه ملاقات کرده است. شاید برای این که آنها میانجی‌گری کنند. ولی هیچ بعید نیست که وان‌تیو رئیس جمهور ویتنام جنوبی را قربانی نمایند. یعنی بنابر اصرار ویتنام کنگ او را معزول کنند.

۱. بین (E.A. Bayne) نویسنده کتاب Persian Kingship in Transition که در مقدمه جلد یکم یادداشت‌های علم به آن اشاره شده است.

آخر معنی [بازیچه] بودن همین است. اصولاً با پیشرفت علوم و صنایع نظامی و مخصوصاً مخارج کمرشکن آن که حتی آمریکا و شوروی را مجبور به محدود ساختن سلاح اتمی و اسلحه‌های ضد موشک می‌کند، دیگر استقلال به آن معانی قرون هیجدهم و نوزدهم یا قبل آن از بین رفته است. الحكم یعنی غالب است و بالآخره کشورهای کوچک، دیر یا زود، در تحت لوای این قدرت‌های جهانی قرار می‌گیرند. حال چه اندازه واقعاً احساسات وطني و علائقه‌جات انسانی به هم‌زبانی و هم‌ملکی و هم‌فکری و هم‌افقی و هم‌خوبی و عادت به محیط و علاقه پدرفرزندی و خوبی و امثالهم که مجموعاً وطن را تشکیل می‌دهد، در قبال این سیل خروشان بتواند مقاومت کند، خدا می‌داند. در وطن ما هم می‌ترسم که وضع بی‌وطن‌ها جلوتر باشد، ولو این که شاهنشاه را به نحوی از انجاء گول زده باشند.

پارسال از [اروزا] (Arosa) به سنت موریتز حضور شاه عریضه عرض کردم، زیرا در جراید تهران که برایم رسیده بود، راست یا دروغ – بعد معلوم شد دروغ است – خبر بزرگی در صفحات اول چاپ کرده بودند که در اثر برف سنگینی هفت هزار نفر مفقودالاثر شده، صد و ده دهکده کوچک از بین رفته‌اند. در همان صفحه خبر اسکی شاهنشاه و عکس معظمه را که با کمال خوشی مشغول اسکی در کوه‌های سویس هستند، چاپ کرده‌اند. یعنی شاه فارغ از غم و غصه ملت است. عریضه به شاه نوشت، که نمی‌دانم این خبر راست یا دروغ است. ولی آن‌چه مسلم است، در پس این خبر دستی و فکری در خیال جدایی اندختن بین شاهنشاه عزیزم و ملت می‌باشد و اگر به این کار توفيق یابند، ارتش و پلیس و قدرت و عظمت شاه نمی‌تواند کاری از پیش ببرد... صریحاً عرض کردم، شاهنشاه از اشخاصی که هم بهائی، هم فراماسون و هم با مسلک [انترناسیونالیسم] و هم عضو یا وابسته [سیا] و هم بسته به شرکت‌های نفتی بزرگ هستند، آسوده نباشید. [اگر] بخواهید به دلایلی از آنها استفاده بکنید، حرف دیگری است. گرچه شاهنشاه جواب عریضه مرا ندادند، ولی اطلاع حاصل کردم که در زمینه این خبر سخت دولت را مؤاخذه کرده‌اند. به طوری که خود نخست‌وزیر در مصاحبه به کلی موضوع را تکذیب کرد که تلفات فقط ۱۷ نفر آن هم در یکی از دهکده‌های کوچک اردکان فارس بوده است.

امروز هم جای شاهنشاه واقعاً برایم خالی بود. دلم گرفته بود. خواستم دوباره بروم و لیعهد را ببینم، به دلایلی نرفتم

شنبه ۵۱/۷/۲۲

صبح به ملاقات‌های جاری گذشت. کاردار شوروی دیدنم آمد.^۱ تبریک تولد علیا حضرت شهبانور را به من داد و همچنین پیامی در این مورد برای والاحضرت همایونی فرستاد. از پذیرایی گرم از شاهنشاه از او تشکر کردم. همچنین راجع به عراق با او حرف زدم. می‌گفت ما خیلی میل داریم اختلافات شما با عراق حل شود. سعی خودمان را هم می‌کنیم، ولی شما هم باید خودتان بخواهید.

ناهار دوست من، دنیس رایت سفیر سابق انگلیس، که به تهران آمده است، مهمان من بود. چند ساعتی حرف زدیم. منجمله راجع به انتخابات انگلیس می‌گفت، اگر هیت بتواند بر مشکل انقلابیون فائق آید، ممکن است دوباره انتخابات را بیرد. گفتم، به هر صورت آن مقدار قدرت که از او انتظار می‌رفت، نشان نداد، تصدیق کرد.

... شب سفیر افغانستان - سراج - که مأموریتش در ایران تمام شده، برای خداحافظی از دربار مهمان من بود. نخست وزیر را هم دعوت کرده بودم. جوابی که او در جواب نطق من داد، خیلی تعریف از سابقه خانوادگی من کرد. نخست وزیر ناراحت شد.

یکشنبه ۵۱/۷/۲۳

صبح دو تلگراف به مسکو فرستادم. یکی این که جبهه آزادی خلق ظفار و خلیج عربی [خبری منتشر کرده که ایران، با توافق مسقط، جزیره الفنم^۲ را تصرف کرده است. اجازه می‌فرمایید تکذیب شود یا خیر؟ دیگر آنچه که در مورد توافق کمپانی‌ها با پنج کشور نفتی خلیج فارس در مجله (پترولیوم ایتلیجنس) Petroleum Intelligence منتشر شده است، آیا منتشر شود یا نه؟

۱. سفیر شوروی به همراه شاه به شوروی رفته بود.

۲. الفنم جزیره کوچکی است در شمال غربی شبه جزیره مسندم و رو به رودخانه لازک، در تنگه هرمز.

فوری جواب آمد که به وزارت خارجه بگویید، به سلطان مسقط بگوید، خودش تکذیب کند. دیگر این که، خبر نفت انتشار یابد؛ خیلی اضافه بر آن چه سابق به ما گفته شده بود، نیست. ناهار خدمت مادرم رفتم. بعداز ظهر برای شکار به دشت نظیر مازندران آمدم.

دوشنبه ۵۱/۷/۲۴ تا پنجشنبه ۵۱/۷/۲۷

در ویلای کوچکی روی کوه‌های دشت نظیر زندگی کردم و هر روز صبح و عصر شکار رفتم. امسال قرقاول و کبک کم شده است، مخصوصاً قرقاول. چون زمستان برف سنگینی در اینجا باریده، که بی سابقه بوده است، همه را کشته است و شکاریانی ملی ما هم اقدامی در نجات آنها نکرده. با دکتر عالیخانی و دکتر رام و شبیانی استاندار مازندران و خانم علّم بودم. از لحاظ شکار و هواي سالم و حرکت زیاد خوش گذشت. فقط ده دوازده کبک و چهار قرقاول شکار کردم.

... از اخبار... جهان، خبری که برای ما اندکی حائز اهمیت است، قطع حملات رادیو بغداد می‌باشد. هنوز نمی‌دانم تیجه مسافرت شاهنشاه است یا نه؟ به جای آن پروگرام حمله به ایران، با زیان عبری سخن می‌گوید بر علیه اسرائیل!

جمعه ۵۱/۷/۲۸

صبح خواستم سواری بروم، از شکار خیلی خسته بودم، نرفتم. ناهار خدمت مادرم رفتم... مادرم قدری کسالت دارند.

وقت ناهار حضور والاحضرت همایونی در کاخ نیاوران رسیدم. همچنین اتاق‌های خوابگاه و دفتر شاهنشاه را بازدید کردم، که برای فردا که شاهنشاه تشریف می‌آورند، آماده باشد....

من در شکارگاه که بودم، به بعضی دهات رفتم. هنوز توجهی که لازمه انقلاب شاه و مردم است، به دهات نشده و نمی‌شود. البته خیلی پیشرفت حاصل شده. تقسیم اراضی و وجود سپاهیان انقلاب، بهداشت و دانش و ترویج، وضع دهات را منقلب کرده است. ولی تیجه عملی دائم بر بهبود زندگی

مردم حاصل نیامده، زیرا کار عمران دهات برنامه ندارد. مثلاً در تمام منطقه کلاردشت و دشت نظیر به جای این زراعتی که تخمی سه تخم با وسائل کهنه دو هزار سال قبل گندم یا ارزن یا احیاناً برنج بر می‌دارند، باید دامداری مدرن بشود، به کلی وضع دهات تغییر خواهد کرد. در جای دیگر بر عکس باید دامداری نشده، تمام زراعت شود، بعد هم امر زراعت تحت فورمول صحیح در آید و قابل استفاده برای مردم باشد که اکنون نیست. نمی‌دانم جواب این غفلت‌ها را دولت چه گونه به شاهنشاه خواهد داد؟ این همه امکانات و امنیت و پول که شاهنشاه در این کشور فراهم آورده‌اند، دولت در خواب خرگوشی، اعتنایی به آن ندارد. گزارشی چندی قبل به عرض رسید که کشاورزی ایران که ما روی آن آن همه تأکید و تبلیغ می‌کنیم، در دوره برنامه چهارم بیش از ۴٪ پیشرفت نداشته است، یعنی صفر، سالی کمتر از ۱٪. من ناچارم این مطالب را به شاهنشاه یادآوری کنم. یعنی وظیفه دارم و مسلماً ظرف هفته‌های آینده مشاهدات خودم را عرض خواهم کرد.

شنبه ۵۱/۷/۲۹

صبح به کارهای جاری گذشت. شاهنشاه یک و نیم بعدازظهر وارد شدند. مستقیماً از سوشی تشریف آوردند. خیلی خوشحال نبودند، تعجب کردم، قدری در فرودگاه با نخست وزیر صحبت فرمودند. به من فرمودند بعدازظهر شرفیاب شوم. عرض کردم، سفیر آمریکا پیام فوری از نیکسون دارد که می‌خواهد به عرض برساند. فرمودند، پس اول او باید، بعد تو بیا. عرض کردم، وقتی سفیر آمریکا وقت خواست، خیال کردم به این وسیله می‌خواهد اخبار دست اول و فوری از مسافرت اعلیحضرت همایونی به مسکو بگیرد، به این جهت از او پرسیدم چه عرضی دارید؟ گفت پیام فوری، نیکسون راجع به ویتنام داده است. فرمودند، خوب کردی پرسیدی، ولی دیگر آمریکایی‌ها با ما از این حرف‌ها که حرف بکشند، یا حقه‌بازی کنند، ندارند.

باری بعدازظهر بعد از رفتن سفیر آمریکا شرفیاب شدم ... راجع به مسافرت پرسیدم. فرمودند، «بسیار خوب بود، همه چیز گرفتیم و هیچ ندادیم. اعلامیه آخر مسافرت را دیدی؟ عرض کردم، شنیدم - از رادیو. فرمودند، به

دقت بخوان! ما حتی در این اعلامیه هم به نامه روتشتین در مورد قرارداد ۱۹۲۱ که حق مداخله نظامی به شوروی داده بود، و روتشتین می‌گوید منظور این است که اگر از طرف روس‌های سفید از راه ایران اتحاد شوروی مورد تجاوز قرار بگیرد، آنها حق مداخله نظامی در ایران دارند، تلویحاً اشاره کردیم. یعنی که در هیچ موقع دیگر به هیچ وجه چنین حقی برای آنها نیست. به علاوه ماقبل از رفتن به شوروی کاملاً وضع خودمان را در آن نقطه دانشکده پدافتند ملی روشن کرده بودیم و خیلی بهتر بود که چنین کردیم، چون فهمیدند با که طرف هستند. در مورد خلیج فارس هم گفتم که مداخله در امور این دریا باید مطلقاً مربوط به کشورهای اطراف این دریا باشد. حتی آنها از من خواستند که صریحاً بگوییم با تأسیس پایگاه آمریکایی مخالف هستیم. من گفتم چنین تصريحی نمی‌کنم، چون شما هم اکنون در امّ القصر عراق همه‌چیز دارید، پس ما باید در این اعلامیه به این مطلب هم اشاره کنیم و شما هم از آنجا فوری بروید. دیگر روس‌ها توانستند حرف بزنند.

فرمودند، از این مسافت راضی هستم. پرسیدم گاز بیشتری هم فروختید؟ فرمودند، نه. آنها صریحاً چیزی نخواستند، ولی از من پرسیدند اگر تولیدات نفتی شما به سالی ۴۰۰ میلیون تن برسد، این همه گاز تولید شده از این استخراج را چه خواهد کرد؟^۱ من گفتم، البته آن را خواهیم فروخت؛ شاید هم در آن وقت به شما بفروشیم.

عرض کردم [آیا] راجع به عراق مذاکره شد؟ فرمودند، ما چیزی نگفتیم. فقط من گفتم، عراق میراث خود امپریالیست‌هاست. چه طور شما می‌خواهید شرایطی که امپراتوری انگلیس بعد از جنگ اول جهانی به ما تحمیل کرده است – در مورد شط العرب – ما همان را بپذیریم؟ ما که حرفی نمی‌زنیم؛ می‌گوییم رودخانه سرحد مشترک باید مشترکاً به طور تساوی بین دو کشور مورد استفاده باشد. مگر شما که کشور بسیار قوی تر از ما هستید، در مورد

۱. منظور گازی است که به همراه نفت بپرون می‌آید و در حوزه‌های نفتی ایران، هر چه میزان استخراج نفت بیشتر باشد، حجم گاز همراه آن نیز افزایش می‌باید. بیشتر این گاز در گذشته سورانده می‌شد، ولی به تدریج کوشش شد مقداری دوباره به مخزن نفت تزریق شود و بخش فرازینده‌ای، پس از تصفیه، به مصرف داخلی یا صادرات برسد.

رودخانه‌های مرزی همین مطلب را قبول نکرده‌اید؟ دیگر روس‌ها چیزی نگفته‌ند. من عرض کردم، فحش عراقی‌ها نسبت به ما در رادیو فارسی بغداد تمام شده است. قطعاً روس‌ها اشاره کرده‌اند. فرمودند، باید همین طور باشد. عرض کردم، در روز تولد علیا حضرت شهبانو کاردار شوروی به دیدنم آمد و تولد علیا حضرت را تبریک گفت – ۲۲ مهر. من راجع به وضع عراق پرسیدم. او گفت ما می‌خواهیم بین شما اصلاح بشود، اگر شما بخواهید. گفتم ما می‌خواهیم، ولی در عین حال از عراق وحشتی نداریم. گفت منظورم این است اگر هر دو طرف بخواهید.

پرسیدم دیگر معاملات تجاری چه طور شد؟ فرمودند، گویا توریین‌های بزرگ برق خوب ساخته‌اند و [اگر] سایر ماشین‌هایی [هم که می‌سازند] ... واقعاً خوب باشد، از آنها البته می‌خریم؛ به نفع ماست. فرمودند، متن مذاکرات ما را از وزیر خارجه بگیر و به دقت بخوان و تجزیه و تحلیل کن و نظر خودت را به من بگو. بعد هم فرمودند، روز آخر در فروگاه، کاسیگین سر در گوش من کرد و گفت خیال شما از طرف ما از هر حیث راحت باشد. ما هرگز به شما حمله نخواهیم کرد. این به نفع ما نیست و نمی‌خواهیم هم چنین کاری بکنیم. این مطلب خیلی جالب است.

بعد من پرسیدم، شاهنشاه را با وصف این قدری عصبانی می‌بینم. فرمودند، از پدرسوتختگی انگلیسی هاست. عرض کردم شاید مقاله تایمز را که راجع به انتخابات شهر و انجمن‌های ولایتی نوشته بود، می‌فرمایید. گفته‌ند، بلی، اینها دست از سر ما بر نمی‌دارند. این پدرسوتخته نوشته، امید من برای تشکیل دو حزب در ایران نقش برآب شده است ... اینها نمی‌توانند و نمی‌خواهند پیشرفت‌های ما را بینند. بعد هم دستجاتی در وزارت خارجه انگلیس هستند که طرفدار اعرابند. آنها این پدرسوتختگی‌ها را می‌کنند. من علّم هر چه فکر می‌کنم، رابطه این دو موضوع را نمی‌فهمم.

مدّتی هم به فکر فرو رفته‌نم. مثل این که می‌خواهند چیزی بفرمایند و چیزی نفرمودند – شاید حدود دو سه دقیقه. من خیلی ناراحت شدم چون این مقاله راجع به دکتر کنی، دوست من و دیبر کل سابق حزب مردم، [هم] حرف می‌زند. تمام در این اندیشه بودم که مبادا شاهنشاه خیال می‌کند بیچاره کنی، یا

احياناً خود من، اين راهنمائي ها را كرده‌ایم.
ديگر صحبتى نکردم تا بعد ببینم چه می‌شود... باری بعد از دو ساعت
شرفیابی مرخص شدم.

سر شام پیش علیا حضرت ملکه پهلوی رفتم. صحبت سر شام موضوع
رابطه اعراب با روس‌ها بود. علیا حضرت شهبانو فرمودند، از بس روس‌ها
عرب زدن، من که خفقان می‌گرفتم. شاهنشاه خیلی پرمعنی لبخندی
زدند، فرمودند، شما تمام به ظاهر قضایا نگاه می‌کنید، از کنه مطالب خبر
ندارید. دیگر صحبتی نشد.

یکشنبه ۵۱/۷/۳۰

صبح برای شرفیابی رفتم. نخست وزیر هم آمده بود شرفیاب شود. باز
مرا حضار فرمودند. من چون دیشب به تفصیل شرفیاب شده بودم، یک
دقیقه شرفیاب شدم... به زودی مرخص شدم. نخست وزیر خیلی خوشحال
شد....

دوشنبه ۵۱/۸/۱

صبح شرفیاب شدم... متأسفانه مجله اکونومیست هم در تعقیب تایمز همان مطالب
را به صورت تندتر نوشت، باعث عصبانیت بیشتر شاهنشاه شده است. من
عرض کردم، تحقیق کرده‌ام مخبر تایمز و اکونومیست در تهران یکی است، اسم او
هم [دیوید هاوزگو] (Hausego) می‌باشد. درباره معاشرین او هم تحقیق کرده‌ام،
بیشتر با خود سفارتی هاست. فرمودند، نگفتم این پدرسوخته‌ها خودشان
می‌خواهند....

سر و ته حرفا را بند آوردم. عرض کردم، سفير آمريكا صبح پیش غلام
آمد و پیامی از نیکسون آورد که موضوع استعمال طیارات اف - ۵ شما را در
ویتنام که خواسته بودیم، چون دیگر احتیاجی نیست، نمی‌خواهیم. ولی از این
که شاهنشاه با این [درخواست] موافقت فرموده بودند، بسی نهایت، تکرار،
بسی نهایت، نیکسون سپاسگزار است. فرمودند، ما گفته بودیم عین طیارات را
بدون خلبان برای تعلمیات خلبانان ویتنام جنوبی می‌دهیم.

بعد من عرض کردم، صبح امام جمعه^۱ پیغام داد که روز تولد شاهنشاه مصادف با روز قبل از ۱۹ رمضان، ضربت خوردن حضرت علی ابن ابی طالب، است. آخوندها و بازاری‌ها تنق می‌کنند، که چه طور سلام برگزار می‌کنند؟ فرمودند، چه بهتر! نمی‌کنیم؛ جز خستگی که چیزی ندارد. عرض کردم، فربان نمی‌شود به آخوندها رو داد. روز قبل از ضربت خوردن چه ربطی به این مسائل دارد؟ به علاوه این یک امر ملی است. به این آسانی نمی‌توان ول کرد. اجازه فرمایید بگوییم چراگانی نباشد، ولی سلام خواهد بود. اعلام هم می‌کنیم، حسب الامر چراگانی و مجالس سرور نیست. فرمودند، بسیار خوب این کار را بکنید.

بعد از ظهر مدرسه مدیریت را که تحت سرپرستی والاحضرت عبدالرضا ساخته شده، افتتاح فرمودند.^۲ بسیار بسیار عالی است. با دانشگاه هاروارد [وابسته] (affiliate) شده است. بنای زیبایی هم روی تپه‌های مشرف بر شاهراه ونک ساخته‌اند که خیلی خیلی زیبا شده، [امانند] مدارس قدیم دارای حجرات و کلاس‌های مباحثه است، فعلاً ۵۶ نفر شاگرد در سال اول دارد.

شب منزل [وان ریون] (Van Reven) رئیس کنسرسیوم نفت مهمان بودم. صبح حضور شاه عرض کردم که من هرگز به این مهمانی‌ها نمی‌روم، ولی چون خودش آمد و گفت فقط دنیس رایت سفیر سابق انگلیس خواهد بود و بس، گفتم ممکن است بی‌آیم. اجازه می‌فرمایید بروم یا نه؟ فرمودند، برو و بگو که شما تولید ما را قرار بود به $\frac{4}{40000}$ میلیون بشکه [در روز] برسانید، ولی در $\frac{4}{20000}$ مانده است. مخارج نظامی و کشوری ما را که تأمین خواهد کرد؟ چرا چنین کرده‌اید؟ در صورتی که تولید عربستان سعودی بالا رفته. شب مذاکره کردم. [وان ریون] گفت، جبران می‌کنم، به طوری که متوجه همان $\frac{4}{40000}$ [بشکه در روز] در بی‌آید.

۱. دکتر حسن امامی، استاد دانشگاه تهران، مورد احترام شاه و دولت بود. با لیلا امامی، همسر هویتا، خوشبازنده داشت.

۲. مبتکر ایجاد مدرسه مدیریت ایران، دکتر حبیب لاجوردی بود.

صبح شرفیاب شدم. کارهای جاری را عرض کردم. دیروز آرامش را دیده بودم. مرد دیوانه‌ایست که زمان حکومت قوام السلطنه وزیر کار بوده و با توده مبارزه کرد. بعد با دستگاه ما در افتاد. ما هم او را اذیت کردیم، منجمله هفت سال حبس بود. بعد آزاد شد، کتاب بسیار بدی نوشته است. به سازمان امنیت گفته، فقط حرف‌هایم را با علم می‌زنم. دیشب قبل از رفتن به منزل وان ریسن دو ساعتی با او حرف زده بودم. جریانش را عرض کردم.

با والاحضرت شاهدخت شهناز که مذکوی ملاقات نکرده بودم، برحسب امر خودشان ملاقات کردم. می‌خواستند بدانند چرا من دوری می‌کنم. خیلی صریح عرض کردم، حرکات شما برخلاف منافع شاهنشاه است. من نه تنها دوری می‌کنم، جلوی حرکات شما را هم می‌گیرم. فکر نکنید چون دختر شاهنشاه هستید، من باکسی دارم. شوهر شما هم پسره جعلق... پدرسوخته‌ایست، شما را با دادن قرص [آل. اس. دی] | حشیش تحت تأثیر و نفوذ خود گرفته. شما هم دیگر از بین رفته‌اید. شاهنشاه تبرئاً شما را نگاهداری می‌کنند، خیلی شاهزاده خانم متأثر شدند. این جریان را عرض کردم.

عرض کردم، به نخست وزیر گفتم، شما به علیاحضرت عرض نکنید که می‌خواهند به شیراز، برای بررسی برنامه پنجم، تشریف بیاورند یا نه. نخست وزیر ناراحت شد، چون خیال داشت عرض کنند. شاهنشاه فرمودند، خیلی عجیب است. نخست وزیر چرا این فضولی‌ها را می‌کند؟ گفتم، چه عرض کنم. ولی من که می‌دانم چرا. برنامه وسیعی دارد که دستگاه ملکه را در اختیار بگیرد. کریم پاشا بهادری را هم که رئیس فتر علیاحضرت است، او تعیین کرد. تمام اینها بر علیه من عمل می‌کنند، چون فقط من مانده‌ام که ممکن است حرف راست و حقیقی به شاه عرض کنم.

عصری با سفیر انگلیس ملاقات کردم. به او گفتم تانک‌های چیفتین که به ما فروختید، گفتند ۷۵۰ اسب قوه دارد، حالا ۶۹۰ اسب از کار در آمده است. این ممکن است تمام معامله را به هم بزنند. او خیلی خونسرد گفت، اشتباه شده، یعنی ما در پیشنهاد اشتباه کرده‌ایم. ولی به هر حال عین همان تانکی است که ما در ارتش خودمان داریم. به علاوه چنین قدرتی برای تانک لازم نیست. بعد

موضوع مقالات تایمز و اکونومیست را گفتم که انگشت شما پشت سر آن است. خیلی تعجب کرد که چه طور من چنین حرفی می‌زنم. گفت، این خبرنگار پول می‌گیرد که حرف حقیقت تلگراف کند. می‌خواهد به روزنامه خودش دروغ بگوید؟ مطالب دیگر هم صحبت شد که بیشتر [تجارتی] (business) بود. به هر صورت باز گفت شما کشور بزرگ و نیرومندی شده‌اید. این خبرها را باید تحمل کنید. این همه حساسیت برای چیست؟ گفتم ما مثل شما کون‌گشاد نیستیم. قدری خنده‌دیم، ولی مذاکرات جدی بود.

شب مهمانی کاخ والاحضرت عبدالرضا بود، به مناسبت تولد شاهنشاه. مهمانی خیلی آبرومندی بود. در آن‌جا مفصلًاً مذاکرات با سفیر انگلیس را به عرض رساندم، یعنی خود شاهنشاه پرسیدند. بعد فرمودند، خیلی خونسرد بود؟ عرض کردم، بله. فرمودند حالا به آنها حالی می‌کنم!

پنجشنبه ۵۱/۸/۴

صبح سلام بود. شاهنشاه سرحال بودند. سلام خوب برگزار شد. بین سلام‌ها من شرفیاب شدم. عرض کردم، کنی نماینده اکونومیست را تعقیب قضائی خواهد کرد که چرا دروغ از قول او نوشته است و گفته که کنی از حضور شاه خواسته است این گروه منفعت طلب - دولت - را از کار برکنار کنید. کنی هرگز چنین حرفی نزده است و به این‌جهت او را تعقیب خواهد کرد. شاهنشاه خوشحال شدند و من احساس کردم اندکی از سوء ظن ایشان که این کار را خود کنی کرده بود، کم شد. ماشاءالله از این سوء ظن عجیب!....

جمعه ۵۱/۸/۵

صبح سواری رفتم. هنگام برگشتن از سواری، موکب شاهنشاه را از دور دیدم که تازه برای سواری تشریف می‌برند. می‌توانستم رکاب بکشم و خودم را برسانم، ولی خیلی خسته بودم. به علاوه فکر کردم بیچاره شاه هم قدری از دیدن قیافه ما آسوده باشد. نرفتم. برگشتم. تا به منزل رسیدم، سفیر آمریکا تلفن کرد که باز ما آن هوابیمهای اف - ۵ را می‌خواهیم؛ پیام نیکسون همین الان رسید. برای من جای تعجب شد که شاید واقعاً سخت‌گیری وان تیو جنگ ویتنام را طولانی

می‌کند. تلفنی به شاهنشاه عرض کردم، فرمودند، مانع ندارد، می‌دهیم؛ به شرط آن که جای آن را در امسال پر کنند. به سفیر آمریکا تلفن کردم، خیلی خوشحال شد و تعجب کرد چه طور من به این زودی به شاهنشاه دسترسی دارم.

شنبه ۵۱/۸/۶

صبح شرفیاب شدم... عرض کردم مهدی تاجر^۱ که یک ... [بحربی] او فعلّاً سفیر امارت ... [امتحده عربی] در لندن ... است و دیروز هم به پیشگاه مبارک شرفیاب شد، دویاره به دیدنم آمد و استدعا داشت با [احمد] سویدی وزیری که در کاینه شیخ زائد برعلیه ما می‌باشد، کنار بیایند. بقیه عرايض را که خود عرض کرد، این مطلب را فراموش کرده است کسب اجازه کند. فرمودند، بکند. اینها همه نوکرهای انگلیسی‌ها هستند، هر کدام در لباس خودشان. حالاً انگلیسی‌ها این درس را به او داده‌اند. واقعاً شاهنشاه سوء ظن عجیبی به انگلیسی‌ها دارند و من هم باور می‌کنم که این طور است.

فرمودند، راجع به قدرت تانک‌های انگلیسی‌ها بگو که این کمی قدرت آنها ممکن است تمام معامله را به هم بزنند. تیم بررسی که از طرف انگلیس می‌آید، نمی‌خواهم ببیتم. با ارتشید طوفانیان مذاکره بکند، گزارش به من بدھند. عرض کردم استدعا شرفیابی کرده‌اند. فرمودند، گه خورده‌اند... در خصوص مسئله هیرمند و افغانستان، عرض کردم، حالاً قرارداد ما به مجلس آنها رفته است. عجیب است مثل این که باید در آنجا پول خرج کنیم، برای قراری که بیشتر به نفع افغان‌هاست. فرمودند، [بلی] مجلس آنجا خر تو خر عجیب است و پادشاه باید فکری بکند که از این وضع آسوده شود. به او هم گفته‌ام، کی بتواند عمل کند، معلوم نیست. به هر صورت آدم مطمئنی را بفرست که پیش سفیر ما برود [او] اگر واقعاً لازم است، پول خرج کند». اجازه خواستم

۱. مهدی تاجر در آغاز مسؤول امور گمرکی شیخ‌نشین دوبی بود و توانست اعتماد کامل شیخ راشد - امیر دوبی - را به خود جلب کند و به صورت مرد دوم دوبی درآید. در سال‌های بعد با رونق بازرگانی دوبی و کشف نفت، تاجر مسؤول نظارت بر امور نفتی و اجرای طرح‌های بزرگ عمرانی دوبی شد و امروز یکی از ثروتمندترین مردان جهان به شمار می‌رود. تا هنگامی هم که سفیر امارات متحده در لندن بود، این کار برای او جنبه تشریفاتی داشت و بیشتر به امور شخصی خود یا خانواده شیخ دوبی - و تا حدودی نیز شیخ ابوظبی - سرگرم بود.

رهبر دوست خودم که نماینده سیستان است، بفرستم. فرمودند، عیب ندارد، برود.

ظهر فلاح دیدنم آمد و در خصوص مذاکراتی که خیال دارد با نفتی‌ها بگند، آگاهم ساخت. گریا به عرب‌ها کمک زیادی کرده‌اند، به این معنی که غرامت را از روی [ارزش افزوده] (*added value*) نخواهند گرفت و از روی [ارزش دفتری] (*book value*) خواهند گرفت. از هشتصد میلیون دلار غرامت که بابت مشارکت مثلاً قرار بود از عربستان سعودی بگیرند، حالا سیصد میلیون دلار می‌گیرند. بعد هم مشارکت عربستان سعودی که قرار بود از بیست درصد شروع و تا ده سال به ۵٪ برسد، از ۲۵٪ شروع و تا پنج سال به ۵٪ می‌رسد. امتیازات بزرگی است و شاهنشاه بسیار عاقل بودند که می‌فرمودند، صیرکنیم مذاکرات عرب‌ها به نتیجه برسد، بعد ما حرف بزنیم

سر شام رفتم. باز هم تلگرافات خارجی بود، توشیح فرمودند. فرمودند روزنامه الاهام مصر نوشه است درآمد سرانه ما در آخر ۱۹۷۷، بعد از برنامه پنجم به پانصد دلار می‌رسد، در صورتی که در مارس ۱۹۷۳، بعد از برنامه چهارم به پانصد دلار خواهد رسید. تصحیح کند. سر شام صحبت از فردوسی شد. عرض کردم اگر جسارت نکنم فردوسی یک رضاشاہ بوده است. ذرّات وجودش را ایران تشکیل می‌داده است. فکر کردم شاهنشاه از این تشییه خوش‌شان نخواهد آمد، ولی هم شاهنشاه هم شهبانو خوش‌شان آمد ... مجتبی مینوی مقاله نوشه بود که فردوسی اشعارش را برای پول و به خاطر پول گفته است. در این خصوص صحبت کرد که من گفتم، محل است و این مثل را زدم.

یکشنبه ۵۱/۸/۲

صبح نفتی‌ها شرفیاب می‌شدند. به این جهت من دیشب اجازه گرفتم، صبح شرفیاب نشوم. فرمودند، بعد از ظهر کاری نداریم یا.

من صبح سواری رفتم و ساعت ۳/۳۰ شرفیاب شدم. میوه و برنج و زعفران که باید برای پادگورنی و برژنف و کاسیگین به مسکو می‌فرستادیم، به نظر مبارک رساندم، خوب بود. فرمودند بفرستید ... شاهنشاه فرمودند، دیشب ساعت ۳ صبح برخاستم. مددتی بیدار بودم، خوشبختانه دویاره خوابم برد.

خوابم دارد خیلی کم می شود حتی با دوای خواب. بعد به من فرمودند، من امروز که قتل مولاست، می بینی کراوات سیاه زده ام. با آن که به این تشریفات عقیده ندارم و عقیده ام به خدا و ائمه اطهار طور دیگر است، ولی برای خودم یک دلخوشی است. نمی دانم چرا؟ عرض کردم هر چه باشد، خوب است. گو این که عقیده عمیق شاهنشاه به خدا، خود به خود اثر وضعی دارد و در قلب مودم رسوخ می کند، ولی این تشریفات هم از لحاظ رئیس یک کشور شیعه و کشوری که هنوز مردم آن ۹۰٪ پایبندی عمیق به مذهب دارند، لازم است.

عرض کردم وزیر دادگستری دیدنم آمده بود و نگران از کم مرحمتی شاهنشاه بود.^۱ فرمودند، خیلی به او عقیده ندارم. خوب احساس کرده است. عرض کردم، به سخنرانی مذهبی از مسجد ترکها در رادیو گوش می کردم. [فخرالدین] حجازی واعظ حرف می زد، خوب هم حرف می زد. ولی در آخر مجلس به همه کس و همه چیز و حوزه علمیه قم دعا کرد و به شما دعا نکرد. جای تعجب شد. فرمودند، تحقیق کن برای چه؟ عرض کردم، رسم عجیبی است. هر کس می خواهد خود را در دل عامه جا کند، از ما دوری می کند. معنی این کار را هم نمی فهمم. فلسفی پدر سوخته همین کار را می کرد، او را کنار زدیم. این آقا که با اجازه ما منبر می رود و سخنرانی او را هم رادیو دولتی پخش می کند، همین کار را می کند. فرمودند، بپرس چرا این کار را می کند؟ مدتی هم فکر کردند.

راجع به نفت و مذاکرات صبح، راضی بودند. فرمودند، شاید فورمول تازه به کار ببریم که ما مطلقاً فروشنده باشیم و کنسرسیوم هم خریدار و دیگر کاری به برداشت وغیره نداشته باشد. عرض کردم، بسیار فورمول عالی و جدیدی است....

عرض کردم، سرکار فریده خانم مادر علیا حضرت به من گفتند، در کارت دعوت مجلس سنا برای چهاردهم مهرماه، نوشته نشده بود در حضور اعلیا حضرتین. بعد هم در لایحه جوانیه سنا اسمی از علیا حضرت شهبانو برده نشده است. قسمت دوم را که خودم توضیح دادم که نقطه را شاهنشاه

^۱. وزیر دادگستری مورد اشاره منوجهر پرتو بود.

فرموده‌اند، جواب هم به آن نقط عرض می‌شود. طبیعتاً اسمی از علیا حضرت شهبانو برد نمی‌شود. ولی اجازه فرمایید کارت را تذکر بدhem که سال دیگر تکرار نشود. فرمودند، آن [را] هم باید مطالعه پیشتری بکنید!

من فکر می‌کنم شاهنشاه باید یک ناراحتی قلبی از شهبانو داشته باشند و این ناراحتی عمیق این چند ماهه اخیر شاهنشاه هم از این بابت است. خدا به خیر کند.

از اخبار مضحك داخلی ما این است که در مذاکرات نفت، دکتر اقبال، رئیس شرکت ملی نفت ایران، شرکت ندارد. از ایرانی‌ها فقط دکتر فلاح است. حتی وزیر دارایی هم نیست.^۱

دوشنبه ۵۱/۸/۸

صحح شرفیاب شدم. خیلی مختصر، چون دیروز شرفیاب شده بودم، دیگر کاری نداشتم. از من سوال فرمودند، در دانشگاه آریامهر چه خبر است که رئیس شهربانی آنجا گیر افتاده، برای شرفیابی نیامده است؟ عرض کردم، خبری ندارم. شاهنشاه تعجب فرمودند که چه طور خبری ندارم. یاللّعجب، مگر من رئیس شهربانی هستم، یا رئیس سواک؟ قدری شوخی و مزاح فرمودند... برنامه شیراز را به عرض مبارک رساندم....

بعد از ظهر کارمندان دربار را به افطار در کاخ گلستان دعوت کرده بودم... برای آنها ... نقط مفصلی دائز بر توجهات اعلیحضرت همایونی گفتم، که واقعاً چه کارها برای آنها انجام شده است. بیمارستان مجانی، بیمه، اضافه حقوق بیش از ۵۰٪، دبیرستان مجانی، خواربار زمستانی، منزل سازمانی و غیره و

۱. با آن که وزیر دارایی رسماً مسؤول نظارت بر امور نفتی و رتبی شورای عالی نفت و جوابگویی سیاست نفتی دولت در برابر مجلس بود، ولی در عمل هیچ‌گونه مداخله‌ای در مذاکره با کنسرسیوم و شرکت‌های نفتی دیگر نداشت و فعالیت او محدود به اوپک و در این چهارچوب مورد پشتیبانی کامل شاه بود. آمورگار هنگامی از نتیجه مذاکرات فلاخ با کنسرسیوم آگاه شد که قرارداد تازه خرید و فروش نفت (Sales and Purchase Agreement) به هشت وزیران فرستاده شد تا پس از تأیید(!) دولت به وسیله وزیر دارایی به مجلس تقدیم شود. آمورگار درخواست کرد که دست کم به او یک هفته مهلت داده شود تا از محتوای قرارداد آگاه گردد. پس از آن نیز ایرادهای به جایی از این قرارداد گرفت و پیشنهاد کرد در برخی مواد آن تجدیدنظر شود. ولی به او دستور داده شد به همان صورت قرارداد را به مجلس ببرد.

غیره. ولی گفتم، جای تعجب من است با وصف این، وقتی اعلیحضرت به یکی از شماها مرحمتی می‌کند، همه شما توقع آن مرحمت خاص را می‌کنید. این خلاف انصاف است. دوباره اگر چنین چیزی مشاهده کنم، هر کسی چنین توقعی داشته باشد، [او را] از کار برکنار خواهم کرد – چون اعلیحضرت اخیراً به چند نفر پیشخدمت‌های حضور زمین مرحمت کردند و موجی از اعتراض بلند شده بود. مطلب را تمام کردم.

سه شنبه ۵۱/۸/۹

صبح دو سفیر اعتبارنامه تقدیم می‌کردند، سفیر ایتالیا و سفیر ژاپن. باز هم من نشان ایتالیا را اشتباه‌آزاده بودم. شاهنشاه ایراد فرمودند. خجالت کشیدم، چون به این مسائل توجهی ندارم، اغلب اشتباه می‌کنم و باعث خجلت می‌شود. با آن که کتاب مخصوص برای این نشان‌های لعنتی ترتیب داده‌ام و با دقت از روی کتاب کار می‌کنم، باز هم اشتباه می‌شود. سفیر ایتالیا خیلی خوش قد و قامت ولی شل و ول و سفیر ژاپن نظامی وار بود.

امروز بعد از ظهر نفتشا شرفیاب حضور شاهانه بودند. همچنین [سرولیام لویس] که میانجی بین اعراب و ما بود – در مورد جزائر. سفیر آمریکا هم کار فوری داشت، شرفیاب شد. ولی چون من امشب مهمان نخست وزیر بودم – در مهمانی که به مناسب رفتن سفیر افغانستان، اسدالله‌خان سراج،^۱ داده بود – و سر شام نرفتم، نمی‌دانم چه عرضی داشته است. لابد فردا صبح خواهد فرمود.

امشب نخست وزیر نطق بی‌ربطی کرد. وقتی سراج سفیر افغانستان در ترکیه بود، هویدا هم آن‌جا عضو سفارت ایران بوده است، سرلشگر ارفع سفیر بود. در سر میز شام رسمی هویدا ارفع را خیلی مسخره کرد. اتفاقاً سفیر پاکستان هم سر شام بود و حالا ارفع رئیس انجمن دوستی ایران و پاکستان است. من بسیار از این پیش آمد خجالت کشیدم.

۱. سراج هیچ‌گونه اعتقادی به گسترش روابط ایران و افغانستان نداشت و از این نظر دنباله‌روی مکتب داودخان – نزدیکی با ترکیه و دوری از ایران – بود.

چهارشنبه ۵۱/۸/۱۰

صبح قبل از شرفیابی، اسدالله سراج به دیدنم آمد... برای آخرین خداحافظی. شرحی از این که قرارداد آب هیرمند - قرار فروش آب - باید جداگانه می‌بود و اصولاً قرار فروش آب نمی‌باید حالا مطرح می‌شد، صحبت کرد و بعد هم گفت چون شفیق وزیر خارجه افغانستان حرف مرا در این زمینه گوش نداد، استعفا کردم. در دلم گفتم خدا پدر شفیق را بیامرزد، معلوم می‌شود مرد روشن‌بینی است.

بعد شرفیاب شدم... منجمله این مطلب را عرض کردم. فرمودند، بلی به من هم موقع خداحافظی گفت. اینها [قدیمی] (old guard) هستند و شفیق جوان است، بهتر احتیاجات افغانستان را می‌فهمد و می‌سنجد. این شخص همیشه با این کار مخالف بود. خدا پدر شفیق و پادشاه را بیامرزد که با استعفای او موافقت کردند. عرض کردم علاوه بر نشان درجه یک همایون که مرحمت فرمودید، تمثال مبارک را می‌خواهند. فرمودند، آن را بدھید، مانع ندارد، بلکه خوب هم هست.

بعد شاهنشاه به اتفاق علیا حضرت به یک واحد فرهنگی در جنوب شهر تشریف بردند. من نرفتم، چون باید پیام شاهنشاه را در کنگره نمایندگان منتخب انجمن‌های شهر و استان و شوراهای فرهنگی قرائت کنم.

بعداز ظهر باز شرفیاب شدم. عرض کردم، اجازه فرمایید رهبر پس از آمدن شفیق، که پس فردا است، به کابل برود، که روشن‌تر باشیم. فرمودند، عیینی ندارد. عرض کردم کنی هاوزگو را تعقیب می‌کند - به علت نشر اکاذیب. شاهنشاه خوش‌شان آمد. فرمودند، این پدرسوخته یک خانه گه است!

... فرمودند، راجع به نفت هم فورمول تازه پیدا کردیم که تا سال ۱۹۷۹ یک شکل و بعد از آن صورت دیگر داشته باشد. تفصیل را از فلاح پرس. لازم است بدانی. این یک الگو برای تمام کشورها خواهد بود که حتی عراق و لیبی که رادیکال هستند، مجبور از تبعیت آن می‌باشند، چون فقط فروشنده می‌شوند. متنها چون شرکت‌ها در پرداخت مالیات، اگر صاحب نفت نباشند، خیلی تحت فشار قرار می‌گیرند، می‌روند در این زمینه مطالعه کنند.... سر شام رفتم صحبت از ارتش اوگاندا کردم که دوست من، دکتر اعتمادی،

که از طرف شیر و خورشید رفته بود آسیابی‌ها را تحویل بگیرد، حکایت می‌کرد
از سربازهای پابرهنه اوگاندا، که یک لنگه کفش هم پیدا کنند می‌پوشند.
شاہنشاه خیلی خیلی خنده دند.
امشب سرحال بودند....

پنجشنبه ۵۱/۸/۱۱

صبح شرفیاب شدم. اعلامیه شیخ زاند، حاکم امارات خلیج، دائز به برقراری
روابط سیاسی در سطح سفیر با ما و همچنین عملیات قشنگی که ۱۵۰ نفر
کومندوهای ما در مسقط بر علیه شورشیان ظفار انجام می‌دهند، همچنین خبر
این که کوتی دارد تسلیم قدرت ما می‌شود، شاهنشاه را کاملاً سرحال داشت.
به عرض رساندم، قراری که آمریکایی‌ها - مؤسسه [هیوز] (Hughes) - با
ارتش برای دستگاه تیراندازی و اندازه‌گیری با اشعه لیزر گذاشته است، با آن‌چه
که بلژیکی‌ها می‌دهند، ۵۰٪ فرق دارد، یعنی گران‌تر است. در عین حال که هنوز
هیوز به مرحله آزمایش رسیده است. گزارش در این باب داشتم، به دقت
مالحظه و تعجب فرمودند. گرفتند که به طوفانیان بدهنند. - طوفانیان رئیس
تسليحات ارتش است. بعد مرخص شده، برای دیدن دوستم که تازه دیشب
آمده رفتم. نیم ساعتی با او بودم. چای خوردم. چای نبود [آب حیات
[vic] بود، به تمام معنی کلمه!

جمعه ۵۱/۸/۱۲

صبح سواری رفتم، با خانم عَلَم. هوا بسیار عالی بود. ظهر ناهار در منزل با خانم
و دخترم و یکی دو نفر از دوستان و دامادم خوردم. بعداز ظهر آرامش - وزیر
اسپک کار قوام‌السلطنه - دیدنم آمد. مراحم همایونی را به او ابلاغ کردم که
می‌تواند به اروپا برود - تا حالا اجازه نداشت. خیلی خوشحال شد.

... سر شام رفتم. به محض آن که منزل رسیدم، خبر عجیبی رسید و آن این
که خبرگزاری فرانسه خبر داده بود که دولت‌های ایران، کره جنوبی و چین
مُلّی - تایوان - موافقت کرده‌اند که هوابیمهای اف-۵ آخود را به ویتنام
جنوبی قرض بدهنند. این یک مستله خیلی محترمانه بود و تعجب آور این که از

قول سخنگوی پتاگون گفته می‌شد. ناچار به شاهنشاه که در سینما تشریف داشتند، تلفن کرد. خیلی عصبانی و ناراحت شدند و فرمودند که فوری به سفیر آمریکا تلفن کن که ما ناچار باید این خبر را تکذیب کنیم و اعلام داریم که ما معاملاتی با آمریکا انجام می‌دهیم ولی به هیچ وجه به چنین امری اقدام نکرده‌ایم. من به سفیر آمریکا تلفن کردم او هم خیلی ناراحت شد و گفت چاره نیست الا این که اعلامیه را شما بدھید. بعد که گوشی را گذاشتمن خبر رسید... خلاصه این که آمریکا هواپیماها را از ما می‌گیرد و به ویتنام می‌دهد. دیدم [مفهوم دقیق] (nuance) مطلب فرق می‌کند. مجدها به شاهنشاه تلفن کردم. فرمودند درست می‌گویی، به این صورت اعلامیه لازم نیست. خبر را باید بی‌اهمیت تلقی کرد. دستور بده در جرائد هم در سotonهای داخلی بی‌اهمیت بنویسند و مجدها به سفیر تلفن کن که این تصمیم را گرفتیم. من هم اطاعت کردم. سفیر قدری ناراحت شد. گفت با وصف این خیلی بد است که این خبر منتشر شده، ولی باید تسليم پیش آمد شد....

شنبه ۱۳/۸/۵۱

صبح ساعت ۱۰ در رکاب شاهنشاه برای افتتاح اسکله بزرگ بارگیری نفت که کشتی‌های بزرگ تا پانصد هزار تنی می‌توانند پهلو بگیرند، به خارک آمدیم. اول صبح در فرودگاه تا شاهنشاه از هلیکوپتر پیاده شدند، به من فرمودند، اقدامات دیشب را تمام درست انجام دادی؟ عرض کردم بلی.

باری بازدید امروز خیلی عالی بود. در این اسکله بزرگترین کشتی نفت‌کش امروز دنیا به ظرفیت ۳۷۰ هزار تن پهلو گرفته بود. قلعه مواج عجیبی بود. سی متر آب خور دارد، یعنی وقتی پرشد به زیر آب فرو می‌رود. هوا بسیار طوفانی و بد بود. در خارک یک اسکله دیگر برای کشتی‌های تا دوست هزار تن از سابق موجود است که در آن واحد ده عدد کشتی می‌تواند در آن پهلو بگیرد... سر ناهار نخست وزیر و چند نفر از وزرا، رؤسای مجلسین و سفرای هلند، فرانسه، آمریکا و انگلیس که در کنسرسیوم نفت هستند، حضور داشتند. شاهنشاه باز هم خوشحال بودند.

بعد از ظهر برای بازدید نیروی دریایی مقیم خارک تشریف بردنند.

هليکوپترهای نیروی دریایی مانور کردند. بسیار خوب تیراندازی کردند. این که نیروی دریایی با این هليکوپتر و این موشک مجهز شود، از ابتکارات شاهنشاه است، با آن که تمام خبرهای مخالفت می‌کردند و می‌گفتند این موشک باید روی کشتی به کار رود. شاهنشاه می‌فرمودند، اگر یک کشتی من غرق شد، سی میلیون دلار اقلام ارزش دارد و یک هليکوپتر یک میلیون دلار. به علاوه که بیشتر و بهتر و سریعتر می‌تواند مانور بکند. حالا همه خبرگان، نظر صائب شاه را تائید می‌کنند. بازدید بسیار خوبی بود. شام را در باشگاه افسران نیروی دریایی خوردیم. فرمانده نیروی دریایی نطق بسیار خوبی به مناسبت چهلمین سال تأسیس نیروی دریایی کرد. شاهنشاه جواب عالی دادند و نظرهای بلند جاه طلبانه ایران را در خلیج فارس و حتی اقیانوس هند، تلویحًا بیان فرمودند. خیلی باعث غرور و سربلندی بود. من معتقدم این قسم اختلاط با افسران در همه پایگاه‌های هوایی، دریایی و زمینی باید باشد، که متأسفانه قدری کم داریم.

حال منزل آمده‌ایم. شاهنشاه با دکتر ایادی تخته می‌زنند. من این یادداشت‌ها را می‌نویسم و به وضع خودم فکر می‌کنم که چه طور دیوانه نمی‌شوم!... سر شب قدری کنار دریا به قدر نیم ساعت نشستیم و از سیاست دنیا و انتخابات آمریکا صحبت کردیم. عرض کردم، نیکسون رل خود را طوری بازی کرده که در انتخابات الان یک فردی به نام نیکسون، در مقابل فرد دیگری به نام مک گاورن نیست، بلکه صحبت پرستیز و عظمت و بزرگی آمریکا و نیت آمریکا، در قبال یک فرد تهی مغز به نام مک گاورن مطرح است. تصدیق فرمودند.

یکشنبه ۵۱/۸/۱۴

دیشب باران و توفان بود، امروز صبح به بازدید از مؤسّسات امور اجتماعی [خارک] گذشت. در حدود ساعت ۱۰ رژه کشتی‌های جنگی آغاز شد. قرار بود شاهنشاه در ناوچه سلطنتی کیش سلام بگیرند، چون دریا طوفانی بود، ممکن نبود به ناوچه برویم. در ساحل، در برج فرماندهی، رژه گرفتند. بسیار خوب بود. نوّه امپراطور حبشه که فرمانده نیروی دریایی حبشه است، نیز مهمان بود.

۲۹ کشته و انواع ناوجههای تندر و موشک انداز و اژدرانداز رژه رفتند و در مقابل جایگاه شلیک توب کردند. بعد هلیکوپترها و [هاورکرافت‌های] مقیم [خارک] [که] ۱۲ هلیکوپتر و ۱۶ هورکرافت بود، رژه رفتند. در این اثنا شاهنشاه فرمودند، کشته‌های موشک‌انداز با موشک به هدف دیروز که یک کشته کهنه بود و هلیکوپترها قشنگ به آن تیراندازی کردند، با موشک تیراندازی کنند. دو کشته موشک‌انداز مأمور شد که هشت موشک شلیک کند. فقط یک موشک از یک کشته خارج شد و به هدف نخورد و دیگر موشک‌ها آتش نشد. خیلی خیلی باعث ناراحتی شد، مخصوصاً در حضور فرمانده ناوگان حبشه. من که آن قدر غصه خوردم که سرم درد گرفت و بعد که به سر ناهار آمدیم، به زور چند گیلاس و دکا قدری به درد سرم تخفیف دادم. شاهنشاه خیلی عصبانی شدند ولی به روی خودشان نیاوردند. سر ناهار آمیانس خیلی غم‌انگیز و سنگینی بود. من به وزیر دارایی که پهلویم نشسته بود گفتم، اگر تیر رها می‌شد و به هدف می‌خورد، اکنون تمام صحبت بر سر نیروی دریایی و کتول حتی اقیانوس هند – و نه تنها خلیج فارس – دور می‌زد؛ ولی اکنون هیچ صحبتی نمی‌شود و صحبت از ماهی‌های خلیج فارس است. او هم نکته را فهمید. ولی از آن جایی که بالأخره باید به یک نوعی عظمت خودمان را به رخ بدبرخت حبشه بکشیم، آخر ناهار شاهنشاه صحبت از برنامه پنج ساله پنجم فرمودند که [هزینه] آن شصت میلیارد دلار خواهد بود و عایدات سرانه هر ایرانی که اکنون پانصد دلار است، به هزار دلار تا هزار و دویست دلار در آخر برنامه خواهد رسید.

بعد از ناهار قدری با هلیکوپتر روی کشته‌های جنگی و ۲۷ کشته نفت‌کش که در اسکله متظر بارگیری بودند، گردش شد. بعد به هواپیما نشسته شیراز آمدیم. در شیراز شاهنشاه را در باغ ارم گذاشتیم و خودم اجازه گرفتم به منزل یکی از دوستانم رفتم ... شام بسیار خوبی خوردیم و شب بسیار خوش گذشت

دوشنبه ۱۵/۸/۵۱

صبح ساعت ۱۰ بحث [درباره] برنامه پنجم در چادر بزرگ سلطنتی تخت جمشید آغاز شد. بحث قابل توجه بود ... قرار بر این است که در این برنامه ۶۰

میلیارد دلار خرج شود. به این صورت که سرمایه‌گذاری دولتی و خصوصی ۳۰ میلیارد دلار خواهد بود و بودجه جاری دولت و دستگاه‌های دولتی نیز به سی میلیارد دلار بالغ می‌شود. رؤسای قسمت‌های مختلف سازمان برنامه‌گزارش کار خودشان را و برنامه‌شان را به عرض می‌رسانند و شاهنشاه اظهار نظر می‌فرمودند و از وزرا سؤال می‌کردند و از آنها هم می‌خواستند که اظهار نظر کنند. من هم نشسته و گوش می‌دادم. ناهار همه وزرا در پیشگاه شاهنشاه خوردند. بعد از ظهر قدری استراحت شد و باز برنامه شروع و تا ساعت پنج به طول انجامید.

بعد باز به شیراز بازگشتم، ولی وزرا در هتل داریوش تخت جمشید با نخست وزیر مانندند. امشب هم برنامه مثل دیشب بود... ساعت ۱۰ باز سری به باغ ارم زدم. پیشخدمت مخصوص پاکتی به من داد که این را فرمودند به اقبال برسان و امر فرمودند که نخست وزیر و وزیر دارایی هم آن را بخوانند. چون پاکت سر باز بود، من نگاه کردم، دیدم صورت مذاکرات نفت در تهران است. بنابراین فکر کردم فوریت ندارد، فردا صبح خواهم داد بخوانند.

سه شنبه ۵۱/۸/۱۶

صبح شاهنشاه پایین آمدند. دیدم خیلی خوشحال نیستند، باعث تعجب شد. باری با هلیکوپتر به تخت جمشید رفیم. جلوی چادر، نخست وزیر و دکتر اقبال حضور داشتند. شاهنشاه سؤال فرمودند، صورت مذاکرات نفت را بخاندید؟ نخست وزیر عرض کرد، خیر! از اقبال پرسیدند، مگر به دست شما نرسیده است؟ عرض کرد، خیر! برگشتند از من سؤال فرمودند که مگر دیشب نفرستادی؟ عرض کردم، خیر! حالا در دست من است، می‌دهم بخوانند. خیلی متغیر شدند که من گفتم، دیشب بفرست، چرا نفرستادی؟ دیگر فرصت نشد عرض کنم، فکر کردم فوریت ندارد. ولی تعجب کردم که معنی این تعیر چیست؟

باری، جلسه برگزار شد. سر ناهار رفتم. شاهنشاه با من سرسرنگین بودند. باز هم باعث تعجب شد. ولی چون پهلوی دست‌شان نشسته بودم، سر صحبت را باز کردم. بالأخره مطلب دستم آمد که از ... راضی نیستند! واقعاً من بدیخت

چه گرفتاری‌ها دارم. گنه کرد در بلخ آهنگری ... ولی چه کنم؟ شاه را دوست دارم و علاوه بر دوست داشتن، او را قادری مفید و مؤثر به حال کشور می‌دانم که بدون وجود او این پیشرفت‌ها با این دموکراسی‌های شرقی پیشرفت نداشت و ندارد. یعنی یک قدرت [بیک خواه] (benevolent) است و حقیقتاً در ایران و بزرگی ایران مسحور است و وجود او هم [ضروری] است. به این جهت همه زحمت‌ها را می‌کشم که خوشحال و سالم و زنده نگاهش دارم. تا آنجاکه در دست بشر می‌تواند باشد، این زحمت‌ها را هم باید بکشم:

من که ملول گشتمی از نفس فرشتگان قبل و مقال عالمی می‌کشم از برای تو

از من سر ناهار سؤال فرمودند، اخبار چیست؟ عرض کردم صبح بی‌بی‌سی را گوش کردم. راجع به نقط شاهنشاه در خارک خیلی به صورت خوب، بحث مفصل کرد که ایران نظرات بلندی دارد که تا اقیانوس هند منبسط می‌شود و از عهده آن هم برمی‌آید و این [دغدغه] (concern) شاه از جهت نفوذ شوروی در خلیج فارس و نفوذ هند و شوروی در اقیانوس هند است. همچین ادوارد هیت، نخست وزیر انگلیس، اعلان کرد حالاکه به توافق با رؤسای سندیکاهای و صاحبان صنایع نرسیدم، راجع به کنترل قیمت‌ها و جلوگیری از انفلاسیون رأساً دولت اقدام خواهد کرد. کاینه خود را هم [ترمیم] کرد. نخست وزیر که دست راست شاه نشسته بود، دید مدتی است من با شاه صحبت می‌کنم، خواست خودشیرینی کند، روزنامه‌های صبح را جلوی شاه گذاشت - منظورش این بود که من کمتر با شاه صحبت کنم. ملاحظه فرمودند و یکبار آتش گرفتند زیرا تمام فرمایشات شاه را غلط نوشته بودند. پرسیدند مخبرین جراید چرا این طور نوشته‌اند؟ نخست وزیر گفت، البته، آنها را تعقیب می‌کنم. غافل از این که مخبر جریده‌ای آن‌جا نبود. فقط وزارت اطلاعات اخبار را داده است و جراید هم نوشته‌اند. نمی‌دانم شاهنشاه می‌دانستند یا نه؟ ولی من دیگر بدجنSSI نکرم و چیزی نگفتم. ولی به هر صورت نخست وزیر از غلطی که کرد، سخت پشیمان شد و تا آخر ناهار دیگر اوقات شاه تلخ ماند.

بعد از ظهر مجلس بسیار بدی بود. اختلافات عجیبی بین بعضی از وزرا و سازمان برنامه ظهور کرد که مایه تأسیف بود. مثل این که دو دولت هستند و معلوم شد قبلًا هم هیچ توافقی نداشتند و حتی یکبار هم این برنامه را

دستجمعی ندیده‌اند که بعد در حضور شاه مطرح نمایند. شاهنشاه به همه اوقات تلخی شدید کردند و مجلس بسیار بد خاتمه یافت.^۱

... ظهر من اجازه گرفتم که تهران بروم، چون باید در مجلس ضیافت ... سفارت شوروی [به مناسبت سالروز انقلاب اکتبر] شرکت کنم. شاهنشاه خواستند به شوروی‌ها خیلی محبت فرموده باشند، امر فرمودند، من و وزیر خارجه و وزیر مشاور از شیراز به خاطر این کار تهران بروم. بعد از ظهر به تهران آمدم. در مجلس ضیافت سفارت شوروی شرکت کردیم و خیلی مت بر سر آنها گذاشتیم. آنها هم پذیرفتند

چهارشنبه ۵۱/۸/۱۲

صبح خیلی زود برخاستم، ساعت ۷ صبح پرواز کردیم. ساعت ۸ به شیراز رسیدیم. ۳۰/۸/۸ وارد باغ ارم شدم. شاهنشاه در باغ گردش می‌کردند و عازم شاه چراغ بودند. خیلی تعجب کردند که مرا دیدند به این زودی رسیده‌ام. فرمودند، البته از نتیجه انتخابات آمریکا آگاهی. عرض کردم، بله نیکسون با اکثریت بی‌سابقه برد، یعنی به نسبت ۳ بر ۱. فرمودند، تلگراف گرمی باید برای او بفرستی. فوری دستور بده تهران حاضر کنند. عرض کردم، تلگراف را همراه آورده‌ام. خیلی از این پیش‌بینی من خوش‌شان آمد. تلگراف را با دقت ملاحظه فرمودند. چند کلمه اضافه کردند. دستور مخابر آن را با تلفن به تهران دادم.... چون صبح عید فطر بود، به شاه چراغ رفتیم. آن‌جا آتمسفر خوبی بود. آخوندها خوب حرف زدند. از آن‌جا به دانشکده کشاورزی در باجگاه رفتیم.^۲ شاهنشاه از تأسیسات علمی خیلی پیشرفته دانشگاه پهلوی خوشحال شدند. از آن‌جا به سد داریوش^۳ رفتیم، که دوازدهمین سد بزرگ ایران است که به

۱. برخی از وزیران، به ویژه عبدالعظیم ولیان وزیر تعاون و امور روستاها، و منصور روحانی وزیر کشاورزی، سخت به سازمان برنامه تاختند و شکایت داشتند که سازمان برنامه اعتبار کافی در اختیار آنان نمی‌گذارد. شاه که از این شیوه گفت و گو ناراحت شده بود، گفت «حرف می‌خواهید بزنید، ولی این قدر مزخرف نگویید». مداخله شاه در واقع گونه‌ای پشتیبانی از سازمان برنامه بود و موجب نگرانی شدید هویدا شد. اگفت و گو با خداداد فرمانفرما نشاند، رئیس وقت سازمان برنامه^[۱]

۲. باجگاه در شش کیلومتری شمال شیراز است.

۳. این سد در صد کیلومتری شمال غربی شیراز بر روی رودخانه گر - دورودزن - بسته شده است.

دست شاهنشاه افتتاح شد. واقعاً کارهای بزرگ به دست این شاه برای این کشور شده است. به این جهت است که او را می‌پرستم، یعنی اگر یک قدرت مطلق می‌باشد، این قدرت مطلق، مطلقاً محو در ترقی و پیشرفت کشور است و اعتلای ایران. حال اگر دموکراسی نداریم، به جهنم که نداریم، مگر دموکراسی‌های غربی چه می‌کنند و چه گلی به سر مردم خود زده‌اند؟ جز آن که یک عده معتمد و بلا تکلیف و بی‌علاقه و بی‌تفاوت دارد در کشورهای غربی بار می‌آید....

ناهار در تخت جمشید خوردیم. من سر ناهار باز هم بهلوی شاهنشاه نشسته بودم. عرض کردم، برنامه مالی پنج ساله را که دارید مشخص و معین می‌فرمایید؛ فکر می‌کنم برنامه سیاسی چهار ساله آینده هم با انتخابات مجدد نیکسون روشن شد. شاهنشاه از این [یادآوری] (remark) من خوش‌شان آمد. فرمودند، همین طور است. وضع دنیا هم فرق می‌کند و خواهد کرد. فرمودند، به نظر من دنیا به طرف یک تعادل و صلح جهانی پیش خواهد رفت، چون نیکسون هم قوی است و هم وارد به امور دنیا می‌باشد و هم می‌داند با جبهه کمونیست می‌توان فقط با اسلحه قدرت کنار آمد و او هم این کار را کرده و می‌کند.

بعد از ناهار آخرین جلسه بحث در برنامه پنجم بود که تقریباً با سردی و خموشی همگی پایان یافت. بعد هم عکس به یادگار گرفتیم شب شیراز آمدیم

پنجشنبه ۱۸/۸/۵۱

صبح به مانور نظامی رفیم. مانوری که برای سه شبانه روز از طرف ارتش فارس تدارک شده بود. تم مانور، حمله عراق و دفاع از ایران بود. عملیات خوب انجام می‌گرفت، مخصوصاً تیراندازی هوایپماهای فاتحوم خیلی دقیق و عالی بود. ما در داخل خاک دشمن چتر باز هم پیاده کردیم. من دو [یادآوری] کردم که نمی‌دانم شاهنشاه خوش‌شان یا بدشان آمد. اوّل این که عرض کردم، مثل این است که دشمن هوایپما ندارد! شاهنشاه خنده‌یدند. فرمودند، بلی فرض این است که ما قبلاً فروگاه‌های دشمن را از کار انداخته‌ایم ... عرض دوم من هم این بود که ما

دشمنی را که در سرایشی بی تپه‌های دشت ارژن [موقع گرفته است]، بمباران می‌کنیم تا نابود شود و بعد ما چتریاز در پهنه دشت پیاده کنیم. مگر دشمن مغز خر خورده باشد که در خاک خودش قلل کوه و جنگل‌ها را محل دفاع قرار ندهد و در دامنه صاف کوه مستقر شده باشد که ما به آسانی او را بمباران کنیم و از بین ببریم. به علاوه چه طور بلا فاصله بعد از اولین بمباران ما و این که نظر ما را دانست، از دامنه متفرق نمی‌شود. باز هم شاهنشاه خندیدند. فرمودند، این یک عمل نمایشی برای آزمایش تیراندازی‌های مختلف است، جنگ حقیقی که نیست. بعد که در اتومبیل نشستیم و به طرف هلیکوپتر می‌رفتیم، شاهنشاه نظرات نخست وزیر را پرسیدند. عرض کرد، بسیار خوب و عالی بود. به او فرمودند، مثل این که علم یک شمّ نظامی یا [عقل سليم] (bon sens) دارد. ولی نخست وزیر معنی این فرمایش شاه را نفهمید، چون من عرایضم را بین گوشی گفته بودم.

ناهار شیراز آمدیم. بعد از ناهار شاهنشاه برای ملاحظه تانک‌های چیفتین تشریف بردن... یک نمایش یک ساعته هم در تالار نمایش دانشگاه پهلوی از طرف وزارت فرهنگ و هنر دیدیم.

جمعه ۵۱/۸/۱۹

صبح به تهران باز گشتمیم. باز هم ناهار در حضور شاهنشاه صرف شد. بعد از ظهر قدری استراحت کردم و به کارهای عقب افتاده، در منزل رسیدگی کردم. شام مهمانی شاهپور غلامرضا بود. برخلاف انتظار ما مهمانی آبرومندی کرده بودند.

شنبه ۵۱/۸/۲۰

... بعد از ظهر... سفیر آمریکا دیدنم آمد. نامه تشکر آمیزی از نیکسون آورده بود... مدتی راجع به انتخابات آمریکا صحبت کردیم و اظهار خوشوقتی که بزری‌بندن نیکسون مجددًا انتخاب شد. می‌گفت اگر نیکسون شکست می‌خورد، من فوری استعفا می‌کردم. قدری راجع به تشریف بردن علیا حضرت شهبانو به رشت صحبت کردیم. هفته گذشته که ما در شیراز بودیم، علیا حضرت به رشت

تشریف بردن. مردم احساسات عجیبی به خرج دادند. چون قبلًا علیاحضرت قدغن فرموده بودند که قوای انتظامی در خیابان‌ها کم باشند، مردم به صورت عجیبی اتومبیل شهبانو را سر دست برده بودند. البته بسیار خوب بود، ولی خطر هم داشت. در این زمینه صحبت می‌کرد که بی‌احتیاطی نباید بفرمایند. گفتم شاه و ملکه ما تقدیری هستند و از چیزی نمی‌ترسند. بعد کارهای تجاری داشت که چندین یادداشت به من داد که به عرض شاهنشاه برسانم و اقدام کنم. قدری اظهار نگرانی از نارضایی آخوندها می‌کرد. گفتم، نترسید و نگران نباشید. او لا عمل آنها گذشته و در قبال قدرت شاهنشاه دیگر هیچ عملی نمی‌توانند بکنند... برای او تشریع کردم وقتی که من نخست وزیر بودم و آخوندها جدأ بر علیه تقسیم املاک قیام کردند، تا جایی که با کمونیست‌ها - که آنها هم به علت این که زمینه تبلیغاتی خود را از دست می‌دهند با تقسیم املاک مخالف بودند - هم آهنگ شدند و آن آشوب و انقلاب را راه انداختند و مالکین و عشایر هم همدست آنها بودند، غلطی توانستند بکنند و آنها را له کردیم، به طوری که برای همیشه از دست رفتند. دیگر حال یقین دو آخوند مغلوب اثری نمی‌تواند داشته باشد و تا قدرت شاه هست، چیزی نمی‌شود. مگر آن که خدای نکرده این قدرت از دست [برود] و باز شما و انگلیسی‌ها آخوندها را به خیال خودتان در مقابل کمونیست‌ها مددتی تقویت بکنید، ممکن است چیزی بشوند. آن هم به درد بخورند یانه، جای تأمل است. به علاوه این نق فعلی آنها بر سر اختلافاتی است که بین خودشان دارند. گفت به هر حال من هر چه بشنوم، باید به تو بگویم. حال که این قدر اعتماد داری، دیگر حرفی ندارم....

سر شام رفتم. موضوع مهمی نبود. صحبت مسافرت شاهنشاه به فارس و برنامه پنج ساله پنجم و مسافرت شهبانو به رشت بود. بین زن و شوهر از وقتی که علیاحضرت نایب السلطنه شده‌اند، رقابتکی به وجود آمده است.

یکشنبه ۵۱/۸/۲۱

صبح شرفیاب شدم... مذاکرات دیروز با سفیر آمریکا را به عرض رساندم... فرمودند کاش مجددأ به سفیر آمریکا بگویی، که بر فرض آخوندی هم اگر بعد از ما روی کار بیآید، به درد مبارزه با کمونیسم نخواهد خورد؛ خودش

کمونیست می‌شود یعنی دنبال سوسیالیسم اسلامی می‌رود – این اختراع تازه آخوندهای متجلد است. بعد هم از او بپرس، این وعده که پرزیدنت نیکسون برای جانشین کردن هواپیماها داده است، کی عملی می‌شود؟

... سفیر انگلیس دیدنم آمد. مطابق معمول مسائل تجاری را قبلاً صحبت کرد. بعد استدعا کرد، تیمی که برای مطالعات استراتژیکی و نظامی به ایران و خلیج فارس می‌آیند، شرفیاب شوند. آخر هم مذاکره درباره این که تعقیب هاووزگو مخبر تایمز از طرف دکتر کنی به کجا می‌کشد و چرا مدعی‌العموم او را حاضر کرده است؟ گفتم این یک امر خصوصی بین دکتر کنی و اوست و من به شما اطمینان می‌دهم اگر بی‌گناهی او ثابت شد، مورد تعقیب قرار نخواهد گرفت. اتفاقاً در این دو سه روزه مقاله خوبی در تایمز نوشته است که من دیده بودم. باز هم سفیر به من داد. [سفیر] سفری به چابهار و بندرعباس کرده بود. خیلی تحت تأثیر پیشرفت‌های آن مناطق قرار گرفته بود.

شام علیاً حضرت شهبانو در هتل هیلتون، به مناسبت هفتمین فستیوال فیلم کودکان و نوجوانان، بودند. سفرای خارجی هم دعوت داشتند. سفیر شوروی از راه دور پیش من آمد و خیلی از فرمایشات شاهنشاه در تخت جمشید و برنامه پنجم تعریف کرد [و] مدتی حرف زد. من فکر می‌کنم چون در این فرمایشات، شاهنشاه خیلی راجع به قراردادهای اقتصادی پانزده ساله بین ایران و شوروی بالحن موافق صحبت فرموده بودند، این حرف‌ها را سفیر برای این گفت. شاهنشاه همچنین در تخت جمشید فرموده بودند، کشور ما براساس دو حزب اداره خواهد شد. من ترسیدم اگر سفیر در این زمینه سوالی بکند، چه بگویم؟ چیزی نگفت.

دوشنبه ۵۱/۸/۲۲

صبح شرفیاب شدم. جریان مذاکرات عصر سفیر انگلیس و دیشب سفیر روس را عرض کردم. در مورد مذاکرات سفیر انگلیس آنچه جنبه اداری داشت، اوامرای فرمودند. در خصوص هاووزگو فرمودند، خوب جواب دادی. حالا هم به روی خودتان نیاورید. اگر بتوانید، پدرش را در بیاورید. اگر توانید، دیگر اقدام غیرعادی از طریق فشار به دادگستری نکنید. در مورد مذاکرات سفیر

روس، حدس غالب شاهنشاه هم بر این بود که در مورد همان لحن موافق
معظم‌له خشنود بوده است....

سه شنبه ۵۱/۸/۲۳

صبح شرفیاب بودم. کارهای جاری را عرض می‌کردم. شاهنشاه نسبتاً سرحال
بودند. در خصوص کارهای داخلی دربار و این که [هرمز] قرب، رئیس
تشریفات، قدری نامرتب و شلوغ است، عرايضی کردم. فرمودند به کارهایش
برس. عرض کردم اینها آخر تمام یک ارتباطی با خودتان دارند، چه جور برس؟
فرمودند تو کار خودت را بکن!

یک نفری دیشب دو ساعت شرفیابی داشته، پیش من آمد. راست یا
دروغ، می‌گفت شاهنشاه خیلی از مردم و ادارات و دولت و ارش و همه چیز
مأیوس است. نشانی‌ها که می‌داد، درست بود. اما خداکند راست نباشد، چون دیگر
به این صورت امیدی باقی نمی‌ماند. یعنی برای شاه که امیدی نباشد، عملًا
کاری از پیش نمی‌رود.

چهارشنبه ۵۱/۸/۲۴

صبح... شرفیاب شدم. عرض کردم مخبر فاینانشال تایمز برای تهیه رپورتاژی در
موربد برنامه پنجم آمده، با من ملاقات کرد. او را به رئیس سازمان برنامه و
نخست وزیر هدایت کردم. فرمودند. پدرساخته‌ها هر چه دلشان خواست
می‌نویستند. مذکور صحبت فساد در غرب و شرق و به خصوص [فساد] در
کشورهای کمونیستی بود، که رواج عجیبی گرفته.
عرض کردم، غرب که خیلی بدتر است. فرمودند، آن را که می‌دانستیم، در
مورد شرق تا این اندازه خبر نداشتیم.

سپهبد حجت رئیس سازمان تربیت بدنی شکایت کرده بود که کار
ساختمان‌های بازی‌های آسیایی که ۲۲ ماه دیگر باید در ایران برگزار شود،
پیشرفت ندارد. فرمودند، عین این امر را به وزارت آبادانی و مسکن، دفتر
خصوص کتاب ابلاغ کنند: «اگر کارهای ساختمانی بازی‌های آسیایی پیشرفت
نکند، وزیر آبادانی و مسکن را به عنوان متمرّد از فرامین، محاکمه و تنبیه

خواهیم کرد». من این را نوشتم که خواننده پایه قدرت شاهنشاه را بعدها بداند. خوشبختانه این قدرت در راه ترقی و اعتلاء کشور است و گرنه نمی‌دانم چه می‌شد.

فرمودند، به تشریفات بگو این چه کاری است که به روزنامه‌نویس‌های خارجی که پیش من می‌آیند، دستور بدھید چه جور وارد اتاق شوید و چه جور تعظیم کنید؟ این چه حرکات است؟ چه اندازه احمق هستید.

... سر شام رفتم. صحبت بر سر این بود که شاهنشاه می‌فرمودند، دیگر من روزنامه‌نگار خارجی نمی‌پذیرم و مصاحبه نمی‌کنم، مگر خودم آنها را خوابسته باشم. بعد هم یک وزیر انگلیسی ضمن مصاحبه در تلویزیون بی‌بی‌سی و صحبت در خصوص دوگل گفته بود، از مردان کالیبر چرچیل و دوگل فقط شاه ایران باقی مانده‌اند. خوب شد من این موضوع را شنیده بودم. چون شاهنشاه می‌خواستند گفته شود، ولی نمی‌خواستند خودشان بفرمایند. من تعریف کردم.

جمعه ۵۱/۸/۲۶

صبح سواری رفتم. واقعاً هوا مثل بهشت بود، نه گرم بود و نه سرد. لطیف و عالی. سه ساعتی در دره رزک با خانم علّم سواری کردم. مقادیر زیادی شکار قوچ و میش و کبک و تیهو دیدیم که البته من شکار نکردم، تماشا کردیم. این شکارها تقریباً اهلی شده‌اند.^۱ ضمن سواری به والاحضرت همایونی برخورد کردم که با خواهرشان، والاحضرت فرحناز، بودند. ماشاء‌الله هر دو خوب سوار می‌شدند. نیم ساعتی والاحضرت را همراهی کردم، بعد جدا شدم. از اسب من خوش‌شان آمد. عرض کردم، هنوز دست شما قدرت ندارد که او را اداره کنید. ماشاء‌الله دو سال دیگر می‌توانید. گفتند نه، دست من خیلی قوی است. حاضر با تو پنجه بیندازم.

پسر کو ندارد نشان از پدر تو بیگانه خوانش، نخوانش پسر
کی می‌تواند به شاه عرض کند، که نمی‌توانند فلان کار را بکنند؟
سر شام رفتم. خبری از عراق بود که تقریباً حکومت بعضی اولتیماتومی به

۱. قسمتی از شکارگاه سلطنتی، منطقه حفاظت شده بود.

کردها داده است. به عرض رساندم. فرمودند، فوری به کردها اطلاع بده که جواب را بگویند تا بدھیم در روزنامه‌های بیروت به چاپ برسد.

عصری هم به مناسبت روز ارتش - روزی که اعلیحضرت رضاشاه کیمیر به تشکیل ارتش نوین ایران فرمان داده‌اند - مجلس ضیافتی از طرف ستاد در باشگاه افسران بود. آن‌جا رفتم. صحبت تمام حاضرین و صحبت‌های در گوشی، بر سر برکناری ارتشبید [فتح الله] مین‌باشیان، که روز پنجشنبه برکنار شد، دور می‌زد. هر کس حدسی می‌زد. خیال می‌کردند من خبر قطعی دارم. من هم واقعاً خبر نداشتم، ولی کسی باور نمی‌کرد....

۵۱/۸/۲۷ شنبه

صبح شرفیاب شدم. مذاکرات کمیته خارجی سنای آمریکا و توضیحات سیسکو، معاون وزارت خارجه را در مورد خلیج فارس به عرض رساندم، خیلی از قدرت ایران تعریف کرده بود. در عین حال در خلیج فارس، ایران و عربستان سعودی را در ردیف و طراز هم اسم می‌برد. به شاه عرض کردم، این نکته برای من برخورنده است. به قول حضرت علی، «الذَّهَرُ انزلني، ثُمَّ انزلني، حتَّى يَقُولُو النَّاسُ وَ مَعَاوِيهِ وَ عَلَى».^۱ فرمودند، چه می‌گویی؟ عربستان خیلی بیش از ما نفت به آمریکا می‌دهد و منابع زیرزمینی او هم غنی‌تر است. برای آمریکا این نکته مطرح است. عرض کردم، اگر ما نبودیم به این آسانی هم نمی‌توانست این نفت را ببرد.

عرض کردم، دیشب در باشگاه افسران، مین‌باشیان فرمانده برکنار شده نیروی زمینی، از من وقت خواست که امروز مرا ببیند. فرمودند، مانع ندارد. عرض کردم، ممکن است بپرسم تقصیرش چه بود؟ فرمودند، مردکه احمدق به وزیر دارایی که مأمور کرده بودم حقوق سیویل‌ها و افسران را مقایسه بکند، گفته است در این مورد که ارتش به کارمندان خود خرج سفر می‌دهد و آنها را برای معالجه به خارج می‌فرستد، زیاد حساب بکنند، زیرا این مبالغ چیزی نیست؛ افسران که مثل والاحضرت اشرف خرج نمی‌کنند! به این مردکه بگو، تو دیگر

۱. ترجمه آزاد جمله عربی به این فوار است: «روزگار مرا آن چنان خوار کرده است که اکنون مردم معاویه و علی را همپایه می‌انگارند».

چه می‌گویی که دویست هزار تومان باخت قمارت را من از جیب خودم داده‌ام. من واقعاً تعجب کردم. بعد سوال فرمودند که در مورد برکناری او در باشگاه چه صحبت می‌شد؟ عرض کردم، بعضی می‌گفتند، به علت پرحرفی و حق او بود. بعضی می‌گفتند، به علت این که با آمریکایی‌ها زیاد آمیزش داشت، برکنار شد. بعضی می‌گفتند، به علت قماربازی و تبلی. بعضی می‌گفتند، به علت این که در اضافه کردن حقوق افسران پاافشاری بی مورد می‌کرد، از کار برکنار شد. حالا من به او چه بگویم؟ فرمودند، بگو مردکه، نه عقل داری و نه اختیار زیانت را داری! باز فرمودند، ولی افسر بی سوادی نبود، برای کار خودش مناسب بود....

بعد از ظهر منزل ماندم. مین باشیان دیدنم آمد. یک ساعت مهملات گفت. چیزی دستگیرم نشد. اصولاً مرد رفاقت آرتیستی است. برای من حکایت کرد که شاهنشاه او را احضار فرموده‌اند و به او گفته‌اند که می‌دانستم رفاقت و آرتیست هستی، ولی نمی‌دانستم این قدر بی عقل و نفهم هستی! هیچ وقت شاهنشاه به این شدت مطلبی ادا نمی‌فرمایند. قطعاً خیلی عصبانی بوده‌اند و از یک گزارش وزیر دارایی ممکن نیست این قدر برافروخته شوند، الا این که زمینه‌های دیگری داشته باشد. در خارک که بودیم، در مورد حقوق افسران و سیویل‌ها، سر شام خیلی بی ادبانه حرف زد. من همان وقت فهمیدم که شاه برافروخته شدند، ولی به روی خود نیاورند. فرمودند، آخر این همه امتیاز می‌دهیم که هر گروهبانی اگر ناخوش شد، به اروپیا بروند و معالجه شود، پس به کجا می‌رود؟ او در جواب عرض می‌کرد، [مگر] در سال چند گروهبان و افسر می‌فرستیم؟ اگر مخارج این عده را بر گروهبان‌ها و افسران تقسیم کنیم، به هر افسر ۱۹ ریال می‌رسد! شاهنشاه می‌فرمودند، منظور حصول اطمینان و امید در آنهاست، نه این کار را به ریال بستجیم... او پاافشاری می‌کرد که این طور نیست... ارتشبند [غلام علی] اویسی، فرمانده ژاندارمری، فرمانده نیروی زمینی شد و سپهبد ضرغام، فرمانده ارتشن سوم، فرمانده ژاندارمری شد.

شد. بعد شرفیاب شدم. شاهنشاه خواستند، دست بدنه، عرض کردم سرماخوردگی بدی دارم.

تلگراف احوالپرسی برای ملک‌حسین حاضر کرده بودم، چون از دیشب به علت خستگی مفرط بستری شده. فرمودند، سفیر برود احوالپرسی کند. عرض کردم، این حرف [خستگی مفرط] خیلی بی معنی به نظر می‌رسد، نکند او را مسوم کرده باشند. شاهنشاه قدری تأمل فرمودند. فرمودند، دو روز پیش هم خبر کودتا‌ی در اربید بود که از طرف ملک تکذیب شد. من عرض کردم، واقعاً اگر ارتش ملک‌حسین بخواهد بر علیه او کودتا کند، خیلی عجیب است، چون بهتر از این هیچ‌کس نمی‌توانست روحیه ارتش خود را حفظ کند و فدائین و فلسطینی‌ها را تار و مار کند. فرمودند، این عرب‌ها که حساب سرشاران نمی‌شود.

سفیر شاهنشاه در رباط عریضه کرده بود... مقداری مذاکرات ملک‌حسین پیچاره است. تقدیم کردم.

[بخش‌هایی از گزارش ۲۵ آبان ۱۳۵۱ عباس نیری سفیرکبیر ایران در مراکش درباره دیداری که از ملک‌حسن کرده است.]

«... عرض کردم وجود مقدس شاهنشاه سؤال فرمودند، آیا در جاده سوه قصد به جان آن اعلیحضرت دست خارجی در کار بوده است؟ و بتنه به شرف عرض پیشگاه مبارک‌شان رسانیدم اطلاع رسمی ندارم ولی شایع است که دست آمریکایی‌ها در کار بوده است. اعلیحضرت [ملک‌حسن] فرمودند صحیح است و دست یک قسمت از آمریکایی‌ها در کار بوده است... آمریکایی‌ها می‌خواهند در اطراف مدیترانه *bouclage* بکنند... قذافی بدون تردید ساخته و پرداخته آمریکایی‌هاست... ایتالیا... از نظر اقتصادی تابع آمریکایی‌هاست... ترکیه و یونان مال آمریکایی‌هاست. در اسپانیا رژیم دست راستی افراطی... طبق نظر و سیاست آمریکایی‌ها عمل می‌کند. تنها مغرب والجزیره... برای آنان کاملاً مورد اعتماد نیستند و به همین دلیل با ساختن و پرداختن سوه قصد ۱۶ اوت می‌خواستند *bouclage* بکنند....

اعلیحضرت در دنباله بیانات خود اظهار فرمودند، من می‌دانم که اعلیحضرت همایون شاهنشاه آریامهر در اقدامات خود استقلال رأی و عقیده

دارند. با شوروی قرارداد ۱۵ ساله منعقد فرموده‌اند و علیحضرت فرح پهلوی شهبانوی ایران به چین تشریف‌فرما می‌شوند و اعلیحضرتین به شوروی مسافرت رسمی می‌فرمایند. این‌گونه اقدامات را آقایان نمی‌پسندند. اگر عراق کشوری زیر نفوذ آمریکایی‌ها می‌بود، آنوقت من به برادرم اعلیحضرت همایون شاهنشاه آریامهر توصیه می‌کردم که بیشتر مواظبت و مراقبت فرمایند و چند بار در این باره توضیح فرمودند و سؤال کردند آیا منظور مرا می‌فهمی؟ که پاسخ مثبت دادم ... اعلیحضرت اظهار فرمودند ... که اینها رئیس مملکت مستقل را نمی‌پسندند، بلکه برای خودشان مأمور و خدمتگذار می‌خواهند»

شاهنشاه ملاحظه فرمودند و فرمودند که بیچاره فکر نمی‌کند اگر آمریکایی برعلیه او اقدامی می‌کند، برای این است که دیگر به او امیدی ندارند، نه این که آمریکا می‌خواهد [حصاری] (bouclage) به طرف او درست کند. چرا آمریکایی‌ها برعلیه ما کاری نمی‌کنند؟ به هر صورت به سفیر اطلاع بده، این قدر هم سنگ حسن را به سینه نزن. چرا ما بی جهت خودمان را آلوده بکنیم؟ آن هم نسبت به کسی که به هیچ قسمت از اعمال و رفتارش نمی‌توان اعتماد کرد. فرمودند، این مطلب را پیغام بده، روی کاغذ ننویسی.

جریان ملاقات دیشب با مین باشیان را عرض کردم ... عرض کردم، می‌گوید اگر من اسم والاحضرت اشرف را بردم، برای این است که معتقدم باید ایشان خرج بیشتر نکند، نه این که می‌خواستم طمعنے بزنم. فرمودند، دیگر این خرمگس است! دروغ می‌گوید. اینها خودشان را گم می‌کنند. باید حساب خودشان را بدانند. اصلاً مخارج سفر والاحضرت اشرف، چه ربطی به امور نظامی و کشوری دارد که تو مثال بیاوری؟ مگر آن که بخواهی پیش دیگران قمیز در کنی. من این آرتبیست‌ها و رقصان‌ها را بهتر از تو می‌شناسم. خلاصه هر چه کردم که قدری شاه را نسبت به او آرام‌تر کنم، ممکن نشد. به خصوص که دیشب علیحضرت ملکه پهلوی در این مورد صحبت کرده بودند و شاهنشاه بیشتر عصبانی بودند که چرا این مردکه پیش مادرم رفته و با مادرشان هم دعوا کرده بودند. من دیشب به علت سرماخوردگی سر شام نرفته بودم.

دوباره باز گفت و گوی مردم را درباره برکناری مین باشیان از من سؤال فرمودند. عرض کردم، در همان زمینه‌های دیروز است، منجمله این که با

آمریکایی‌ها رفت و آمد زیاد داشته. فرمودند، این حرف‌ها که دیگر درباره ما درست در نمی‌آید. که جرأت می‌کند با خارجی بند و بست کند؟ خوب حالاکه او را برکنار کردیم، نمی‌گویند چه طور توانستند خارجی‌ها جلوی این کار را بگیرند؟ فرمودند، ارتشبید [فریدون] جم هم که رئیس ستاد بود، پارسال برکنارش کردیم، می‌گفتند با انگلیسی‌ها رفت و آمد زیاد داشت، ولی البته درست نبود. به هر صورت او را هم به علت مزخرف‌گویی برکنار کردیم.

شاهنشاه از من سؤال فرمودند، جواب نیکسون به تلگراف ما نرسید؟ – تلگراف تبریک. عرض کردم، خیر! فرمودند، جای تعجب است، خوب است تذکری بدھی. عرض کردم، چشم! ولی در دلم به من برخورد که شاهنشاه من به جواب او اهمیت می‌گذارند. گور پدر نیکسون. اگر او وظیفه‌اش را نداند، ما چرا غصه بخوریم؟

بعد مرخص شدم ... ناهار مهمان دخترم بودم ... بعدازظهر ... با رئیس [بانک چیس منهتن]^۱ و رئیس سازمان برنامه خودمان که در دل زیادی از طرز تنظیم قانون جدید سازمان برنامه و محدود شدن اختیارات خود داشت،^۲ همچنین با آرامش ملاقات کردم، آقای آرامش آزادبخواه که تاکنون به ما فحش می‌داد، حال پول می‌خواهد به سفر برود.

دوشنبه ۵۱/۸/۲۹

صبح با آن که احساس ناراحتی می‌کردم، باز هم شرفیاب شده، دکتر [حسین] نصر^۳ رئیس جدید دانشگاه آریامهر را معرفی کردم

۱. دیوید راکفلر (David Rockefeller) که با شاه و مقام‌های دولتی ایران روابط بسیار دوستانه‌ای داشت.

۲. به دنبال جلسه تخت جمشید (یادداشت ۲۸/۸/۱۶)، هویدا در جلسه‌ای با حضور چند تن از وزیران به خداداد فرمانفرما نیان رئیس سازمان برنامه یادآور شد که قصد دارد دفتر بودجه و همچنین کمک‌های خارجی را از سازمان برنامه جدا و به وزارت دارایی انتقال دهد و سازمان برنامه تبدیل به دفتر کوچکی برای بورسی و تعیین خطوط کلی سیاست عمرانی کشور شود.

۳. دکتر حسین نصر، قبل از این تاریخ استاد فلسفه و رئیس دانشکده ادبیات دانشگاه تهران بود و پیش از انقلاب برای مدتی ریاست دفتر مخصوص فرح را به عهده داشت.

پنجشنبه ۵۱/۹/۲

سال پنجم و یک ۳۸۷

امروز هم بستری بودم. سفیر آمریکا دیدنم آمد. گله داشت که چرا اعلیحضرت همایونی و سیله ژنرال طوفانیان رئیس قسمت تسليحاتی ارتش، در مورد تسليحات پاکستان و کمک آمریکا، به رئیس [گروه مستشاران نظامی آمریکایی] Maag^۱ (Armish) پیام فرستاده‌اند؟ می‌گفت، این کار، کار من است. یک ساعتی ماند، حرف زد...^۲ شاهنشاه بلا فاصله به من تلفن فرمودند و فرمودند کار، کمک به پاکستان انجام بگیرد، از هر طریقی باشد فرق نمی‌کند، ولی به او بگو کار را به جایی رسانده‌اید که به رادیوسازهای ما حالی می‌کنید که رادیو هم نمی‌توان به پاکستان داد.^۳ این یعنی چه؟ باز من سفیر آمریکا [را] با تلفن خواستم که فردا با من صحبت کند که در مورد فروش ... گاز قشم و کنگان که اوامری فرمودند، آن را هم ابلاغ نمایم. ضمناً فرمودند، دفتر مخصوص امریکه بنویسد که دودی که کارخانجات صنعتی در اصفهان و شیراز و سایر شهرها درست می‌کنند، باید تصفیه نمایند. فرمودند، من دیروز برای تفريح با هواییمای جت استار خودم روی این دو شهر پرواز کردم، یک پرده دود کارخانه‌های سیمان به این شهرها فرستاده بودند. حتی کارخانه ذوب آهن آریامهر هم یک پرده دود غلظت روی شهر [کارگران] ... فرستاده بود. فرمودند، ابلاغ کن باید برنامه بدھند و به من بگویند چه روزی تمام می‌شود، که دوباره بروم ببینم. ماشاء الله به این علاقه شاه

شنبه ۵۱/۹/۴

صبح شرفیاب شدم. شاهنشاه خیلی زیاد اظهار مرحمت کردند و شوخی

۱. کوتاه شده: Army Mission-Military Assistance Advisory Group

۲. در نامه‌ای که عالم در این باره به شاه نوشت، یادآور شده است که، به گفته سفیر آمریکا، اگر این گونه مسائل محترمانه با رئیس مستشاران نظامی آمریکا مطرح شود، این یک ناچار است جریان را از راه پن>tagون به وزارت امور خارجه و سرانجام کاخ سفید گزارش دهد و در این میان سرو صدای خبر از نیویورک تایمز درخواهد آمد! در حالی که سفیر می‌تواند، بی آن که کسی در سفارت آگاه شود، مستقیماً مطلب را با رئیس جمهور در میان گذارد.

۳. ایران برای کمک به بیتو در انتخابات، در حدود ۱۰۰ جیپ با رادیوهای نظامی PRC-7 فرستاده بود. پروانه ساخت این رادیوها از اسرائیل خریداری شده بود و برخی از قطعات آن آمریکایی بود و از این نظر دولت آمریکا که از فروش اسلحه به پاکستان خودداری می‌کرد، به ایران اعتراض داشت.

کردند. فرمودند، پریش ب دوست تو را در تالار رودکی در یکی از لزها از دور دیدم. عرض کردم، بلی این جاست و چاکر به این حال است... مقداری خنده دیدند.

عرض کردم، دیشب سفیر آمریکا پیش غلام بود و این مطالب را صحبت کردیم: اولاً امر مبارک را در خصوص تسليحات پاکستان باز هم به او گوشزد کردم و گفتم که حتی رادیو هم ندارند و شما نمی‌گذارید که ما بدھیم. باز هم گفت در ژانویه به طور قطع نیکسون اقدام می‌کند - یعنی پس از [گشایش دوره جدید ریاست جمهوری] (inauguration) - و اگر با مطالعه و متنانت اقدام نکند، سناتور فولبرايت خیلی آزارش خواهد داد - فولبرايت رئیس کمیته خارجی سنای آمریکاست و دموکرات می‌باشد. فرمودند، چه طور فولبرايت راجع به کمک آمریکا به هند ایراد نمی‌کند که هند با شوروی قرارداد دفاعی بسته و با همان قرارداد پدر پاکستان را در آورد و بنگلادش را رسماً و صریحاً با قوه قهریه مستقل ساخت؟ عرض کردم، اینها دیگر مسائل حزبی و داخلی آمریکا و منوط به مخالفت با رئیس جمهور جمهوری خواه می‌باشد... بعد هم سفیر آمریکا گفت، فعلًاً خطروی جمله هند به پاکستان... نمی‌بیند، الا عملیات [اتخربی] (subversive) وسیله هند و احیاناً افغانستان و به طور قطع شوروی در خصوص استقلال بلوچستان یا پشتوستان و پنجاب و غیره.

در خصوص این که کرنز، رئیس [بانک صادرات و واردات]^۱، خیلی از دیدار ایران خوشحال است، باز هم گفت و گو شد... امر مبارک را ابلاغ کردم که اگر منابع گاز گچساران با کنگان مرتبط بشود، خیلی مفید فایده است. او هم یادداشت کرد که... امروز... به کرنز بگویید. در این صورت سرمایه‌گذاری برای این کار ۱۵۰۰ میلیون دلار خواهد شد.^۲ و کرنز سعی دارد با کمپانی Tokyo Power ژاپن قرار فروش بینند که دیگر ضمانت دولت ایران لزوم نیابد، و [قدرت اعتباری] دولت ایران کم نشود. فرمودند، این که خلاف نظر ما می‌شود

۱. کرنز (Kearns) از کارمندان قدیمی بانک دولتی صادرات و واردات آمریکا بود.

۲. طرح بهره‌برداری از منابع عظیم گاز طبیعی کنگان عبارت بود از لوله کشی به پوشهر و ایجاد تأسیسات مایع کردن گاز و صدور آن به آمریکا، نروژ و ژاپن. اجرای این طرح به علت انقلاب ایران موقوف شد. ژاپنی‌ها در سال ۱۹۷۸ قرارداد جداگانه‌ای برای خرید ۵۲ میلیون تن گاز طبیعی مایع در بیست سال - از ۱۹۸۲ به بعد - بستند ولی تحولات ایران و جنگ با عراق مانع اجرای این طرح شد.

که مسی خواستیم بگوییم ما از بانک صادرات واردات فقط قرضه نظامی نمی‌گیریم، بلکه قرضه غیر نظامی، آن هم به این مبلغ زیاد، می‌گیریم. عرض کردم این امر شاید به آن مطلب صدمه نزند چون ضمانت نکردن ایران را که کسی نمی‌پرسد. به علاوه کرنز از طوفانیان خواسته است که صورت بدهد از ششصد میلیون دلار قروض نظامی، چه مقدارش را می‌توان به عنوان غیرنظامی هم به حساب آورد، مثل تعمیر خط آهن و پل‌ها و راه‌ها و غیره یا آمبولانس‌ها و از این قبیل. طوفانیان گفته است، ۱۵۰ میلیون دلار را.

عرض کردم، [سفیر آمریکا] راجع به گشایش شعبه [بانک چیس منهتن] در اینجا نیز علاقه نشان می‌داد و می‌گفت بانک مرکزی شما موافق این کار نیست. به علاوه گویا بانک مرکزی قادری غفلت داشته باشد از این که وضع بعضی بانک‌های داخلی یا آنها که با مشارکت خارجی کار کرده‌اند، خوب نیست. شاهنشاه خنديبدند و فرمودند که لابد می‌خواهند یکی از نوکران خودشان را آن جا بگذاریم – فعلًاً [عبدالعلی] جهانشاهی^۱ رئیس بانک مرکزی است. ضمناً عرض کردم، این مسائل را خیلی با احتیاط می‌گفت و دائمًاً تکرار می‌کرد که چون من دوست ایران هستم، این مطالب را به تو می‌گوییم که به عرض برسانی.

می‌گفت، چند روز پیش به تو گفته بودم که ملاها دارند کارهایی انجام می‌دهند. دیدید که خودتان مجبور شدید حسینیه ارشاد را بیندید. من جواب دادم، آن روز که شما قضیه ملاها را می‌گفتید، من گفتم که همین دو سه روزه حسینیه ارشاد را می‌بندیم و گفتم که این مطلب هیچ اهمیت ندارد. اولاً اینها دسته کوچکی هستند و ثانیاً آن روز که ملاها دسته قوی بودند و وسیله مالکین و عشایر و به علاوه کمونیست‌ها تقویت می‌شدند، توانستند کاری بکنند، حالاً به طریق اول خطری محسوب نمی‌شوند. گفت، در گزارش‌های [اطلاعاتی] (intelligence) خوانده‌ام که حالا دارند می‌گویند باید شعار خدا، شاه، میهن، تغیر کند و شعار خدا، میهن، شاه، جانشین آن گردد. گفتم، اتفاقاً این عین نظریه

۱. عبدالعلی جهانشاهی در دولت منصور وزیر آموزش و پرورش بود. ولی پس از چندی به عنلت کسالت ناچار به استعفا شد. مدّتی در بانک جهانی مدیر علی‌البدل بود و سپس برای دو سال رئیس بانک مرکزی شد.

شاهنشاه است. زیرا معظم‌له معتقد‌ند که باید کشوری باشد که شاه در آن سلطنت یا مثل حالا حکومت کند، گفت، پس چرا خودتان این موضوع را اعلان نمی‌کنید؟ گفتم، اعلیحضرت همایونی تمام تصمیماتی که در زمان پدرشان Persia گرفته شده، محترم می‌شمارند. چنان‌که در خارج سابقاً ایران را می‌گفتند، اعلیحضرت فقید مقرر فرمودند، ایران بگویند و ایران متأسفانه باقی مانده. حال آن که Persia با مردم [متmodern] (civilized) از لحاظ خارجی‌ها [دلالت مفهومی] (connotation) خاصی دارد. شاهنشاه خیلی خنده‌یدند. فرمودند، بین از بی‌کاری چه حرفها می‌گویند. فرمودند، روی هم رفته مرد احمقی است، متنه مرد [محکمی] (tough) است. به علاوه دوست صمیمی نیکسون است. باید با او راه رفت.

عرض کردم بی‌سی خبر داده است که در بازارهای آمریکا، عربستان سعودی، ایران را عقب خواهد زد. فرمودند، البته همین‌طور می‌شود. چون اولاً آنها بیش از ما درآمد نفتی خواهند داشت - چون متابع بزرگ‌تر دارند و تولید بیشتری خواهند داشت. بعد هم در داخل کشورشان که با آن پول نمی‌توانند کاری بکنند، چون متابع دیگر، به علاوه جمعیتی ندارند. پس باید پول‌شان را در آمریکا به کار بیندازند. چیز مهمی نیست.

عرض کردم، روزنامه لومند خبر قتل یک محصل به نام شامخی را در ایران داده است که به دست پلیس انجام شده و محصلی بوده است که از خارج به ایران آمده. فرمودند، هیچ همچو چیزی نیست. از همان خرابکاران بود. به محض آن که گرفتار شد، قرص سیانور جوید و مرد. عرض کردم، پس تکذیب کنم؟ فرمودند، هیچ لازم نیست، فقط ابلاغ کن خبرهای لومند را روزنامه‌های ایران بعد از این اصلاً نتویسن. عرض کردم، این کار چه فایده دارد؟ فرمودند، لااقل بداند که نظرش در ایران اثری ندارد. عرض کردم، از لحاظ کنگناوی مردم، بیشتر خواهند خواند. فرمودند، به هر صورت فعلًاً این کار را بکنید....

یکشنبه ۵/۹/۵

صبح شرفیاب شدم ... اوّل شرفیابی عرض کردم، خبر قحطی برای دویست هزار نفر که در حال مردن در اطراف کابل هستند، بسیار خطرناک است. مثل این

که هیچ کس اهمیت نمی‌دهد. فرمودند، دولتی نیست. عرض کردم شاه که هست. فرمودند، او هم هیچ اهمیتی نمی‌دهد. مثل این که نشسته و منتظر مرگ خودش می‌باشد. خودش به من می‌گفت، تا من زنده هستم که رژیم پادشاهی تغییر نخواهد کرد و روسها کاری نمی‌کنند؛ بعد از من هم که خدا می‌داند! با این روایی که نمی‌شود کشورداری کرد.

گزارش راجع به کارخانه نخریسی خراسان که از طرف آستان قدس باید تأسیس شود، تقدیم کردم. فرمودند، چرا شصت هزار دوک؟ چرا صد هزار نمی‌کنید؟ عرض کردم، قیمت خیلی بالا می‌رود، پنهان کم می‌آید و روی دست ما می‌ماند. فرمودند، البته اگر بخواهید درجا بزنید، همین طور است. ولی باید زراعت پنهان را مخصوصاً در سرخس زیاد بکنند، به هر صورت بروید روی صد هزار.

گزارشی درخصوص پرداخت قیمت اثاثیه خانه‌های والاحضرت‌ها – عبدالرزقا و غلامرضا – و امیر هوشنگ دوّلو تقدیم کردم – در حدود پنج میلیون تومان – که بیشتر آن برای دوّلو بود. فرمودند، از محل جشن‌ها بپردازید.^۱ عرض کردم، همین خیال را داشتم. فقط اجازه می‌خواستم. فرمودند، بسیار خوب بدهید، ولی اگر علیا حضرت شهبانو می‌دانستند، سر تو را می‌بریدند. عرض کردم، چرا؟ فرمودند، آخر ایشان این مسائل را قبول نمی‌کنند و این ریخت‌وپاش‌ها را نمی‌پذیرند، مگر آن که مربوط به اطرافیان خودشان باشد؛ آن وقت عیی ندارد. مقداری خنده دیدند. عرض کردم به هر صورت پولی موجود داریم و با علم به این که پول ماست و در دست ماست، اعلیا حضرت همایونی به برادر و نوکرتان چیزی می‌بخشید. گمان نمی‌کنم کار ناصحیحی انجام شده باشد. البته ممکن است گفته بشود اسراف است، آن هم قطره در دریاست. بعد هم مسؤولیت آن با من است. فرمودند، من حیث حرف گفتم و الا اصولاً این مسائل مطرح نیست.

بعد مرخص شده، به فرودگاه رفتم که علیا حضرت شهبانو برای معالجه دندان خیال دارند چند روزی تشریف ببرند به زوریخ. شاهنشاه و شهبانو

۱. منظور باقیمانده بودجه‌ایست که در اختیار سازمان جشن‌های شاهنشاهی گذارده شده بود و دیگر دولت بر آن نظارتی نداشت.

تشریف آوردن - ساعت یک بعداز ظهر، ولی چون هواپیما را از لحاظ بار مسافران رسیدگی دقیق می‌کردند، شهبانو یک ساعت و نیم معطل شدند. ما در سرما ماندیم، ولی اعلیحضرت همایونی به کاخ نیاوران با هلیکوپتر برگشتند. ولی ما ماندیم تا بالآخره داخل هواپیما رفتیم، قدری ودکا خوردیم گرم شدیم....

سه شنبه ۵۱/۹/۲

صیح شرفیاب شدم. شاهنشاه سرحال بودند - باران می‌بارید. فرمودند، داشتم دستپاچه می‌شدم که باران دیر کرده بود. عرض کردم، فکر می‌کنم وارد سی سال آب‌سالی شده‌ایم. حالا دیگر تا سی سال دیگر خیال ما راحت است. فرمودند، تا آنوقت همه سدهای ما بسته می‌شود و این قدر گرفتاری نخواهیم داشت. عرض کردم، به هر صورت باید والاحضرت همایونی غصه آن دوره را بخورند. قدری صحبت والاحضرت همایونی و بجهه‌ها شد و شاهنشاه راضی بودند که به حمدالله هم باهوش و هم صاحب جرأت هستند.

گزارشاتی راجع به نفت عرض کردم که فلاخ داده بود... قدری راجع به ملک حسین صحبت شد که بالآخره معلوم شد سوه قصدی به جانش شده است. اماً چه جور، معلوم نیست. صحبت شجاعات فوق العاده او شد. من پرسیدم، جرأت اعلیحضرت فقید چه طور بود؟ فرمودند، در جنگ که ندیده بودم، ولی در ناخوشی جرأت چندانی نداشتند. عرض کردم، چون همیشه سالم بودند، لابد کمالت سخت ناراحت شان می‌کرد. فرمودند، باید این طور باشد.

پیامی به سفیر آمریکا فرمودند، که به او بگو، پس [جایگزینی] اف - ۵ها که به وینتام جنوبی دادیم، چه شد؟ روس‌ها محض خاطر ما چیزی فعلًا به عراق نمی‌فرستند. ولی پشت سر هم میسیون‌هایی از طرف لهستان و هنگری و بلغارستان - تمام هم میسیون‌های نظامی - می‌فرستند که مسلماً دست روس‌ها در آن است. ما نمی‌توانیم غفلت بکنیم و مخصوصاً تعليمات نظامی را نمی‌توانیم عقب بیندازیم.

بعد مرخص شدم. ساعت ۱۲ قوتوسول آفریقای جنوبی دیدنم آمد. مرد

فهمیده‌ایست. از شرفیابی پیشگاه همایونی خیلی راضی می‌نمود. می‌گفت، شاهنشاه به من فرمودند که یک مثلث دفاعی بین آفریقای جنوبی، استرالیا و ایران باید تشکیل شود و از روشن‌بینی شاهنشاه خیلی تعجب داشت. می‌گفت، استرالیایی‌ها خیلی به آسانی حاضر نیستند خودشان را آلوده کنند، باید فشار آورد. این را من می‌دانستم. شاهنشاه به من فرموده بودند، ولی خیلی نقشه طولانی است. ولی به هر حال آفریقای جنوبی به ما الان حسابی کمک می‌کند. تمام کشتی‌های روسی که به عراق می‌روند و به علت مسدود بودن کانال سوئز از جنوب آفریقا می‌گذرند، عکس آنها را می‌گیرند و به ما می‌دهند و ما می‌دانیم که چه چیز به عراق رفت.^۱ بعد از ظهر گرفتار بودم. به سفارت یوگسلاوی رفتم که به مناسبت عید استقلال مهمانی داده بود. خود نخست وزیر [یوگسلاوی] که اینجا مهمان ماست، مهمانی داده بود و ناچار رفتم و آنجا پیام شاهنشاه را به سفير آمریکا دادم. او هم یادداشتی به من داد که فرصت نکردم بخواهم، در جیب گذاشتم.

چهارشنبه ۵۱/۹/۸

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم، دیشب پیام شاهنشاه را به سفير آمریکا دادم. یواشکی یادداشتی به من داد! من فکر کردم راجع به توطنه اردن است. وقتی منزل آمدم، دیدم باز هم کار تجاری است، که حالا تقدیم می‌کنم. راجع به ساختن سیم مس و آلومینیم است که یک شرکت آمریکایی خواسته. خنده‌ام گرفت. فرمودند، البته حالا سعی می‌کنند که جای اسلحه که به ویتنام فروخته می‌شد پر کنند. به علاوه جیب خودشان هم شاید منظور نظر باشد.

فرمودند، پرس این ریچاردسون که وزیر جدید دفاع شده است، چه جور

۱. روابط دوکشور که در مدتی کوتاه گسترش چشمگیری یافت، به ظاهر در سطح کنسولی بود. ولی از هر دو سو، دیپلمات‌های بلندپایه‌ای به عنوان سرکنسول، انجام وظیفه می‌کردند. در زمینه اقتصادی، از مهمترین گام‌های ایران، سرمایه‌گذاری شرکت ملی نفت در بالایشگاهی در ساسولبرگ (Sasolberg) و همچنین تلاش برای خرید معادن اورانیوم در آفریقای جنوبی و نامیبیا – در آن هنگام زیر قیومت آفریقای جنوبی – بود. شرکت ملی نفت ایران در حدود دو سال پیش سهم ایران را در بالایشگاه به بهای ناچیزی فروخت و این پایگاهی را که برای فروش نفت ایران در آفریقای جنوبی می‌توانست بسیار سودمند باشد، از دست داد.

آدمی است. این [شخص] سابق وزیر بهداری بود، به وزارت دفاع چه کار دارد و چه گونه می‌تواند برنامه‌های به این وسعت را در دست بگیرد و نترسد؟ فرمودند، هم از سفیر آمریکا پرس و هم به اصلاح افشار، سفیر ما در واشنگتن بگو از کیسینجر پرسد یا از خود رئیس جمهور. به خصوص که آیا اتصاب او صدمه به برنامه‌های ما می‌زند یا خیر؟ فرمودند، فکر نمی‌کنم آمریکا با همه تظاهر به صلح خواهی، منافع اساسی خودش را و متحدهٔ خود را از یاد ببرد. عرض کردم، کسی با تجربه نیکسون محال است یک همچو فکر بچگانه و احمقانه داشته باشد. فرمودند، یکی از عوامل حفظ صلح در خاورمیانه را تعویت اسرائیل دانسته است. عرض کردم پس ملاحظه می‌فرمایید که در [وهم] نیست.

عرض کردم، رئیس جدید دانشگاه آریامهر، دکتر حسین نصر، امروز برای کارهای خود پیش من آمدۀ بود. مطلب عجیبی می‌گفت که باعث تعجب چاکر شد. یکی این که بین دانشجویان فقر زیاد است، دیگر این که مسلمان‌های **قشری** متعصب هم زیاد است. فرمودند، این مسلمان‌های قشری **قشری** متعصب به طور قطع کمونیست هستند، ولی به ظاهر مسلمان قشری جلوه می‌کنند. آنها که ایتها را اداره می‌کنند، مردمان خیلی باهوش و عمیقی هستند و حالا مارکسیسم اسلامی را مطرح کرده‌اند. بگو خیلی خیلی در این زمینه مطالعه و احتیاط بکند.

عرض کردم، دادستان ژنر اعلامیه نهانی دائز بر بسیگناهی امیر هوشنگ می‌دهد. فرمودند، ترتیبی بدۀ که زودتر عملی شود و تا علیاًحضرت در زوریخ هسبتند، در روزنامه‌های سویس در بیاید. چون پارسال این پیش‌آمد را علیاًحضرت به من خیلی سرزنش کردند. حالا ببینند قضایا به این سادگی نیست و بفهمند....

به عرض رساندم، ابوظبی هم قرار نفت یمانی - رئیس شرکت نفت عربستان سعودی - را امضاء نکرد، پس حالا قرار مشارکت اعراب به هم می‌خورد. فرمودند، سرانجام کویت و ابوظبی [هم] کنار می‌آیند، حالا دارند ترازو به زمین می‌زنند. عرض کردم اگر ترتیبی بدھیم که مذاکرات اوپک در لاجرس به هم بخورد، زمینه برای فورمول اعلیاًحضرت که ما فروشنده باشیم و

شرکت‌ها به طور کلی خریدار، فراهم‌تر می‌شود. فرمودند، اصراری نداریم که عرب‌ها هم پیروی کنند. به طبیعت بگذاریم، بینیم چه پیش می‌آید، بهتر است. ولی ما کار خودمان را دنبال می‌کنیم.

ناهار نخست وزیر یوگسلاوی مهمان بود. سر ناهار صحبت از دول بزرگ و کوچک بود. شاهنشاه فرمودند، دول بزرگ می‌گویند آنچه که ما داریم که مال ماست، آن چه شما کوچک‌ها دارید، [قابل معامله] (negotiable) است. صحبت [خرابکاری] پیش آمد. فرمودند، ما در این قسمت خیلی سخت‌گیری می‌کنیم. هر چه لوموند (Le monde) بگویید اهمیت ندارد. اشاره هم به دنیا بود و هم به روزنامه لوموند، که این روزها به ما و اتفاقاً به یوگسلاوی هم خیلی حمله می‌کند. شوخی قشنگی بود. بعد صحبت پیشرفت‌های ایران و برنامه پنج ساله پنجم شد و البته صحبت عظمت ایران بود. بعد آن مثال جنگ ایرانیان و راهزنان افغانی و شکست آنها به دست نادر و این که نادر به یک سرباز ایرانی گفت آنوقت من بودم، اما تو نبودی، پیش آمد. حقیقت این است که من خوش نیامد، شاهنشاه این قضیه را تعریف کردند. چون برگشت آن به خودشان بود. ولی فوری تصحیح کردند و فرمودند البته من نمی‌خواهم این طور باشد. می‌خواهم ملت من بداند که خودش است، رئیس تأثیر زیادی نباید در او داشته باشد

سر شام رفتم. تازه [ای] نبود. شاهنشاه سوال فرمودند، اعلامیه دادستان ژنو کی صادر می‌شود؟ عرض کردم، امیدوارم فردا بعدازظهر.

پنجمین به ۵۱۹/۹

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم، این که قدغن کرده‌ایم سرود شاهنشاهی در سینماها نواخته نشود، واقعاً قاطبه مردم ناراضی هستند و این جای خوشوقتی است. فرمودند، آنها که ناراضی هستند، عدم رضایت خود را در جراید منعکس کنند. شما هم جواب بدھید و علت را بگویید.

قدرتی گزارشات آستان قدس رضوی را عرض کردم و به عرض رساندم که برای اوّلین بار امام رضا پول نقد در بانک دارند، در حدود ۴۵ میلیون تومان، تقریباً ۶ میلیون دلار. شاهنشاه اظهار رضایت فرمودند.

مجله پترولیوم ایتلیجنس راجع به قراردادهای اعراب با کمپانی‌های نفتی و

قرارداد ایران، گزارشاتی داشت، در پیشگاه مبارک تجزیه و تحلیل شد.

فرمودند [آیا] اعلامیه مربوط به دللو امروز در می آید؟ عرض کردم امیدوارم. عجب است. واقعاً چه قدر این امر روح شاه را آزرده است و چه قدر مایلند که عکس آن هرچه زودتر متجلی شود.

فرمودند، موضوع مارکسیسم اسلامی را به دکتر نصر رئیس دانشگاه آریامهر گفتی؟ عرض کردم گفتم. فرمودند، باید خیلی مواظب باشد.

قدرتی راجع به سفیر آمریکا فارلند صحبت شد که آدم خیلی باهوشی نیست. عرض کردم، ولی چون طرف اعتماد فوق العاده نیکسون است، وسیله خوبی است. فرمودند، همین طور است

فرمودند، تلگراف راجع به ریچاردسون را به [اصلان] اشار مخابره کردی؟ عرض کردم اجرای اواخر شاهنشاه یک دقیقه هم تأخیر نمی شود. تلگراف تبریکی به پرنس صدرالدین آقاخان که با یک بیوه لبنانی یونانی الاصل ۴۴ ساله ازدواج کرده است - که آن زن سه بچه دارد - توشیح فرمودند. فرمودند، این مرد مگر دیوانه شده است؟ عرض کردم، حالا در دنیا سُنّهای بالا مدد شده‌اند. باران باز هم می‌بارید - حالا ۴۸ ساعت بیشتر است - و شاهنشاه خیلی سر کیف بودند. فقط غصه داشتند که چرا در فارس و جنوب ایران بارندگی نمی‌شد. عرض کردم، دیر نشده.

۵۱/۹/۱۰ جمعه

صبح قرار بود مسابقه پرش اسب بین تیم‌های ایران و ... ارمنستان شوروی، که به دعوت ما به ایران آمده است، برقرار باشد. باز هم باران و برف توأم ادامه داشت ... به این جهت موقوف شد. سه شبیه عصر همین تیم‌ها مسابقه داشتند، که من رفتم. مسابقه بین افراد بود. یک نفر از تیم شوروی، اول و یک نفر بچه مهتر خودمان درم شد ... من کاپ‌ها را دادم. فرق بین اول و دوم هم فقط سه ثانیه بود.

... بعضی ملاقات‌ها و کارهای عقب افتاده داشتم، انجام دادم. من در اینجا زیاد راجع به کارهای عقب افتاده صحبت می‌کنم. ممکن است خواننده پرسد، چرا همیشه کار عقب افتاده دارم؟ باید بگویم آنقدر کار و مشغله و

مسئولیت دارم که ۲۴ ساعت هم برایم کم است. علاوه بر شرفاپیهای هر روز صحیع، که باید آمادگی آن را داشته باشم و به این جهت همه روزه آخر شب در منزل کار می‌کنم، و علاوه بر تشریفات مهمانی‌های مستمر و علاوه بر ملاقات‌های مردم و راه انداختن کار آنها و رساندن عرایض آنها به شاهنشاه، من به طور رسمی، تا آن‌جاکه حافظه‌ام حکایت می‌کند، این کارها را دارم:

- ۱- مسؤول مستقیم آستان قدس رضوی؛
- ۲- مسؤول مستقیم بازرسی دانشگاه‌ها از طرف شاهنشاه – که یک کار بسیار بزرگ و پیچیده است؛
- ۳- رئیس هیئت امنای دانشگاه پهلوی؛
- ۴- رئیس هیئت امنای دانشگاه آریامهر؛
- ۵- رئیس هیئت امنای مدرسه عالی پارس؛
- ۶- رابط مخصوص شاهنشاه با سفرای خارجی – مطالبی که با وزیر خارجه نمی‌فرمایند؛
- ۷- رئیس هیئت امنای دانشگاه مشهد؛
- ۸- عضو لازم‌الحضور هیئت امنای دانشگاه تهران؛
- ۹- عضو لازم‌الحضور [هیئت امنای] دانشگاه تبریز؛
- ۱۰- رئیس انجمن سلطنتی بهبود نژاد اسب – که خودم هم به آن علاقه زیاد دارم. رئیس عالی والاحضرت همایونی هستند؛
- ۱۱- رئیس انجمن سلطنتی خانه‌های فرهنگ روستایی، رئیس عالی والاحضرت همایونی هستند؛
- ۱۲- رئیس کمیته پیش‌آهنگی؛
- ۱۳- رئیس کانون کار؛
- ۱۴- نایب رئیس سازمان شاهنشاهی خدمات اجتماعی – رئیس والاحضرت اشرف؛
- ۱۵- نایب رئیس انجمن شیر و خورشید سرخ – رئیس والاحضرت شمس
- ۱۶- رئیس انجمن حمایت مادران و نوزادان؛
- ۱۷- نایب رئیس کانون پرورش فکری کودکان – ریاست عالیه، علیاحضرت شهبانو؛

- ۱۸- مسؤول مستقیم لژیون خدمتگزاران بشر.
- ۱۹- مسؤول مستقیم عمران کیش.
- ۲۰- رئیس هیئت امنای بنیاد پهلوی.
- ۲۱- [نایب] رئیس [هیئت امنای] بنیاد فرهنگ ایران - مؤسسه‌ای که متون اصلی کتاب‌های مهم فارسی را تفحیص، چاپ و منتشر می‌کند
- ۲۲- علاوه بر این، امور شخصی و مالی شاهنشاه را اداره می‌کنم.
- ۲۳- خود اداره وزارت دربار در دسر بزرگی است به خصوص با گرفتاری‌هایی که شاهنشاه با علیا حضرت ملکه پهلوی و خواهرها و برادرها و به طور کلی با اقوام و خویشاوندان دارند!

همیشه هم باید در دسترس شاهنشاه باشم. یعنی هرجا هستم، باید شاهنشاه بدانند، من کجا هستم و به من دسترسی داشته باشد. خلاصه آن قدر گرفتاری دارم که همیشه کار عقب‌افتداده دارم و در این گیر و دار مراجعه تمام سفرای شاهنشاه و استانداران هم به من است. خوشبختانه همکاران قوی و بسیار خوب دارم. معینیان رئیس دفتر مخصوص دوست من است و آدم بسیار خوب و شریفی است، گو این که شاهنشاه مایلند کار ما به کلی جدا باشد، ولی چون این اشخاص به اندازه کافی قوی نیستند، خواناخواه باز کارها به من برمی‌گردد. چهار معاون نسبتاً خوب دارم.^۱ با وصف این کار زیاد است.

مثلاً پریروز، ... کمیسیونی برای ... خانه‌های فرهنگ رومتایی داشتیم. در آن جا صحبت از این پیش آمد که انجمن‌های دهات به چه صورت انتخاب شوند. وزیر تعاون [کشاورزی] و امور روستاها گفت، به همان صورت که انتخابات مجلسین انجام می‌شود، انتخابات آنها را هم انجام می‌دهیم. من گفتم، چرا؟ نظر شاهنشاه بر این است که واقعاً مردم در سطوح پایین برای دموکراسی آماده شوند. چرا شما در کار انتخابات آنها مداخله می‌کنید؟ برای شما چه فرق می‌کند که حسن یا حسین انتخاب شود؟ گفت آخر در بعضی مناطق ما برای

۱. معاونان وزارت دربار در آغاز عبارت بودند از: ابوالفتح آتابای (امور انتظامی؛ بیویات سلطنتی)، دکتر محمد باهری (امور اجتماعی)، محمد جعفر بهبهانیان (امور مالی) و شجاع الدین شفا (امور مطبوعاتی). پس از چندی دو تن دیگر به این گروه افزوده شدند: همایون بهادری (امور بین‌المللی) و امیر مقی (امور داخلی). به موازات آن دکتر باهری معاون کل و به عبارت دیگر قائم مقام وزارت دربار شد.

دفاع به آنها تفنجک می‌دهیم. گفتتم، فرق نظر من و شما این است که من می‌گویم، تفنجک را به صاحب خانه بدهید و شما نظر دارید که تفنجک را به نوکر بدهید. چرا نمی‌خواهید طوری عمل کنید که مردم خود را صاحب خانه بدانند، نه نوکر؟ بحث درگرفت و گرفتار شدم. قطعاً گزارش به عرض شاهنشاه می‌رسد. من باید قبلًا جلوگیری از جهات بد گزارش کردن نموده باشم، یعنی خودم به عرض برسانم که متظورم چه بوده است. چون این کبوترهای معلقی که برای تملق گفتن دائمًا در حال متعلق زدن هستند، مردمان توخالی و پدرسوخته عجیب هستند. خلاصه شب و روز در حال یداری باید باشم و گمان نمی‌کنم که چندان دوام بیاورم به خصوص که استراحت فکری ... هم ندارم و گرفتارم، گرفتار!

شنبه ۵۱/۹/۱۱

صحب شرفیاب شدم. شاهنشاه را خیلی خوشحال ندیدم. جای تعجب شد. فرمودند، با این همه بارندگی، در فارس فقط ۳ میلی متر باران آمده است. عرض کردم خیلی زود است و هیچ احتیاجی هنوز نیست. حتی در خراسان بهتر است باران دیر بکند که مردم چغندرهای خودشان را جمع آوری کنند.

عرض کردم، اجازه فرماید تلگراف شاهنشاه به مناسبت سالگرد اول حکومت امارات [عربی] خلیج فارس به ابوظبی مخابره شود. دیروز هم در آن جاهای تظاهراتی بر علیه ما و اشغال جزایر نشد. فرمودند، لازم نیست. ما که ارتباط نداریم. عرض کردم آن بدینه که اعلامیه داده است که سفیر خواهد فرستاد؛ آدم ندارد بفرستد. تقصیری ندارد. بالاخره با زحمت موافقت فرمودند، به شرط آن که فعلًاً انتشار داده نشود.

راجع به بذر سیستان که دو ماه قبل شاهنشاه دو میلیون تومان مرحمت فرمودند، عرض کردم به دست مردم نرسیده، خیلی عصبانی شدند. فرمودند، دولت را استیضاح کن و نتیجه را فردا به من بده.

لرد مونت باتن^۱ نامه عرض کرده بود و آخر آن به جای "Your friend".

۱. لرد لوئی مونت باتن (Lord Louis Mountbatten) دانی پرنی فیلیپ - شوهر ملکه الیزابت - آخرین نایب‌السلطنه هند و سپس رئیس ستاد ارتش انگلستان بود.

"Your obedient servant" حالت رسمی ندارد. به علاوه نایب‌السلطنه هند بود. اعلیحضرت همایونی برای صرف چای در سفر اخیر منزل او تشریف بردید. اگر دوست شما بود که بدون سمت رسمی برای صرف چای آن‌جا تشریف نمی‌بردید. نمی‌دانم عرایض مرا قبول فرمودند یا نه؟

برای روز اعلامیه حقوق بشر، والاحضرت اشرف پام داده‌اند که علاوه‌بر نقط، انداماتی خواهم کرد و می‌خواهم که مردمان چپ ایران به روزنامه‌های فرنگ جواب بدهنند.^۱ فرمودند شما چه کار به روزنامه‌های فرنگ دارید؟ فکر کنید که موجود نیستند.

نامه [ای] از [بلوچستان پاکستان از حاکم] نسبتاً تحمیلی بر بوتو – بیزنجو – برای من رسیده بود ... عرض کردم، نمی‌دانم علت این مکاتبات چیست. به دقت خواندنده. فرمودند، می‌خواهد رابطه با ما حفظ کند؛ نمی‌دانم وضع پاکستان بالاخره چه خواهد شد. بعد که مرخص شدم، فهمیدم والاحضرت همایونی تب شدید دارند. فکر کردم شاید گرفتگی شاه از این بابت بود.

ناهار [لد روچایلد] (Rothschild) وزیر [ارشد] کاینه هیت که به ایران آمده است و ساعت ۱۱ شریفیاب شده بود، پیش من بود. می‌گفت وضع ما بد است. بالاخره با [اسنديکاهها] باید یک دولتی در بیفتند، تا وضع ما اصلاح بشود. گفتم خود شما چرا این کار را نمی‌کنید؟ خندید. گفتم اگر نکنید، هم چوب را می‌خورید و هم پیاز را. این شخص راهیت یک سال بعد از آن که بر سر کار آمد، به عنوان مفسر کاینه هم خود برای اظهار نظر در مسائل مابه‌الابتلاء دولت خود به کاینه وارد کرده است و اسم او را think tank گذاشته‌اند، یعنی فقط فکر بکن! سفیر انگلیس هم با او مهمان بود. می‌گفت چه طور است وقتی پرنس فیلیپ در مارس به ایران می‌آید، شاهنشاه از ملکه به طور خصوصی دعوت فرمایند که سال آینده به ایران بیاید. گفتم، تا شما پخته نکنید که قطعاً خواهد

۱. در انگلستان اگر نامه‌ای رسمی به بزرگتری فرستاده شود، پیش از امضاء، «چاکر مطیع شما» می‌نگارند. مونت‌بانن در نامه خصوصی، «دوست شما» نوشته بود.

۲. اشرف رئیس کمیسیون ایرانی حقوق بشر بود.

آمد، شاهنشاه ابدآ دعوی نخواهند فرمود.

بعد از ظهر به فرودگاه رفتم – برای تشریف فرمایی علیاحضرت شهبانو. شاهنشاه قبلآ تشریف برد که با هواپیمای اختصاصی روی ایران پرواز کنند و ملاحظه فرمایند میزان بارندگی و برف چه بوده است. ساعت ۳۰/۴ بعد از دو ساعت و نیم پرواز مراجعت فرمودند. فرمودند، این قدر که می‌گویند، کوه‌های آذربایجان برف ندارد. کوه‌های قفقاز بیشتر برف داشت. عجب قصه‌ایست، غصه این کار را هم ما باید بخوریم؟ شاهنشاه تا ساعت ۶/۳۰ که شهبانو تشریف آوردند، کار کردند و اشخاص مختلف را پذیرفتند.

بعد که برگشتم، وزیر کشاورزی دیدنم آمد. آمده بود که توسط من به شاهنشاه عرض کند، با بودن وزیر تعاوون و [امور] روسایی یعنی در حقیقت دو وزیر در یک امر که مآل کشاورزی است، کاری از پیش نمی‌رود.^۱ می‌گفت نخست وزیر توجه ندارد و روزی می‌گذراند، ولی تو کارها را جذی می‌گیری. به عرض برسان، داریم وقت تلف می‌کنیم. حرف او حساب است، به خصوص که وزیر تعاوون [اوامور] روسایی مردمتظاهر هوچی متین است. حالا من نمی‌دانم چه طور این مطلب را عرض کنم.

سر شام علیاحضرت ملکه پهلوی رفتم. علیاحضرت شهبانو به علت کسالت و لیعهد تشریف نیاوردند. موضوع مهمی نبود. سر شام تمام وقت بین علیاحضرت ملکه پهلوی و شاهنشاه صحبت از بدبهختی والاحضرت شهناز بود، که متأسفانه صحیح هم هست.

یکشنبه ۵۱/۹/۱۲

صبح شرفیاب شدم. عرض کردم، موضوع بذر سیستان را که امر فرمودند تحقیق کنم، آن‌چه مسلم است، از پول مرحمتی شاهنشاه که در اختیار استاندار بود – دو میلیون تومان – یک حبه بذر یا یک قران به دست مردم نرسیده. به قدری عصبانی شدند که تلفن را برداشتند و به نخست وزیر با تغییر فرمودند،

۱. برای دریافت علت تقسیم کار ویژه کشاورزی میان چندین وزارت‌خانه، نگاه کنید به یادداشت‌های عالم، جلد یکم، فصل دوم مقدمه، «مالهای وابسین شاهنشاهی» وزیر کشاورزی در این تاریخ منصور روحاًنی بود.